

অক্ষর

ষষ্ঠদশ সংখ্যা ২০১০-২০১১ বর্ষ

দিশপুর মহাবিদ্যালয় আলোচনী

তত্ত্বাবধায়িকা

মহাপাঠিকা

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ একাংশ

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - ড০ প্ৰণীতা শৰ্মা, ড০ সুনীতা আগবৰালা, ড০ মঞ্জৰী শৰ্মা, ধৰিত্ৰী ঠাকুৰীয়া, কবৰী দাস, ড০ মামণি কলিতা, অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া, ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত, জেবিন আকবৰ, চয়নিকা বয়, পুনম শৰ্মা, নাজনীন বহমান, ড০ ভাস্কৰী বৰুৱা, প্ৰসেনজিৎ বৃজবৰুৱা, শশী মোহন দাস
বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - খগেন চন্দ্ৰ বড়ো, ড০ নমিতা ডেকা, ড০ বাণী শূদিয়াৰ ডেকা, ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড০ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড০ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষা), ড০ বাবী বৰুৱা, বাতুল বৰা, ড০ সুমিত্ৰা চৌধুৰী

অৰুণ

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ষষ্ঠদশ সংখ্যা

২০১০-২০১১ বৰ্ষ

তত্ত্বাবধায়িকা

ড০ বাবী বৰুৱা

সম্পাদিকা

প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী

অৰুণ

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	:	ড० অমব শইকীয়া (অধ্যক্ষ)
উপ-সভাপতি	:	ড० নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষ)
তহাৰখায়িকা	:	ড० বাবী বৰুৱা
সম্পাদিকা	:	প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী
শিক্ষক সদস্য	:	ড० জয়জ্যোতি গোস্বামী ড० বাণী মুদিয়াৰ ডেকা ড० মঞ্জুৰী শৰ্মা ড० সুনীতা আগৰৱালা
ছাত্ৰ-সদস্য	:	ৰূপম কুমাৰ দাস মানৱজ্যোতি শৰ্মা
বেটুপাত	:	হৰিবুৰ বহমান (বাবু)
অংগসজ্জা আৰু পৰিকল্পনা	:	সম্পাদনা সমিতি
স্কেচ	:	নিতুল শৰ্মা, চন্দন শৰ্মা, মানৱজ্যোতি শৰ্মা
মুদ্ৰক	:	নেটৱেক্স কম্পিউটাৰ (প্ৰেছ) ৰাজগড়, গুৱাহাটী
		মো- ৯৪০১১৩৯৪১৮, ৯৮৫৯০৫৬৬৯৬

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

বহুৰটোত হেৰাই যোৱা
জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো ব্যক্তিলৈ
'ষষ্ঠদশ সংখ্যা অৰুণ'ৰ
ফালৰ পৰা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনালোঁ -

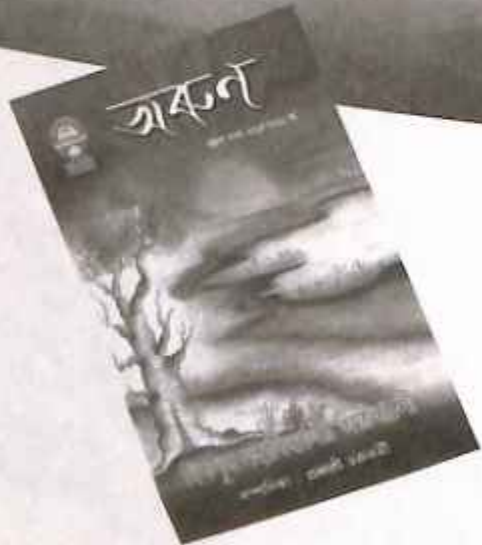
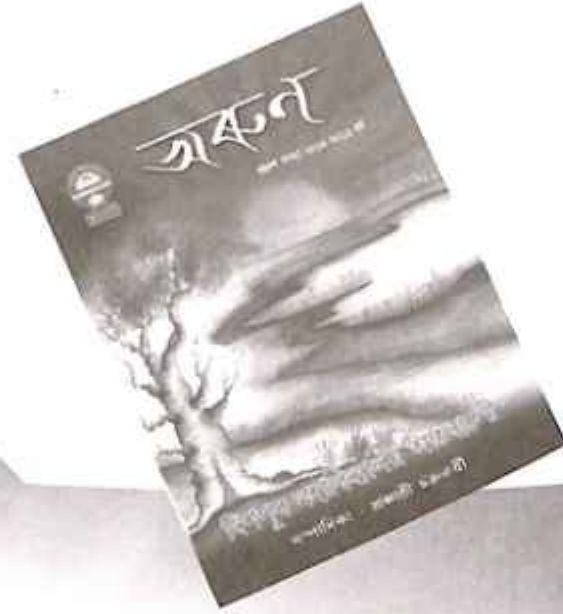
ওঁম পূৰ্ণমদঃ পূৰ্ণমিদং পূৰ্ণাং পূৰ্ণমুদচ্যতে
পূৰ্ণস্য পূৰ্ণমাদায় পূৰ্ণামেৱৱশিষ্যতে
॥ ওঁম শান্তি শান্তি শান্তি ॥

'অৰুণ সম্পাদনা সমিতি

উচৰ্গা

সুধাকৰ্ণ ড० ভূপেন হাজৰিকাদেৱ
আৰু

জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী ড० মামণি বয়চম গোস্বামী বাইদেউৰ
স্মৃতিত 'অৰুণ'ৰ এই সংখ্যাটি উচৰ্গা কৰিলোঁ।

RAJ BHAVAN
GUWAHATI

December 8, 2011

MESSAGE

I am glad to know that the **Dispur College Students' Union**, Guwahati is publishing its annual college magazine "Arun" for the session 2010-11. My greetings and best wishes for the success of the publication.

(Janaki Ballav Patnaik)
Governor of Assam

তৰুণ গগৈ

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
গুৱাহাটী

দিছপুৰ
১৭/১১/১১

শুভেচ্ছাবাণী

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১০-১১ বৰ্ষত ষষ্ঠদশ সংখ্যাৰ 'অৰুণ' নামৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখন
প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই সুখী হৈছো।

আশা কৰোঁ, মুখপত্ৰখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সৃজনীমূলক লেখনিৰে তেওঁলোকৰ চিন্তাধাৰা,
দৃষ্টিভঙ্গী আৰু প্ৰতিভা বিকাশৰ সুযোগ দিব আৰু গুণগত শিক্ষা আহবণেৰে নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱন
আৰু সমাজ গঢ়াৰ প্ৰচেষ্টাত ব্ৰতী হ'বলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগাব। তদুপৰি, মুখপত্ৰখনে বিদ্যায়তনিক
দিশত শিক্ষানুষ্ঠানখনে আগবঢ়োৱা অৰিহণাক যথোচিতভাৱে প্ৰতিফলিত কৰিব।

মুখপত্ৰখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পোৱাৰ লগতে সকলোৰে পৰা সমাদৰ লাভ কৰিব বুলি
আশা কৰিলো।

(তৰুণ গগৈ)

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা, এম এ, এল এল বি, পি এইচ ডি
মন্ত্ৰী
শিক্ষা, স্বাস্থ্য ও পৰিয়াল কল্যাণ
আৰু অসম চুক্তি ৰূপায়ণ বিভাগ

অসম সচিবালয়, দিশপুৰ, গুৱাহাটী-৬
দূৰভাষ : (০৩৬১) ২২৩৭৩০১ (কাঃ)
২২৩৭০১২ (ফেক্স)
২২৬৮৪১৯ (বাঃ)

প্ৰসঙ্গ :

দিনাংক : ১১-১১-১১

শুভেচ্ছা বাণী

জুইন বছৰৰ দৰেই এইবেলিও দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১০-১১ বৰ্ষৰ ষষ্ঠদশ
সংখ্যাৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'অৰুণ' প্ৰকাশৰ প্ৰস্তুতি হাতত লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই সুখী হৈছো।

আশা কৰোঁ, মুখপত্ৰ খনৰ প্ৰকাশে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুষ্ঠু প্ৰতিভা বিকাশত এক
ইতিবাচক ও অগ্ৰণী ভূমিকা পালন কৰিব আৰু 'অৰুণ' মুখপত্ৰ খন সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ
পোৱাৰ লগতে আটাইৰে পৰা সমাদৰ লাভ কৰিব।

সাদৌ শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ
মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

(হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

Prof. O. K. Medhi
Vice-Chancellor

Ph. No. : +91-361-2570412(O)
Fax : +91-361-2675515
email : vc_gu@yahoo.in
GAUHATI UNIVERSITY
Gopinath Bordoloi Nagar
Guwahati-781014
Assam : India

শুভেচ্ছা বাণী

মই জানিবলৈ পাই সুখী হৈছো যে, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'অৰুণ' (২০১০-১১ বৰ্ষ) খন প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা হৈছে।

মহাবিদ্যালয় এখনৰ সাহিত্য, সংস্কৃতি, অগ্ৰগতি আৰু বিভিন্ন পাৰিসাংখ্যিক তথ্য দাঙি ধৰিবলৈ এখন মুখপত্ৰৰ আৱশ্যক। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস মুখপত্ৰখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সুপ্ত সাহিত্যিক প্ৰতিভা বিকশিত কৰাত সহায় কৰিব।

এই সুযোগতে মুখপত্ৰখনৰ লগত জড়িত কৰ্ম-কৰ্তাসকলৰ শলাগ লৈছো আৰু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যত উন্নতি কামনা কৰিলো।

তাৰিখ : ২২-০৯-২০১১ ইং

অশ্বিনী কুমাৰ মেধি
ড° অশ্বিনী কুমাৰ মেধি
উপাচার্য
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

বংবং তেবাং

সভাপতি

অসম সাহিত্য সভা

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সৰ্ভট্ট, ভৱন, যোৰহাট - ৭৮৫ ০০১ ▶ (০৩৬৩)২৩২০৫৬৮
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় : ভগৱতী প্ৰকাশনপল্লী ভৱন, গুৱাহাটী - ৭৮১ ০০১ ▶ (০৩৬১)২৫১৫৮০৭
ফেল্ডা ▶ (০৩৬১)২৫৩১৬১৫
ডিস্ক কাৰ্যালয় : বাৰ্ভিনা ভৱন, ডিব্ৰুগড় - ৭৮২ ৮৬০ ▶ (০৩৬৭)২৫২৫২১০
পুৰী আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, পুৰী - ৭৫১ ০০১ ▶ (০৩৬৩২)২৩২০২৮
জিলাপুৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, বাৰমোহনবল্লভ চৰণীয়া সংগ্ৰহালয় ভৱন, জিলাপুৰ - ৭৮৬ ৮৮০
▶ (০৩৬৩)২৩১৫১২১

শুভেচ্ছাবাণী

গুৱাহাটীৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাই বাৰ্ষিক আলোচনী 'অৰুণ' প্ৰকাশ কৰিব বুলি জানি সুখী হৈছো।

সৌসিদিনাখন প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে অসমৰ এখন উল্লেখযোগ্য মহাবিদ্যালয় হিচাপে নিজকে চিনাকি দিবৰ বাবে অহৰহ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। এনে প্ৰচেষ্টাত 'অৰুণ' বাৰ্তাবাহক হ'ব বুলি আশা কৰিলোঁ।

আশাকৰোঁ, মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুপ্ত মনত লুকাই থকা বিভিন্ন চিন্তা-ধাৰণা ক'লা মুকুতাৰে 'অৰুণ'ৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠা উজ্জ্বল হৈ তুলিব। 'অৰুণ' মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্য-চৰ্চাৰ কৰ্ত্তিহীন হওক— তাৰেই কামনাৰে,

মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ লগতে 'অৰুণ'লৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালোঁ।

'চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী'

বংবং তেবাং
(বংবং তেবাং)
সভাপতি

দিনাংক : ৮ আছিন, ১৪১৮ ভাস্কৰাব্দ

আগকথা

তত্ত্বাৱধায়িকা হিচাবে ষষ্ঠদশ (২০১০-১১ বৰ্ষ) সংখ্যা 'অকণ'ৰ আগকথা লিখিবলৈ লৈ চকুযোৰ সেমেকি উঠিছে। আমাৰ একেবাৰেই নিজৰ বিশ্ববৰ্ণনা মহিয়সী দুগবাকী ব্যক্তিক আমি ওচৰা-ওচৰিকৈ হেৰুৱালোঁ। প্ৰথমেই বিশ্বদৰদী ভূপেন দা (ভূপেন দা বুলিলে নিজৰ যেন লাগে) আমাৰ বাবে সোঁৱৰণী হৈ গ'ল। আচলতে সোঁৱৰণী হৈ গ'ল বুলি ভাবিবলৈ সঁচাকৈয়ে টান লাগে; তেওঁ যেন হেৰাই গৈও আজি আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যোৱা নাই। সেয়ে এতিয়াও এনে লাগি আছে যেন সোঁ কেউদিন শুদ্ধ হৈ বৈ যোৱা সময়ৰ গতি যেন এতিয়াও ধাৰমান হ'ব পৰা নাই; ওচৰ পৰা নাই মনে-প্ৰাণে আগুৰি ধৰা দুখৰ আৱৰণখন। দেখিছো সঁচাকৈ বিশ্বৰ লগতে বৰ লুইতৰ পাৰৰ প্ৰতিজন অসমীয়াৰ সৈতে তেওঁৰ সৃষ্টিবাজিয়ে যে সমন্বয়ৰ সেতু গঢ়িছে। আপোন আপোন — সকলোতেই যে তেওঁৰ গীতে আপোনতৰ ভাব সানিছে। কিমান সঁচা; কিমান যে আপোন আছিল তেওঁ সকলোৰে বাবে। তেওঁৰ খুউব ভাল লগা এষাৰ কথা লিখিবলৈ মন গ'ল -

"মোৰ আইক, ভালপাওঁ বুলিলে
আনৰ আইক জানো ঘিণ কৰা বুজাব"

মহান শ্ৰুতি তুমি। তোমাৰ সৃষ্টিৰ প্ৰতিটো গীতৰ প্ৰতিটো শব্দৰ অপকণ ব্যঞ্জনাবে তুমি সঁচাকৈ বলিষ্ঠ; অথচ অজস্ৰ গীতৰ মাজেৰে তুমি অসমী আইৰ বুকুত সবলতাও ছটিয়ালা, প্ৰতিজনৰ মাজত সামাজিক সচেতনতা জগাই তোলাৰ প্ৰয়াস কৰিলা। হে মহীয়ান, আজি পুনৰ তোমাক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনালোঁ।

একেদৰেই শ্ৰদ্ধাৰ মামণি ৰয়চম গোস্বামী বাইদেৱে ২০১১ চনৰ ২৯ নবেম্বৰৰ দিনা আমাক এৰি থৈ অজান মূলুকলৈ গতি কৰিলে। মহান ব্যক্তি ভূপেন দাৰ দৰে সু-সাহিত্যিক মামণি বাইদেউও সকলোৰে আপোন আছিল। বলিষ্ঠ, স্পষ্ট আৰু সাহসী লিখনীৰ বাবেই মইয়ো প্ৰধানকৈ মামণি বাইদেউৰ গুণমুগ্ধ সকলৰ এজন আছিলো। মামণি বাইদেউৰ সৃষ্ট প্ৰতিখন কিতাপেই যেন এক জীৱন্ত বাস্তৱৰ প্ৰতিলিপি আছিল। সঁচাকৈ আমাৰ প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বাবে এইয়া এক পুৰাব নোৱাৰা ক্ষতি। ভূপেনদাৰ দৰে সেয়ে মামণি বাইদেউও নাই বুলি ভাবিবলৈ টান লাগে। দুখ লাগে এইবাবেই যে আৰু কিছু বছৰ মামণি বাইদেউ আমাৰ মাজত থকা হ'লে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল আৰু বহু চহকী হোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা নহ'লহেঁতেন। মামণি বাইদেউ, তোমালৈও এগৰাকী গুণমুগ্ধ হিচাপে মই সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনালোঁ।

একেলগে কেইবা বছৰো তত্ত্বাৱধায়িকা ৰূপে 'অকণ'ৰ দায়িত্ব, পালন কৰিলো। প্ৰতিবছৰেই বেছিভাগ ভাললগা মুহূৰ্তেই 'অকণ'ৰ দায়িত্বভাৰৰ সময়খিনি পাব কৰিলো। এইবাবৰ "অকণ"ৰ আগকথা হেৰায়ে হেৰাই নেযোৱা আন্তৰ্জাতিক পৰ্যায়ৰ বিখ্যাত ব্যক্তিৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলিৰে আৰম্ভ কৰিলো। আগৰ বছৰকেইটাৰ দৰে সেয়ে এইবাৰ 'অকণ'ৰ গোটেইখিনি সময় ভাললগাকৈ যেন পাব নহ'ল। সঁচাকৈ দুয়োজনকে হেৰুৱাই অসমবাসীৰ লগতে মইয়ো বৰ দুখিত, বৰ ব্যথিত। দুখৰ লগতে অৱশ্যে তেওঁলোকৰ গৌৰৱেৰে আজি গৰ্বিত আমি। এইবাবৰ 'অকণ' পুনৰ নতুন ৰূপেৰে প্ৰকাশ হ'ল। প্ৰকাশ পোৱাৰ আগমুহূৰ্তলৈকে থকা প্ৰায় সকলোখিনি কাম-কাজকেই ত্ৰুটিবিহীন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। এইক্ষেত্ৰত সম্পাদনা সমিতিৰ প্ৰতিজন সদস্যৰ সহায়ৰ শলাগ ল'লো। আনহাতে, অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ প্ৰয়োজনীয় সা-সুবিধাৰ প্ৰতি দিয়া সঁহাৰিয়েও মোক বহুখিনি সহায় কৰিলে- এইছেগতে তেওঁক ধন্যবাদ জনালোঁ। আগৰবাবৰ দৰে এইবাৰো 'অকণ'ত অতিথি শিতান' সজাবলৈ পাই সঁচাকৈ আনন্দিত হৈছোঁ। শ্ৰদ্ধাৰ অতিথি সকলৰ অবিহণাই যে অকল 'অকণ'ৰ সৌষ্ঠৱে বৃদ্ধি কৰিছে, এনে নহয়, অনুভৱ কৰো তেওঁলোকৰ জ্ঞানগৰ্ভ লেখনিসমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ভৱিষ্যতৰ দিক্ নিৰ্ণয়তো যথেষ্ট সহায় কৰিব। বহু ব্যক্ততাৰ মাজতো 'অকণ'ৰ প্ৰতি দিয়া তেওঁলোকৰ এই মূল্যবান সঁহাৰিয়ে মোক আপুত কৰিলে, প্ৰতিজন অতিথিলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

শ্ৰী অংকুৰ ডেকা দেৱে পঞ্চদশ সংখ্যা "অকণ" প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে কণ্ট্ৰে পঢ়ি চালি-জাৰি চাই বহু মূল্যবান সময় খৰছ কৰি তেওঁৰ দৃষ্টিৰে প্ৰতিটো পৃষ্ঠাত আলোকপাত কৰিলে আৰু সদাব্যস্ততাৰ পাছতো মোৰ অনুৰোধৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই - 'অকণ'লৈ বুলি একলম লিখি দিলে। তেখেতক মই আন্তৰিকতাৰে ধন্যবাদ জনালোঁ। তেওঁলোকৰ লগতে, 'অকণ'ৰ আন আন প্ৰতিটো পৃষ্ঠাৰ বাবে যিসকল মোৰ সহকৰ্মী, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰী, আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ লিখনিসমূহ আগবঢ়াই মোক সহায় কৰিলে, তাৰ বাবে মই তেওঁলোকৰ শলাগ ল'লো। সম্পাদিকা প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তীয়ে মোৰ লগত দিয়া সময়ৰ প্ৰতিটো ক্ষণেই মোক 'অকণ'ৰ কাম-কাজ আগুৱাই নিবলৈ সঁচাকৈ সহায় কৰিলে। প্ৰজ্ঞাশ্ৰীক মোৰ আন্তৰিক মৰম যাঁচিলো। দীপিকা, মৌচুমীহঁতৰ দৰে প্ৰজ্ঞাশ্ৰীও মোৰ বৰ আপোন হৈ পৰিল। 'অকণ'ৰ মুদ্ৰণৰ সমগ্ৰ কাম নিয়াৰিকৈ চলাই নি সময়ত 'অকণ'ক বাইজৰ মাজত উলিয়াই দিয়াত নেটস্কেপ কম্পিউটাৰ (প্ৰেছ)য়ে যি সহায় আগবঢ়ালে, তাৰ বাবে তত্ত্বাৱধায়িকা ৰূপে স্বত্বাধিকাৰ শ্ৰীকাৰ্তিক বৰ্মনক মই ধন্যবাদ যাচিলোঁ। ভৱিষ্যতৰ 'অকণ'ৰ উন্নতি কামনাৰ লগতে অজ্ঞাতে বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ মাজৰ্জনা বিচাৰি 'অকণ'ৰ আগকথাৰ ইয়াতে মোখনি মাৰিলো।

ড० বাবী বৰুৱা

তত্ত্বাৱধায়িকা

'অকণ'

২০১১-১২ চন

সম্পাদকীয়

বিশ্বব্রহ্মাণ্ডৰ নিয়মৰ ক'তো অকণো ত্রুটি নাই। এই ত্রুটিহীন বিশ্বনিয়মেই বিশ্বশক্তি। গুৰুসকলে এই নিয়ন্ত্ৰিত শক্তিক উপলব্ধি কৰিব পাৰে। ভাৰতীয় ঐতিহ্যত শিক্ষকসকলক সকলোতকৈ বেছি সন্মান যাচিছে। “অজ্ঞান তিমিবাঙ্গস্য জ্ঞানাজ্ঞান শলাকায়া চক্ষুঃ উন্মীলিতং যেন তস্মৈ শ্ৰী গুৰুৱে নমঃ”, অৰ্থাৎ, অজ্ঞানৰূপ অন্ধকাৰ নাশ কৰি জ্ঞান ৰূপ অঞ্জলি লগাই দিয়া শলাকে চকু মেলি দি জ্ঞানৰ পোহৰ বিলোৱা হৈ গুৰু তোমাক নমস্কাৰ কৰিছে। এনে কৃতজ্ঞতাপূৰ্ণ শ্লোকেৰে প্ৰণাম কৰিছে শিক্ষকসকলক।

বিজ্ঞানেও প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছে যে খালি চকুৰে নেদেখা পৰমাণু এটাতে প্ৰট'নক কেন্দ্ৰ কৰি ইলেক্ট্ৰ'নবোৰ ঘূৰি থাকে। প্ৰট'ন ইলেক্ট্ৰ'ন এটাতকৈ বহুগুণে গধুৰ। দেখা গ'ল যে ক্ষুদ্ৰতম পৰমাণু এটাৰ ভিতৰতো লঘু আৰু গুৰুৰ কাৰ্য্য-প্ৰক্ৰিয়া চলি আছে। গুৰুক অৱলম্বন কৰিছে লঘুবোৰ জীয়াই আছে। আনহাতে গুৰুসকলেও বৈষয়িক জ্ঞানৰ প্ৰাচুৰ্য্য আৰু গভীৰতা তথা চিন্তা আৰু শ্ৰমৰ সততাৰে এই দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে। এই কাৰণে শিক্ষকতা মহান বৃত্তি ৰূপে পৰিগণিত হৈছে। আমাৰ জ্ঞান চকু মুকলি কৰা সেই গুৰুসকলেই প্ৰণিপাত জনাই সম্পাদকীয় কলম তুলি লৈছে।

সভ্যতাৰ ক্ৰমবিকাশৰ লগে লগে উচ্চমানৰ জীৱন-যাপন কৰিছে যদিও তাৰ সমান্তৰালভাৱে আমি হৈ পৰিছো যন্ত্ৰবৎ। প্ৰতিটো কাম সম্পন্ন কৰিবৰ বাবে আমি যন্ত্ৰৰ সহায় লৈছো। ইয়াৰ ফলত সময়ৰ সদব্যৱহাৰ হৈছে যদিও আমি কঢ়িয়াই ফুৰিব লগা হৈছে এলাহ, মেদবহুলতা আদি অনাৰ্হত কাৰকবোৰ। আকৌ, তথাকথিত আধুনিক সভ্যতাৰ লগত খোজ মিলাবলৈ গৈ আমি কেতিয়াবা নিজৰ সংস্কৃতিক জলাঞ্জলি দি পশ্চিমীয়া সভ্যতা-সংস্কৃতিক আকোঁৱালি লৈ আমি নিজকে আধুনিক জগতৰ বাসিন্দা বুলি পৰিচয় দিছো। কিন্তু, নতুন দিনৰ নতুন সমাজতান্ত্ৰিক সংস্কৃতি গঢ়িবলৈ হ'লে আমি বিজ্ঞতাবীয়া হব নালাগে আৰু আমাৰ নিজৰ অস্তিত্ব আৰু বৈশিষ্ট্য পৰিহাৰ কৰাৰ প্ৰশ্ন নুঠে, লাগে কেৱল সমন্বয় সাধনৰ বাবে মুক্ত মন। সকলো সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ লগত

নিজৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ সমন্বয় সাধন কৰি বিকাশশীল তথা প্ৰগতিশীল সংস্কৃতি গঢ় দিয়াত যত্নপৰ হ'ব লাগে। প্ৰকৃততে সমাজ বিৱৰ্তনৰ ইতিহাসেই সংস্কৃতিৰো বিবৰ্তমান ইতিহাস। আজি সমগ্ৰ বিশ্বই সকলো ধৰণৰ তুচ্ছতা, হীনতা, সংকীৰ্ণতা আৰু বিচ্ছিন্নতা পৰিহাৰ কৰি দ্ৰুত গতিত আগবাঢ়িছে এক মহাজাগতিক সমাজতান্ত্ৰিক বিশ্ববিপ্লৱৰ মাজেদি বিশ্ব সমাজতন্ত্ৰবাদ প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে। বিশ্বসমাজতন্ত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ লগে লগে বিশ্বজনীন মংগলময় সংস্কৃতিও গঢ় লৈ উঠে। নিজৰ নিজৰ পৰিধিৰ সীমাবদ্ধতাৰ মাজত থাকিও আমিও এনে মঙ্গলময় সংস্কৃতিৰ এক ক্ষুদ্ৰ কণা হোৱাৰ প্ৰয়াস কৰা উচিত।

মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন মহাবিদ্যালয়খনৰ সংস্কৃতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। এখন আলোচনীৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গধুৰবো গধুৰ। সম্পাদনা মানে আচলতে কেইটামান লেখা সংগ্ৰহ কৰি আনি অৰ্থাৎ গোটাই মেলি লৈ প্ৰকাশ কৰাটো নহয়, হ'ব নোৱাৰে। সম্পাদনাৰ দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ বহুকেইটা দিশৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিবলগীয়া হয়। “অৰুণ” দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনী। ইয়াত মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰিক স্বাস্থ্যৰ প্ৰতিফলন ঘটে। প্ৰতিটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অন্তৰত প্ৰস্ফুটত হোৱা সাহিত্যিক প্ৰতিভাৰ বীজ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো দিশ সামৰিবলগীয়া হয় একেখন পথাৰতে। সেই পথাৰত আমি খেতিয়কসকলে ভিন্ন ধৰণৰ শস্য ৰোপন কৰিলে শস্য সংগ্ৰহকাৰীসকলে আনন্দ পায়। এই দিশৰ প্ৰতি যথাসম্ভৱ লক্ষ্য ৰাখি কেঁচা সোণ বিছাৰি উলিয়াই নিৰ্দিষ্ট সাঁচত গঢ় দিব পৰাটোৱেই সম্পাদকৰ মূল কৰ্তব্য। মহাবিদ্যালয়খনৰ জ্ঞান-গৰিমাক সুস্থ তথা পৰিমাৰ্জিত ৰূপত নৈতিক, মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধসমূহক যথাযথ ৰূপত ৰূপদান কৰিব পৰা গুণসমূহৰ কথাও ভাবিব লগা হয়। সকলোবোৰ প্ৰাসংগিক দিশ অকল বিচাৰ কৰাই নহয়, তাক পুনৰ বিচাৰ কৰি কোনবোৰ বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ সেইটোও চাবলগীয়া হয়। এটা বছৰ সম্পাদনাৰ বাবে দিয়া হয় যদিও সাধাৰণতে শেষৰ দুমাহতহে সম্পাদনাৰ কাম হাতত লোৱা হয়। কাৰণ সম্পাদনাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বস্তুবোৰ জোৰ পুৰি হাত পোৱাৰ সময়তহে থুপ খায়।

আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদিকা হৈ বিভিন্ন লেখকৰ সংস্পৰ্শত তথা বিভিন্ন ঠাই ঘূৰি লাভ কৰিছিলো বহু তিতা কেঁহা অভিজ্ঞতা। সম্পাদিকা হৈয়ে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কামবোৰ কৰোঁতে কোনো বাধাৰ সন্মুখীন হোৱা নাছিলো। কিন্তু মোৰ মুখ্য আৰু গধুৰ দায়িত্ব আছিল আলোচনীখন সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত সম্পাদনা কৰি প্ৰকাশিত কৰা। অৱশ্যে এই গধুৰ দায়িত্ব অকলে পালন কৰাটো সম্ভৱ নহয়। কিয়নো সংশ্লিষ্টসকলৰ অবিহণা অবিহনে আলোচনী এখন ভূমিস্থ হ'ব নোৱাৰে। মই এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ সম্পাদনাৰ কাম হাতত ল'ব পাৰিম বুলি কেতিয়াও ভবা নাছিলো। কিন্তু, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে মোক দিয়া সুযোগ গ্ৰহণ কৰি আলোচনী সম্পাদিকাৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰিলোঁ আৰু অপ্ৰত্যাশিতভাৱে জয়ীও হ'লো। সম্পাদিকা হৈ আলোচনীখন সুন্দৰকৈ সম্পাদনা কৰাৰ সপোন দেখিছিলো আৰু সেই সপোন বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবলৈ যত্ন তথা চেষ্টাৰ জৰ্জীৰিত নকৰাকৈ সকলোবোৰ কাম নিখুঁত ভাৱে কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলো।

সদাশয় অতিথিলেখককে ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধুসকলে

মোৰ অনুবোধ বন্ধা কবি আলোচনীখনলৈ আগবঢ়োৱা বৰঙণিৰ বাবে শলাগৰ শব্দই আগবঢ়াইছে। বিশেষকৈ, বিগত বৰ্ষৰ 'অৰুণ'ৰ আলোচনাকে ধৰি বিভিন্ন প্ৰসঙ্গৰ মূল্যবান লেখনিৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰা বাবে অতিথি লেখকসকললৈ গভীৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে আলোচনীৰ বেটুপাত তথা ভিতৰচ'ৰা সজোৱাত সহায় কৰাৰ বাবে ক্ৰমে অলংকৰণ শিল্পী বাবু, চন্দন শৰ্মা, মানৱজ্যোতি শৰ্মা, নিতুল শৰ্মা আৰু শেখৰ জ্যোতি বৈশ্যলৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আলোচনীখন সম্পাদনা কৰাত মোক বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শৰে সহায় কৰাৰ বাবে তহাৰধায়িকা ড॰ বাবী বৰুৱা বাইদেউ, অধ্যক্ষ ড॰ অমৰ শইকীয়াদেৱ, উপাধ্যক্ষা ড॰ নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউ, সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্যা বাইদেউ ক্ৰমে ড॰ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড॰ বাণী মুদিয়াৰ ডেকা, ড॰ মঞ্জৰী শৰ্মা, ড॰ সুনীতা আগবৰালাৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

সদৌ শেষত যৌৱনপ্ৰাপ্ত "অৰুণ"ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি মোৰ সম্পাদকীয়ৰ পাতনি মাৰিলোঁ।

প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী
আলোচনী সম্পাদিকা

‘অৰুণৰ ৰেঙণিত’ –

ষষ্ঠদশ সংখ্যা অৰুণ সম্পৰ্কে

অতিথি শিতান

হীৰেণ ভট্টাৰ্য্য ঃ হাবিত যেতিয়া শিমলু ফুলে / ৩

ড॰ গোবিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মা ঃ An indispensable Language : English in India / ৪

লীনা শৰ্মা ঃ মোবাইল ফোন আৰু কিশোৰ-কিশোৰী / ৬

ড॰ বাজেন শৰ্মা ঃ বিহঙ্গম দৃষ্টিত ভাৰতীয় ঐতিহ্য / ৯

পৰাগ বৰুৱা বৰুৱা ঃ শিক্ষানুষ্ঠানত সঙ্গীত শিক্ষাৰ আৱশ্যকতা / ১১

প্ৰৱন্ধ

‘ব্ৰহ্মাৰ কুমাৰ’ ড॰ ভূপেন হাজৰিকাৰ কাপ আৰু কণ্ঠত লৌহিত্যৰ জয়গান / ড॰ বীণা চৌধুৰী / ১৫

বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতি / দিল্লী শৰ্মা / ১৮

অসমৰ বিভিন্ন জনজাতিৰ সৈতে বিহুৰ সম্পৰ্ক / মৃদুস্মিতা দেৱী / ২১

M-Sonic Rock Band ৰ জন্মদাতা মাইনাক নন্দীৰ সৈতে একান্ত আলাপ

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ-কৰোঁতা - প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী ২৫

আমি বাক সপোন দেখিব লাগেনে ? / দীপিকা দাস / ২৯

বৰ্তমানৰ স্থলিত যুৱ সমাজ আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ / বৰ্ণালী পাটগিৰি / ৩১

শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য আৰু পিতৃ-মাতৃৰ দায়বদ্ধতা / প্ৰণামী দাস / ৩৩

নিজকে পাহৰি যোৱা আমি অসমীয়া / আব্দুল জলিল / ৩৪

অভিজ্ঞতাৰ ডায়েৰী : N.C.C. আৰু / মহেন্দ্ৰ কলিতা / ৩৫

অসমৰ লোক সংস্কৃতিত তান্ত্ৰাল / জেচমিন বেগম / ৩৯

ভাৰত : অৰ্থনৈতিক অৱস্থাৰ বৰ্তমান পৰিস্থিতি / সবু হালৈ / ৪২

মহত্বপূৰ্ণ সংস্কাৰ কেন্দ্ৰ - ঘৰ / লভিতা বেজবৰুৱা / ৪৪

বৃহৎ নদীবান্ধ আৰু অসম / বিষ্ণু কলিতা / ৪৫

বিজ্ঞানী নিউটন আৰু তেওঁৰ লিগিবিজনী / জীনামনি চক্ৰৱৰ্তী / ৪৬

শিশু শ্ৰম / বৰষা ভৰালী / ৪৮

ফুল / হাচিনা চুলতানা / ৪৯

কমনৱেল্থ গেমছ / হিমালী শৰ্মা / ৫০

শ্ৰেষ্ঠ কোন ? / আব্দুৰ ৰৌফ / ৫১

কোন দূৰৈত : নেপচুণ নে প্লুটো ? / মৃদুস্মিতা চক্ৰৱৰ্তী / ৫২

গল্প

- অপ্ৰত্যাশা / বিনিতা বাজ / ৫৫
 এখন অন্য পৃথিবী / যুথিকা কলিতা / ৫৮
 আকাশ স্পৰ্শৰ স্বপ্ন / মহেন্দ্ৰ কলিতা / ৬৩
 সপোনৰ চকুলো / বন্দনা ভবালী / ৬৫
 দেউতা / হিকমণি কাকতি / ৬৬
 মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচন / ত্ৰিদিপ কলিতা / ৬৮
 এটি মৰহা কলি / সব্যু হালৈ / ৬৯
 ইউ আৰ মাই জুলিয়েট / দীৰাজ গগৈ / ৭২
 আজি নিশা ফুলিৰ শেৱালি ফুল / মঃ নুৰুল আহমেদ / ৭৫
 বাৰী- বন্ধন / জয়শ্ৰী কলিতা / ৮০
 সপোনৰ পৰী / দীপশিখা শৰ্মা / ৮৩
 আশা / উষা পাঠক / ৮৫
 নিয়তি / চোলেমান আলী / ৮৭
 অন্ত আকাশৰ বং / জ্যোতিস্মান গোস্বামী / ৮৯
 উৎকণ্ঠাৰ সেই নিশাটো / বানু দাস / ৯০
 ক্ষমা / হিবণ দূৰবা / ৯১
 জীৱন সংগ্ৰাম / সংগীতা কলিতা / ৯৩
 দিশৰে যি কৰে ভালেই কৰে / জেইছ বিন আৰা বেগম / ৯৫
 নীলা খামৰ চিঠি / হিকমণি কাকতি / ৯৭
 ভাৱ বিনিময় / প্রজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী / ৯৮

কবিতা

- অমৃত মন্ডন / ড॰ জয়জ্যোতি গোস্বামী / ১০৩
 সেউজীয়া অনুভৱ মোৰ / ড॰ বাবী বৰুৱা / ১০৪
 মৌনতা / যুথিকা চৌধুৰী / ১০৫
 ভূপেনদা লৈ বুলি / দীপজ্যোতি বৈশ্য / ১০৬
 ধৰিত্ৰী / বিতু ভূঞা / ১০৬
 তুমি / কিশোৰ ঠাকুৰীয়া / ১০৭
 ছাতি / প্রণামিকা বড়া / ১০৭
 এজাক বৰযুগ / ধৰিত্ৰী বৰ্মন / ১০৮
 প্ৰেম / পাকল শৰণীয়া / ১০৮
 আৰিভাৱ / অভিজিত শৰ্মা / ১০৯
 অকলশৰীয়া জোনাক / সংগীতা বৈশ্য / ১০৯
 ককা / সবিতা নাথ / ১১০
 সংগ / আছফ জাবেদ / ১১০
 চিনাকী-অচিনাকী / বিকাশ ভড়ালী / ১১১
 শোষণ / সোনমণি বৰ্মন / ১১১
 এটা অংকৰ সমিধান বিচাৰি / জেছমিন দেউৰী / ১১২
 অসমী আই / জেউতি মণি নাথ / ১১২
 কবিতা কাৰ / বনজ্যোতি ডেকা / ১১৩
 প্ৰকৃতি উদাস / অঞ্জনা স্বৰ্গীয়াৰী / ১১৩

- নিসংগত আতঁৰিল / দীপজ্যোতি কলিতা ১১৪
 ঐয়ৌ / ববি মিছং / ১১৪
 জোনাক / প্রণামিকা বেজবৰুৱা / ১১৫
 জীৱন গতিৰ পথ / ত্ৰিমনী স্বৰ্গীয়াৰী / ১১৬
 উয়ে খোৱা কবিতা / পুলেন ডেকা / ১১৭
 নিশাৰ স্বৰণ / দীপু মণি নাথ / ১১৮
 ব'হাগ / তুমি আহিবা / মৰমী তালুকদাৰ ১১৮
 হেৰোৱা বন্ধুৰ স্মৃতি / বৰ্ণালী বাজবংশী ১১৯
 বিয়াদ / নিতুল কলিতা ১১৯
 শান্তি / মহম্মদ নুৰুল হুচেইন / ১২০
 তেজৰ নৈ / মেহদিয়া চিৰিন আলি ১২০

- পানী / হাচিনা চুলতানা / ১২০
 কচু পাতৰ পানী/ জেউতি মণি নাথ / ১২১
 এখন বঙা কমাল / ব্ৰজেন শৰ্মা / ১২১
 এধানি মৰম বিচাৰি / জোনালী দেৱী / ১২২
 জীৱন স্মৃতি / মেনকা ভট্টাচাৰ্য্য / ১২৩
 সপোন / বেকিবুল হক / ১২৩
 মই এখিলা শুকান পাত / ডিম্পী মণি দাস ১২৪
 অনুভৱ / তৃষ্ণা পাঠক / ১২৪
 মাজনিশা মোৰ বুকুত / জ্যোতিস্মান গোস্বামী / ১২৫
 উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য / সব্যু হালৈ / ১২৬

English Section

- World's Stock Exchanges / Dr. Ajoy Mitra 129
 Higher Education In The Draft Twelfth Five Year Plan / Dr. Rani Mudiar Deka 135
 Stress and Stress Management / Himangshu Kalita 140
 Micro-finance : an Alternative Source of Credit / Prasenjit Bujar Baruah 142
 Tehri dam : A case Study / Dr.(Mrs.) Mamani Kalita 146
 From the Arctic Circle to Russia /Anuradha Boruah Saikia 150
 Interaction with Nature : As Education Awareness for Earthquake Preparedness / Sashi Mohan Das 156
 Audit Programme : Educational Institutions / Mr. Biren Sarmah 159
 My Thought of Success/ By Sanchari Sarma 163
 Always Say Less Than Necessary / Kul Bahadur Newar 164
 Our Journey to Gujarat for NIC Camp. / Bidyut jyoti Hazarika 165
 Anna Hazare- a short sketch / Kishore Thakuria 167
 Coping with Adolescence Blues / Banashree Dutta 168
 Switzerland of the East / Stephen Jeng Konghs 170
 Child Infanticide / Darshana Bhuyan 171
 Food- A Taste / Jasmin Begam 172
 Global Warming is a Global Problem / Dipankar Bharali 173
 The Childhood Days of Rabindra Nath Tagore / Barnalee Thakuria 175
 Indian Art and Sculpture / Amar Jyoti Sarma 176
 My Journey to Vishakhapatnam for NSS Camp / Puja Dutta 177
 Relationship/ Krishna Barman 178
 The way to Success of Students/ Pulen Deka 179
 The First Indian-American Woman Astronaut -Kalpana Chawla/ Gitanjali Kalita 180
 Born of Heavy Metal Music / Dhyan jyoti Doley 181
 Save our environment / Arpana Das 182
 Disaster caused by Terrorism / Rakibul Haque 182
 Great Wall of China/ Dipu Mani Nath 183
 Perseverance Key to Success/ Dipu Mani Nath 183
 Artificial Floods in Assam / Hemanta Kumar Bharali 184

The Presence of Mind/ Neeha Shah 184
Corruption in Indian Lives / H. Ronibala Chanu 185

The Journey of Life / Anisha Deb 186
The Wall of India -Rahul Dravid / Sumit Nandi 187

One Hell of a Block Buster Story / Aruni Hajeya 188

Words To Find / Aruni Hajeya 194

Poem

Dear Daughter/ Dipankar Barman 195
Thanks / Vivek Borah 195

Keep Holding On / Neha Shah 196

Cry Of the Broken Heart / Shiva Chetri 196
Love / Jasmin Begum 197

Life's Choices / T. Namrata Devi 197
Balance Sheet Of / A Soldier / Pallo Kour 198

To a Good Friend / Dipu Mani Nath 198
Walking In The Mist / Indranil Barman 199

Nature's Beauty / Himangshu Das 199
Just Dance / Thonaujam Anuradha Devi 200

Still Remember You / Jyotismita Sarkar 200
Friendship / Maramee Deka 200

हिन्दी खण्ड

चॉकलेट का पेड़/ स्मृति रेखा दास 203

एक सवाल / तृष्णा रानी भुया 204

पुस्तक और पढ़ना / अंजलि कुमारी 205

मानसिक शक्ति बढ़ाये / डा० सुनीता अगरवाला 206

असम की संस्कृति / विजयिनी शर्मा 208

वचन / रवि कुमार चौधारी 209

घण्टाघर / अमिष शर्मा चक्रवर्ती 210

एक बुरी लड़की की बात से / मिस शहनाज यासमिन आलम 211

चौराहे पर खड़ी संस्कृति / विनोद कुमार यादव 213

हिन्दी का महत्व / जिलमिल शर्मा 214

पागल / रवि कुमार चौधारी 215

चौड़िया / दीपक शर्मा 215

ना कभी रो पायी मैं / इमराना लस्कर 216

धूम्रपान / निहा साह 217

पेड़ सुनाए कविता / निहा साह 218

कॉलेज के छात्र विचारे / पायल पवार 219

माँ शब्द का महत्व / रुपाली सिन्हा 220

पेड़ न काटो / विनोद कुमार यादव 220

मेरी जिंदगी / पूजा बारोड 221

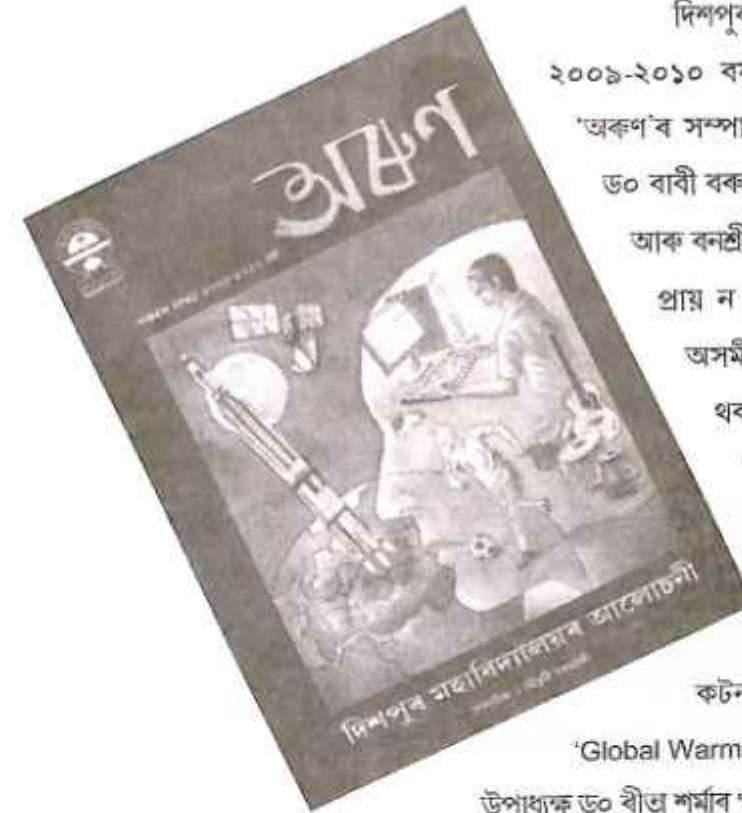
जीवन / हसिना सुलताना 221

समय / स्मृति रेखा दास 222

प्रतिवेदन - (२२३-२३९)

महाविद्यालय सप्ताह विभिन्न प्रतियोगितासमूह (२०१०-११ वर्ष) - (२४०-२४६)

आलोकचित्र

পঞ্চদশ

সংখ্যা

‘অৰুণ’ :

এটি

টোকা

- অংকুৰ ডেকা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ ‘অৰুণ’ (পঞ্চদশ সংখ্যা ২০০৯-২০১০ বৰ্ষ) আদ্যন্ত পঢ়ি এক বিমল আনন্দ পালোঁ। সেই সংখ্যা ‘অৰুণ’ৰ সম্পাদিকা আছিল মৌচুমী বৰকটকী আৰু তহাৰধায়িকা আছিল ড০ বাবী বৰুৱা। সন্মুখপৃষ্ঠা আৰু শেষ পৃষ্ঠাৰ চিত্ৰ ক্ৰমে মৌচুমী বৰকটকী আৰু বনশ্ৰী দত্তৰ - দুয়োখনে অৰ্থৰহ আৰু চিন্তাকৰ্ষক। অংপৰ্যপূৰ্ণভাৱে প্ৰায় ন কবি পৃষ্ঠাৰ আটকখুনীয়া বঙীণ আলোচনীখন ত্ৰিভাষিক - অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী ভাষাৰ। আলোচনীখনৰ বাটচ’ৰাতে থকা ড০ বাবী বৰুৱাৰ ‘মোৰ মনৰ কথা’ আৰু মৌচুমী বৰকটকীৰ ‘সম্পাদকীয়’ই ‘অৰুণ’ৰ চৰিত্ৰৰ আভাস দিছে।

‘অতিথি শিতান’ত চাৰিখন বচনা অন্তৰ্ভুক্ত - ক্ৰমে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক বিজয় কুমাৰ গগৈৰ ‘মোৰ মানসপটত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়’, কটন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক সুৰেণ তালুকদাৰৰ ‘Global Warming and Climate Change’, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ ড০ বীত শৰ্মাৰ ‘Changes in Indian Economy and Consumer’s Spending Pattern’ আৰু অসম চৰকাৰৰ প্ৰাক্তন অভিযন্তা প্ৰভাত মহন্তৰ ‘লগুনলৈ গৈছিলো’ - কেউখন বচনাই সুখপাঠ্য যদিও, তালুকদাৰ আৰু শৰ্মাৰ বচনা দুখনত এক ‘অন্তৰ্দৃষ্টি’ আছে - বিষয়ো অতি প্ৰাসংগিক।

এই ‘অতিথি শিতান’ৰ পাছতেই অসমীয়া শাখাটো প্ৰৱন্ধৰে আৰম্ভ হৈছে - পোন্ধৰটাকৈ প্ৰবন্ধ লিখিছে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰবক্তা-গাণনিক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে। দৰ্শন বিভাগৰ প্ৰবক্তা ধ্ৰুৱজ্যোতি ডেকাৰ ‘সমাজত বৃত্তিমূলক শিক্ষাৰ আৱশ্যকতা’ আৰু গাণনিক বীৰেণ শৰ্মাৰ ‘অসম, অসমীয়া আৰু ভবিষ্যত’ (হ’ব লাগিছিল ‘ভবিষ্যৎ’) শীৰ্ষক বচনা দুখন নিশ্চয়কৈ চিন্তা উদ্ৰেককাৰী হৈছে। উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ অনৱ শৰ্মাৰ ‘ভাৰতীয় ৰাজনীতিৰ নেতিবাচক দিশ: এক সমীক্ষণ’ শিৰোনামাৰ নাতিদীৰ্ঘ বচনাখন এক সাহসী পদক্ষেপ। আন কেবাখনো বচনা ভিন্নসুৰীয়া হৈছে যথা, সংগীতা ডেকাৰ ‘পুতলা নাচ’, লিপিকা বয়ৰ ‘কৰ্ত্তব্যবোধ’, সবু হালৈৰ ‘ধূমপানৰ অপকাৰিতা’, মৃদুস্মিতা দেৱীৰ ‘কমিকছৰ ইতিহাস’। গল্প শিতানত এঘাৰটা গল্পই স্থান পাইছে - কেউটা গল্প ‘বসোৱাণী’ বুলি দাবী কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু নিশ্চয়কৈ কেবাজনৰো গল্পত প্ৰতিশ্ৰুতিৰ অংকুৰ আছে - নিৰলস সাধনা আৰু একাগ্ৰতাৰে লাগি থাকিলে কোনে জানে, ভবিষ্যতে হয়তো এওঁলোকৰ মাজৰে কোনোবাজনে অসমীয়া গল্প-সাহিত্য সমৃদ্ধ কৰিবগৈ! গ্ৰন্থাগাৰ সহায়িকা বিনীতা ৰাভাৰ ‘আই বোলো, মাছ মাৰিবা যাংচ’ নামৰ গল্পই পঢ়ুৱৈক মুগ্ধ কৰিব। আমাৰ

বোধেৰে আলোচনী এখনৰ আটাইতকৈ প্ৰত্যাহ্বানমূলক শিতানটো হ'ল কবিতাৰ শিতান-সকলোৱে ভাবে - কবিতা লিখাই আটাইতকৈ সহজ কাম; হয়, কবিতা লিখিবলৈ এনেতো সহজ; কিন্তু 'ভাল বা সাধক কবিতা' লিখিবলৈ কি যে কষ্টকৰ! 'অকণ'ত মুঠ তেতিয়াটো কবিতা আছে - বিচিত্ৰ বিষয়ৰ, ভিন্ন মেজাজৰ; কিন্তু 'নিয়ন্ত্ৰণহীন আবেগ'ই মাথোঁ কবিতাৰ চালিকাশক্তি হ'ব নোৱাৰে! বসোন্তীৰ্ণ প্ৰেমৰ কবিতা লিখাটো যে আৰু কঠিন কাম!!

ইংৰাজী শিতানত চৈধ্যটা প্ৰবন্ধ, নটা কবিতা আৰু দুটা গল্পই স্থান পাইছে। প্ৰথম তিনিটা প্ৰবন্ধ ক্ৰমে বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰবক্তা ড॰ অজয় মিত্ৰৰ 'Entrepreneurship Challenges', শিক্ষা বিভাগৰ প্ৰবক্তা ভাস্কৰী বৰুৱাৰ 'Population growth, its impact on society & the need of awareness among general public for its control', গ্ৰন্থাগাৰিক মিনু দেৱীৰ 'Digital library in an acadmic setup' চিন্তাগধুৰ আৰু সুখপাঠ্যও। প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হেমন্ত বড়োৱে এপৃষ্ঠাৰ 'What is life' নামৰ বচনাখন উচিতভাৱেই সামৰণি মাৰিছে যে, So, we can say that life is something but struggling and compromising, দৰ্শনা ভূঞাৰ 'Meditation as medicine' এখন সমন্বয়যোগী বচনা।

অপেক্ষাকৃতভাৱে হিন্দী শিতানটোৰ কলোৱৰ সৰু - কিন্তু মানত কোনো গুণে অসমীয়া বা ইংৰাজী শিতানতকৈ নিশকতীয়া নহয়। শিক্ষা বিভাগৰ ড॰ সুনীতা আগবৰালাৰ 'অদ্যনা আনন্দবিশ্বাস কৈসে বঢ়ায়' শীৰ্ষক নাতিদীৰ্ঘ বচনাখন নিশ্চয়কৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী প্ৰমুখ্যে সকলোৰে বাবে এখন উপাদেয় বচনা।

হিন্দী শিতানৰ পাছতেই বিভাগীয় প্ৰতিবেদনকেইখন প্ৰকাশ পাইছে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল আৰু প্ৰাসংগিক বঙীৰ আলোকচিত্ৰ সমূহেও আমাক বছৰটোত মহাবিদ্যালয়ত ঘটা বিভিন্ন ইতিবাচক কাৰ্যক্ৰমণিকাৰ সম্যক আভাস দিয়ে।

'অকণ'ৰ বচনাবোৰৰ সৈতে সংলগ্ন ক'লা-বগা বেখাচিত্ৰৰ বাবে দুইশিল্পী সঞ্জীৱন শইকীয়া আৰু দীপজ্যোতি গোস্বামী নিশ্চয়কৈ ধন্যবাদাৰ্থ। 'অকণ'- পাঠৰ বেলিকা একমাত্ৰ পীড়াদায়ক অভিজ্ঞতা হ'ল যে আলোচনীখনত বহু বৰ্ণাশুদ্ধি চকুত পৰিছে - পৰৱৰ্তী প্ৰকাশনৰ সময়ত নিশ্চয়কৈ 'অকণ'ৰ সম্পাদনা সমিতি এইক্ষেত্ৰত বাককৈ সজাগ হ'ব।

আমেৰিকান লেখক এগৰাকীয়ে কৈছিল, "Talent is helpful in writing, but guts are absolutely necessary" হয়, লিখিবলৈ সাহস কৰাটোও ভীষণ জৰুৰী কথা। 'অকণ' - এ আমাৰ সাহিত্য-আকাশ পোহৰাই তোলক

(লেখক সম্প্ৰতি সাহিত্য-আলোচনী 'গৰীয়সী'ৰ উপ-সম্পাদক)

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা

“অকণে” উন্মেষ কৰক

দিশপুৰীয়াৰ জীৱনৰ অকণ

অমৰ শইকীয়া

(ড॰ অমৰ শইকীয়া)

অধ্যক্ষ

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়, গুৱাহাটী-৬

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী 'অৰুণ' সম্পাদনা সমিতি

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - ড০ মঞ্জৰী শৰ্মা, ড০ সুনীতা আগৰৱালা, প্ৰজ্ঞাপ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী (আলোচনী সম্পাদিকা), ৰূপম কুমাৰ দাস, মানসজ্যোতি শৰ্মা
বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - ড০ বাণী মুন্দিয়াৰ ডেকা, ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড০ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড০ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষ), ড০ বাণী বৰুৱা (ভেদাৱধানিক)

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল

অসমীয়া বিভাগ

ড০ নমিতা ডেকা, ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী (মুৰব্বী),
ড০ বীণা চৌধুৰী, মালবিকা ভট্টাচাৰ্য

দৰ্শন বিভাগ

ড০ মামণি কলিতা, ড০ প্ৰনীতা শৰ্মা, ড০ স্মিত্ৰা চৌধুৰী (মুৰব্বী),
শশীমোহন দাস

শিক্ষা বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা - ড০ ভাস্কৰী বৰুৱা, ড০ বাণী বৰুৱা
(মুৰব্বী), ড০ সুনীতা আগৰৱালা

অৰ্থনীতি বিভাগ

প্ৰসেনজিৎ বুজাবৰুৱা, ড০ বাণী মুন্দিয়াৰ ডেকা (মুৰব্বী),
অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া

বুৰঞ্জী বিভাগ

নাজনীন ৰহমান, বাতুল পৰা (মুৰব্বী), কবনী দাস

ৰাজনীতি বিভাগ

ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত, খগেন চন্দ্ৰ বড়ো(মুৰব্বী), খবিত্ৰী ঠাকুৰীয়া

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল

ইংৰাজী বিভাগ

বাওফালৰ পৰা থিয় হৈ - পুনম শৰ্মা, চ্যামিকা বসু
বাওফালৰ পৰা বহি - ক্ৰমে ৩০ মঞ্জৰী শৰ্মা, ৩০ অমল শইকীয়া
(অধ্যক্ষ), ৩০ নন্দিনী বৰুৱা (মুৰব্বী), জেবিন আকবৰ

বাণিজ্য বিভাগ

থিয় হৈ - মাধুৰ বৰ্মন, অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা, কুলদেৱ পাটোৱাৰী, সঞ্জীত
শৰ্মা, হিমাংগ কলিতা
বহি - নৌচমী দেৱী, ৩০ জ্যোতিম গোস্বামী (মুৰব্বী), অজয় দ্বিৱ
(মুৰব্বী), ৩০ মনালিচা চৌধুৰী (মুৰব্বী), ৩০ অমল শইকীয়া
(অধ্যক্ষ), মনালিচা ভট্টাচাৰ্য্য, ৱিবেকী বৰকটকী, কুনুদ চন্দ্ৰ নাথ

গ্ৰন্থাগাৰ বিভাগ

বীণা দাস তালুকদাৰ, নিহাৰীকা শৰ্মা, ৩০ অমল শইকীয়া (অধ্যক্ষ),
মিনু দেৱী (গ্ৰন্থাগাৰিকা), অজিত মাস্তাকান

বাতিপুৰা শাখাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ একাংশ

বাওফালৰ পৰা থিয় হৈ - দিগন্ত শৰ্মা, ভনীতা কলিতা, হীৰা দাস,
শতকপা মেধি, জেচমিন বেগম, প্ৰবজ্যোতি ডেকা
বাওফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - তুলিকা চৌধুৰী, কমল মেধি, বোজি
পট্টায়া, সীতিলেখা ভাগৱতী, অনুপমিত - ৰাজশ্ৰী নাথ

BBA / BCA বিভাগ

বাওফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - পৰ ঠাকুৰীয়া, হীৰেন্দ্ৰ নাথ সবৰূপ,
নুপেন মেধি
বাওফালৰ পৰা থিয় হৈ - বিজয়েতা সাহা শইকীয়া

অধ্যক্ষৰ সৈতে কৰ্মীবৃন্দসকল

বাওফালৰ পৰা থিয় হৈ - ভাৰ্ণৱ বৰা, যোগেন কলিতা, আনোৱাৰা
বেগম, মল্লীৰ সিংহ, ককিণী দাস, হিৰণ্য বৌতম, মুলেশ্বৰী ডেকা,
প্ৰজেন শৰ্মা, ইন্দিৰা গগৈ, ৰমেশ বৈশা, বৃন্দা শৰ্মা
বাওফালৰ পৰা বহি - মালিক ডেকা, ৩০ অমল শইকীয়া (অধ্যক্ষ),
সীৰেন শৰ্মা, অৰ্পেশ্বৰ শইকীয়া

অৰ্পণ

অতিথি শিতান

অৰুণ ষষ্ঠদশ সংখ্যাৰ অতিথি —

- ড० গোবিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মা ■ হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য ■ হাবিত যেতিয়া শিমলু ফুলে / ৩
 ■ An indispensable Language : English in India / ৪
 লীনা শৰ্মা ■ মোবাইল ফোন আৰু কিশোৰ-কিশোৰী / ৬
 ড० বাৰ্জেন শৰ্মা ■ বিহঙ্গম দৃষ্টিত ভাৰতীয় ঐতিহ্য / ৯
 পৰাণ বগুন বৰুৱা ■ শিক্ষানুষ্ঠানত সঙ্গীত শিক্ষাৰ আৱশ্যকতা / ১১

হাবিত যেতিয়া শিমলু ফুলে

হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য

গান সামৰি মানুহটো ঠাইতে থিয় দি থাকিল
 ভবা বিলৰ পানী এতিয়া শুকনিমুৱা, কটকটীয়া আলি-পদূলি-
 চোতালত কাৰোবাৰ চিনাকি মাত শুনিছোঁ-
 সেমেকা ঘাইনিডৰাত বুঢ়া আহত জোপাৰ

পুৰণি পাতৰোৰ লেখেৰে সৰিছে

কাইলৈ বাতিপুৱা কুঁৱলী তলেৰে গৈ নাওঁখন কলংমুখত লাগিব
 হাবিত শিমলু ফুলিব নাৱৰ পালত বৰকৈ বতাহ লাগে

০০০০

An Indispensable Language : English in India

Dr. Gobinda Prasad Sarma
Former Dean, Faculty of Arts, Gauhati University
HoD, Dept. of English
Gauhati University

Most of us believe that we in India accepted English during the British rule because it was the language of our rulers. But if we go to the history of how English became the medium of instruction in Indian schools and colleges, we shall see that it was not accepted by us in the early part of the nineteenth century merely for our convenience or gain in the day to day life. It was rather accepted by us willingly after the settlement of the long drawn controversy known as Anglicist orientalist controversy for our good and our future. In that controversy, we the enlightened Indians were led by that most learned intellectual of India of the time, Rammohan Roy. He wanted English for India so that the Indian people could acquire useful

knowledge in all fields like the Europeans and become ultimately equal to them. We had English thus and the English system of education that helped us in enhancing our view of life and the world and equipping us with power to occupy a place in the world scene of literature, science, philosophy, trade and commerce and all that. And from our midst then emerged such a world poet like Rabindranath Tagore, world scientists like C.V.Raman and Jagadish Chandra Bose, such a thinker and world exponent of Indian philosophy like Dr. Radhakrishnan and all that. What is more, we soon found to our advantage that this language of our rulers also became a very effective weapon in our hands in fighting our rulers themselves for our independence. We in India, before we acquired English, were many races of diverse languages and cultures in various areas of the sub-continent and the people of one region could not understand the people of another region. This foreign language called English made it possible for an Assamese to understand a Tamil, for a Boro or a

Karbi or a Dimasa to understand a Kashmiri or a Marathi. We all then could write for our independence from the foreign yoke and choose our own destiny, the common destiny of the Indian nation.

This language is still not only uniting us and serving us as a window on the world, it is also serving us still as a language of knowledge of the literary to read books of any field of any country. English language has translated versions of all these. So English language is still remaining with us as the language of the intellectual make-up of intellectuals, scientists, scholars and researchers. With this kind of benefit, we can never feel we can dispense with this language. Our own regional languages would only be richer with our study of the books in this language. Yes, English has come to stay with us for our own benefit and for a brighter future of our country. It is already recognized by our Indian constitution as one of the Indian languages which is a link language for all the states or regions of the country.

There was a time, a little before independence, and especially after it, when some people regarding English as a foreign language of our foreign rulers were eager to dislodge English from its official position of the country and also from the minds of the people. They even launched a movement which came to be known as the "Angrezi Hatao Andolon" or Drive out English Movement, But the more they tried to do so, the deeper the language struck root in India so much so that English medium schools, good or bad or indifferent, are not only mushrooming through the length and breadth of the country but also gaining day by day more popularity and more prestige. It has gone to such an extent after Independence when the English are no longer our rulers that more and more people can not only speak better English but more people

can also write better English. The result is that in India today, we have produced in English many good Indian writers, the quality of whom is comparable to that of many native English writers of England, America and Australia. Many Indian English writers have won highest accolade and awards in these countries leaving behind their native writers. I have in mind writers like Salman Rushdie, an economist like Amartya Sen or Jagadish Bhagwati, scientists like Hargobind Khurana and a critic like Gayatri Chakravati Spivak.

And so we must learn English today in our student days not only to pass the hurdles of examination but also to learn the language properly for writing, reading and speaking so that the books in English texts or non-texts, can become as intelligible to us as the books of our mother tongue or regional language. Constant reading of English books, texts and non-texts and constant practice of speaking in English can make it possible. It is this which is a key to the world - the global village of today where we are all world citizens besides becoming the citizens of India. This is of course not to say that by laying emphasis on English learning and recognizing the rising popularity of English schools, we shall neglect learning Hindi or our regional language or mother tongue. We must lay equal emphasis on learning them or speaking these languages. For while aspiring for the sky, we must also remember that we are standing on a ground. We should not go to the extent of saying that Assamese, Boro, Bengali, Karbi, Mising or Dimasa, is only our mother tongue, but English is our own tongue. But we must be able to say that while these native, dear languages are the mother tongues or regional languages, English is also our own language.

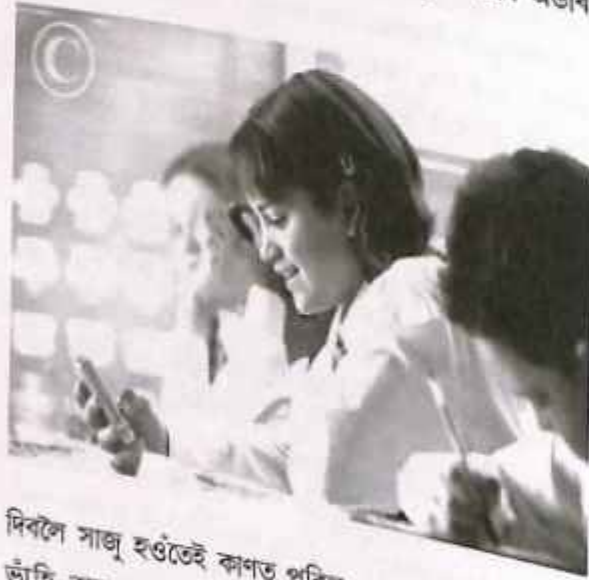
-----000-----

মোবাইল ফোন আৰু কিশোৰ-কিশোৰী

লীনা শৰ্মা

বেটুবেণ্টখনত সোমাই ল'ৰা-ছোৱালীৰ দল এটা দেখি মনটো আনন্দেৰে ভৰি পৰিল। সিহঁত হয়তো স্কুলীয়া বা কলেজীয়া ল'ৰা-ছোৱালী। কৈশোৰ আৰু যৌৱনৰ মাজৰ উত্তাল এক সময়ত সিহঁত আহি উপস্থিত হৈছেহি।

সন্মুখত থকা মেনুখনত চকুফুৰাই চুপ এটাৰ অৰ্ডাৰ

দিবলৈ সাজু হওঁতেই কাণত পৰিল ওচৰৰ টেবুলখনৰ পৰা ভাঁহি অহা শব্দৰ সমদল- “মা, চিন্তা নকৰিবা। আমাৰ কেমেক্সীৰ ক্লাছ চলি আছে। অলপ সময়ৰ বাবে চাব বাহিৰলৈ গৈছে তো। সেয়ে সকলোৱে মিলি হলস্কুল আৰম্ভ কৰি দিছে, গান-চান - চিক্ৰব-বাখব...”

ল'ৰাটোৰ ওপৰত চকু পৰিল। সুন্দৰ চেহেৰাৰ, মৰমলগা মুখৰ এটা কিশোৰ। সোঁহাতেৰে চিকেন বোলৰ টুকুৰা মুখত সুমুৱাই, বাওঁকাণত মোবাইল ফোন লগাই সি মাকক তাৰ নিৰাপদ অৱস্থিতিৰ কথা অৱগত কৰিছে আৰু মাকেও পুত্ৰৰ লগত যোগসূত্ৰ স্থাপন কৰি আশ্বস্ত হৈ হয়তো নিজৰ কামত লাগি পৰিছে। এনেতে মাজৰ এখন টেবুললৈ এটা কেক লৈ অহা হ'ল আৰু এজনী ক্ষীণাংগী ধুনীয়া ছোৱালীয়ে কেকত কটাৰী এখন বহাই দিয়াৰ লগে লগে সকলোৱে ‘হেপ্পী বাৰ্থ ডে টু ...’ বুলি চিক্ৰব মাৰি জন্মদিনৰ পাৰ্টিটোৰ আনন্দত যোগদান কৰিলে। অন্য খাদ্য-সজ্জাৰ লগত কেকবোৰো সবববাহ আৰম্ভ হৈ গ'ল। কিছুসময় এনেদৰে চলি থকাৰ পাছত হঠাৎ কোনোবা এটাই চিক্ৰবি চিক্ৰবি এটা প্ৰস্তাৱ আগবঢ়ালে- ইমান সোনকালে যাবলৈ আমনি লাগিব। চিনেমা এখনকে চাই যাওঁ বল। ওপৰতেই হলটো আছে বেতিয়া ...

- মই কেনেকৈ যাম ! অলপ আগতে মায়ে ফোন কৰিছিল আৰু দুঘণ্টা চিনেমা হলত বহিলে মায়ে আকৌ ফোন কৰিব—

- কিবা এটা কৈ দিবি বে। ইমান কিয় ভয় কৰিছ? এফুটো ক্লাছ হবও পাৰে !

ল'ৰাটোৱে আকৌ ফোন লগালে - মা, চাবে দুঘণ্টা

এফুটো ক্লাছ ল'ব। যোৱাবাৰ জুলাইত ছিংগাপুৰলৈ যাওঁতে যে ক্লাছ খতি হৈছিল, তাৰ বাবেই লৈছে। চিন্তা নকৰিবা। ক্লাছ শেষ হ'লেই অট' এখন লৈ গুছি যাম। ফোন-চোন কৰি নাথাকিবা। চাবৰ খং উঠিব পাৰে। বৰ চিৰিয়াছ ধৰণৰ মানুহ যে ...

দলটো ছবমুৰাই ওপৰলৈ গুচি গ'ল। মোৰ চিন্তাৰ জগতখনত এইমাত্ৰ ফোন কৰা ল'ৰাটোৰ মাকৰ এক কাল্পনিক চেহেৰা ভাঁহি উঠিল। ল'ৰাই ক্লাছ কৰিছে। আগতে কৰিব নোৱাৰা অতিৰিক্ত ক্লাছতো যোগদান কৰি একাদশ-দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পঢ়াৰ বোজা কঢ়িয়াই তেওঁৰ পুত্ৰ শান্ত-ক্লান্ত হৈ পৰিছে। হাতত একো একোটা মোবাইল গুজি দি পুত্ৰ-কন্যাৰ নিৰাপত্তা সম্পৰ্কে আশ্বস্ত হোৱা বহুতো পিতৃ-মাতৃৰ অসহায়তাৰ কথা উপলব্ধি কৰি সেইসময়ত বহুতো কথা মনলৈ আহিছিল।

মোৰ এগৰাকী বান্ধৱীৰ পুত্ৰই হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত সফলতাবে উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ দিনা খুড়াক আহি তাৰ হাতত উপহাৰ তথা পুৰস্কাৰ হিচাপে এটা মোবাইল তুলি দিলে। ইমানদিনে ঘৰ আৰু স্কুলৰ চাৰিবেৰৰ মাজত আৱদ্ধ হোৱা ল'ৰাই হঠাৎ যেন এখন বেলেগ জগতৰ সন্ধান পালে। এদিন কোনোবা এজনী ছোৱালীয়ে তাক ফোন কৰি জনালে যে তাই তাৰ সাফল্যৰ খবৰ বাতৰি-কাকতত পাইছে আৰু তাই তাৰ পৰা পঢ়া-শুনাত অলপ সহায় বিচাৰে। সেইজনী ছোৱালীয়ে তাক বাহিৰত লগ ধৰাৰ প্ৰস্তাৱো দিলে। কোনোদিন ঘৰৰ পৰা অভিজ্ঞাৰক অবিহনে যাবলৈ নোলোৱা ল'ৰাটো বাহুত উঠি পাণবজাৰলৈ গৈ সেইজনী ছোৱালীক লগ পাবলৈ উদ্ধাউল হৈ উঠিল। তাৰ পাছৰ সময়ছোৱা মোৰ বান্ধৱীৰ বাবে এক কষ্টকৰ সময়। তাইৰ স্বামী চাকৰিসূত্ৰে বহুদূৰৈৰ চহৰ এখনত থাকে। পুত্ৰৰ চকুত তাই এগৰাকী হিটলাৰৰ সম-পৰ্যায়ৰ মহিলা যাৰ তুলনাহীন নিষ্ঠুৰতাৰ সি বলি হৈ পৰিছে। এতিয়া অৱশ্যে পৰিস্থিতি নিয়ন্ত্ৰণৰ অধীনলৈ আহিছে।

মোৰ এজন সহকৰ্মীয়ে এদিন আৱিষ্কাৰ কৰিলে যে দশম শ্ৰেণীৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ আগে আগে তেওঁৰ পুত্ৰই গোটেই

বাতি এছ এম এছ পঠিয়াই থাকে। দোভাগ নিশা এদিন তেওঁ টোপনিৰ পৰা উঠি পুত্ৰৰ কোঠালৈ হঠাৎ সোমাই গৈ দেখিলে যে সি এছ এম এছ পঠিওৱাত বাস্ত। সেই নিশাহে তেওঁ জানিব পাৰিলে যে তেওঁৰ পুত্ৰৰ এগৰাকী প্ৰেয়সী আছে আৰু পৰেকৰ ভিতৰত হবলগীয়া পৰীক্ষাটোৰ বাবে তাৰ প্ৰস্তুতি শূন্য।

আজি কিছুবছৰৰ আগেয়ে আমাৰ জীৱনত প্ৰৱেশ ঘটা এই মোবাইল ফোন বোলা বস্তুটো এনেকুৱা এটা সামগ্ৰী হৈ পৰিছে যে সেইটো ওচৰে-পাজৰে নেথাকিলে গাৰ অংগ এটা নোহোৱা হোৱা যেন অনুভূত হয়। অফিচ যোৱাৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্ত্তত বেগ খুচৰি মোবাইল ফোন আৰু চাৰ্জাৰৰ উপস্থিতি নিশ্চিত হোৱাৰ পাছতহে মোৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰো। প্ৰাথমিক অৱস্থাত যেতিয়া মোৰ হাতত ২০০২ চনত মোবাইল ফোন পৰিছিলহি, মই সেইসময়ৰ যিবিলাক তাকৰীয়া বন্ধু-বান্ধৱীৰ হাতত মোবাইল ফোন আছিল সিহঁতৰ তালৈ এছ এম এছ পঠিয়াই বা গ্ৰহণ কৰি উন্মাদ হৈ পৰিছিলো। মোৰ নিচিনা প্ৰাপ্তবয়স্ক বা বয়োবৃদ্ধ মানুহ এগৰাকীৰ কাৰণেই মোবাইল ফোনৰ এছ এম এছ মেনিয়াক প্ৰতিৰোধ কৰা প্ৰায় অসম্ভৱৰ নিচিনা হৈ পৰিছিল। এদিন বাতিপুৱা এটা সচেতন সিদ্ধান্ত লৈ মই কিছুদিন মোবাইল ফোনৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে আঁতৰি থাকি প্ৰায় দুবছৰ চলা এই ‘মোবাইল মেনিয়া’ৰ পৰা অব্যাহতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। তেনেকুৱা এটা পৰিস্থিতিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত কোমল বয়সীয়া কিশোৰ-কিশোৰীৰ হাতত মোবাইল ফোন পৰিলে কি অৱস্থাৰ সৃষ্টি হব পাৰে, সি সহজেই অনুমেয়।

টিউশ্যনৰ বাবে চহৰৰ বিভিন্ন প্ৰান্তলৈ যাবলগীয়া সন্তানৰ হাতত সম্পৰ্ক বন্ধাৰ নামত একোটাকৈ মোবাইল ফোন তুলি পিতৃ-মাতৃয়ে মানসিক প্ৰশান্তি লাভ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। আপদে-বিপদে এনে ফোনৰ দ্বাৰা হয়তো বহুতো সমস্যাৰ সমাধানো হয়। এটা বিশেষ স্থানত নিজৰ অৱস্থিতিৰ কথা জনোৱা, কোনোৱা এটুকুৰা নিৰ্দিষ্ট স্থানৰ পৰা সিহঁতক পিতৃ-মাতৃয়ে লৈ অহাৰ বাবে বাৰ্তা পঠিওৱা, কোনো নিৰ্দ্ধাৰিত

কাৰ্যসূচীৰ পৰিবৰ্তনৰ সংকেত দিয়া আদি বিভিন্ন কামৰ বাবে মোবাইল ফোন প্ৰত্যেক কিশোৰ-কিশোৰীৰ কাৰণে অপৰিহাৰ্য। কিন্তু যিসকল অভিভাৱকে নিজেই সন্তানক অনা-নিয়া কৰে বা ঘৰতেই টিউশ্যন আদিৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে, সেইসকলে দেখাক দেখি সন্তানৰ হাতত মোবাইল ফোন তুলি দিয়াৰ যুক্তিযুক্ততা নেদেখো। যিসকলে তেনে সুবিধা কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোকে সন্তানৰ মোবাইল ফোনৰ ওপৰত এটা নিদ্ধাৰিত ব্যয়ৰ নিৰিখ ধাৰ্য কৰা উচিত। কেতিয়াবা খোৱাৰ মেজত কথা পতাৰ চলেৰে ফোনত ঘণ্টাৰ পাছত ঘণ্টা অপ্ৰয়োজনীয় কথা পতা কিমান যে সময়ৰ অপচয় তাৰ ওপৰত আলোচনা কৰিলেও হয়তো তাৰ কিছু অংশ সিহঁতৰ কোমল মনত প্ৰৱেশ কৰিব। পিতৃ-মাতৃয়ে, বিশেষকৈ মাক বিলাকেই যদি শাক খোৱা-ভাতখোৱা কথা পাতি মোবাইল ফোনত ব্যস্ত হৈ থাকে, ল'ৰা-ছোৱালীয়ে তাকে অনুকৰণ কৰাটো নিশ্চিত।

আচলতে আমি পিতৃ-মাতৃবোৰে সন্তানক সময় নিদি বা সিহঁতৰ শক্তি গঠনমূলক চিন্তাৰ ফালে নিবলৈ চেষ্টা নকৰি মোবাইল ফোন বা ইণ্টাৰনেটক সিহঁতৰ সহচৰ কৰি তুলিয়েই আমাৰ নিজ দায়িত্বৰ পৰা অব্যাহতি লোৱাৰ যি চেষ্টা চলাওঁ, তাৰ ফল ভয়াবহ হোৱাটো স্বাভাৱিক। এবাৰ এটা কিশোৰৰ অকুটৰ একাউন্টলৈ গৈ মই ভয় খাই গৈছিলো। তাৰ এগৰাকী সহপাঠীয়ে পৰীক্ষা শেষ হোৱাৰ পাছদিনা গোটেই দিনটো অকুটত কটাইছে। আজি-বাজি কথাৰে বিভিন্নজনৰ লগত মত বিনিময় কৰিছে। পুৱা ৮ বজাৰ পৰা গধূলি ১১ বজালৈ ইটোৰ পাছত সিটো বাৰ্তা, কথোপকথনৰ পয়োভৰ। কম্পিউটাৰত দিনটো তেওঁলোকৰ জীয়াবী বহি থকাটো পিতৃ-মাতৃয়ে বাক দেখা নাইনে? নে দেখিও ব্যক্তি স্বাধীনতাত বিশ্বাসী পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানৰ স্বাধীনতাত হস্তক্ষেপ কৰাৰ পৰা বিৰত আছে? তেনে কিশোৰ-কিশোৰী মানসিক ভাবে বৰ সুস্থ হৈ থাকিব নোৱাৰে। কম্পিউটাৰৰ আগত ঘণ্টাৰ পাছত

ঘণ্টা বহি থকা যিকোনো মানুহৰ এটা সময়ৰ পাছত হতাশা অহাটো বৰ স্বাভাৱিক। সম্পৰ্কীয় মানুহৰ ঘৰলৈ বা ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ ঘৰলৈ ফুৰাবলৈ লৈ যোৱা, এখন ভাল নাটক দেখুৱাবলৈ লৈ যোৱা, এখন কিতাপ বা যিকোনো এটা ভাল বিষয়ৰ ওপৰত আলোচনা কৰি তাত সিহঁতক অংশীদাৰী কৰি তোলা আদি কাম আমি কিমান পিতৃ-মাতৃয়ে কৰিবলৈ আগবাঢ়িছো? কোনোবা এখন ভাল অভিযান্ত্ৰিক প্ৰতিষ্ঠানত যোগদান কৰিবলৈ পোৱা, কোনোবা এটা নামী-দামী চাকৰিত নিযুক্তি পোৱাৰ জোখাৰে অহঁতা আহৰণ সাফল্যৰ পৰিচায়ক বুলি গণ্য কৰিলেও সি সদায় মানসিক সুস্থতাৰ সূচ্যক নহ'বও পাৰে। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বিষয়াৰ চাকৰিত যোগদান কৰিও অহো-বলিয়াৰ নিচিনা আচৰণ কৰা ল'ৰা-ছোৱালী বহুতো লগ পাইছো। হতা, লুপ্তন, পত্নী নিৰ্যাতনৰ নিচিনা কামত লিপ্ত আপাতত: ডাঙৰ পদবী-ধাৰী ব্যক্তিক সফল ব্যক্তি বুলি আমি কেতিয়াও মানি লোৱা উচিত নহয়। এই সকলোবোৰৰ লগত শৈশৱ বা কৈশোৰ অৱস্থাত ল'ৰা-ছোৱালীৰ মনত ৰোপন কৰা মূল্যবোধেই দায়ী। মোবাইল-ইণ্টাৰনেটৰ এখন অস্বাভাৱিক পৃথিৱীত ডাঙৰ হ'বলৈ এৰি দিয়া বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীৰ পাছৰ বয়সত কিমানখিনি মানসিক সুস্থতা থাকিব, তাৰ ওপৰত মোৰ সন্দেহৰ অৱকাশ আছে।

অৱশ্যে পুৰণিকলীয়া চিন্তাৰ মাজত আৱদ্ধ মোৰ মানসিক জগতখনে ভাবি উলিওৱা এনেবোৰ নেতিবাচক ধাৰণাৰ বৈজ্ঞানিক বা বাস্তৱ-সন্মত ভিত্তি নেথাকিবও পাৰে। তথাপিও ইয়াৰ ওপৰত বিকৃত আলোচনাৰ অৱকাশ আছে।

— ০০০০ —

বিহঙ্গম দৃষ্টিত ভাৰতীয় ঐতিহ্য

ড० বাৰ্জেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা

ভাৰতবৰ্ষ এক বিশাল তথা সুপ্ৰসিদ্ধ দেশ। বিভিন্ন ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ লোকৰ অধ্যুষিত এই দেশ। ইয়াৰ লগতে আছে বিভিন্ন ধৰ্মালম্বী মানুহ। এই দেশৰ ঐতিহ্য অতি সমৃদ্ধ আৰু বৰ্ণিল। ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ বিষয়ে জানিবলৈ হ'লে সংস্কৃত ভাষাত থকা বিভিন্ন সাহিত্যৰ জ্ঞানকে প্ৰধান আহিলা বা মাধ্যম হিচাপে ল'ব লাগিব। ভাৰতৰ পূৰ্ব প্ৰধান মন্ত্ৰী পণ্ডিত জৱাহৰলাল নেহৰুৱে সংস্কৃত ভাষাকে ঐতিহ্যৰ বাবে প্ৰধান সম্পদ বুলি কৈ গৈছে। ভাৰতীয় ঐতিহ্য বেদৰপৰা আৰম্ভ কৰি বামায়ণ, মহাভাৰত আৰু শ্ৰীমদ্ ভাগৱত গীতা আদি শাস্ত্ৰসমূহত নিহিত হৈ আছে। এই শাস্ত্ৰবোৰৰ অবিহনে ভাৰতীয়তাৰ ধাৰণা কেনেকৈ হ'ব। এয়াৰ প্ৰসিদ্ধিও আছে - “ঋনা ৱেদং ঋনা গীতাং ঋনা বামায়ণীং কথাম্। ঋনা কৱিকালিদাসং কুৱ সাদ্ ভাৰতীয়তা”।

মহাকবি কালিদাসৰ ৰচনাৰাজিও ভাৰতীয়তাৰ পৰিচায়ক। ঋগ্বেদত থকা আ নো ভদ্রাঃ ক্ৰতৱো যন্ত ৱিশ্বতঃ - এই মন্ত্ৰই এক মহৎ উপদেশ দিছে। এই মন্ত্ৰাংশৰ অৰ্থ এনেকুৱা-সকলো ফালৰপৰা আমালৈ ভাল ভাৱবোৰ আহক। এয়া ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ পৰিচায়ক। ঐতিহ্যৰ এক অঙ্গ হৈছে একতা বা ঐক্য। একতা নাথাকিলে কাৰ্য সাধন কৰা কঠিন। কিয়নো একতা কাৰ্যসাধনৰ উপায় (“সংহতিঃ কাৰ্যসাধিকা”)। বৈষম্যৰ মাজতো ঐক্য বিচৰা ভাৰতীয় ঐতিহ্য সুপ্ৰসিদ্ধ। ইংৰাজীত কোৱা হয় “India believes in unity in the midst of diversity”। সাম্প্ৰতিক কালত ই বৰ প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। ঐক্য আওকাণ কৰি যেন আমি অনৈক্যৰ পিনে ধাবিত হৈছো। একতাৰ উপদেশ আমাক ঋগ্বেদেই দিছে -

“সং গচ্ছেধ্বং সাংৱদধ্বং সং ৰো মনাংসি জানতাম্।

দেৱাঃ ভাগং যথাপূৰ্ণে সংজ্ঞানানা উপাসতে।

সমানো মন্ত্ৰঃ সমিতিঃ সমানী।

সমানং মনঃ সহচিন্তমেযাম্।

সমানী ৰ আকৃতিঃ সমানা হৃদয়ানি ৰঃ।

সমানমন্ত্ৰ ৰো মনো যথা ৰঃ সুসহাসতি॥” (১০- ৯২)

(ইয়াৰ অৰ্থ এনে ধৰণৰ - একেলগে যোৱা, একেলগে কোৱা, তোমালোকৰ মনবিলাকে একে ধৰণে ধাৰণা কৰক। তোমালোকৰ কাৰ্য্য একে হওক, সফলতা একে হওক, তোমালোকৰ ভাৱ আৰু অভিপ্ৰায় একে হওক, তোমালোকৰ মনোকামনা একে হওক যাতে তোমালোকৰ মাজত একতাৰ ভাৱ উদয় হয়)।

ঋগ্বেদৰ এই মহৎ বাণী বিশ্বজনীন আৰু সৰ্বকালীন। এই বাণীয়ে ভাৰতীয় ঐতিহ্য বহন কৰিছে। বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজত বাঢ়ি যোৱা ভেদ ভাৱৰ দূৰীকৰণৰ বাবেই আমি ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। এই বিষয়ত বেদৰ অন্তিম ভাগ উপনিষদে আমাক মৰ্যাদাৰ্শন কৰাৰ পাৰে। উপনিষদৰ মতৰ আধাৰতে বিশ্বধৰ্মৰ ধাৰণা সম্ভৱ আৰু এই বিশ্বধৰ্ম হ'ল বিশ্বভাতৃত্ব। প্ৰকৃততথত ই হ'ল মানৱতা। মতৰ বিভিন্নতা তথা আন আন বৈসাদৃশ্যৰ মাজতো সম্ভৱ হৈ উঠা ঐক্য আৰু সমন্বয়ৰ ভিত্তিত এক বিশ্ব সম্প্ৰদায় গঢ় লৈ উঠিলে দেশৰ কল্যাণ হ'ব পাৰে। এই বিষয়ত উপনিষদৰ জ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ বলত মানৱ সমাজ অনুপ্ৰাণিত হ'ব। ড० সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণনে আন্তৰ্জাতিক বিবাদৰ উপশম ঘটোৱাৰ বাবেও উপনিষদৰ মহৎ বাণী বিশেষতঃ আধ্যাত্মিক বাণী আৰু উপনিষদৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত তথা নিহিত থকা ভাৰতীয় চিন্তাধাৰাৰ আশ্ৰয় ল'বলৈ আমাৰ সমাজক আহ্বান জনাইছে। উপনিষদে আমাক ভাল কথা বা বিষয় শুনিবলৈ, ভাল কথা (বিষয়) চাবলৈ শিকায়। ইও ভাৰতীয় ঐতিহ্য। সত্য কথা কোৱা আৰু নিজ কৰ্তব্য পালন কৰা এইবোৰ উপনিষদৰ উপদেশ (দ্র০ “সত্যং ৱদ; ধৰ্মং চৰ”)। “মাতৃদেৱো ভৱ। পিতৃদেৱো ভৱ। আচাৰ্য্যদেৱো ভৱ।” উপনিষদৰ এই বাণীয়ে ভাৰতীয় শিক্ষা আৰু ঐতিহ্যকে সূচায়। ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা সৰ্বকালৰ বাবেই থাকিব।

বেদ, উপনিষদৰ পিচত শ্ৰীমদ্ভাগৱদগীতাই আমাক

মানৱধৰ্মৰ শিক্ষা দিয়ে। বাস্তৱিকতে মানৱধৰ্ম প্ৰতিপাদন কৰা এইখন সুপ্ৰসিদ্ধ তথা উৎকৃষ্ট গ্ৰন্থ। এই শাস্ত্ৰই আমাক জীৱন যুক্ত অংশ গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে উদগনি দিয়ে। জ্ঞান অৰ্জন কৰাৰ বাবে উপদেশ দিয়া এই গীতাশাস্ত্ৰই জ্ঞানকে অতি পৱিত্ৰ বুলি স্বীকাৰ কৰে (১০ “ন হি জ্ঞানেন সদৃশং পৱিত্ৰমিহ বিদ্যতে”)।

শ্ৰীমদ্ভগৱদ্গীতাই যোগৰ উপদেশ দিয়ে। কৰ্মসিদ্ধিৰ কৌশলই যোগ (১০ “যোগঃ কৰ্মসু কৌশলম্”)। যোগাভ্যাসৰ বলত মানসিক সাম্যৰূপে আহে। তাৰ ফলস্বৰূপে সকলো ধৰণৰ বিকাশ হয়। গীতাত যি নিষ্কাম কৰ্মৰ কথা হৈছে তাৰ শিক্ষা সকলো ক্ষেত্ৰৰ মানুহে, বিশেষতঃ সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক দায়িত্বত থকা মানুহে গ্ৰহণ কৰা উচিত। গীতা শাস্ত্ৰত নিহিত থকা শিক্ষাই আধুনিক পৃথিৱীৰ ভিন্ন ভিন্ন সমস্যাৰ সমাধানত আমাক দিক্ দৰ্শন কৰিব পাৰে।

ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ বাহ্যক ওঠৰ মহাপুৰাণৰ ভিতৰত বিশিষ্ট স্থান লাভ কৰা ভাগৱত পুৰাণ গীতাৰ পিচতে আছে। কৃষ্ণতত্ত্বৰ ওপৰত আলোকপাত কৰা এই ভাগৱত সকলো বেদান্তৰে সাৰ বুলি কোৱা হৈছে - “(সৰ্ববেদান্ত সাৰং হি শ্ৰীমদ্ভাগৱতমুচ্যতে)। গীতাত প্ৰতিপাদিত ভক্তিবাদৰ ভিত্তিত মধ্যযুগীয় ভাৰতত বিভিন্ন - প্ৰাপ্ত সামাজিক সংস্কাৰ সম্ভৱ। ভক্তিত মানৱীয় সমতাৰ ধাৰণা নিহিত হৈ থাকে। এই ধাৰণা আমাৰ সাম্প্ৰতিক কালৰ সমাজ গঠনৰ বাবেও এতিয়া অতি প্ৰাসঙ্গিক, সেয়ে ভক্তিৰ বিষয়টো অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ। মানুহৰ মাজত ঐক্য আৰু সমতাৰ ক্ষেত্ৰত শাস্ত্ৰই এইদৰে কয় -

“অয়ং নিজঃ পৰো ব্ৰেতি গণনা লঘুচেতসাম।
উদাৰচৰিতানাং তু ৰসুধৈৰ কুটুম্বকম্॥”

ইয়াৰ অৰ্থ এনেধৰণৰ - “এওঁ মোৰ নিজৰ, এওঁ পৰ- এই ধাৰণা সংকীৰ্ণ মনৰ মানুহৰ। উদাৰচেতিয়া মানুহৰ বাবে সমগ্ৰ পৃথিৱীখনেই কুটুম্ব অৰ্থাৎ এক পৰিয়াল। “ৰসুধৈৰ কুটুম্বকম্” এই প্ৰাচীন ভাৰতীয় ধাৰণাটোৱে বিশ্বৰ জ্ঞানীসকলৰ আকৰ্ষণ আৰু প্ৰশংসা লাভ কৰিছে। এই মহান আদৰ্শৰে উদ্ভূত হ’ব পাবিলে মানৱ জীৱনত শান্তি আৰু মৈত্ৰী স্থাপন হ’ব।

ভাৰতীয় ঐতিহ্যক বেদ, উপনিষদৰ উপৰিও সংস্কৃত আৰু পালি প্ৰাকৃত ভাষাত লিপিবদ্ধ - অনেক মহৎ গ্ৰন্থই

ধৰি ৰাখিছে। বৈদিকোত্তৰ কালৰ বিস্তৃত বচনাবাজিত নিহিত থকা বহু শিক্ষাই সাম্প্ৰতিক কালৰ প্ৰসঙ্গত আমাৰ পাথেয় হ’ব পাৰে। মহাভাৰতৰ মহৎ বাণী ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ বাহক। উদাহৰণস্বৰূপে দুটামান বাণী এইখিনিতে উনুকিয়াব পাৰি - “নান্তি সত্যং পৰো ধৰ্মঃ”, “অহিংসা পৰমো ধৰ্মঃ” (অৰ্থ - সত্যতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম নাই; অহিংসাই পৰম ধৰ্ম)। জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়েও অহিংসাৰ(Non-Violence) বাবেই বৃজ দিছিল। মহাভাৰতত কোৱা হৈছে যে নিজৰ বাবে যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ আনৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰয়োগ কৰিব নালাগে (১০ “আত্মনঃ প্ৰতিকূলানি পৰেযাং ন সমাচৰেৎ”)। এয়াই হৈছে ভাৰতীয় ঐতিহ্য আৰু এয়া অতি প্ৰাসঙ্গিক। ৰামায়ণ মহাকাব্যই জননী আৰু জন্মভূমিক স্বৰ্গতকৈও শ্ৰেষ্ঠ বুলি অভিহিত কৰিছে। বাণৰ বধৰ পাচত ৰামচন্দ্ৰই লক্ষণক কৈছিল -

“নেয়ং স্বপুৰী লঙ্কা ন মে বোচতে লক্ষণ।
জননী জন্মভূমিঞ্চ স্বৰ্গাদপি গবীৰসী॥”

ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ ই এক উজ্জ্বল নিদৰ্শন। ৰামায়ণ, মহাভাৰত, গীতা, ভাগৱত পুৰাণ আদি শাস্ত্ৰসমূহে মানুহৰ মনক উন্নীত কৰিব পৰা শক্তি থকা, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিকভাৱে উচ্চ স্তৰলৈ যোৱাত মানৱক সহায় কৰিব পৰা মহান ভাৰতীয় ঐতিহ্যক বহন কৰি আহিছে। ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ প্ৰসঙ্গত ভাৰতীয় দৰ্শন সমূহৰ যথেষ্ট অৱদান আছে। এই দৰ্শন সমূহে ভাৰতীয় প্ৰমূল্যসমূহৰ ঐতিহ্যক সুদৃঢ় কৰিছে। ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ সংবৰ্দ্ধনৰ ক্ষেত্ৰত ভগবান বুদ্ধৰ বাণীয়ে সহায় কৰিছে। সকলোৰে হিত বা মঙ্গল আৰু সুখৰ কাৰণে চিন্তা কৰা আৱশ্যক (“বহুজনহিতায়, বহুজনসুখায়”)।

এইদৰে শাস্ত্ৰসমূহৰ শিক্ষাই ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ ক্ষেত্ৰত বহু অবিহণা যোগাইছে। এই কথা কব লাগিব যে প্ৰাসঙ্গিকতা সদায় আছে আৰু থাকিব। সেয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ভাৰতীয় ঐতিহ্য অনুধাবন কৰিব লাগে।

—০০০—

শিক্ষানুস্থানত সঙ্গীত শিক্ষাৰ আৱশ্যকতা

পৰাণ ৰঞ্জন বৰুৱা, এম. মিউজ

সঙ্গীত শিক্ষক, সোণাৰাম উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
ডবলুমুখ

‘সঙ্গীত’ হৈছে সকলো কলাৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠতম কলা।

সঙ্গীতৰ সৈতে মানুহৰ মনৰ এক আত্মিক সম্বন্ধ আছে। সংগীত পৰিৱেশন আৰু শ্ৰৱণে মনৰ গ্ৰানি দূৰ কৰি মনলৈ আনি দিয়ে আশা-উদ্দীপনা। প্ৰকৃত সংগীত শিক্ষাই মানুহক ৰূপে ৰূপে ছন্দে সুষমামণ্ডিত কৰি আত্মচিন্তাবিনোদনৰ জৰিয়তে আত্মবিকাশৰ পথ প্ৰশস্ত কৰি, মানুহৰ জীৱনৰ পূৰ্ণতা প্ৰদান কৰিব পাৰে।

কথিত আছে -

“সাহিত্য সঙ্গীত কলা বিহীন
সাক্ষাৎ পশু পুচ্চ বিষাণহীন”।

অৰ্থাৎ, সংগীত আৰু কলাবিহীন মানৱ নেজ আৰু

শিং নথকা পশুৰ দৰে। বৰ্তমান যুগত মানুহৰ মানৱীয়তাৰ যি অৱক্ষয় ঘটিছে ইয়াৰ আসঙ্গীক কাৰণসমূহৰ ভিতৰত বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাও অন্যতম। পৰীক্ষাত পোৱা নম্বৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি আমি আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক মেধাৰ তুলাচনীৰে জুখিছোঁ। কণ কণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিশু সুলভ প্ৰকৃতিমুখী ৰং ৰহইচৰ প্ৰতি কানসাৰ নকৰি অংক, বিজ্ঞান, কম্পিউটাৰ আদি বিষয়ৰ প্ৰতিহে বেছিভাগ অভিভাৱকেই গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা আমি দেখিছোঁ। অৱশ্যে বৰ্তমান যুগত এই

বিষয়সমূহৰ জ্ঞান যে অপৰিহাৰ্য্য সেইটোও অনস্বীকাৰ্য্য। কিন্তু এই বিষয়সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মানসিক বিকাশৰ বাবে যথেষ্ট নহয়। বৰ্তমান উচ্চতৰ মানসিকতাৰ অৱসান ঘটাবলৈ হ’লে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিশু অৱস্থাৰ পৰাই সুস্থ সৱল মানসিক বিকাশ সাধন কৰিব পৰা শিক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগিব।

মানুহৰ অস্থিৰ অশান্ত মনক সংগীতে সহজেই শান্ত কৰি তুলিবলৈ সক্ষম হয়। ভীক, দুৰ্বল মনকো সংগীতে

সাহস তথা শক্তি প্রদান কৰিব পাৰে। মানুহৰ মন অনুভূতিশীল, নমনীয় আৰু সংযত ৰাখিবলৈ সংগীত শিক্ষাৰ অতিকৈ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় সমূহত প্ৰকৃত প্ৰণালীৰে সংগীত শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তন কৰিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল উপকৃত হোৱাৰ উপৰিও ইয়াৰ মাধ্যমেৰে এখন সুস্থ সৰল সমাজ-গঠনৰ এক সুদৃঢ় ভেঁটি গঢ়ি উঠিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

সংগীতে মানুহৰ মানসিক চিত্তাক সু-পৰিচালিত আৰু উন্নত কৰি সম্পন্ন কৰি তোলে। নিষ্ঠুৰ পাষণ্ড হৃদয়তো সংগীতে মৰম-চেনেহৰ ভাৱ জগাই তোলে। দুখৰ সময়ত সংগীত শ্ৰৱণে মনলৈ শান্তিৰ নিজৰা বোৱাই আনে। সংগীতৰ কেন্দ্ৰখনত ধৰ্ম, উচ্চ-নীচ, জাতি-বৰ্ণ, শিক্ষিত-অশিক্ষিত, ধনী-দুখীয়া আদি ভেদাভেদৰ স্থান নাই। সকলো ভেদাভেদ পাহৰি সকলোৱে একেলগে সংগীতৰ পৰিৱৰ্তন বসন্ত পান কৰিব পাৰে। সেইবাবেই পৃথিৱীৰ বেছি সংখ্যক ধৰ্ম প্ৰচাৰকেই সামাজিক শৃংখল অক্ষুণ্ণ ৰখাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সংগীতকেই ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ প্ৰধান মাধ্যম হিচাবে গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু তাৰ দ্বাৰা মানুহক নিজ ধৰ্মৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা এই কথা প্ৰমাণিত হয় যে, এখন সমাজৰ অগ্ৰগতিৰ ক্ষেত্ৰত সংগীতৰ এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা থাকে।

বিশ্ববৰ্ণ্য মহান দাৰ্শনিক প্লেটোৱে কৈছিল- “সঙ্গীত একেধাৰে দেহ আৰু আত্মাৰ মহৌষধ। সঙ্গীত আনন্দবৰ্দ্ধক, আত্মাৰ পোষক, শিক্ষাৰ সহায়ক আৰু বোগ নিৰাময়ক।” বৰ্তমান বিজ্ঞানৰ যুগতো সংগীত চিকিৎসা পদ্ধতিৰে মানুহৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক বিভিন্ন বোগৰ প্ৰতিকাৰ কৰা হয়। বোগীয়ে নিজেই গীত গাই বোগৰ নিৰাময় ঘটাব পাৰে নাইবা গীত শ্ৰৱণ কৰিও বোগ নিৰাময় কৰিব পাৰে। মানসিক চিকিৎসাৰ অন্তৰ্ভুক্ত এই সংগীত চিকিৎসাই বৰ্তমান সময়ত চমকপ্ৰদ সাফল্য লাভ কৰিছে। বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ ফলস্বৰূপে সংগীত চিকিৎসা বোগ নিৰাময়ৰ এটা সুকীয়া চিকিৎসা ব্যৱস্থা। ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ বিভিন্ন বাগৰ পৰিৱেশন আৰু শ্ৰৱণ ভিন ভিন বোগৰ ঔষধ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি।

বোগ

মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুওৱা
মৃগী
মূৰৰ বিষ
বক্তা চাপ
হিষ্ট্ৰীবিয়া
ক্ষয় বোগ
মেলেৰীয়া

নিৰাময়ৰ কাৰণে নিৰ্দিষ্ট বাগ

- বাহাৰ আৰু বাগেশী
- বিহাৰ আৰু ধানী
- সোহনী, ভৈৰৱী, টোড়ী
- পূৰী, টোড়ী
- খম্বাজ, দৰবাৰী, পূৰীয়া
- তিলং, বামকেলি, মূলতানী
- মাৰোৱা

ভাৰতবৰ্ষত সু প্ৰাচীন কালৰপৰা যোগ আৰু প্ৰাণায়ামৰ জৰিয়তে ঋষি-মুনিসকলে ঈশ্বৰ উপাসনা কৰি অলৌকিক ক্ষমতা লাভ কৰিছিল। এই সম্পৰ্কে বহুতো কিংবদন্তী বা গল্প প্ৰচলিত আছে। যোগ আৰু প্ৰাণায়ামৰ জৰিয়তে শৰীৰ মন সুস্থ-সৰল কৰি ৰাখিব পাৰি। এই যোগ শিক্ষাৰ প্ৰধান বিষয় হৈছে শ্বাস-নিয়ন্ত্ৰণ। কঠ সঙ্গীতৰ শিল্পীসকলেও সংগীত চৰ্চ্চাৰ জৰিয়তে শ্বাস নিয়ন্ত্ৰণৰ কৌশল আয়ত্ত কৰি তেওঁলোকৰ জীৱন আনন্দময় আৰু দীৰ্ঘজীৱী কৰিব পাৰে। নৃত্য আৰু বাদ্য শিল্পীৰ শৰীৰৰ বিভিন্ন প্ৰেচৰ পইণ্টত প্ৰভাৱ পেলায় আৰু ই শৰীৰ আৰু মন সৰল হোৱাত সহায় কৰে।

দুখৰ বিষয় এই যে, বৰ্তমান সময়তো বহুতো অভিজ্ঞ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সঙ্গীত বিষয়তো কেৱল ক্ষণিক মনোবৰ্ণনৰ আহিলা হিচাবেহে গণ্য কৰি আহিছে আৰু পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত সংগীত শিক্ষা হেঙাৰ স্বৰূপ বুলি বিবেচনা কৰি আহিছে। কিন্তু বৰ্তমান বৈজ্ঞানিক অনেক পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ অন্তত এই কথা প্ৰমাণিত হৈছে যে অন্যান্য বোগ ব্যাধি দূৰ কৰাৰ লগতে সংগীত চৰ্চ্চাৰ ফলস্বৰূপে মানুহৰ মগজুৰ স্নায়ুসমূহ অনেক গুণে শক্তিশালী হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্মৃতি শক্তি বৰ্দ্ধক হিচাবে সংগীত সাধনা একান্ত প্ৰয়োজনীয়।

এখন সমাজৰ সংস্কাৰ সাধন কৰাৰ উদ্দেশ্যে, ভৱিষ্যতৰ উত্তৰাধিকাৰী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উন্নতিৰ কামনাৰে সকলো সাধাৰণ শিক্ষানুষ্ঠানতে পৰিৱৰ্তন সংগীত বিষয়টিৰ প্ৰণালীৰে শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তনৰ বাবেই সকলোৱেই সজ্জাৱদ্ধ হ'ব লাগে।

প্ৰবন্ধ

‘ব্রহ্মাৰ কুমাৰ’ ড॰ ভূপেন হাজৰিকাৰ কাপ আৰু কন্ঠত লৌহিত্যৰ জয়গান

ড॰ বীণা চৌধুৰী

সহযোগী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

গায়ক, গীতিকাৰ, সংগীত পৰিচালক আৰু সুৰকাৰ হিচাপে পৰিচিত ভূপেন হাজৰিকা (১৯২৬-২০১১)ৰ গীতত সাম্যবাদ, বিদ্ৰোহ, মানৱতাবাদ, সমাজ-সংস্কাৰ, দেশপ্ৰেম, ৰোমান্টিকতা আৰু আশাবাদ প্ৰকাশ পাইছে। অসমৰ প্ৰতিভাৱান পুৰুষ জ্যোতিপ্ৰসাদ, বিষ্ণু বাভা, ফণী শৰ্মা আদি ব্যক্তিসকলৰ সান্নিধ্য তেওঁ লাভ কৰিছে। শব্দবদেৱৰ পৰা বেজবৰুৱালৈ পুৰণিচাম লেখক-সাহিত্যিকৰ সাহিত্য অধ্যয়নেৰেও হাজৰিকা পুট। হাজৰিকাৰ প্ৰকাশিত সাহিত্য সম্ভাৱন ভিতৰত সুন্দৰৰ ন দিগন্ত, সুন্দৰৰ সৰু-বৰ আলিয়েদি,

সময়ৰ পখীঘোঁৰাত উঠি, বিষুৱ ককাইদেউ, জ্যোতি ককাইদেউ, দিহিঙে-দিপাঙে, বহিমান লুইতৰ পাৰে পাৰে, জিলিকাৰ লুইতৰ পাৰে, আগলী বাঁহৰে লাহৰী গগণা, বহিমান ব্ৰহ্মপুত্ৰ, মই এটি যাযাবৰ, গীতাৱলী আদি উল্লেখযোগ্য। অসমীয়া গীতি-সাহিত্যত হাজৰিকা এজন সফল গীতিকবি বা গীতিকাৰ হিচাপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। তেওঁৰ গীতত ব্ৰহ্মপুত্ৰক মানৱীকৰণ কৰা চকুত পৰে। সেইবোৰ গীতত ব্ৰহ্মপুত্ৰই প্ৰচণ্ড শক্তিশালী পুৰুষ, এটা জাতিৰ পিতামহ স্বৰূপ অভিভাৱক, বিপদৰ জ্ঞানকৰ্তা আৰু পৰিস্থিতি সাপেক্ষে পৰামৰ্শদাতা শ্ৰেষ্ঠ মানৱৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। হাজৰিকাৰ গীতত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ এক দায়বদ্ধ ভূমিকা প্ৰকাশ পোৱা দেখা যায়। এই সন্দৰ্ভত দুটামান কথা পোৱা যায়।

২৩ বছৰীয়া যুৱক অৱস্থাতে ভূপেন হাজৰিকাই কৃষ্ণাংগৰ বাবে চিঞৰি থকা নিগ্ৰো গায়ক পল ৰবছনৰ (১৮৯৮-১৯৭৬) গান আৰু ব্যক্তিত্বৰে মোহাজ্জম হৈছিল। তাৰ পাছত সুদীৰ্ঘ চাৰি বছৰ নিউয়ৰ্কত বাস কৰোঁতে পল ৰবছনৰ ব্যক্তিগত সান্নিধ্য কেইবাবাৰো লাভ কৰে। কলম্বিয়া বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি থকা অৱস্থাত হাজৰিকা ৰাতিৰ ভাগত গোপনে জেফাৰছন স্কুলত সু-অভিনেতা আৰু গায়ক পল ৰবছনে লোৱা ক্লাছত উপস্থিত হৈছিল। তাত গীটাৰ হাতত লৈ ৰবছনে কোৱা "Guitar is not a musical instrument, it is a Social instrument"- কথাফাকি

হৃদয়ৰে গৃহণ কৰিছিল বুলি হাজৰিকাই নিজেই উল্লেখ কৰিছে। বৰছনৰ ব্যক্তিগত হাজৰিকাই অসমৰ বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাডাক বিচাৰি পোৱাৰ কথাও তেওঁই উল্লেখ কৰিছে। 'পল টেজিক হিৰো কেতিয়াও নাছিল' প্ৰৱন্ধত হাজৰিকাই ব্ৰহ্মপুত্ৰক নিৰ্মমভাৱে সমালোচনা কৰি লিখা অন্যতম শক্তিশালী গীত 'বুঢ়া লুইত বোৱা কিয়?' সন্দৰ্ভত এনেদৰে লিখিছে- '১৯২৮ চনত বৰছনৰ উদাত্ত পুৰুষসুলভ কন্ঠ (এজনৰ মতে Untrained-bass-baritone-voice)ত ধ্বনিত প্ৰতিফলিত হ'ল জেৰম কাৰ্ণৰ 'শ্ব' ব'ট নাটকৰ Joeৰ ভাৱত। কাৰ্ণে পলৰ বাবে লিখিলে বিখ্যাত গান 'অলড মেন ৰিভাৰ'। নিম্নোক্তকাল সমতা বিচৰা গান। এই গানেই এই লেখকক অনুপ্ৰেৰণা দিয়াৰ পাছত লিখিছিল 'বুঢ়া লুইত বোৱা কিয়' আৰু 'গংগা বইচ কেন', 'গংগা বহতী হো কীউ' - দুয়োটা গীতেই তেওঁৰ অসমীয়া ৰচনাৰ অনুবাদ। Old man river আছিল পল বৰছনৰ পাৰ্ছনেল এনথেম। 'উই আৰু ইন দ্য ছেম বোট ব্ৰাদাৰ্ছ' গীতেৰে বিশ্বজয়ী কৰা পল বৰছনৰ অকুণ্ঠ প্ৰেৰণাই হাজৰিকাৰ সংগীতসমূহকো বিশ্বজনীন কৰি তুলিছে। সেয়ে হাজৰিকাৰ গীতত ব্ৰহ্মপুত্ৰ বা লুইতখনিৰ বিভিন্ন দিশৰ উদাত্ত প্ৰকাশ ঘটা দেখা যায়। সমাজ চেতনা আৰু লুইতৰ প্ৰতিজ্ঞাবিক তেওঁ একেটা মূদ্ৰাৰে দুটা পিঠি হিচাপে গণ্য কৰি প্ৰকাশ কৰিছে। সেয়ে লুইতখন হাজৰিকাৰ গীতত স্বদেশ, স্বজাতি, স্বভূমি, পিতৃ-মাতৃ, ভাতৃ-ভগ্নী, প্ৰেয়সী আদি সকলো দিশেৰেই মহিমাম্বিত হৈ উঠা দেখা যায়। পল বৰছনৰ Old man riverৰ দৰে বুঢ়া লুইতখনক ভূপেন হাজৰিকাকো 'পাৰ্ছনেল এনথেম' বুলি ইংগিত কৰিব পাৰি। অসমীয়া সমাজৰ অন্যান্য-অবিচাৰ, ৰাজনৈতিক সমস্যা, নিবনুৱা সমস্যা, ভাষা সমস্যা, খাদ্য সমস্যা, তেল শোধনাগাৰৰ দাবী, বিদেশী বিতৰণৰ সমস্যা আদি প্ৰায়বোৰ বিষয়তেই গীতৰ মাজেৰে হাজৰিকাই নিজৰ মনোভাৱ প্ৰকাশ কৰিছে। হাজৰিকাৰ এইবোৰ গীতৰ ভাষাৰ ছন্দত অসমৰ মাজেৰে বৈ যোৱা লৌহিত্য বা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ঐতিহ্যই বিশেষভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা দেখা যায়।

লুইতেই হাজৰিকাৰ বাবে স্বদেশ অসম ভূমি। এটা গীতত লুইতৰ পাৰৰ ডেকাক নিজৰ দাবী সাব্যস্ত কৰি লবলৈ আগবঢ়া কাৰ্যত হাজৰিকাই উদগনি জনাইছে-

লুইতপৰীয়া ডেকাবন্ধু/তোমাৰ
তুলনা নাই/জীয়াই থকাৰ যুঁজত
নামিছা/ মৃত্যু শপত খাই।

হাজৰিকাৰ গীতত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দুয়োপাৰ নানা জাতি-উপজাতিৰ বাউতিবুগীয়া মিলনভূমি। এই বৰনৈখন প্ৰত্যেকৰে শ্ৰদ্ধাৰ মিলন সেতু। অসমীয়া জাতিৰ অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যৎ এই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজেৰেই মূৰ্ত হৈ উঠিছে -

মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ মহামিলনৰ
তীৰ্থ / কত যুগ ধৰি প্ৰকাশি
আহিছে/সম্ভৱ্যৰ তীৰ্থ

তেওঁ মহান ভাৰতীয় ঐক্যতানৰ লগত লুইতকো
মিলাই দিছে -

গংগাৰ চাপবিৰ তলিতে দেখিবা /লুইতৰ পলসো
আছে/তোমাৰে মোৰে আইয়ে কান্দিলে/ একেই চকুপানী মচে।

হাজৰিকাই শোষণকাৰী, অত্যাচাৰী আৰু দমনকাৰীৰ বিৰুদ্ধে সোচ্চাৰ হৈ পৰে। দৰিদ্ৰ শ্ৰমিকে ভূগিবলগীয়া হোৱা নিৰ্যাতনৰ প্ৰতিবাদত ব্ৰহ্মপুত্ৰ বা বুঢ়া লুইতক বিদ্ৰোহৰ পাতনি তৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে-

বিত্তীৰ্ণ পাৰে অসংখ্য জনৰে

হাহাকাৰ শুনিও

নিঃশব্দে নীৰৱে বুঢ়া লুইত তুমি

বুঢ়া লুইত বোৱা কিয়?

ব্ৰহ্মপুত্ৰ সম্পৰ্কীয় ধৰ্মীয় ভাৱ-বস্তুৰ প্ৰকাশো
হাজৰিকাৰ গীতত প্ৰতিবাদৰ ভাষা হৈ পৰিছে-

তুমিয়ে যদি ব্ৰহ্মাৰে পুত্ৰ

সেই পিতৃ তেনে নাম মাত্ৰ

নহ'লে প্ৰেৰণা নিদিয়া কিয়?

লুইতৰ পাৰৰ নিজৰ দেশখনক শিক্ষা-দীক্ষাৰে

আগবঢ়াই নিবলৈ হাজৰিকাৰ ইচ্ছা অসীম। সেয়ে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আৰম্ভণিৰ বাবে ৰচিত গীতত এক শক্তিশালী আশাবাদৰ সম্ভৱনা প্ৰকট কৰি তুলিছে-

জিলিকাৰ লুইতৰে পাৰ

আন্ধাৰৰ ভেঁটা ভাঙি

প্ৰাগজ্যোতিষত বয়

জেউতি নিজৰাৰে ধাৰ।

সামাজিক সমস্যাৰ হেঁচাত প্ৰাণৰূপী লুইতৰ পানীও নাইকিয়া হৈ যায়। এনে ভাষা প্ৰকাশ কৰিছে গুৱাহাটীত যক্ষ্মাবোগৰ চিকিৎসালয় উদ্বোধন উৎসৱত গোৱাৰ বাবে ৰচিত গীতত -

বক্ষা কৰা মোক কৰা বক্ষা

অলিয়ে গলিয়ে নিতে হেজাৰে বিনায়

কালৰূপী যক্ষ্মাই মৰাসুতি সাজি দিয়ে

বক্ষৰ লুইতখনি বাৰিষা শুকাই।

ব্যক্তিগত প্ৰেমৰ অনুভূতিতে লুইতৰ প্ৰকাশ

ঘটিছে-

জীৱন লুইতখন থমকিহে ৰয়

তুমি নহ'লে.....

হাজৰিকাই মানৱ প্ৰেমৰ দৰ্শন এই আন্তৰ্জাতিক

নদীখনৰ মাজত বিচাৰি পাইছে-

লুইততে নাও মেলিও

পদ্মাত ভাটিয়ালি ৰাটো।

ৰাজহংস পাখি মেলি অ'

মই দুই নদীতো নাচো।

বাটৰ মানুহক আপোন কৰি 'যাযাবৰ' হৈ যোৱা

হাজৰিকাই বিভিন্ন স্থানসমূহ পৰিভ্ৰমণ কৰোতে পৃথিৱীৰ নদীসমূহৰ লগত লুইতৰ স্থান অভিন্ন দেখাৰ প্ৰকাশ পাইছে-

মই লুইতৰ পৰা মিহিছিপি হৈ

ভলগাৰ ৰূপ চালো

অটোৱাৰ পৰা অস্ত্ৰিয়া হৈ পেৰিচ

সাৱটি ল'লো।

অকণাচলত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ নাম চিয়াং। উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জাতিক এই এখন নদীয়ে মৰম-চেনেহেৰে বান্ধি ৰাখিব পাৰিছে। সুযোগ পালেই হাজৰিকাই সেই ব্ৰহ্মপুত্ৰ-ধ্বজাখনৰেই অজস্ৰ জাতি-জনগোষ্ঠীক পৰম্পৰাৰে আপোন কৰি পেলাইছিল।

চিৰাঙৰে গালং

লুইতৰে খামটি

টিৰাপৰ ৰানচুৱে মোক কিয় মাতিছে

অসমীৰে পদূলি উদূলি যে মুদূলি

মৰম চেনেহেৰে হাট বহিছে।

শীতকালত বৰষুণ নাই। খৰাং বতৰ। খৰালি কালৰ জীৰ্ণ-শীৰ্ণ ব্ৰহ্মপুত্ৰক লেখকে বালিত মেলিথোৱা গামোচা এখনৰ লগত তুলনা কৰিছে-

অকোৱা-পকোৱা গামোচা এখন

যেন বালিত মেলি থোৱা আছে

সেইখন গামোচা ব্ৰহ্মপুত্ৰ

শীততে ব'দহে পুৱাইছে।

লুইতখনতেই হাজৰিকাই নিজৰ জীৱনৰ সকলো অৰ্থ লুকাই থকাৰ সন্বেদ দিছে-

লুইততেই মোৰ ঘৰ লুইতে মোৰ পৰ

লুইতেই যেন ভাঙে পাতে সপোন মৰমৰ।

লৌহিত্য লিখকৰ আজন্ম লগৰী। মৃত্যুৰ সময়তো তেওঁ ইয়াৰ দুই পাৰতেই লীন যাবলৈ বিচাৰিছে -

লৌহিত্যৰ বহল পাৰক প্ৰণিপাত কৰো

জন্ম ল'লো ইয়াতেই, ইয়াতেই যেন মৰো।

প্ৰকৃতি আৰু ৰাস্তাৰ জীৱনৰ চিত্ৰকল্পৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ বা লুইতখনৰ আধাৰত গীতি-কবিতাকীয়ে বিভিন্ন ভাবৰ প্ৰকাশ ঘটোৱা দেখা যায়। লুইতৰ বলিয়া বান, লুইতৰ পাৰ দুটি, লুইতৰ পাৰৰ গাঁৱৰ মৰিশালিত, আজি ব্ৰহ্মপুত্ৰ হ'ল বহিমান ইত্যাদি তাৰ উদাহৰণ। গীতি-সাহিত্যত ব্ৰহ্মপুত্ৰক পিছত মানৱৰ শাৰীলৈ উন্নীত কৰি, পিতৃ-পিতামহৰ স্থান অৰ্পণ কৰি উদাত্ত কন্ঠৰে প্ৰচাৰ কৰাৰ বাদেও ১৯৮৮ চনত ভূপেন হাজৰিকাই লৌহিত্য কিনাৰে নামৰ হিন্দী ধাৰাবাহিক এখন প্ৰস্তুত কৰিছিল। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰৰ ৰাস্তাৰ জীৱনৰ ছবি দৃবদৰ্শনৰ সন্মুখত দাঙি ধৰি গীতিকাৰ গায়ক হাজৰিকাই লৌহিত্যৰ জয়গান গোৱা বুলি ক'ব পাৰি।

(০৯-১১-২০১১ তাৰিখৰ 'বৰ' কাকতত প্ৰকাশিত)

বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতি

দিলন্ত শৰ্মা

প্ৰবক্তা- অসমীয়া বিভাগ
পুৰা শাখা

সাম্প্ৰতিক সময়ত ব্যৱহৃত এটা শব্দ Globalisation। ইংৰাজী ভাষাৰ এই শব্দটোৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ হিচাপে বিশ্বায়ন শব্দটো গ্ৰহণ কৰা গৈছে। আচলতে বিশ্বায়নৰ স্বৰূপ কি? এই বিষয়ে বিভিন্ন জনে মন্তব্য দিছে। কোনো কোনোৱে তাক বিশ্লেষণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিছে। সেই বিশ্লেষণৰ পৰা এটা কথা অনুমান কৰি লোৱা হয় যে বিশ্বায়ন হ'ল এক আন্তৰ্জাতিক আৰ্থ বাজনেতিক ব্যৱস্থা। বিশ্বায়ন সম্পূৰ্ণৰূপে এক অৰ্থনৈতিক ব্যৱস্থা। যি বাজনীতিৰ জড়িততে সমাজত প্ৰৱেশ কৰে। আজি গোটেই দেশ এখন গোলকীয় গাৱলৈ পৰিৱৰ্তন হৈছে। অৰ্থাৎ সকলো সমাজ আৰু সংস্কৃতি একমুখী হোৱাৰ প্ৰৱণতা আহি পৰিছে।

বিশ্বায়নৰ প্ৰক্ৰিয়াত যন্ত্ৰক অধিক প্ৰাধান্য দিয়া হৈছে। আন্তৰ্জাতিক পুৰণিবাদী সকলে এই গোটেই ব্যৱস্থাক যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা পৰিচালিত কৰিব বিচাৰিছে। যন্ত্ৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হৈ কম সময়তে আৰু কম খৰছতে অধিক ধন উপাৰ্জন কৰিছে। বৰ্ধিত জনসংখ্যালৈ লক্ষ্য ৰাখি কম সময়ত যিকোনো সামগ্ৰীৰ চাহিদা পূৰণ কৰি অধিক মুনাফা লাভ কৰিছে। বৰ্তমানে যি বজাৰ ব্যৱস্থা গঢ় লৈছে উঠিছে

তব অন্যতম আহিলা হ'ল কম্পিউটাৰ। কম্পিউটাৰাইজেশ্বনৰ দ্বাৰা বজাৰ নিয়ন্ত্ৰণ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ হৈছে। বৃহৎ বৃহৎ কোম্পেনীবোৰে এই প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা নিজৰ নিজৰ ব্যৱসায় এটা কেন্দ্ৰৰ পৰা নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বহুতো ব্যৱসায়িক প্ৰতিস্থানে, যেনে Bajaj, TATA, L.G., Samsung আদিয়ে এই উদ্যোগত সম্পূৰ্ণ সহাবি জনাই বজাৰ দখল কৰিছে।

বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱৰ পৰা অসমীয়া সমাজো আৰ্হত নহয়। অসমীয়া সমাজো আজি বিশ্বঅভিমুখী হৈছে। পৰম্পৰাগত জীৱন ধাৰণ প্ৰক্ৰিয়া বৰ্তমান সকলো ক্ষেত্ৰতে পৰিৱৰ্তন দেখা দিছে। সকলো ক্ষেত্ৰতে এক অনুকৰণমুখী মনোভাৱে ক্ৰিয়া কৰিছে। কিন্তু এই অনুকৰণমুখী জীৱন ধাৰণ প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা শিপা ক'ত তাক ভাবি চাবলৈ চেষ্টা কৰা যেন ধাৰণা নহয়। কিয়নো সমাজত আজি সকলো সময়তে এক উপকৰণ চিন্তাই ক্ৰিয়া কৰিবলৈ লৈছে।

বৃহৎ বৃহৎ উদ্যোগবোৰে যি বজাৰ সৃষ্টি কৰিছে, সেই বজাৰ ব্যৱস্থাত অসমৰ ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগত

তৈয়াৰী সামগ্ৰীয়ে ফল মাৰিব নোৱাৰা হৈছে। তাৰ ফলস্বৰূপে প্ৰকৃতিক ভাৱে পোৱা কেঁচা সামগ্ৰীক ভিত্তি কৰি যিবোৰ ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ গঢ় লৈছিল সেইবোৰ প্ৰায় মৃত হৈছে। অসমৰ কেঁচা সামগ্ৰী বাহিৰলৈ ৰপ্তানি কৰি তাৰদ্বাৰা উৎপাদিত সামগ্ৰীৰে বজাৰ দখল কৰিছে। বিশ্বৰ বিভিন্ন নামী দামী কোম্পেনীবোৰে বিভিন্ন বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাবে ন-ন কৌশলৰ দ্বাৰা সামগ্ৰী উৎপাদন কৰি অসমৰ বজাৰ দখল কৰিছে। উদাহৰণ স্বৰূপে আমাৰ মৰাইল কোম্পেনীবোৰৰ কথাই ক'ব পাৰি। উন্নত দেশবোৰে এইবোৰ উৎপাদন কৰি পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশৰ বজাৰ দখল কৰিছে। পৃথিৱীৰ অন্যান্য দেশৰ দৰে অসমীয়া সমাজকো ইয়াৰ দ্বাৰা অৰ্থনৈতিক ভাবে শোষণ কৰিছে।

অসমীয়া সমাজত আজি যেন এই প্ৰভাৱ অধিক ব্যাপক হৈছে। নামী দামী কোম্পেনীৰ সজা-সজজা, ৰং বিৰঙৰ বিভিন্ন বিলাসী সামগ্ৰী আদিয়ে অসমীয়া মানুহৰ মাজৰ সততে ক্ৰিয়া কৰিছে। ইলেকট্ৰনিক মাধ্যমেৰে আনি দিয়া সুবিধাৰ প্ৰকৃত ব্যৱহাৰ নাজানি অপব্যৱহাৰ কৰিবলৈ গৈ বহুসময়ত তেওঁলোকে উশৃঙ্খল মানসিকতাৰ পৰিচয় দিছে। মনোৰঞ্জনৰ কাৰণে ব্যক্তিগত ব্যৱসায়ীক প্ৰতিষ্ঠান সমূহে নগ্নতা, যৌনতাৰ পোহাৰ মেলিছে। অসমীয়া সমাজত নোহোৱা কথাবোৰে লাহে লাহে ক্ৰিয়া কৰিবলৈ লৈছে। মুঠতে গোটেই বিশ্ব এক ব্যক্তি কেন্দ্ৰিক মানসিকতাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত কৰাৰ যি প্ৰক্ৰিয়া অসমীয়া সমাজো তাৰ বাহিৰত নহয়।

সংস্কৃতিৰ প্ৰসংগতো বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ ব্যাপক। সমগ্ৰ জীৱন চৰ্চাৰ মাধ্যমেৰে সংস্কৃতিৰ পূৰ্ণ বিকাশ হয়। অসমীয়া সংস্কৃতি বৰ্তমান যি পৰিৱৰ্তনমুখী দিশত অগ্ৰসৰ হৈছে তাৰদ্বাৰা সহজে অনুমান কৰিব পাৰি যে অসমীয়া সংস্কৃতি বৰ্তমান বিশ্বঅভিমুখী বা বিশ্বায়নে অসমীয়া সংস্কৃতিক প্ৰভাৱিত কৰিছে। মানৱ সভ্যতা সংস্কৃতিৰ অন্যতম অপৰিহাৰ্য্য অঙ্গ ভাষা। অসমীয়া ভাষাও আজি বিভিন্ন দিশত প্ৰভাৱিত হৈছে। ব্যৱসায়িক ভিত্তিত যিবোৰ ব্যক্তিগত খণ্ডৰ দৃশ্য-শ্ৰাৱ্য মাধ্যম গঢ় লৈ উঠিছে সেইবোৰে অসমীয়া ভাষাক বাককৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰিছে। ভাষাৰ এই পৰিৱৰ্তন, উচ্চাৰণ, শব্দ, প্ৰকাশভংগী আদি সকলো ক্ষেত্ৰত লক্ষ্য কৰা যায়। বৰ্তমান ভোগবাদী সমাজ ব্যৱস্থাত নিজে নতুন বিলাসী বস্ত্ৰ অসমীয়া মানুহে

ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লৈছে। সেই সামগ্ৰীবোৰক বুজাবলৈ বিভিন্ন ভাষাৰ শব্দ অসমীয়া ভাষাত ব্যৱহাৰ হৈছে। যিবোৰ শব্দ বিভিন্ন ভাষাৰ পৰা আহি অসমীয়া ভাষাত প্ৰৱেশ কৰিছে, সেইবোৰ শব্দ উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰভাৱ পৰিছে। বিশেষকৈ অশিক্ষিত আৰু অৰ্ধশিক্ষিত ব্যক্তিৰ মূখত এই শব্দবোৰ বিকৃত হৈছে। আনহাতে কিছুমান আকৌ সম্পূৰ্ণ পৰিৱৰ্তন কৰিব বিচাৰিছে। অসমীয়া মানুহে আজিকালি ভাত বনায়, কিন্তু ভাত নাৰান্ধে। বেটুবেণ্টত ডিনাৰ কৰে। ব্ৰেকফাষ্ট কৰে। ব্ৰাচ কৰে মৰ্নিং বাক কৰে। গোলকীকৰণ প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা আঞ্চলিক ভাষাবোৰ বিশেষভাৱে প্ৰভাৱিত হৈছে। অসমীয়া ভাষা যেন আজি অসমীয়া মানুহৰ ঘৰতে আলহীহৈ বিদেশী ভাষাক বৰপীৰা পাৰি আদৰিছে।

সভ্যতা সংস্কৃতিৰ অন্যতম পথ নিৰ্দেশক সাজ পাৰ আৰু অলংকাৰ। সাজ পাৰৰ ক্ষেত্ৰত পুৰুষ আৰু নাৰী উভয়ে সজাগ। অসমীয়া নাৰীয়ে নিজৰ তাঁতশালখনত হাতে বোৱা কাপোৰ নিজহাতেৰে তৈয়াৰ কৰি লয়। অকল নিজৰ কাৰণে নহয় অন্য মানুহকো তাঁতশালত নিজহাতেৰে কাপোৰ তৈয়াৰ কৰি দিয়ে। তাঁতশালৰ জৰিয়তে অসমীয়া নাৰীয়ে সৌন্দৰ্য্যশালী মনৰ পৰিচয় দিয়ে। বঙালী বিহুৰ সময়ত হাতে বোৱা গামোচা প্ৰিয়জনৰ লগতে অন্য সকলোকে বিহুৱান হিচাপে দিয়া নিয়ম পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি আহিছে। বৰ্তমান সমাজত তাঁতশালৰ ব্যৱহাৰ নাই বুলিব পাৰি। অসমীয়া নাৰীয়ে বজাৰত সহজতে উপলব্ধ বিভিন্ন ধৰণৰ উদ্যোগত উৎপন্ন হোৱা কাপোৰেৰে নিজৰ চাহিদা পূৰণ কৰে। বজাৰত সহজে উপলব্ধ দামী কোম্পেনীবোৰৰ বিভিন্ন ধৰণৰ টপ, জিনছ, স্কাৰ্ফ, চুৰিদাৰ, কুৰ্তা আদি পৰিধান কৰে। গুজৰাট আৰু আহমেদাবাদৰ শাৰীয়ে অসমৰ পাতৰ, মুগাৰ মেখেলা-চাদৰৰ চাহিদা হ্ৰাস কৰিলে। বিভিন্ন উদ্যোগে নিজৰ অৰ্থনৈতিক লাভৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ দ্বাৰা তৈয়াৰী সামগ্ৰীৰে বজাৰ গঢ়ি তুলিছে। অমার্জিত পোছাকেৰে বজাৰ ভৰি পৰিছে। অসমীয়া নাৰীৰ সাজ-সজজাৰ ক্ষেত্ৰত থকা শালীনতাৰ বিপৰীতে বিভিন্নধৰণৰ ফেশ্বন শ্বৰ জৰিয়তে অধিক যৌনউত্তেজক পোছাক পৰিধান কৰি প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা অৰ্থনৈতিক ভাবে এচাম লোক লাভৱান হৈছে।

নাৰীসকলৰ মাজত অলংকাৰৰ প্ৰয়োজনীয়তা অধিক। সাজপাৰৰ লগতে অসমীয়া বিবাহ উৎসৱত কইনাক দবা ঘৰীয়াই বিবিধ অলংকাৰ দিয়ে। পুৰণিকালৰ পৰা অসমীয়া নাৰীয়ে বিবিধ অলংকাৰ পৰিধান কৰি আহিছে। অসমীয়া গহনাৰ পৰিবৰ্তে বহুত দামী দামী কোম্পেনীয়ে বিভিন্ন ধৰণৰ অলংকাৰ তৈয়াৰ কৰি এখন উন্নত বজাৰ গঢ়ি তুলিছে। ঠায়ে ঠায়ে উৎপাদিত সামগ্ৰীৰ প্ৰদৰ্শনী আয়োজন কৰি গ্ৰাহকক আকৰ্ষিত কৰিছে।

খাদ্য সামগ্ৰীৰ ক্ষেত্ৰতো আজি ব্যাপক পৰিবৰ্তন সাধিত হৈছে। অসমীয়া মানুহৰ প্ৰধান আহাৰ ভাত। ভাতৰ উপৰিও জা-জলপানৰ ব্যৱস্থা আছে। কোমলচাউল জলপান, চিৰা, সান্দহ, পিঠাঙড়ি আদি এসময়ত অসমীয়া মানুহৰ আদৰৰ খাদ্য আছিল। এইবোৰৰ ঠাইত বৰ্তমানে চাউ-চুপ, এগৰোল, ভেজৰোল, মম, পাৰভাজি, ফ্লাইডবাইচ, মোগলাই পৰঠা অসমীয়া মানুহৰ খাদ্য তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে। বৰ্তমান ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনত এই খাদ্যৰ সামগ্ৰীবোৰৰ চাহিদা ব্যাপক।

গাৰ্ভাঙ্গীয়া মানুহৰ সুকুমাৰ কলাৰ নিদৰ্শণ পোৱা যায় হস্ত শিল্প বা লোকশিল্পবোৰত। এইবোৰৰ ভিতৰত মৃৎ শিল্প, বাহঁ বেতৰ শিল্প আৰু কাঁহৰ শিল্প প্ৰধান। ধৰ্মীয় আৰু দৈনন্দিন জীৱনত বিশেষকৈ কৃষিপ্ৰধান জীৱনত ইয়াৰ প্ৰভাৱ ব্যাপক। বৰ্তমানে বৃহৎ বৃহৎ উদ্যোগত উৎপাদিত সামগ্ৰীবোৰে লোকশিল্পজাত সামগ্ৰীৰ বজাৰ দখল কৰিছে। কম খৰছতে আৰু সহজতে উপলব্ধ হোৱা এই সামগ্ৰীবোৰ মানুহৰ প্ৰয়োজন

অনুসৰি অতি সোনকালে পাবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ বাবেই মানুহ সেইবোৰ সামগ্ৰীলৈ সহজতে আকৰ্ষিত হৈছে।

অতি প্ৰাচীন কালৰ পৰাই অসমীয়া সমাজত নানাধৰণৰ উৎসৱ অনুষ্ঠান পালন কৰা হয়। এই উৎসৱ

অনুষ্ঠানবোৰৰ ভিতৰত কিছুমান ধৰ্মীয় আৰু কিছুমান সামাজিক। অসমীয়া সমাজত পালন কৰা এই উৎসৱবোৰৰ ভিতৰত বিহু অন্যতম। এই কৃষিভিত্তিক উৎসৱ বছৰত তিনিবাৰ পালন কৰা হয়। তিনিওটা বিহুৰে কিছুমান পৰম্পৰাগত নীতি নিয়ম আছে। বহাগ বিহুত বিহুৰ লগত সংগতি ৰাখি গীত নৃত্য পৰিবেশন কৰা হয়। বিহুগীতৰ নিৰ্দিষ্ট বাদ্যযন্ত্ৰ সুৰ আছে। বৰ্তমান বিহুগীতৰ সুৰ সলনি হৈছে। বেছিভাগ শিল্পীয়ে বিহুগীতৰ পৰিবৰ্তে বিভিন্ন আধুনিক সাজ পাৰ পৰিধান কৰি গীত গায়। বিভিন্ন ধৰণৰ ব্যৱসায়ীক কোম্পানীবোৰ এই এনে ধৰণৰ অনুষ্ঠানবোৰৰ পৃষ্ঠপোষক। মুকলি পথাৰৰ বিহু যেতিয়াৰ পৰা মঞ্চত উঠিল তেতিয়াৰ পৰা এই পৰিবৰ্তন হবলৈ ধৰিলে। অসমীয়া সংস্কৃতিৰলৈ আজি এচামে ব্যৱসায় আৱদ্ধ কৰিছে। বিবাহ অসমীয়া মানুহৰ এক সামাজিক অনুষ্ঠান। এই সামাজিক অনুষ্ঠানে যেন আজি এক পাৰ্টীলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে। খাদ্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নীতি-নিয়ম সকলোতে যেন পৰিবৰ্তন হৈছে। অকল আইনাম, বিয়ানাম, লখিমী সৰাহৰ গীত, অপেশ্বৰী সৰাহৰ গীত, মহেশ্বৰী গীত, আদি বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ পৰা বহু আতৰত।

অৱসৰ বিনোদনৰ সময়ত পুৰণি কালৰ পৰাই অসমীয়া সমাজত খেল-ধেমালিৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে। এই খেল-ধেমালিবোৰ হ'ল কড়ি খেলা, কচুঙটি খেলা, হাঠা বাঠা, ঘিলা, লুকা ভাকু, ইচনী-বিচনী, হাতী যুজ, চোৱা-কুই, চাক ঘোৰা, আদি। কিন্তু বৰ্তমানে টকা আৰু সময়ৰ অপচয় কৰা ক্ৰিকেট খেল জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছে। আজি সমগ্ৰ পৃথিৱী ক্ৰিকেট জন্মৰত আক্ৰান্ত। চিকিৎসা শাস্ত্ৰৰ ব্যাপক প্ৰভাৱে লোক-ঔষধৰ প্ৰভাৱ নাইকীয়া কৰিছে। ওজাপালি, ঢুলীয়া, পুতলা নাচ আদি লোকনাট্যধৰ্মী অনুষ্ঠানবোৰৰ ঠাই বোলছবিৰে দখল কৰিছে। সকলো দিশতে দেখা দিয়া এই পৰিবৰ্তনৰ মূলতে বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ।

০০০০

অসমৰ বিভিন্ন জনজাতিৰ সৈতে বিহুৰ সম্পৰ্ক

মৃদুস্মিতা দেৱী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বৰ্ষ

শীতৰ শেষত গছে গছে নতুন কুঁহিপাতে প্ৰকৃতি ৰাজ্যত এক নতুনত্ব আনব লগে লগে মানুহৰ মনবোৰে আনন্দত উথলি উঠে, বুকুৰ মাজত অনুভূতিবিলাকে যেন প্ৰাণ পাই নাচি উঠে। অনুভূতিবোৰ হৈ পৰে সুৰীয়া। সেই সুৰে জগাই তোলে মানুহৰ মন, দেহত তোলে নাচোনৰ হিল্লোল। ঢোল-পেঁপা-গগনাৰ মাতে চৌদিশ ৰজনজনাই তোলে। শুই থকাজনকো জগাই তুলি সুৰে সুৰে এপাক নচুৱায়। এনেকৈয়ে ব'হাগ আহে বছৰেকৰ মূবত, আহে ব'হাগৰ বিহুটি, এয়া প্ৰকৃতিৰ নিয়ম।

এই বিহু অসমীয়াৰ বাপতি সাহোন। অসমৰ জনসাধাৰণৰ প্ৰাণে প্ৰাণে বিহুৰ অনুভৱ নিহিত হৈ আছে। সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিটোকে বিহু উৎসৱে প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। সেইফালৰ পৰা বিহু আমাৰ জাতীয় উৎসৱ। বিহুগীত আৰু বিহুনাচ – এই দুয়োটাই ব'হাগ বিহুৰ প্ৰধান উপাদান। অষ্টিকসকলৰ উৰ্বৰা বিশ্বজড়িত মূল কৃষি উৎসৱক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই বিহুগীতবোৰৰ সৃষ্টি হৈছে। অষ্টিকসকলৰ এই কৃষি উৎসৱৰ মাজতেই পোৱা যায় গৰুবিহু, বিহুৱান দিয়া প্ৰথা, মাঘৰ মেজিৰ অগ্নিপূজা বা আকাশবন্তি জ্বলোৱা, তুলসী পূজা আদি বিহুৰ উপাদান তথা আচাৰ সমূহ। সময়ৰ বিৱৰ্তনৰ লগে লগে এনেবোৰ আচাৰ অনুষ্ঠান ক্ৰমে ব'হাগ বিহু, মাঘ বিহু, আৰু কাতি বিহুলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে। মুঠতে, বিহুৰ পৰম্পৰা অতি প্ৰাচীন। পণ্ডিত সকলৰ মতে, বিহু শব্দৰ উৎপত্তি হৈছে বিযুবন শব্দৰ পৰা। বিযুবন হ'ল যাগযজ্ঞ কৰা দিনৰ নাম। এই দিনতে কৃষিৰ মংগলৰ কাৰণে সূৰ্য্য দেৱতাৰ নামত যজ্ঞ কৰা হৈছিল। হিমালয়ৰ নামনিৰ খ্ৰিস্টসকলৰ মাজতো 'বিযু' উৎসৱৰ প্ৰচলন আছে। কিছুমান অঞ্চলত 'বিযু'ক 'বৈশাখী' বোলা হয়। সেইদৰে মধ্য প্ৰদেশত 'ওবাও' আৰু দক্ষিণ ভাৰতৰ মালয়ালী লোকসকলৰ মাজতো 'বিযু' শব্দৰ প্ৰচলন আছে। বিযুবৰ পৰা বিযু বা বিহু অথবা বিযুবৰ পৰা বিযুব হ'ল নেকি, এইলৈ মতানৈক্য থাকিলেও এটা কথা ঠিক যে চ'ত- ব'হাগৰ সংজ্ঞান্তিতে বিহুৰ উৎপত্তি অসমৰ সৰ্বত্ৰতে বা ইয়াৰ দাঁতকিকায়ৰীয়া অঞ্চল কিছুমানতো বিহু উৎসৱ উদ্‌যাপিত হয়।

বিহুৰ উৎপত্তি প্ৰসংগত কিবাত মংগোলীয় প্ৰজাতিৰ লোকসকলৰ প্ৰভাৱ অনস্বীকাৰ্য। বড়োসকল কিবাত মংগোলীয় প্ৰজাতিৰ এটা ঠাল, তেওঁলোকৰ মানত বিহু হ'ল শ্ৰমৰ দ্বাৰা প্ৰৰ্থনা কৰা, কামনাৰ কৰি প্ৰচুৰ পৰিমাণে লোৱা এক উৎসৱ। সেইফালৰ পাৰ ইও প্ৰজনন উৎসৱেই। বিহুৰ হচৰি দলৰ সৈতে বড়োসকলৰ বিহুৰ সাদৃশ্য আছে। বহু হচৰি দলে গৃহস্থৰ ঘৰে ঘৰে গৈ গীত গাই নাচি গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দিয়ে। বড়োসকলে ব'হাগৰ বিহুক কয় বৈশাঙ। বৈশাঙ বড়োসকলৰ যৌবন আৰু বতৰৰ উৎসব। বৈশাঙ মেথায় (গীত) সমূহ বৈশাঙ উৎসৱৰ আটাইকেইদিন অৰ্থাৎ সাতবিহুৰ দিনালৈ নৃত্যৰ তালে তালে গায়। ডেকা-গাভৰুৱে বৈশাঙক

আদৰে এইদৰে—

বৈশাণ্ড আয়ে বৈশাণ্ড

বৈশাণ্ড বৈশাণ্ড

বাৰ্ধেব গজাসা ঝংলায় বায়

বীৰ্ধেব গৌদানা ফৈলায়বখ—' ইত্যাদি

(বৈশাণ্ড অ' আই বৈশাণ্ড, পূৰণি বছৰটি শেষ হ'ল নতুন বছৰটি পালেহি-নতুন বতৰ আহিল। নতুন বতৰৰ বা লাগি নৈ-জান-জুৰি, গচ-লতা, চৰাই-চিৰিকটি নাচিছে উলাহত।)

একেদৰে, বাডাসকলেও পালন কৰে বইখু উৎসৱ। এই উৎসৱত তেওঁলোকে গৰুক গা ধুৱায় আৰু দেৱ দেৱীক পূজা কৰে। বাডাসকলৰ 'বইখু' পূজা সময়ত গোৱা ছাথাৰ গীতৰ সৈতে অসমীয়া বিহুগীতৰ সাদৃশ্য আছে। অসমীয়া ডেকা-গাভৰুৱে বিহুৰ হেঁপাহেৰে গায়, প্ৰকাশ কৰে তেওঁলোকৰ প্ৰাণৰ ভাষা—

কি দিলুং কি নিদিলুং গাভৰু

কি বুলিলুং তেকে

বাতিও ঘুমতি নাহে

সপোন দেখং তোক।

শিমলু তুলাৰ দৰে উৰি ফুৰা মনবোৰো পমি যায় প্ৰিয়জনৰ মাত শুনি। বাডা বিহুগীতত পোৱা যায়—

লামদানি পামচু

বামদানি প্ৰোভা

লাঙি খুৰাং নাদংবে

দেহা গৌলে বেঙা

(শিমলু তুলাবোৰ বতাহত উৰি ফুৰাৰ দৰে তোমাৰ মাত শুনি মোৰ দেহা আনন্দত পমি গৈছে।)

অসমীয়া বিহুগীততো এনে উল্লেখ আছে—

ঘৰতো নবহে মন সমনীয়া

পথাৰতো নবহে মন

কমোৱা তুলাবোৰ যেনেকৈ উৰিছে

তেনেকৈ উৰিবৰ মন।

অসমৰ বিহু উৎসৱটি আদিম জনজাতিসকলৰ কৃষি উৎসৱৰ পৰা উদ্ভূত হৈ বিভিন্ন সময়ত পৰিৱৰ্তনৰ ধাৰাৰে শক্তিমন্ত হৈ বৰ্তমানৰ অৱস্থা পাইছেহি। অসমৰ বিহু উৎসৱত জনজাতিকে ধৰি আৰ্য ভিন্ন অষ্ট্ৰিক, দ্ৰাবিড় আৰু তিব্বত বৰ্মীৰ প্ৰভাৱ অনস্বী কাৰ্য, বিহুৰ নিয়ম আচাৰ ৰীতি নীতিৰ ক্ষেত্ৰত থলুৱা আৰু আদিম জনজাতিৰ অনেক বৰঙণি আছে। বিহু বুলিলেই আমাৰ মনলৈ আহে পৰ্বত ভৈয়াম নিৰ্বিশেষে ডেকা-গাভৰুৰ নাচোনৰ ছাবলৈ। বিহুৰ সৈতে জনজাতিসকলৰ সম্পৰ্ক অতি নিবিড়। অসমীয়া জাতি বুলি ক'লেই যিদৰে বিভিন্ন জনজাতিৰ কথা আহি পৰে, একেদৰে অসমীয়াৰ বিহু মানে বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ বুকুৰ আপোন বিহুটিক বুজায়। অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজত বিহুৰ সদৃশ অনেক উৎসৱ পালিত হৈ আহিছে। মিচিংসকলেও বহাগৰ বিহু পাতে,

হঁচৰি গায়। তেওঁলোকৰ কৃষিমূলক বসন্তোৎসৱ হ'ল— 'আলি আই লিগাং'। এই উৎসৱত মিচিংসকলে ঢোল-পেঁপা-গগণা লৈ বং আনন্দ কৰে। মিচিংসকলৰ ঐনিতম অসমীয়া বিহুগীতৰ দৰেই প্ৰেমৰ গীত। ঐনিতমসমূহৰ মাজেৰে মিচিং ডেকা-গাভৰুৰ যৌৱনোচ্ছল প্ৰেম বিহুৰ, আশা-আকাংক্ষা সৰ্বাত্মক ৰূপত প্ৰকাশিত হয়। এনে ঐনিতম এটাৰ কিয়দংশ এনেদৰে:

'আদি আতচে বিদদুং গৃ: তুং জিকং কিনমাপৌ।

আচিনাভে অদুবং আনিং ম:তৌ কিন মা:পৌ।'

(পাহাৰৰ পানীয়ে খাল-বাম নজনাকৈ বৈ যায়, দূৰ নে

ওচৰ তাকো নজনাকৈ ভোমালৈ মনত কৰে।)

আকৌ

দ:গ্ৰিব চা:দুনৌ লুজুগই লুজুগলা

মৌ নাম অইবু লেনদুনৌ গৌজুবই গৌকাৱলা।

(বঙীন বোলেৰে সূৰ্য উদয়াচলত উদ্ভাসিত হৈছে; মোৰ মৰমীও নানা বঙেৰে সুন্দৰ হৈ ওলাইছে।)

ডিমাচাসকলৰ বিহু হ'ল 'পূজা পাতি দি শস্য বৃদ্ধি' কৰা উৎসৱ। তেওঁলোকে বিহুৰ 'বুসু' বোলে। এই উৎসৱত ডিমাচাসকলে খেতি-বাতি সামৰাৰ পিছত সকলোৱে একেলগে শিৱ (ব্ৰাই শিৱাই) আৰু পাৰ্বতীৰ পূজা কৰি বিহু আৰম্ভ কৰে। এই বিহুৰ মাজেদি মানুহৰ আদিম প্ৰবৃত্তি আত্মৰক্ষা আৰু আৰু বংশবৃদ্ধিৰ আকাংক্ষা মূৰ্ত হৈ উঠে। অসমীয়া বিহুগীতৰ দৰেই ডিমাচা বিহুগীতৰ মাজেৰে প্ৰকাশ পাইছে ডেকা-গাভৰুৰ মিলনৰ আকাংক্ষা; জাত-কুল, সামাজিক ৰীতি-নীতি আদি প্ৰতিবন্ধক ওফৰাই প্ৰেমক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ দুৰ্বাৰ আকাংক্ষা।

সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ মাজত প্ৰচলিত অনুষ্ঠানৰ নাম 'বাতিবিহু'। এই বিহুত তেওঁলোকে জীৱনসংগী নিৰ্বাচন কৰিছিল। মিচিং সমাজতো বিহুৰ সময়ত প্ৰতিযোগিতাৰ দ্বাৰা জীৱন সংগী নিৰ্বাচন কৰাৰ প্ৰথা প্ৰচলিত আছে। ঢোল-পেঁপা-গগণা বজাই কোনো ডেকাই যদি কোনোবা গাভৰুক হৰুৱাব পাৰে, তেন্তে সেই গাভৰুৱে সেইজন ডেকাকে বিয়া কৰাব। আঢ়ৈ হাজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে পশ্চিম চীনত বসন্ত কালত এনেকৈ বং-ধেমালিৰে ডেকা-গাভৰুসকলে নিজৰ জীৱন সংগী নিৰ্বাচন কৰিছিল। নৃত্যৰ জৰিয়তে পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিল। পছন্দ কৰা ডেকা-গাভৰুৱে কপৌ ফুলৰ আদান-প্ৰদান কৰিছিল। অসমীয়া বিহুগীততো কপৌ ফুলৰ উল্লেখ আছে (এইবেলি বিহুতে আহিবা কপৌফুল এপাহি আনিবা)। অষ্ট্ৰেলিয়াৰ টৰেছ ষ্টেইটত অবিবাহিত ডেকাসকলে বাৰ নৃত্য চাই গাভৰুৱে যিজন ডেকাক পছন্দ কৰে, সেইজন ডেকাৰ পিঠিত থপৰিয়াই নিজৰ মত ব্যক্ত কৰে আৰু তেওঁকেই জীৱন সংগী নিৰ্বাচন কৰে। অসমীয়া

বিহুগীততো এনে উল্লেখ আছে। এনে পছন্দৰ ডেকাৰ বাবে গাভৰুৱে নিজৰ জাত কুলো এবিৰ পাৰে, যথা—

'তোৰো মনে গ'লে

মোৰো মনে গ'লে

কি কবিৰ কলিতা কুলো।'

অথবা,

'তোমাৰে লগতে

মৰো যদি মৰিমই

এৰি যাম নিজৰে কুল।'

দেউৰী-লালুং-গাৰো, মৰাণ আদি জনজাতি সকলেও নিজ নিজ ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰাৰ ভেটিত বিহু উৎসৱটি পালন কৰে। দেউৰী-লালুং সকলে চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনাখন বিহু উদ্‌যাপন নকৰি চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ পিছৰ বুধবাৰৰ পৰাহে বিহু আৰম্ভ কৰে। তেওঁলোকৰ ভাষাত বিহুৰ 'বিসু' বোলা হয়। দেউৰীসকলে বিহুৰ শেষৰ আগদিনাখন তেওঁলোক বিহুত ব্যৱহাৰ কৰা সকলোবোৰ বাদ্যযন্ত্ৰ নদীত পেলাই দিয়ে। পিছদিনা সকলোৱে মিলি বিহুৰ বিদায় দিয়ে। নিশা বিহুত গোৱা গীত সমূহত ডেকা-গাভৰুৰ মনৰ আবেগ-অনুভূতিৰ মূৰ্ত প্ৰকাশ ঘটে।

দেউৰীসকলৰ বিহুত উৰুকা আৰু বিহু উৰুৱাৰ দিনা গাভৰুৰ খোলাত (বৃত্তত) ডেকাসকলৰ প্ৰবেশ নিষেধ। চুতীয়া ভাষাত গাভৰুক মিৰাচী বোলা হয়। মিৰাচী সকলৰ বিহুৰ অনেক ধৰণ কৰণ আছে। তেওঁলোকে ইজনীয়ে সিজনীৰ হাতৰ আঙুলিত ধৰি বৃত্তাকাৰ হৈ নাচে। মৰাণ-মটকসকলেও বৰ উলাহ মালহেৰে ব'হাগৰ বিহু পালন কৰে। অসমীয়াসকলৰ দৰেই তেওঁলোকে উৰুকা, গৰুবিহু, মানুহ বিহু আদি যথানিয়মে পালন কৰে আৰু সাত দিন পৰ্যন্ত অস্থায়ীভাৱে সাজি-লোৱা বিহুঘৰত বিহু মাৰে।

হাজংসকলৰ মাজত লোৱা টনা বিহুৰ প্ৰচলন আছে। লোৱা শব্দৰ অৰ্থ লতা। প্ৰেমক লতাৰ সৈতে বিজোৱা হৈছে। প্ৰেমে লতাৰ দৰেই বগায়। বেছিকৈ টনা-আঁজোৰা কবিলে আকৌ ছিঙি যায়। হাজংসকলৰ লোৱাটনা বিহুত প্ৰেমৰ জোৱাৰ দেখা যায়।

দ্বিপুৰীসকলেও বিহুৰ সমপৰ্যায়ৰ উৎসৱ পালন কৰে। বিহুৰ সাত দিনৰ দিনাখন ঢোল, বাঁহী বজাই বিশেষ নাচৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰে। এনে নাচৰ অনুষ্ঠানৰ নাম 'গৰিয়া পূজা'।

উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত বসবাস কৰা টাই-খামতি, টাইফাকে, আইটান, টাইটুক আদি লোকসকলেও বিহুৰ সদৃশ উৎসৱ পালন কৰে। ঢোল-পেপা, গগণা বজাই বিহু নাচে। টিৰাপৰ নাচে, টাংছা, টেট্ৰাসকলে অসমীয়াৰ দৰেই বিহু পাতে, নগাসকলৰ বিভিন্ন জাতি-উপজাতিৰ মাজতো বিহুৰ সদৃশ কৃষি উৎসৱ উদ্‌যাপিত হয়। মিজো আৰু লুচাইসকলৰ ছাপ-চাব কুট নৃত্য-গীতপ্ৰধান উৎসৱটি বিহুৰ দৰেই।

উজনিৰ কালে মাজনিশা তিৰোতাসকলে পথাৰত জেং বিহু পাতে। বিহু মাৰতীসকলে পথাৰৰ বিহুমৰা ঠাইত শুকান জেং কেইডালমান থিয়কৈ পুতি তাত সেউজীয়া ডালপাত লগাই দি চাৰিওফালে আৱৰি বিহু নাচে। জেংবিহু

অৱশ্যে কেৱল তিৰোতাসকলৰহে বিহু।

বিহু এক কৃষিভিত্তিক উৎসৱ। এই উৎসৱ কেতবিলক মানুহৰ বাবে অতি আপোন, বুকুৰ এফাল। বিহু মংগোলীয়, আৰু ব্ৰাহ্মণ্য সংস্কৃতিৰ মিলনত গঢ়লোৱা উৎসৱ, ধৰ্ম-বৰ্ণ জাতি সম্প্ৰদায় নিৰ্বিশেষে মিলনৰ ই মহাসেতু, অভিন্ন ক্ষেত্ৰ। সমগ্ৰ পৃথিৱীতে এনেধৰণৰ ব্যাপক ৰূপত পালন কৰা আন্দময় উৎসৱ দ্বিতীয় এটা নাই বুলিয়ে ক'ব পাৰি। কৈ কৈ থাকিলে ওৰফে নপৰা এনেহেন বিহুটি প্ৰতিজন অসমীয়াই নাপাতি থাকব নোৱাৰে। বিহু অভগন, অবিচ্ছিন্ন। অসমীয়া সমাজ যেতিয়ালৈকে থাকিব, জাতিটো যেতিয়ালৈকে থাকিব, বিহুটিও তেতিয়ালৈকে থাকিব চিৰ অক্ষুণ্ণ হৈ। অসমীয়া সংস্কৃতিক জীয়াই ৰাখি অসমৰ বিভিন্ন জাতি-উপজাতিৰ মাজত সমন্বয় সাধনা কৰিব পৰা উৎসৱটো কেৱল বিহুহেই।

000

ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰ ওপৰতেই সমাজ এখনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰে।

- লৰ্ড কেনিং।

জগতত জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰেম আৰু সাহসৰ অতি প্ৰয়োজন।

- আব্ৰাহাম লিংকন।

ভুলকৈ জনাতকৈ একো নজনাই ভাল।

- শ্ৰেয়সীয়েৰ।

M-Sonic Rock Band ৰ জন্মদাতা মাইনাক নন্দীৰ সৈতে একান্ত আলাপ

পাহাৰীয়া নগৰী ডিফুৰ অনাবিল সেউজীয়া আৰু পাহাৰীয়া বতাহৰ ছন্দে ছন্দে চঞ্চলময় শৈশৱ আৰু কৈশোৰ পাৰ কৰা মাইনাক নন্দী এতিয়া কেৱল অসমৰে নহয় সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত নিজস্ব প্ৰতিভাৰে জিলিকি থকা এগৰাকী উদীয়মান সংগীত শিল্পী। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

মাইনাক নন্দীয়ে ২০০৯ চনত ভাৰতবৰ্ষৰ অন্যতম বিনোদনধৰ্মী চেটেলাইট চিভি চেনেল Colours - এ আয়োজন কৰা "India's got talent" শীৰ্ষক বিয়োলিট শ্ব'ত তেতিয়াৰ স্বল্পখ্যাত M-Sonic Rock Band ৰ হৈ অংশগ্ৰহণ কৰি বানাই আপ খিতাপ দখল কৰি ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত উজলি উঠিবলৈ সক্ষম হৈছিল। আমাৰ বাবে অৰ্থাৎ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে অতি গৌৰৱৰ কথা যে, M-Sonic Rock Band টোৰ অন্যতম জন্মদাতা তথা বেণ্ডটোৰ lead guitarist আৰু Vocalist হিচাপে বিশেষভাৱে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰা মাইনাক নন্দী আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। অসাধাৰণ সাংগীতিক প্ৰতিভাৰ গৰাকী মাইনাক আমি লগ ধৰিছিলো।

তেওঁৰ জীৱন আৰু কেৰিয়াৰৰ বিষয়ে কথা পাতিবলৈ। তাৰে কেইটিমান মুহূৰ্তৰ কথা উল্লেখ কৰা হ'ল।

প্ৰ:- কোৱা হয় মন কৰিলেই সংগীতৰ সৈতে সম্পৰ্ক গঢ়িব নোৱাৰি। সংগীত হেনো এক স্বভাৱ কলা। দেহৰ সৈতে সৈতে, তেজৰ সৈতে বৈ থাকে সংগীতৰ প্ৰবাহ। পিছে আপোনাৰ ক্ষেত্ৰত ?

মাইনাক : সাধাৰণ অৰ্থত মোৰ ক্ষেত্ৰতো তেনেকুৱাই হৈছিল। জনা-বুজা হোৱাৰেপৰা সংগীতৰ প্ৰতি এক মায়াবী আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰিছিলো। সেই আকৰ্ষণ ইমানেই দুৰ্বাৰ আছিল যে মই দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ পৰাই Indian Classical Vocal শিকিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো। মই হাইস্কুলত পঢ়ি থাকোঁতেই লক্ষ্মী ভট্টাচাৰ্যৰ অধীনত ভাৰতীয় ধ্ৰুপদী সংগীতৰ বিশাৰদ ডিগ্ৰী লাভ কৰিছিলো। পৰৱৰ্তী সময়ত কি-ব'ৰ্ড

শিকিবলৈ লালো, তাৰ পাছত গীটাব। এতিয়া অৱশ্যে কি-ব'ৰ্ডৰ তুলনাত গীটাব বজাইছে বেছি সুখ অনুভৱ কৰো। সৰুতে দেউতা ঢুকুৱাব হেতু জীৱন সংগ্ৰাম কটিন হৈ পৰিছিল যদিও অধ্যয়নৰ সমান্তৰালকৈ সংগীতে মোৰ জীৱনৰ সৈতে জড়িত হৈ আছিল অবিচ্ছিন্নভাৱে।

প্র:- India's got talent এই বিয়েলিটি শ্ব'টোত আপুনি আৰু আপোনাৰ Rock Band টোৱে আগবঢ়োৱা দুৰ্দান্ত পাৰদৰ্শিতাৰ কথা এতিয়া অসমৰ সকলোৰে বাবে জ্ঞাত। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে আপোনাক লৈ আমিও গৌৰৱ কৰিছো। কিন্তু এই সু যোগ কেনেকৈ আহিল আপোনালোকলৈ?

মইনাক:- India's got talent ৰ প্ৰথম Season ৰ প্ৰচাৰ কাৰ্য তেতিয়া টেলিভিছনযোগে সম্প্ৰচাৰিত হৈ আছিল। আমি খবৰ পাইছিলো গুৱাহাটীত থাকোঁতে। কোনো বাৱতীয় প্ৰস্তুতি নোহোৱাকৈ আমি কলকতালৈ Audition দিবলৈ গৈছিলো। Audition ত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ পূৰ্বে শ্ব'টোৰ বিষয়ে আমি ভালকৈ একো জনা নাছিলো। প্ৰাসংগিকভাৱে ক'ব পাৰি শ্ব'টো ১ম Season হোৱা হেতুকে আয়োজকসকলেও বহু কথা বাতৰি কৰা নাছিল। Audition ৰ দিনা বাতিপুৰাই গৈ আমি শাৰীপাতি থিয় হৈছিলো। প্ৰায় ১কি: মি: মান সৈধ্যব অংশগ্ৰহণকাৰীৰ দীঘল শাৰীটো দেখি আমি আচৰিত হৈছিলো। বাতিপুৰাবৈপৰা দীঘল শাৰীত থিয় হৈ থাকি গধূলি হোৱাৰ আগে আগে আমাৰ পাল পৰিছিল। মঞ্চত উঠি আমি নাৰ্ভাছ হৈ পৰিছিলো। আমাৰ সন্মুখত বিচাৰকৰ আসনত বহি আছিল কিৰণ খেব, শেখৰ কামৰূপ আৰু সোণালী বেদ্ৰে আদিৰ দৰে জনপ্ৰিয় অৱকাসকল। সুবিশাল, সুদৃশ্য মান মঞ্চৰ সৈতে এক বৃহৎ আয়োজন দেখি আমি অভিভূত হৈ পৰিছিলো। আমি M-Sonic Band ৰ সদস্যসকলে পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ ফালে চাইছিলো। আমি ইমানেই অপ্ৰস্তুত হৈ পৰিছিলো যে আমি পৰিধান কৰা সাজ-পোছাকক লৈও সেইখিনি সময়ত হতাশ হৈছিলো। যথা সময়ত আমি আমাৰ সংগীত পৰিৱেশন কৰিছিলো আৰু বিচাৰকমণ্ডলীক সন্তুষ্ট কৰি প্ৰতিযোগিতাৰ মূল বাউণ্ডলে উত্তীৰ্ণ হৈছিলো।

প্র:- অসমবাসীক গৌৰৱান্বিত কৰি M-Sonic Band-ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতি পালে। বেঙটোৰ বিষয়ে অলপ জনাবনেকি?

মইনাক:- বেঙটো মই ২০০০ চনত ডিম্ফুত থাকোঁতে আৰম্ভ কৰিছিলো মোৰ ৫ জন বন্ধুৰ সৈতে। প্ৰায় ২ বছৰমান আমি বিভিন্ন অনুষ্ঠানত গীত মাত আদি পৰিৱেশন কৰিছিলো। কিছু দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে ২০০২ চনৰ পৰা ২০০৯ চনলৈ কিছুমান বিশেষ অসুবিধাৰ হেতু Band টোৰ improvement ৰ বাবে কাম কৰিব পৰা নাছিলো। এইখিনি সময়তে বেঙটোৰ সদস্যসকল ইজনে সিজনৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ গ'ল। ২০০৭ চনত আমি নতুনকৈ ৪ জন সদস্যই লগলাগি বেঙটো পুনৰ গঠন কৰিলো। পূৰ্বৰ নামেৰে আমি বেঙটোৱে M-Sonic নামেৰে কাম কৰা আৰম্ভ কৰিলো।

প্র:- India's got talent ৰ পাছত আপুনি Indian Idol তো অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। আপোনাৰ দৃষ্টিত এই শ্ব'টোৰ মাজত কি কি পাৰ্থক্য আছে বাক?

মইনাক:- বিশেষ পাৰ্থক্য একো নেদেখিলো। India's got talent ত একক ভাৱে অৱতীৰ্ণ হৈছিলো। নিজৰ চেঁচাৰ বলত Indian Idol তে বহুকেইটা বাউণ্ড অতিক্ৰম কৰিছিলো যদিও কিছুমান কাৰিকৰী অসুবিধাৰ বাবে আয়োজক সকলে মোক ওলাই আহিবলৈ বাধ্য কৰিছিল।

প্র:- দুটাকৈ সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ৰ বিয়েলীটি শ্ব'ত অংশগ্ৰহণ কৰি আপুনি কি শিকিলে?

মইনাক :- Perfection. যিকোনো সংগীত সফলভাৱে পৰিৱেশন কৰিবলৈ যে উপযুক্ত অনুশীলনৰ প্ৰয়োজন সেই কথা বিয়েলীটি শ্ব'ত গৈছে বুজিছো আৰু বুজিছো যে সংগীতৰ বাবেও মানুহ মেধাৱী হোৱাৰ প্ৰয়োজন। জীৱনত কোনো কামতে সফল নোহোৱাৰ অন্তত এটা সময়ত সংগীতক কেৱল হিচাপে বাছি লোৱাটো এক সমূলি ভ্ৰান্ত ধাৰণা। সংগীত সহজ নহয়, ই সাধনাৰ ফল।

প্র:- কণ্ঠশিল্পী বা গীটাৰিষ্ট হ'ম বুলি সৰুতেই ভাবিছিলেনে?

মইনাক:- গায়ক বা গীটাৰিষ্ট হ'ম বুলি ভবা নাছিলো। তথাপি সংগীতৰ প্ৰতি থকা অদম্য বাপৰ বাবেই সংগীতশিল্পী হৈ পাবিলো।

প্র:- এগৰাকী প্ৰাক্তন দিশপুৰীয়ান হিচাপে আপোনাৰ অনুভৱৰ বিষয়ে জানিব পাবোনে?

মইনাক:- এগৰাকী প্ৰাক্তন দিশপুৰীয়ান হিচাপে অনুভৱ বুলিবলৈ এইটোৱেই ক'ম যে এজন সংগীত শিল্পী হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হওঁ বা নহওঁ কিয় দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়লৈ সদায় মোৰ ফালৰপৰা শ্ৰদ্ধা থাকিব। এইখিনিতে ক'ব খোজো যে কলেজীয়া জীৱনত মই কেতিয়াও এজন ভাল ছাত্ৰ নাছিলো যদিও মোক সকলোৱে মৰম কৰিছিল। তাৰবাবে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আৰু মোৰ কলেজীয়া বন্ধু-বান্ধৱী সকললৈ মোৰ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

প্র:- আপোনাৰ মনটো প্ৰায়ে স্মৃতিকাতৰ কৰি তোলা কলেজীয়া জীৱনৰ কথাবোৰ.....?

মইনাক:- কলেজত পঢ়ি থকা দিনত মই লাচিত নগৰত সৰু ভাড়াঘৰ এটা লৈ অকলে আছিলো। প্ৰথমবাৰৰ পা-পইচাৰ অসুবিধাৰ বাবে কলেজলৈ খোজকাটি অহা-যোৱা কৰিছিলো আৰু পিছলৈ ই মোৰ অভ্যাসত পৰিণত হৈছিল। স্বভাৱত সাংঘাটিক লাজকুৰীয়া আছিলো। কলেজৰ প্ৰথম দিনবোৰত আন আন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সৈতে মোৰ সম্পৰ্ক আছিল অতিকৈ দুখলগা। সেইকাৰণেই হয়তো মই কলেজত কেতিয়াও বেগিঙৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া নহ'ল। একান্ত বাধ্য ছাত্ৰৰ দৰে মই সদায় সঠিক সময়ত শ্ৰেণীকোঠাত উপস্থিত হৈছিলো। মোৰ স্বভাৱসুলভ অন্তৰ্মুখীতাৰ বাবে প্ৰথম অৱস্থাত মোক কোনেও চিনি পোৱা নাছিল। কিছুদিন এনেদৰে পাব হোৱাৰ পিছত কলেজ সপ্তাহৰ দিন ঘোষিত হৈছিল। সংগীতৰ প্ৰতিথকা তীৱ আকৰ্ষণৰ বাবেই কলেজ সপ্তাহত মই গান গাবলৈ সাজু হ'লো। মঞ্চত গীটাবলৈ মাইক্ৰ'ফোনৰ সন্মুখত গালো

‘দিয়া ঘূৰাই দিয়া’ শীৰ্ষক গানটো। কিমান ভালকৈ গাইছিলো নাজানো, কিন্তু গানটো শেষ হোৱাৰ লগে লগে দৰ্শকবৰ্গী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে হাতচাপৰি বজাই চিঞৰিছিল Once more। মোৰ বুকু আৱেগত উখলি উঠিছিল। পূৰ্ব প্ৰস্তুতি অবিহনে পুনৰ দুই-তিনিটা গান গাইছিলো। কলেজ সপ্তাহ শেষ হোৱাৰ পাছত মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত জনপ্ৰিয় হৈ পৰিলো। সকলোৱে মোৰফালে আগবাঢ়ি আহি মোৰ লগত চিনা পৰিচয় হ'ব ধৰিলে। দিনকদিনে মোৰ বন্ধুৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হ'ল। আচলতে এই বন্ধুবোৰ আছিল মোৰ সংগীতৰ অনুৰাগী। ক্লাছৰ সময়ত কলেজ ভৱনৰ ছাদত বহি গীটাৰ বজাই সময় অতিবাহিত কৰিবলৈ ল'লো। মুঠৰ ওপৰত কলেজৰ শেষৰফালে মই ক্লাছ নকৰা এজন অনিয়মীয়া ছাত্ৰ হৈ পৰিছিলো। কথাবোৰ ভাবিলে দুখ লাগে। ভালো লাগে।

প্র:- দিশপুৰ কলেজত পঢ়ি থকা দিনৰ আপোনাৰ স্মৰণীয় অভিজ্ঞতা?

মইনাক:- ২০০৪ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে আয়োজন কৰা যুৱ-মহোৎসৱত মই কলেজ কৰ্তৃপক্ষক গম নিদিয়াকৈ সংগীত প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিলো। পিছদিনা মোক আমাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে মাতি পঠিয়ালে। কলেজ কৰ্তৃপক্ষৰ অনুমতি অবিহনে যুৱ-মহোৎসৱত ভাগ লোৱাৰ বাবে মোক গালি পাৰিব বুলি ভাৱি ভয়ে ভয়ে অধ্যক্ষ মহোদয়ে যুৱ-মহোৎসৱৰ western solo শাখাত স্বৰ্ণপদক লাভ কৰাৰ খবৰটো দিছিল আৰু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে যুৱ-মহোৎসৱত পোৱা এইটোৱেই প্ৰথম স্বৰ্ণপদক আছিল। এই অভিজ্ঞতা মোৰ বাবে সদায়ই স্মৰণীয় হৈ থাকিব।

প্র:- অসমৰ লোকসংগীতৰ বিষয়ে আপোনাৰ অভিমত? অসমৰ লোকসংগীতক লৈ ভবিষ্যতঃ পৰিকল্পনা?

মইনাক:- মোৰ দৃষ্টিত অসমৰ লোক সংগীত ভাৰতৰ ভিতৰতে আটাইতকৈ চহকী। মই অসমৰ লোক লোকসংগীত

কিছুপৰিমাণে শিকিছো আৰু বহুঠাইত পৰিবেশন কৰি পুৰস্কৃতও হৈছো। অসমৰ লোকসংগীতৰ এক গৌৰৱময় ঐতিহ্য আছে। ই স্বকীয়তা আৰু স্বগৰিমাৰে চহকী। কিন্তু আজিকালি বাণিজ্যিকীকৰণৰ সুবিধা লৈ এচাম সংগীত শিল্পীয়ে অসমৰ লোকসংগীতক লৈ কিছুমান fusion music ৰ কাম আৰম্ভ কৰিছে যিটো মই মুঠেও পছন্দ নকৰো। অসমৰ লোকসংগীতক লৈ মোৰ কোনো পৰিকল্পনা নাই। সদায় থাকিব কেৱল শ্ৰদ্ধা।

প্ৰ:- আপোনাৰ দৃষ্টিত প্ৰেম ?

মাইনাক:- প্ৰেম, প্ৰেম মাথোন কল্পনা। প্ৰেম বুলিবলৈ বাস্তৱত একো নাই আৰু যদি আছে তেন্তে সেয়া হ'ল কেৱল প্ৰেৰণা। প্ৰেমৰ অনুভৱ তেতিয়াহে অনুভূত হয় যেতিয়া প্ৰেৰণাৰ প্ৰয়োজন হয়।

প্ৰ:- আপোনাৰ সংগীতক প্ৰেমে প্ৰভাৱিত কৰিছেনে ?

মাইনাক:- প্ৰেম আৰু সংগীতৰ সম্পৰ্ক পাৰস্পৰিক। প্ৰেম প্ৰকাশৰ ভাষা হ'ল সংগীত আৰু সংগীতৰ মাজেৰেই প্ৰবাহিত হয় প্ৰেমৰ তৰংগ। মোৰ মতে অনুভূতিবোৰ থুপাই থ'ব লাগে আৰু ইয়াক সংগীতৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰিব লাগে। যদি মই কাৰোবাক ভালপাই মোৰ গোটেই প্ৰেমানুভূতি তেওঁৰ আগত প্ৰকাশ কৰো তেতিয়া জানো মোৰ সংগীতত সেই প্ৰেমানুভূতি থাকিব ? নিশ্চয় নাথাকে। সেয়েহে মই মোৰ অনুভূতি বোৰ থুপাই থৈ সংগীতৰ মাধ্যমেৰে তাক প্ৰকাশ কৰো।

প্ৰ:- নৱপ্ৰজন্মৰ অসমীয়া শিল্পীসকললৈ আপোনাৰ পৰামৰ্শ ?

মাইনাক:- সংগীতৰ glamour চাই সংগীতলৈ আহিব নালাগে। কাৰণ সংগীতত যিমান glamour আছে তাতকৈ অধিক আছে সমস্যা আৰু সংগ্ৰাম। যদি কোনোবাই সঁচাকৈ সংগীতক ভাল পায় আৰু সংগীতক লৈ দৃঢ় বিশ্বাসী তেতিয়াহে

সংগীতক কেৰিয়াৰ হিচাপে বাছি লোৱা উচিত।

প্ৰ:- আপোনাৰ ভবিষ্যত পৰিকল্পনা ?

মাইনাক:- সংগীতৰ প্ৰতি মোৰ ভালপোৱা আৰু শ্ৰদ্ধা সদায় থাকিব। মই গোটেই জীৱন সংগীত সাধনাৰ লগত জড়িত হৈ থাকিম সংগীত বিকৃত ৰূপত পৰিবেশন কৰি শ্ৰোতাক বিপথে পৰিচালনা কেতিয়াও নকৰো। এজন সফল শিল্পী হ'বলৈ আজীৱন অবিৰতভাৱে চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিম।

প্ৰ:- দিশপুৰীয়ান সকলৰ বাবে আপোনাৰ বিশেষ বাৰ্তা।

মাইনাক:- ছাত্ৰজীৱনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে অধ্যয়ন মূল কৰ্তব্য হোৱা উচিত। আন সকলো দিশৰ লগতে পঢ়া-শুনাও অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয়। এজন ছাত্ৰ হিচাপে মই এই কৰ্তব্য পালন কৰিব নোৱাৰিলো। মোৰ অনুজকসকললৈ এয়াই অনুৰোধ যে ছাত্ৰ জীৱনত তেওঁলোকে অধ্যয়নকে আগবঢ়াই হিচাপে মনত ৰাখি জীৱন মুখী হোৱাটো প্ৰয়োজন।

মই এশ এবুৰি প্ৰশ্নৰ যোগাত্মক উত্তৰৰ সম্ভাৱ লৈ মাইনাক নন্দীৰ পাৰ বিদায় লালো। তেওঁক লগ পাই নথৈ আনন্দিত হৈছিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গৰিমা মাইনাক নন্দীৰ সংগীতৰ প্ৰতি থকা শ্ৰদ্ধা আৰু ভালপোৱা দেখি অভিভূত হৈছিলো। বহু ব্যক্ত্যৰ মাজতো আমাক অলপ সময় দিয়াৰ বাবে তেওঁক অশেষ ধন্যবাদ জনালো। তেখেতৰ উজ্জ্বল ভবিষ্যত কামনা কৰিলো।

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ-কৰোঁতা
প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী
সম্পাদিকা, আলোচনী বিভাগ

আমি বাক সপোন দেখিব লাগেনে ?

দীপিকা দাস

প্ৰাক্তন আলোচনী সম্পাদিকা

মানুহে বাক নিজৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ দৈনন্দিন কৰ্মত সপোন দেখিব লাগেনে? কোনবোৰ মানুহ বাক প্ৰকৃতাৰ্থত সুখী হয়— সপোন দেখাজন নে নেদেখাজন? দবাচলতে আমি মানুহবোৰ জীয়াই থাকো নানা প্ৰতিকূল পৰিবেশৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি। জীৱনৰ এই অবিশ্ৰান্ত যুদ্ধত হৰাজনেও কিন্তু নিৰাশাৰ কথা শুনি ভাল নাপায়। সদায় মৃতভাৱেই হওঁক বা বিমূৰ্তভাৱেই হওঁক সপোনক বিচাৰি বাটকুৰি বায়। প্ৰচণ্ড নিৰাশাই গ্ৰাস কৰাজনেও আকৌ এবাৰ জীয়াই থাকিবলৈ বিচাৰে। ক'ব'বাত কিজানি পায়েই যায় জীয়াই থকাৰ কিবা এটা সমল।

'হেৰা — ভুকুতে কলটো নপাকে।' এই বিখ্যাত প্ৰবাদ ফাকি প্ৰতিজনেই জানে। সেয়েহে জীৱনক আগবঢ়াই নিবলৈ আমি সপোন দেখি সেই মতে কৰ্ম কৰি আগবাঢ়ি যাবই লাগিব। কিন্তু মানুহৰ জীৱনলৈ কেতিয়াবা এনোবোৰ মুহূৰ্ত আহে যে তেনে সময়ত মানুহে জীৱন বাপনৰ ক্ষেত্ৰত গভীৰ ভাৱাপন্ন হৈ উঠে। ভাগ্যৰ অপ্ৰত্যাশিত বিড়ম্বনাত পৰি নানা ধৰণৰ দুখ-যন্ত্ৰণা তথা আঘাতে চুৰ্চুৰি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে কলিজাখনক। বিষাদগ্ৰস্ত জীৱনটোক এনে সময়ত স্থিৰতা প্ৰদান কৰিবলৈ প্ৰয়োজন হয় কিছুমান সমলৰ। আৰু এনে সমলৰ ৰূপত সেই একান্তই ব্যক্তিগত ক্ষণটোত সেইজন ব্যক্তিৰ স্বভাৱ, চৰিত্ৰ তথা অভিজ্ঞতাই উল্লেখনীয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। প্ৰতিজন দুৰ্দশাৰ সন্মুখীন হোৱা ব্যক্তিয়ে নিজ নিজ পন্থাৰে এনোবোৰ সমস্যা আঁতৰ কৰাবো চেষ্টা কৰে। আৰু যি জন জীৱনৰ এই ৰণত দুৰ্বল বুলি প্ৰমাণিত হয়, তেওঁৰেই আত্মহত্যা আদিৰ দৰে পথ বাছি লয়। আচলতে সপোন দেখি জীয়াই থাকিব বিচাৰি জীয়াই থাকিবতো পাৰি। কিন্তু সেই সপোনে সমাজত মান দিলেও কিমান আত্ম-তুষ্টি প্ৰদান কৰে সেয়াহে লক্ষণীয় হয়। আচলতে নিজৰ বাবে সুখী হোৱাটোহে মোৰ বোধেৰে সকলোতকৈ বিবেচনাপূৰ্ণ কাম। কোনো এটা কবিতাত এমিলি ডিকিন্সনে লিখিছিল, 'The soul selects its own company, and then shuts its door.' কিন্তু যিসকলৰ হৃদয়ে এনোবোৰ সংগী বিচাৰি নাপায়, যিসকলৰ জীৱনৰ জীয়াই থকাৰ মূল্যধাৰা কেৱল বাহ্যিক সুখহে হয়, তেনে ক্ষেত্ৰত জানো এটি জীৱনক প্ৰকৃত জীৱন আখ্যা দিব পাৰি ? হয়, স্বপ্ন ভংগৰ সমাধানৰ উত্তৰ

কোনোবাজনে হয়তো কিতাপৰ মাজত, কোনোজনে বা বন্ধুৰ সংগত নতুবা কোনোজনে প্ৰাৰ্থনা ইত্যাদিৰ মাজেৰে বিচাৰি উলিয়ায়। কিন্তু যিসকল এনে ক্ষেত্ৰত কিছু দুৰ্বল বুলি পৰি গণিত হয় অৰ্থাৎ সপোন দলিচাৰ পৰা পৰি, হাত ভৰি ভাগি ভীষণ ভাবে কষ্ট পায়, তেনেসকলে সেই মূহুৰ্ত্তত কেৱল ভাগ্যৰে ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰিবলৈ বাধ্য হয়। অবশ্যে এই ক্ষেত্ৰত বিশ্বকবি ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে কৈছে যে, 'মানুহে ভবিষ্যতৰ ওপৰত বিশ্বাস হেৰুৱাটোও পাপ'।

আমি আচলতে পৰি পূৰ্ণ ভাৱেহে জীয়াই থাকিব লাগে। নিজৰ সপোনৰ সৈতে। এখন সৌম্য আকাশৰ তলত, এটি প্ৰশান্তিমূলক বাতৰিবৰণৰ মাজত, এটি দীৰ ঘিৰ জীৱন যাপন কৰাটোৱেই বাক সকলোৰে কাম্য নহয়নে? সেই বিজ্ঞাচালকজন, সেই পাচলি বেপাৰীজন অথবা আনৰ বোজাবোৰ মূৰত কঢ়িয়াই লৈ ফুৰা কুলীজন...। তেওঁলোকে বাক সপোন দেখেনে সুউচ্চ অট্টালিকা এটাত এদিন কটালে বাক কেনেকুৱা লাগিব বুলি? বাক বাদ দিলে এইকেইজন ব্যক্তিৰ কথা...। এই যে সুউচ্চ অট্টালিকাত থকাজনেই বাক নাভাৱেনে জীৱনৰ সকলোবোৰ সুখ স্বচ্ছন্দ্য আৰু অধিক ভাৱে পাবলৈ। আৰু সেই মেট্ৰিকত স্থান লাভ কৰাজনবোৰে আশা আৰু কেইটামান নম্বৰ পালেই প্ৰথমজন হ'লোহেতেন বুলি। এই সকলো, সপোন তথা আশাৰেই পৰিণতি...। প্ৰকৃতপৰ্থত সত্য হৈছে মানুহে জীয়াই থকাৰ ধাৰণাটো কিদৰে গ্ৰহণ কৰে। নিজ আদৰ্শৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিহে জীৱন-যাপন কৰিব লাগে। তেনেধৰণৰ সপোন দেখিলেহে এজন মানুহ সুখী হ'ব পাৰে।

এই ক্ষেত্ৰত মই আপোনালোকক **দুটা ঘটনা ক'ব গুলাইছোঁ। ঘটনাটো সাধাৰণ** সমবয়সীয়া ছোৱালীৰ। প্ৰথমে বাক কণ্ঠ সপোন নেদেখাকৈ জীৱন-যাপন কৰা ছোৱালীজনীৰ কথা নাম তাইৰ বিম্পী। কোনো ধৰণৰ আশা আকাংক্ষা নথকা পৰিবেশত ডাঙৰ হৈছিল তাই। জীৱন যাপনৰ ক্ষেত্ৰত কোনো ধৰা বন্ধা নিয়মো নাছিল। মাতৃ ফুটাৰ লগে লগে দেউতাকে তাইক ওচৰৰে ফুল এখনত নাম লগাই দিলে। মজলীয়া ধৰণৰ বিজাণ্টেৰে তাই মেট্ৰিক, হায়াৰ ছেকেণ্ডৰী, স্নাতক প্ৰতিটো পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ

হ'ল। লগে লগে ঘৰত বিয়াৰ কথা ওলাল আৰু তাইৰ বিয়াও হ'ল। তাই সপোন দেখা নাছিল... অথচ ভবাতকৈও বহু বেছি ভাল, উচ্চশিক্ষিত, ধনী ঘৰৰ ল'ৰা এজনৰ সৈতে মহা আড়ম্বৰে তাইৰ বিয়া হৈছিল। আৰু আজিৰ তাৰিখত তাই প্ৰকৃত সুখী।

এইবাৰ আহো সপোন দেখা ছোৱালী জনীৰ কথাটো- তাইৰ নাম জ্যোৎস্না। তাই যদিও এখন সাধাৰণ ঘৰৰ ছোৱালী। কিন্তু শৈশৱতে দেউতাকে তাইৰ সপোনৰ আচলত ধৰি জীৱনৰ সৈতে ওমলাৰ পাঠ পাঢ়াইছিল। দিন বাগবিছি। আৰু চতুৰ শ্ৰেণী, সপ্তম শ্ৰেণীৰ বৃত্তি পৰীক্ষা, প্ৰতি বছৰে 'মোৰ মাজলী এইবাৰ প্ৰথম হ'ব' বুলি সপোন দেখা দেউতাকৰ প্ৰতিটো সপোন এটা এটাকৈ খণ্ড বিখণ্ড হৈছিল একমাত্ৰ সন্তানৰ ব্যৰ্থতাত আৰু জ্যোৎস্না...। তয়োতো দেউতাকৰ প্ৰতিটো সপোনকে অন্ত: কৰণেৰে আপোন কৰি লৈছিল। হাবি গৈছিল তাই। আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ অন্ততো তাই দেউতাকক অকণো সুখ দিব পৰা নাছিল। মেট্ৰিক, হায়াৰ ছেকেণ্ডৰী, স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ আদি পৰীক্ষাতে তাইৰ ফলাফলৰ আশা পৰিপূৰ্ণ হোৱা নাছিল। সপোন নেদেখা বিম্পী আৰু সপোন দেখি কষ্ট কৰা জ্যোৎস্নাৰ ফলাফল সমপৰ্যায়ৰ আছিল। বহু ভাবি-চিন্তি বা-খবৰ লৈ জ্যোৎস্নাবো, এদিন বিয়া হৈছিল। ল'ৰাজন সু-প্ৰতিষ্ঠিত উচ্চ-শিক্ষিত, পৰিশ্ৰমী ইত্যাদি সুগুণসম্পন্নই আছিল। কিন্তু দুয়োৰে মতামতৰ মাজত আছিল বিশাল পাৰ্থক্য। সুখী হ'ব বিচাৰিও সুখী হ'ব পৰা নাছিল জ্যোৎস্না। দুয়োটা ঘটনাই বাক কি কয়? আমাৰ সমাজখনত প্ৰচলিত এনে **হাজাৰটা ঘটনা**ৰ মাজত এটা সৰু ঘটনাহে উপস্থাপন কৰিছোঁ। দিনে-নিশাই, প্ৰতিফল্ণে, প্ৰতি পলে এনে হাজাৰজন মানুহৰ হাজাৰটাকৈ সপোন ভাঙি যায়। সেয়া কেতিয়াবা ভাগ্যৰ বিড়ম্বনাত নতুবা কেতিয়াবা কৰ্তব্যৰ গাফিলতি। তথাপিও মানুহে সপোন দেখে। সপোন দেখে... ন আশাৰ কিৰণৰ। কাৰণ সপোন নেদেখাৰ বিকল্প পথ আৰু একোৱে নাথাকে।

বৰ্তমানৰ স্থলিত যুৱ সমাজ আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ

বৰ্ণালী পাটগিৰি

স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সন্তান জন্মাব লগে লগে ল'ৰাই হওক বা ছোৱালীয়েই হওক প্ৰত্যেক অভিভাৱকে আশা কৰে যে তেওঁলোকৰ সন্তান সৰ্বগুণী হওক। নাম যশেৰে মাক-দেউতাকৰ মুখ উজ্জ্বলাওক। যিহেতু বৰ্তমানৰ সমাজ সৰু পৰিয়ালৰ পক্ষপাতী, গতিকে এটা পৰিয়ালত এটা বা দুটা সন্তানেহে প্ৰাধান্য লাভ কৰে। সেই বাবে সকলো অভিভাৱকে সাধানুসাৰে নিজৰ সন্তানক পঢ়া-শুনাৰ লগতে খেলা-ধূলা, সংগীত আদি সকলো দিশতে শিক্ষা দিবলৈ যত্ন কৰে। তদুপৰি, ঘৰুৱা ভাবেও সন্তানক সজ্ঞ আচৰণৰ শিক্ষা দিয়া হয়। কিন্তু বৰ্তমান যুগত কিমান পিতৃ-মাতৃয়ে আশা কৰা মতে নিজ সন্তানক গঢ় দিব পাৰিছে? দেখা যায় যে বৰ্তমান যুৱ সমাজে সৃষ্টি কৰা অসুস্থ বাতৰবৰণে সমাজৰ উন্নয়নত এক নেতিবাচক ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে।

বাটলৈ ওলালেই আমি সাৱধান হৈ থাকিবলগীয়া হয়। ক'ত কেনেকৈ অপমানিত হ'ব লাগে, ক'ত শাৰিৰীক ভাবে অপদস্থ হ'বলগীয়া হয় ইত্যাদি। কৈশোৰত ভৰি দিয়া ল'ৰাৰ পৰা প্ৰাপ্তবয়স্ক যুৱকলৈকে মুখত আঁঠে ফুটাৰ ফুটা অশ্লীল মাত কেইবাৰৰ কথা নকলোৱেই বা কোমল বয়সীয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে চুৰি, ডকাইতি, ড্ৰাগছ, ধৰ্ষণ, সুৰা আদিত জড়িত বৈ পৰাতো দৈনিক বাতৰিত পৰিণত হৈছে। এনেবোৰ কাৰ্যৰ বাবে অভিভাৱকসকলো সদায় চিন্তিত। এই কথা অনস্বীকাৰ্য যে আজি যুৱ সমাজত ভ্ৰষ্টাচাৰ, ধ্বংসৰ মুখলৈ জুমাবলৈ আগবাঢ়ি গৈছে আৰু ভালকৈ অনুধাৱন কৰিলে দেখা যায় যে ইয়াৰ কাৰণ কেইবাটাও।

একবিংশ শতিকাৰ সমাজখন তীব্ৰ প্ৰতিযোগিতাবে পৰিচালিত হৈছে। প্ৰতিযোগিতা নাই কিহত? পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত, চাকৰি-ব্যৱসায়ৰ ক্ষেত্ৰত, আনকি মন্ত্ৰীসকলৰ প্ৰিয়ভাজন হ'বলৈ আৰু মন্ত্ৰীত্ব লাভ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো দেখা যায় যে প্ৰতিযোগিতা চলি আছে। গতিকে সকলোৱেই আত্মকেন্দ্ৰিক হৈ পৰিছে। চলে বলে কৌশলে যিয়ে যেনেকৈ পাৰে ধন সম্পত্তি আহৰণ কৰাটোৱেই গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হৈ পৰিছে। ল'ৰা-ছোৱালীয়ে সৎ শিক্ষা আহৰণ কৰাতকৈ কোনটো বৃত্তিত অধিক ধন উপাৰ্জন কৰিব পাৰিব, অভিভাৱকসকলৰ বাবে সেইটোহে প্ৰয়োজনীয় বিষয় হৈ পৰিছে। ইয়াৰ ভিতৰত মেধাবী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মেধা বলত নিজৰ সংস্থাপন উপযুক্ত ভাবে কৰি ল'ব পাৰিছে। আনহাতে ক্ষমতাজালী অভিভাৱকৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে টকা আৰু ক্ষমতাৰ জোৰেৰে ভাল কলেজত ভৰ্তি হ'ব পাৰে বা চাকৰি একোটা যোগাব কৰি ল'ব পাৰে। দুবলৈ যাব নালাগে, আমাৰ অসমৰ বাইজৰ প্ৰতিনিধিসকলৰ পুত্ৰ-জীয়াৰীয়ে অসম প্ৰশাসনিক সেৱাত চাকৰি পোৱাটোৱে তাৰ প্ৰমাণ। এওঁলোকৰ সৰহ ভাগৰে নিশ্চয় এনে প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ যোগ্যতা নাই। এয়া হ'ল সৌভাগ্যবান সকলৰ কথা, কিন্তু মধ্যবিত্ত বা নিম্ন মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ পৰা অহা যুৱক-যুৱতীসকলে কি কৰিব? তাৰ মাজতো কিছু উদীয়মান উৎসাহী যুৱক-যুৱতীয়ে শিক্ষা সাং কৰি

চাকৰিলৈ বাট নাচাই কট্টেৰে নিজাববীয়াকৈ কিবা কৰে। কিন্তু এইসকলৰ সংখ্যা লেখতলবলগীয়া। বাকীসকলে হয় চাকৰিৰ বাবে চপলিয়াই ফুৰিছে, নহয় শেষ আশা হিচাপে নিষিদ্ধ সংগঠনত যোগদান কৰিছে। বাকী ধকা এচাম নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীৰ বাবে চুৰি, ডকাইতি, বৈশ্যবৃত্তি, ডাঙৰৰ ব্যৱসায় আদি অসামাজিক কামত লিপ্ত হোৱাৰ বাহিৰে আন উপায় নাথাকেগৈ। অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰ, আৰক্ষী আৰু সমাজৰ ভূমিকা আশাব্যঞ্জক নহয়। এই সমস্যাৰ সমাধান স্বৰূপে উদ্যোগীকৰণ আৰু স্বত্বলব্ধীতাৰ বাটেই আশাৰ স্থল। কিন্তু ৰাজ্যখনৰ বৰ্তমান ভয়াবহ অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক সমস্যাৰ বাবে এই আশাও সুদূৰতৈই ধকা বুলি ক'ব পাৰি।

যুৱ সমাজৰ নৈতিক স্থানৰ বাবে একপ্ৰকাৰৰ দায়ী আমাৰ দুৰ্নীতিত পোত যোৱা সমাজ। লগতে দুৰদৰ্শন, বোলছবি আদি মাধ্যমৰ প্ৰভাৱত পৰিও অত্যাধুনিকতাৰ ফালে আমাৰ মানসিকতা ধাবিত হৈছে। দুৰদৰ্শনৰ শিক্ষামূলক দিশতকৈ নেতিবাচক দিশটোৱেই যুৱ সমাজত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে। দুৰদৰ্শনৰ প্ৰায়বোৰ চিৰিয়েলৰ কাহিনী হত্যা, লুণ্ঠন, বলাৎ কাৰ, অবৈধ সম্পৰ্ক, বিবাহিত দম্পতিৰ আনৰ লগত অবৈধ সম্পৰ্ক আদিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত। এই চিৰিয়েল বোৰত সামাজিক সমস্যাকৈ জাকজমক আধুনিকতাৰ প্ৰতিফল বেছি। ফলত তাকে অনুসৰণ কৰিবলৈ বাওঁতে যুৱসমাজৰ মাজতো এনেবোৰ কাম কৰাটো সাধাৰণ কথা হৈ পৰিছে।

তদুপৰি আজিকালি সহজলভ্য 'ইণ্টাৰনেট'ৰ জৰিয়তেও যুৱসমাজে প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান আহৰণ কৰাতকৈ বিকৃত কচিৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ প্ৰতি গুৰুত্ব দিয়া পৰিলক্ষিত হৈছে। ফেচবুক আদিয়ে যুৱ চামক ভাল দিশতকৈ বেয়া দিশত লৈ যোৱা দেখা গৈছে।

বৰ্তমান যুৱ ছাত্ৰ সমাজৰ বাবে এবাৰ মোৱাৰ ব্যাধি হৈছে বেপিং। মোটো ছাত্ৰসকলে আমোদৰ বাবে কনিষ্ঠসকলক বেগিঙৰ আলমত শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাবে কৰা নিৰ্যাতন

নিতান্তই ঘৃণনীয়। বেগিঙৰ নামত কৰা আসুৰিক ব্যৱহাৰে এজন ছাত্ৰক শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাবে গোটেই জীৱনলৈ ঘৃণীয়া কৰিব পাৰে। অলপতে বাতৰিত লক্ষ্যকৰী এখন ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজৰ প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ জনে ওপৰ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰৰ জঘন্য বেগিঙৰ ফলত আত্মহত্যাৰ পথ লোৱাৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। শিক্ষিত ছাত্ৰসকলৰ এনে ব্যৱহাৰক পশুত্বৰ লগতে তুলনা কৰিব পাৰি। আমাৰ অসমতো ইঞ্জিনিয়াৰিং আৰু মেডিকেল কলেজকেইখনত বেগিঙৰ নামত যথেষ্ট শাৰীৰিক আৰু মানসিক অত্যাচাৰ চলে বুলি জানিব পৰা গৈছে। দুখৰ বিষয় যে বেগিঙৰ দৰে ভয়ংকৰ ঘৃণনীয় অপৰাধীৰ প্ৰতি সাধাৰণতে জনসাধাৰণ, অভিভাবক, কলেজ কৰ্তৃপক্ষ সকলোৱেই নিষ্ক্ৰিয় আৰু দায়িত্বহীন মনোভাৱ পোষণ কৰিছে। অথচ কৰ্তৃপক্ষৰ কিছু কঠোৰ শাসন ব্যৱস্থা আৰু অভিভাবকসকলৰ বুজনিৰে বেগিঙৰ দৰে জঘন্য কাৰ্য্যকৰণ কৰিব পাৰে। সময় থাকোঁতেই কলেজ কৰ্তৃপক্ষ তথা অভিভাবক সচেতন নহলে ভবিষ্যতে বেগিঙে ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিব পাৰে।

বৰ্তমান নৈতিক স্থান হোৱা এই যুৱ চামক সোনকালে সঠিক পথলৈ আনিব নোৱাৰিলে ভবিষ্যতে এক ডাঙৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হ'ব। সেইবাবে অভিভাবক, চৰকাৰ, মুক্ত-কলেজ কৰ্তৃপক্ষই এই ক্ষেত্ৰত সজাগ হৈ এই সমস্যা সমাধানৰ কথা চিন্তা কৰিব লাগে। অভিভাবক সকলে নিজৰ সন্তানক আকুল কালাম, লতা মদেশকাৰ, ড০ ভূপেন হাজৰিকা, শচীন তেজুলকাৰ, কিৰণ বেদী আদিৰ দৰে গুণী হোৱাটো আশা কৰে যদিও সেয়া সম্ভৱ নহয়। কিন্তু নিজ সন্তানক এজন সুস্থ মনৰ, সৎ, সাহসী, অনন্য ব্যক্তিকপে গঢ়িবলৈ নিষ্কৰ চেষ্টা কৰিব পাৰে।

শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য আৰু পিতৃ-মাতৃৰ দায়বদ্ধতা

প্ৰণামী দাস

মাতক, দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা

বৰ্তমান সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰেই বিভিন্ন কৰ্ম ক্ষেত্ৰত মানসিক স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুভৱ হয় যদিও তাৰ ভিতৰত শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা হৈছে অধিক বিবেচনাযোগ্য। কিয়নো শৈশৱ তথা বাল্যকালৰ সময়ছোৱাত শিশুৰ মনত গঢ়লৈ উঠা মনোভাৱ, ইচ্ছা বৃত্তি, অনুভৱ আদিয়ে ব্যক্তিৰ পৰৱৰ্তী জীৱনত প্ৰত্যক্ষ প্ৰভাৱ পেলাই মানসিক স্বাস্থ্য গঢ় দি তোলে। গতিকে এই সময়ছোৱাত শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্যৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিবলগীয়া হয়। নিজৰ সন্তান মানসিকভাৱে সুস্থ সৱল হোৱাতো সকলো মাক-দেউতাকে কামনা কৰে যদিও তেওঁলোকৰ অধিকাংশই এই ক্ষেত্ৰত সচেতন নহয় আৰু ফলত তেওঁলোকৰ শিশুৰ শাৰীৰিক স্বাস্থ্য অটুট থাকিলেও মানসিক স্বাস্থ্যৰ উন্নতি হোৱাটো দৃষ্টিগোচৰ নহয়। মানসিক স্বাস্থ্য সম্বন্ধীয় উপযুক্ত জ্ঞান তথা অভিজ্ঞতাৰ অভাৱৰ কাৰণে তেওঁলোকে শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব নোৱাৰে সেয়ে অভিভাবক সকলে এই ক্ষেত্ৰত উপযুক্ত জ্ঞান আহৰণত তৎপৰতা দেখুৱাব লাগে।

সমাজৰ হাজাৰ হাজাৰ মানসিক বিকাৰ গ্ৰস্ত ল'ৰা-ছোৱালীৰ মূল কাৰণটো হ'ল উপযুক্ত সময়ত তেওঁলোকৰ মানসিক স্বাস্থ্যৰ যত্ন লোৱাত পিতৃ-মাতৃৰ ব্যৰ্থতা তথা অমনোযোগিতা। সমাজত অপৰাধ প্ৰৱণ শিশুৰ হাব দিনক দিনে বৃদ্ধি পোৱাটোৱেও এই ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অবিহণা যোগাইছে। সাধাৰণতে গৃহ পৰিৱেশতেই শিশুৰ আৱেগ অনুভূতিবোৰে গঠনাত্মক ৰূপ লয়। সেয়ে এই সময়তছোৱাত শিশুৰ আবেগ-অনুভূতিবোৰক অৱহেলা কৰা উচিত নহয়। পিতৃ-মাতৃয়ে ল'ৰা-ছোৱালীক অনাহকতে গালি-শপনি পাৰি থাকিলে পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি ল'ৰা-ছোৱালীৰ শ্ৰদ্ধা ভাব নোহোৱা হোৱাৰ লগতে সিহঁতে নিজেও হীনম্যাতাত ভুগিব পাৰে ফলত তেওঁলোকৰ মানসিক স্বাস্থ্যৰ উন্নতি কেতিয়াও নহয়। গৃহ পৰিৱেশত প্ৰচলিত সামাজিক, নৈতিক, অৰ্থনৈতিক, অনুশাসন ব্যৱস্থায়ো শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ দিশত প্ৰত্যক্ষ প্ৰভাৱ পেলায়। ঘৰুৱা পৰিৱেশ অনুকূল হ'লেহে শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্যৰ উন্নতি সাধন সম্ভৱ হয়। এই পৰিবেশ সৃষ্টি কৰিবলৈ হ'লে পিতৃ-মাতৃৰ মাজত থাকিব লাগিব বুজাপৰা, বিশ্বাস, প্ৰেম-মৰম আদি সৃষ্টি অনুভূতিবোৰ। ঘৰৰ অনুকূল পৰিৱেশত যিকোনো শিশুৱে নিৰাপত্তা অনুভৱ কৰে। ঘৰৰ আনন্দময় পৰিৱেশত ডাঙৰ হোৱা শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য সুস্থ হোৱাৰ লগতে সিহঁতৰ ব্যক্তিত্বও উচ্চ গুণবিশিষ্ট হয়। সেয়ে আৰম্ভণিৰ পৰা পিতৃ-মাতৃয়ে ঘৰৰ চৌপাশে এক শান্তিপূৰ্ণ তথা আনন্দময় পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি তেওঁলোকৰ সন্তানৰ মানসিক স্বাস্থ্য বিকাশত পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়োৱা উচিত। শিশুৰ মানসিক বিকাশত পিতৃ-মাতৃৰ দায়বদ্ধতা অনস্বীকাৰ্য। তেওঁলোকৰ মৰম চেনেহৰ মাজত ডাঙৰ হৈ অহা শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্যৰ যাতে অৱনতি নঘটে, তাৰ প্ৰতি সদা সৰ্বক্ষণে দৃষ্টি ৰাখি প্ৰয়োজন সাপেক্ষে উপযুক্ত পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা উচিত। কিয়নো ভৱিষ্যৎ জীৱনত কেৱল সুস্থ মন থকা সুস্থ ব্যক্তিয়েহে জাতিৰ মেৰুদণ্ডৰূপে থিয় দিবলৈ সমৰ্থ হব পাৰিব।

নিজকে পাহৰি যোৱা আমি অসমীয়া

আব্দুল জলিল
স্নাতক, বাণিজ্য, দ্বিতীয় বৰ্ষ

ভাষা হ'ল এটা জাতিৰ মেকদণ্ড স্বৰূপ। ভাষাই জীয়াই ৰাখে এটা জাতিৰ সংস্কৃতিক, ধৰি ৰাখে নিজৰ অস্তিত্ব। যি ভাষাৰ বাবে যুগে যুগে আন্দোলন কৰিব লগীয়া হৈছিল, যি ভাষা বা স্কুল কলেজৰ মাধ্যম হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবৰ বাবে কৰা অহৰহ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত আজিৰ এই পৰ্যায় পাইছে, সেয়াই আমাৰ অসমীয়া ভাষা। যি অসমীয়া ভাষা ঠন ধৰি তুলিবলৈ আনন্দবাম বৰুৱা, হেম চন্দ্ৰ বৰুৱা, হেম বৰুৱাকে অদি কৰি বহুতো সু-সাহিত্যিকে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিব লগীয়া হৈছিল। সেই ভাষাৰ বিষয়ে-দুখাব নিলিখি থাকিব নোৱাৰিলো। আমি গাৱলীয়া হোজা ল'ৰা যি সকলে অসমীয়া ভাষা মাধ্যম হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰো, আৰু কৰি আহিছো, দ্বাদশ মান শ্ৰেণীলৈ এনেদৰে অতিক্ৰম কৰি মহাবিদ্যালয়ত উচ্চ শিক্ষা লবলৈ চহবলৈ আহো। 'চহব' নামটো আগতে অৱশ্যে শুনিছিলো যদিও চহবনো কি যোৱা ২০১০ চনত হে উপলব্ধি কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো। গাৱৰ সুজলা-সুফলা, শস্য-শ্যামল পথাৰ, হোজা মানুহ যিনিক এৰি থৈ চহবলৈ আহিয়েই কিছুমান পাৰ্থক্য দেখিবলৈ পালো, চহবৰ কিছুমান কাম-কাজে মোক আচৰিত আৰু হতাশ কৰিলে। চহব মানে কি মই নাজানো কিন্তু মই ভাৱো চহব মানে নিজকে পাহৰি যোৱা নহলেনো কি যুক্তিত নিজৰ ভাষা সংস্কৃতিক পাহৰি আনৰ সংস্কৃতিক আদৰি লয়, এবাৰো নাভাৱে যে সেই মনিষী সকলৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত সৃষ্ট সেই ভাষা সংস্কৃতিৰ অস্তিত্ব। মোৰ কবলৈ লাজ লাগে যে আমাৰ বহু সহপাঠী অসমীয়া ভাষা কবলৈ সংকোচ কৰে, কিন্তু সিহঁত জন্মগত ভাষা অসমীয়া। কিছুমানে কয় যে এই ভাষা হেনো মূল্যহীন যাব কোনো অস্তিত্ব নাই। তেওঁলোকৰ যুক্তি এনেধৰণৰ যে এই ভাষাত কোনো পাঠ্য পুথিৰ পোৱা নাযায়, কলেজত ব্যৱহাৰ কৰা নহয় সেই ভাষা আমি কিয় ইউজ (use) কৰিম।' কথাটো সঠিক কিন্তু আমি এবাৰো ভাবি চাইছো নে যদি সকলোৱে এনেদৰে ভাবি নিজৰ ভাষাক ঘৃণাকৰো, ভৱিষ্যতে কি হব এই ভাষা সংস্কৃতিৰ। মই ভাষা।' এই কবিতা ফাঁকি মোৰ বাবে মনত পৰে। আজিৰ ছাত্ৰ সমাজে নিজৰ ভাষা সংস্কৃতিক পাহৰি গলে ভৱিষ্যতে ইয়াৰ অস্তিত্ব থাকিবনে? কি হব অসমীয়া ভাষা সংস্কৃতিৰ ভৱিষ্যত ভাবি চাইছোনে কোনোবাই? সেই বাবেই হেনো হাজৰিকা দেৱে গাইছে 'আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া বুলি শান্তনা লভিলে নহব, আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে অসম বসাতলে যাব।' তেওঁৰ দুখে ভবা গীতটিয়ে আমাক সোঁৱৰাই দিয়ে "হে অসমীয়া সমাজ এতিয়াও সময় আছে নিজকে পাহৰি নাযাব। আহক আমি সকলোৱে মিলি অসমীয়া ভাষাৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা কৰো"।

অভিজ্ঞতাৰ ডায়েৰী :

N.C.C. আৰু

মহেন্দ্ৰ কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

N.C.C..... National Cadet Corps NCC সম্পৰ্কে মোৰ একোৱেই ধাৰণা নাছিল বিগত বৰ্ষলৈকে। ভাবিছিলো NCC মানে পেৰেড কৰাৰ বাবে পোৱা অনুজ্ঞা পত্ৰ। কিন্তু

যেতিয়া মইও এজন NCC সদস্য হৈ পৰিলো তেতিয়াহে বুজিলো মোৰ পূৰ্বৰ ধাৰণা অশুদ্ধ। যোৱা এবছৰত NCC য়ে মোক বহুতখিনি শিকাই তুলিলে। NCC য়ে এজন ব্যক্তিৰ সু-অভ্যাস গঠন কৰাত সহায় কৰে, ব্যক্তি এজনৰ মনত দেশপ্ৰেম জগাই তোলে, নিয়মানুৱৰ্তীতা গঢ়ি তোলে, পৰিশ্ৰমী কৰি তোলে। মোৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাৱা NCC ৰ তিতা মিঠা অভিজ্ঞতা এই লেখাৰ জৰিয়তে সেয়ে সাধাৰণ ভাৱে অৱতাৰণা কৰিলো।

প্ৰত্যেক বছৰে দিল্লীত গণতন্ত্ৰ দিৱসৰ দিনা পেৰেড কৰাৰ বাবে আমাৰ দিশপুৰ কলেজৰ কিছু ছাত্ৰ নিৰ্বাচিত কৰে। তাৰ বাবে আমি বহু পেৰেড কচৰং আগতিয়াকৈ কৰিবলগীয়া হয়। তাৰে ভিতৰত আটাইতকৈ ভালকৈ

আৰু শুদ্ধকৈ কৰিব পৰা সদস্যকহে বাছনি কৰা হয়।

এই বছৰত মই পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে NCC ৰ জৰিয়তে দিল্লীত গণতন্ত্ৰ দিৱসত পেৰেড কৰাৰ সুবিধা পালো। সেই মতে কলেজত কমেও দুমাহ শাৰীৰিক ভাৱে বা পেৰেড অভ্যাস কৰিলো, কষ্ট হাছিল বহু কষ্টেই। আমাৰ ওপৰৰ স্তৰৰ পেৰেড কৰি অহা দাদা সকলে শিকাই দিছিল, কষ্টও দিছিল, শাষ্টিও দিছিল। সিহঁতেও অপ্ৰান চেষ্টা চলাইছিল যেনে আমি গোটেই কেইটাই দিল্লীত গণতন্ত্ৰ দিৱসত পেৰেড কৰিব পাৰো। তাৰোপৰি আমাৰ এ.এন.ও.

(বাণিজ্য বিভাগৰ চাব) হিমাংগ কলিতা চাৰেও বহুত সহায় বহুত সাহস মনত বান্ধি দিছিল। আমি মুঠ ন জন আছিলো। মই, চুন্, স্বীৰক, স্বীৰেন্দ্ৰ, ভৱানী, দিলীপ, স্বীজেন্দ্ৰ, ইমবাণ আৰু আমিৰে বহু পেৰেড আৰু কচৰং কৰিছিলো আৰু আমাৰ বাহিৰে Navel Camp লৈ যাবলৈ মুনীন্দ্ৰ, ভৱেন, কৃষ্ণ, বাজীৰ, অঞ্জলী, মুন, গীতিকা, প্ৰণৱহঁতেও বেলেগকৈ কচৰং কৰিছিল।

সময় চাপি আহিল। অক্টোবৰ ১৪ তাৰিখ আমাৰ যোৱাৰ বাবে ঠিক হ'ল। ১৪ তাৰিখলৈ সকলোৱে উৎকণ্ঠাবে বৈ থাকিলো। সকলোৰে উৎকণ্ঠাহে কিন্তু কোনো নাজানে আৰু যে আমাৰ ন জনৰ পৰা সাত জনহে যাব পাৰিব। ভাগ্য ভাল মোৰ সেই সাত জনৰ মাজত মইও আছিলো। বাচনি হোৱা নাছিল ইমবাণ আৰু আমিৰৰ। বৰ বেয়া লাগিছিল আমাৰ। হয়তো বেছি বেয়া নালাগিলেহেঁতেন যদি আগতে জানিব পৰা গ'ল হয়। কিন্তু এনে পৰিস্থিতি হ'ল যে সকলো বেগ, বেজি আমাৰ পিছত মাত্ৰ যাবলৈ কিছু সময় থকাৰ আগতে সিহঁত তাৰ পাৰ ঘূৰি যাব লগা হৈছিল। সিহঁত ভাগি পৰিছিল। আমাৰ NCC ৰ চি. আই চাৰে জনাইছিল যে আমি একেবাৰে ৩ মাহৰ বাবে থাকিব লাগিব বাহিৰত। মাত্ৰ মাজত দুই দিনৰ বাবেহে আহিব পাৰিম তাকো সময় সুবিধা অনুসৰি। আমাক প্ৰথম ২০ দিন ক'চৰং ৰ বাবে লৈ গৈছিল ত্ৰিদিপ বৰ্মন নামৰ দাদা এজনে। আমি গৈছিলো দুখন টাটাচুম্বৰে। আমাৰ লগত গৈছিল বি বৰুৱা কলেজ, প্ৰাগজ্যোতিষ কলেজ, গহপুৰ কলেজ, আৰু বৰপেটা কলেজৰ মুঠ ২১ জন ল'ৰা। আমাৰ দিশপুৰ কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল এখন চুম্বত একেলগে গৈছিলো। যাওঁতে ভাল হাঁহি বেমাৰলৈ গৈছিলো বৰ ফুৰ্তি কৰিছিলো। আমি হোটেলত অলপ পেট পূজা কৰি লৈছিলো। তথাপিহে মোৰ টিফিনত মই ভৰাই দিয়া কটি আলু ভাজি আৰু কেচা বুট আছিল বাজিছিল। অলপ অলপ বৰষুণো দি আছিল। গৈয়েই বহু সময় বৈছিলো সেই আৱাস স্কলীটোত। তাত আমি অহা দেখি আমাৰ দৰে অহা সমনীয়া বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ওলাই আহি আমাক চাইছিল। আমি প্ৰায়বোৰ ল'ৰা হোৱা বাবে ছোৱালীবোৰে জোকাইছিল। পিছত গম পাইছিলো

সকলোবোৰ ত্ৰিপুৰা, মিজোৰাম, নাগালেণ্ড, শিলচৰ ইত্যাদি ঠাইৰ। গৈয়েই আমি ভাত খাব পাইছিলো। গৈয়েই দেখিছিলো কি দীঘল লাইন.....। কমেও হাজাৰৰ ওপৰত তথাপিহে আমি পিছতেই একেলগে প্লেট গ্লাছ লৈ লাইন পাতি ভাত লৈ ভাত খাইছিলো। সেইদিনা মোৰ পেট ভৰা নাছিল কাৰণ বিমান ভালকৈ বনাওক ঘৰৰ মাই বনোৱা ভাতৰ দৰে যে নহয়। কিন্তু উপায় নাই অভ্যাস কৰিব লগা হৈছিল, সদায় এয়াই খাব লাগিব যিহেতু। মোৰ এটা কথা বৰ ভাল লাগিছিল বৰ চাফা চিকুণ, আচিল বন্ধা, বঢ়াব পৰা থকা মলা, লেট্টিন-বাথকম ইত্যাদি।

গৈ পোৱাৰ দিনা আমাক সকলোকে আমাক গধূলি ৬ মান বজাত লাইন কৰাইছিল। তাত এজন Camp senior বনাই দিছিল। এফালৰ পৰা গণি গৈছিল আৰু ক'বাব পৰা কেইজন কেডেট আহিছিল সকলো লিখি ৰাখিছিল আৰু আমাক B.S.M. জনে জনাইছিল যে 'হম ইতনে চাৰে কেডেট কো খিলানেহি চকতে ইচলিয়ে কল ৪ বজা ড্ৰিল টেট হোৱা ৯৫৪ কেডেট চে ৪০০ বাহাৰ হোজায়েগা। তাৰ পিছত 'গধূলিৰ প্ৰাৰ্থনা 'হম চব ভাৰতীয় হে 'গাই কমলৈ গলো আমাৰ বুকুবোৰ কপি উঠিছিল ৪০০ বাহিৰ হ'ব। ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চাই আলোচনা কৰিছিল। আমি দিশপুৰৰ এজনো বাহিৰ হ'ব নালাগিব। ৰাতিও ভাত খাব সময় হোৱাত আমি ভাত খাই আহি শুই শুই বহু সময় কথা পাতি বৈছিলো নিজৰ নিজৰ বন্ধু বান্ধৱৰ লগত। আমাৰ কমটো বেছ ডাঙৰ আছিল। কমটোত কমেও প্ৰথম দিনাই ২০০ মানৰ Cadet ৰাখিছিল। বাৰাণ্ডাতো কিছুমানে থাকিব লগীয়া হৈ পৰিছিল। আমি বহু ভয় খাইছিলো যে উঠাত আমাৰ দেবিয়ে হৈ যায় নেকি কালিয়েই বাহিৰ হ'ব লাগে নেকি। আমাৰ ড্ৰিল কচৰং কৰাৰ উপৰিও আমি ৰাতি হলে গোটেই বিলিঙটো বন্ধগাবেন্ধণ দি থাকিব লগাও হৈছিল। প্ৰত্যেক ঠাইৰে দুজন-দুজনে ২ ঘণ্টাৰ মূৰে মূৰে পাল পাতি গোটেই বিলিঙটো বন্ধগাবেন্ধণ দি থাকিব লগাও হৈছিল। ৰাতি ঠাণ্ডাও লাগে বৰ। ৰাতি ড্ৰেছ পিন্ধিব লাগে যদিও মই তাৰে ওপৰত চুৱেটাৰ পিন্ধি তাৰ ওপৰত কমল উৰি লৈছিলো যাতে বেমাৰ নহয়।

১৫ অক্টোবৰ আমি ২৩০ তেই উঠিছিলো স্বীৰক

মই, স্বীৰেন্দ্ৰ আৰু চুন্। উঠি আমাৰ কাষত থকা বাথকমত পানী নাছিল গতিকে পানী বিছাৰি বিছাৰি সোমাই পৰিলো পেৰেড শিকোৱা চাব সকলৰ বাথকমত য'ত পানী আছিল। সকলোৱে তাতেই গা মুখ হাত ধুই আছিলো তেনেতে এজন চুলি দীঘল দাড়ি, দীঘল ওখ পাখ মানুহ এজন সোমাই আহিল মই দুৱাৰ মুখতেই আছিলো গতিকে মই প্ৰথম ভয় খাই গৈছিলো কোন এইজন! কিন্তু গম পালো যে তেওঁ পাঞ্জাৰী বেজিমেন্টৰ আৰ্মিহোৱান আমাৰ আমাৰ ড্ৰিল শিকাবলৈ আহিছে। দেখাত বৰ ভয়ানক আছিল। আমি সকলোৱে দ্ৰেছ পাতি পিন্ধি ৬ বজাতেই বেডি হৈছিলো কিন্তু গম পালো ৪ বজাতহে ড্ৰিল টেট হ'ব। বৈ বৈ বহু সময় পিছত বেল মৰাৰ লগে লগেই সকলো ৯৫৪ কেডেট লাইন হৈছিলো আৰু তাৰ পৰা দৌৰাই দৌৰাই লৈ গৈছিল এটি হললৈ য'ত হৈছিল Introduction Ceremony। তাত ভাষণ দিছিল আৰু আশীৰ্বাদ দিছিল। কিছু সময় পাছতেই ফিল্ডখনতেই Dril test আৰম্ভ হৈছিল। আমাৰ Dril ভাল হৈছিল। দিশপুৰ কলেজৰ এজনা বাহিৰ হোৱা নাছিল। তেনেকৈয়ে বহুত ঠাইৰ বহুত বাহিৰ হৈ গৈছিল কমেও ৪০০ মান। প্ৰায়বোৰেই ড্ৰিল ভাল হৈছিল যদিও সাধাৰণ ভুলতেই কিছুসংখ্যকক যাব দিছিল। তেওঁলোকে বৰ কান্দিছিল যাবৰ সময়ত। আমাৰ বেয়া লাগিছিল যদিও অলপ মনত ফুৰ্তিও লাগিছিল যে আমি দিশপুৰ কলেজৰ গোটেই কেইটা বৈ গলো।

১৬ তাৰিখ আমাৰ আকৌ বেছি কষ্টৰ দিন আহি পৰিল। আমাৰ Rifale SLR দিয়া হ'ল, ৰাজপট পেৰেডৰ কাৰণে হাতত Rifale SLR লৈ পেৰেড কৰিব লাগে। সেই Rifale টো লৈ বহু দূৰ দৌৰিব লাগে। মোক তাৰে এজন লৰা কেশৱে সেই SLR Rifale টো খুলি মেলি আৰু লগাই দেখুৱাইছিল।

নতুন কথা এটা শিকিলো, ভাল লাগিল। গধূলি ৬ মান বজাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আৰম্ভ হ'ল। বহুতে অংশ গ্ৰহণ কৰিলে তাত। আমাৰ গুৱাহাটীৰ ২ জনী ছোৱালীয়ে নাছিল আৰু সকলোৰে মন জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ৰাতি কমেও ৯ মান বাজিছিল। মই, স্বীজেন্দ্ৰক আৰু চুন্ মনে মনে কমলৈ গৈ কাপোৰ কানি ধুই শুই থাকিলো। এনেতে পাঞ্জাৰী চাব এজন আহি সকলোকে জগাই দি আমি

কিয় শুই আছো সুখিছিল। ভাত খোৱাৰ সময়ত পুনৰ ভাত খাই লৈ শুই থাকিলো। শোৱাৰ আগতে পাছ দিনাৰ কটিন জনাই দিয়ে ৫ বজাত ব্যায়াম ক্লাছ থকা বুলি। তাৰ পিছত ৬.৩০ বজাত আহি পুৱাৰ আহাৰ, তাৰ পিছত ৪ বজাৰ পৰা ১২ বজালৈ পেৰেড, কচৰং আৰু আহি ৩ বজালৈ। জিবণি ৩ বজাৰ পৰা ৪ বজালৈ আকৌ ড্ৰিল কচৰং তাৰ পৰা আহি ৫ বজাৰ পৰা আকৌ সাংস্কৃতিক সন্ধিয়া ৰাতি ৭ বজালৈ। দিন অনুসৰি ড্ৰিল কচৰংৰ সময় বোৰ বাঢ়ি যাব তাকো জনালে।

২৩ অক্টোবৰ। এনেকৈ দহদিন গ'ল। দহদিন পিছত আকৌ ড্ৰিল বাচনি পৰীক্ষা আৰম্ভ হ'ল। সকলোৰে ড্ৰিল ভাল হৈছিল। কিন্তু উপায় নাই মাত্ৰ দিল্লী গণতন্ত্ৰ দিবসৰ পেৰেডৰ কাৰণে ১৮১ জন লৰাহেৰিবাচন কৰিব বুলি ঠিক হ'ল। তেনেদৰে কমেও ২০০ মান যাব লগা হ'ল। এইবাৰ আমাৰ স্বীজেন্দ্ৰ আৰ্তিৰি যাব লগা হৈছিল।

২৪ তাৰিখৰ পৰা দ্বিতীয় ড্ৰিল কচৰং বাবে দিন ধাৰ্য্য কৰা হ'ল সেই ১০ দিন তাতেই আৰম্ভ হ'ল আকৌ আমাক বেছি কষ্ট দিব ধৰিলে। বহু শান্তিও খাব লগা হৈছিল হয়তো সেই শান্তি মই এতিয়া লেখি প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰো পুৱাৰ পৰা ড্ৰিল কচৰং খোৱা সময়ত খোৱা শোৱা চাইমত শোৱা। মুঠতে বহুত ক্ষীণাই গৈছিলো চাগে।

তাত থাকিবলৈ বৰ ভাল, ঠাণ্ডা, তাৰোপৰি অৰুণচৰতে আছিল এখন ডাঙৰ বজাৰ তাত গধূলি হলে ফুৰিবলৈও গৈছিলো কিন্তু মনে মনেহে। আমাক নিয়া হৈছিল, এদিন বা দুদিনহে। আমাক চিনেমাও চাব নিয়া হৈছিল। মোৰ মনত আছে তেতিয়া নতুন চিনেমা Dabang আৰু Pyarme Jutha hi Sahi মই চাবলৈ গৈছিলো কিন্তু গৈ চিত্ৰটোত বহি চিনেমা চাম ক'ত শুইহে পৰিছিলো আৰু শেষ হোৱাত সকলো অহাত মই আহিছিলো। সুখিলে ভাল লগা বুলি কৈছিলো। কিন্তু উপায় নাই দিনত কষ্ট কৰি শোৱাৰ উপৰি চিনেমাও চাব নোৱাৰো। মই এদিন চিনেমাও চাব যাওঁতে কাজিয়াও কৰিছিলো এজন মিজোৰামৰ ল'ৰাৰ লগত।

এনেকৈ ২০ দিন গল। আমাৰ ২য় ড্ৰিল কচৰংৰ দিন শেষ হ'ল তাৰ পিছত আমি সকলো যাবলৈ ওলালো। সকলোৰে মন বেয়া লাগিছিল। বন্ধু বান্ধৱী সকলোকে এবি

আহিব লগা হৈছিল। লগ পাম দুদিনমান পিছত তথাপিহে মন বেয়া লাগিছিল। গুৱাটীৰ সকলোকে এখন বাছ দিয়া হৈছিল। আমি অহা আহিলো।

আহি আমাৰ মনত পৰিছিল সকলোলৈকে আৰু ১৪ দিনৰ পিছত সকলো সাজু হ'ব লগা হ'ল ২ মাহৰ কাৰণে আৰু গলো। যাব লগা হৈছিল বাছনি হোৱা হেতুকে এইবাৰ কাৰি আলং। তালৈ গৈছিলো বেলেবে। বাতি ৯ বজাৰ বেল আছিল যদিও late হোৱাৰ বাবে ১১ বজাত আমাৰ বেল যাত্ৰা আৰম্ভ হয়। সকলোৰো চিঠিচিঠি বহি লগো। কিন্তু মই বহা ডবাত মোৰ চিনাকি কোনো নাছিল। মোৰ বাহিৰে বাকী বোব আছিল জিপুবাৰ। ভালদৰে হিন্দিও বুজি নাপায়। যেনেতেনে বাতিটো অতিক্ৰম কৰাৰ পিছত পূৰা ৬ বজাত গৈ পাইছিলো। ষ্টেচনলৈ আমাক নিবলৈ Campৰ গাড়ী আহিছিল। সকলোৱে গৈ ভাত খাই জিবনি লৈছিলো। তাৰ পিছৰ দিনাখনৰ পৰা সকলোৱে আকৌ ড্ৰিল কচবং

আৰম্ভ হ'ল। ঠিক আগৰ দৰেই ইয়াতো নিৰ্বাচিত বোব ড্ৰিল কচবং হ'ল। এদিন ড্ৰিল নিৰ্বাচিত কৰা হ'ল। তাত মই নিৰ্বাচিত হলো, কিন্তু এই নিৰ্বাচন হোৱাৰ পিছতেই মই গোপন বেমাৰ এটিত ভুগিলো, ভাতো ভালদৰে খাব নোৱাৰা হলো। দিল্লীলৈ যোৱাৰ বাবে মাত্ৰ তিনিদিন আছিল। যোৱাৰ আগত আকৌ ড্ৰিল টেবল লোৱা হ'ল কাৰণে ৪০ জন মান ল'ৰা-ছোৱালী বেছি আছিল। তাত মোৰ ড্ৰিল টেবল দিবলৈ মন নাছিল তথাপিহে দিলো, তাত সচাকৈয়ে ব'ব বেয়া হৈছিল। ইয়াতেই মোৰ দিল্লী গণতন্ত্ৰ দিৱসত পেৰেড কৰিবলৈ যোৱা যাত্ৰা শেষ হৈ পৰিছিল। ব'ব দুখ মনে ঘৰলৈ ২৬ ডিচেম্বৰ তাৰিখে পূৰা উভতি আহিলো।

০০০০০

যেতিয়া তুমি পৃথিৱীলৈ আহিছিল। তেতিয়া তুমি কান্দি কান্দি আহিছিল। আৰু ওচৰ চুবুৰীয়াসকলে হাঁহিছিল কিন্তু তুমি যেতিয়া পৃথিৱী এৰি যোৱা তেতিয়া যেন হাঁহি-হাঁহি যোৱা আৰু চতোমাৰ বাবে যেন হিয়া ডুকুৱাই কান্দে।

— আব্রাহাম লিংকন

মানুহে এতিয়ালৈকে উচ্চাৰণ কৰা মহত্বতম শব্দটো হ'ল কিতাপ

প্ৰতিশোধ হৈছে মানুহৰ বিবেচনাসহীন বিচাৰ।

— বাৰ্ণাড লেভিন

— ফ্ৰাঙ্কচ বেকন

অসমৰ লোক সংস্কৃতিত তাঁতশাল

জেচমিন বেগম

স্নাতক ১ম বান্ধ্যাসিক, (বাণিজ্য শাখা)

অসমৰ লোক সংস্কৃতিত 'তাঁতশাল' এক বৈশিষ্টপূৰ্ণ সম্পদ। প্ৰাচীন কালৰে পৰা অসমৰ নাৰী সমাজত ই বয়ন শিল্পৰ সঁজুলি হিচাপে ব্যৱহৃত হৈ গ্ৰাম্য সামাজিক ভিত্তি ৰচনাত বিশেষভাবে সহায় কৰিছে। বস্ত্ৰ-শিল্পৰ যান্ত্ৰিক উৎপাদন বৃদ্ধি হোৱা সত্ত্বেও ইয়াৰ সমাদৰ কমা নাই।

'ছাঁতে শুকোৱা মূঠতে লুকোৱা' কাপোৰ বৈ সপোনৰ তৰা বচা অসমৰ শিপিনীসকলে এই ঐতিহ্যময় সাংস্কৃতিক সম্পদবিধ অতি আদৰ-যত্নৰে আজিও আঁকোৱালি লৈ আছে।

আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ পৃষ্ঠপোষকতাত অসমৰ বয়ন শিল্পৰ অভূতপূৰ্ব বিকাশ হৈছিল। পুৰণি কালত অসমীয়া শিপিনীয়ে তাঁতশালত যুঁজাক স্বামীৰ কাৰণে নিশাটোৰ ভিতৰতে 'কৰচ' কাপোৰ বৈ দিয়াৰো একাধিক উল্লেখ বুৰঞ্জীত পোৱা যায়।

অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত তাঁতশালে বিশিষ্ট স্থান লাভ কৰিছে। অসমীয়া বিহুগীত আৰু অন্যান্য লোকগীত, আনকি স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ গীত সমূহতো তাঁতশাল আৰু তাঁতশালৰ বিভিন্ন সঁজুলিৰ উল্লেখ পোৱা যায়—

বিহুগীতত—

অতিকৈ চেনেহৰ মুগাৰে মহুবা
তাজেকৈ চেনেহৰ মাকো,
তাজেকৈ চেনেহৰ বহাগৰ বিহুটি
নেপাতি কেনেকৈ থাকে।

তাঁতশালৰ অন্যতম সঁজুলি মহুৰা আৰু মাকো।
এই 'মহুৰা' আৰু 'মাকো' ক বিহুগীতত এক অপৰিহাৰ্য্য স্থান
দি চেনাইব লগত তুলনা কৰিছে।

ঠিক সেইদৰে স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ গীত-মাততো
সংগ্ৰামী যুৱক-যুৱতীসকলে তাঁত শিল্পৰ লগত যে অসমীয়া
সংস্কৃতি নিবিড়ভাৱে জড়িত আছিল তাক প্ৰতিপন্ন কৰি
দেখুৱাইছে—

এনেচা কাটিলো বে তেওঁ তেওঁ কবি

এনেচা কাটিলো সূতা।

খন্দৰ সূতাৰে চেলেং চাদৰ বৈয়ে দিম

দেশৰ কামলৈ ওলা।

ঠিক সেইদৰে লোকগীততো তাঁতশালৰ সঁজুলিৰ
উল্লেখ পোৱা যায়—

চিৰা, সান্দহৰ লগতে প্ৰাণে প্ৰাণেশ্বৰীক অৰ্থাৎ প্ৰিয়তমে
প্ৰিয়াক বগলৈ যাবলৈ কাপোৰ বৈ দিয়াৰ কথা কোৱা দেখা
যায়।

চিৰা খুন্দি দিয়া

খাওঁ প্ৰাণেশ্বৰী

সান্দহ খুন্দি দিয়া খাওঁ।

ৰাতিৰে ভিতৰতে

কাপোৰ বৈ দিয়া

শদিয়া বগলৈ যাওঁ।

আনহাতে আকৌ বিয়ানামতে তাঁতশালৰ সঁজুলিৰ
উল্লেখ পোৱা যায়—

ছোৱালী বিয়া দিয়াৰ আগতে ছোৱালীৰ ঘৰৰ
সকলোৰে লগতে নেওঠনি, যঁতৰ আৰু তাঁতশালখনে
কান্দাৰ কথা বিয়ানামত পোৱা যায়।

বৰঘৰত কান্দিলে

নেওঠনি যঁতৰে

মাকলত কান্দিলে ভনী

বাৰীৰ পাচেফালে

কান্দে তাঁতশালে

আইদেউক বিয়া দিব শুনি ॥

তেনেকৈয়ে আকৌ ছোৱালীয়ে ল'ৰাৰ মন মোহাব

কথাও বিহুগীতত পোৱা যায় দীঘ আৰু বাণি সূতা উঘাত
পকোৱাৰ জৰিয়তে—

বিলাতীৰ সূতলৰ

বাণি ঐ মইনা

বিলাতীৰ সূতলৰ বাণি

উঘা পকোৱাদি

মোৰ মন পকালি

চিত্ৰ কথা নকলি ভাঙি।

তাঁতশালৰ কাম নজনাটো অসমত অসমীয়া নাৰীৰ
পক্ষে অপমানৰ কথা আছিল। অসমীয়া ছোৱালীৰ বিয়াৰ
ক্ষেত্ৰতো তাঁতৰ কাম জনাক আগস্থান দিছিল আৰু তাঁতৰ
কাম নজনাৰু থুপুৰী বা অকাজী বুলি অগ্ৰাহ্য কৰিছিল—

ববও নেজানে

কাটিবও নেজানে

লোকৰ শালে শালে ফুৰে।

বান্ধিব নেজানে

বাটিব নেজানে

খৰি মুঠা মুঠে পোৰে।

আকৌ ছোৱালী বিয়াৰ পাছত প্ৰথমবাৰ মাকৰ ঘৰলৈ
আহোঁতে কইনাই দৰাঘৰৰ পৰা লগত অনা উপহাৰৰ কথাও
বিহুগীতত পোৱা যায়—

বোপাইলৈ আনিছো

শালৰ বৰ কাপোৰ

আইলৈ আনিছো সাৰ।

ককাইলৈ আনিছো

পাটৰে টঙালি

বোঁলৈ আনিছো টাৰ ॥

এই তাঁতশালখনক লৈ নানান প্ৰবচন, ফকৰা, তাঁতীৰ
জুনা, কপাহৰ জুনা আদিৰো সৃষ্টি হৈছে। আনহাতে তাঁতশালৰ
লগত জড়িত শব্দ সম্বন্ধেও অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ভৰাল
চহকী কবি আহিছে।

তাঁতশালৰ সঁজুলিসমূহৰ নাম হৈছে— তাঁতশালৰ
ফ্ৰেম (বাঁহ-কাঠ) নেওঠনি, যঁতৰ, লেটাই, সক চেৰেকী, বৰ
চেৰেকী, উঘা-ববিন, কুকুৰ খুটাখুটি, ছিৰি, শলি, বৰ শলি,
বোৱা শলি, ডাং, বাঁচ বা বাহ, হাঁকোটা, কুচি, টোলোঠা বা
গোৰী, দোপতি, ব, ব-তোলা চুঙা, চালি মাৰি, নাচনী ভাঙী,
বান্দৰী, কুমলা, কানমাৰি, গৰকা, গৰকামাৰি, গৰকা
নিগনি খুঁটি, মাকো, ফুল মাকো, পুতল বা পুতল কটা, মহুৰা,
দোৱা বন্ধা বহী, জখলা মাৰি, ককিলা মাৰি, বাঘ জৰী,
চিপশলা, দঙাজৰী, কাঢ়নী, নাকি-শলি, চানেকী, নাচনী, ফুল

কাঠী, টুল বা বেথিত, গেৰেলী মাৰি, তাঁত জোখা কাঠী, ফুল
বহা কাঠী, মহুৰা খোৱা খৰা, চুৰি কটাৰী, তলবৰা বহী,
ওভোতা চুঙা, কাকৈ, চিপশলি, ঠিলা-কাঠি।

তাঁতশালৰ আহিলাসমূহৰ বিভিন্ন নাম থকাৰ দৰে
বস্ত্ৰ উৎপাদনত জড়িত সূতাৰো নাম আছে। যেনে— এড়ী,
মুগা, পাট, কপাহী ইত্যাদি।

সেইদৰে তাঁতশালৰ কাপোৰ বোৱনৰো বিভিন্ন নাম
আছে যেনে— আউঠি বোৱন, উকা বোৱন ইত্যাদি।

পূৰণিকালত তাঁতশালত বোৱনৰো বিভিন্ন বস্ত্ৰ হ'ল—
কুনমনি, চপাপটীয়া, নৰা কাপোৰ, আনাকটা গামোচা, বৰ
কাপোৰ ইত্যাদি।

অসমৰ লোক সংস্কৃতিত তাঁতশালৰ পূজা অন্যতম।
বিশেষকৈ নামনি অঞ্চলত বিজয়া দশমীৰ দিনা দেৱী বিসৰ্জনৰ
আগতেই এই পূজা আৰিয়ে ছোৱালীৰোৰে পাতে। এই পূজাত
দেৱী দুৰ্গা সন্দৰ্ভ হ'লে ছোৱালীৰোৰে ভাল শিপিনী হ'ব
পাৰে।

তাঁত বৰ নজনা থুপুৰী বা অকাজীক লৈ বিভিন্ন
ঠাট্টা মঙ্গুৰা বা হাঁহি উঠা কল্পনাও তাঁতীৰ জুনাত (পূৰণি
অসমীয়া ছন্দত) পোৱা যায়। তাঁতীৰ জুনাৰ পৰা অসমীয়া
মানুহে যি মন যায় তাকেই তাঁতত তুলিব পৰা ক্ষমতাৰ বিষয়ে
জানিব পাৰি।

শিৰত বাছিবা বসুদেৱ পিতা।

ওৰণীত বাছিবা দৈৱকী মাতা ॥

আজি দেও বাৰে বুজনি দিওঁ।

ঘূৰি দেওবাৰে কাপোৰ নিওঁ ॥

সেই কাপোৰ নি বাধাক পিন্ধাও।

বাধাৰ সহিতে বৃন্দাবনে যাওঁ ॥

জুনা বা গাঁৱলীয়া গীততো যঁতৰত সূতা কটা কথা
পোৱা যায়—

সকজনীয়ে বুলিলে বড়জনী বাই।

পিজলি কপাহখিনি ক'ত বা পাই ॥

কাটি বাছি থলে বোঁৱা চাঙত তুলি।

হালোৱাই লৈ গ'ল মৈ জৰী বুলি ॥

ফাগুন মাহ পাব হৈ চ'ত মাহত ভৰি দিয়াৰ লগে
লগেই অসমীয়া মানুহৰ ঘৰে ঘৰে বিহুৱান বোৱাৰ ধুমধাম
অতি পূৰণি কালৰ পৰাই প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

বিহুৱান যুতি যদি বিহুৰ আগতেই শালৰ পৰা কাটিব
নোৱাৰে তেনেহ'লে সেই যুতি কাপোৰ বিহুচেৰা হয় আৰু
বোৱনীজনীও সমাজৰ মাজত হাঁহিয়াতৰ পাৰী হয়।

পইছা চৰতীয়া আমি দুৰভগীয়া

তাঁতীৰ দেখদেখি নাই।

আহিব বিহুটি

আহিব চেনাইটি

শালৰ কাপোৰ ওলোৱা নাই।

তাঁতশালৰ দুৱাৰ বন্ধাৰ পিছত যিখিনি সূতা বৈ
যায়, সেই আগসূতাখিনি গৰুৰ পঘা বটা কাৰ্যত তৰা গছৰ
আইৰ লগত মিলাই দিয়া প্ৰথা পূৰ্বৰে পৰা প্ৰচলিত।

এনেদৰে, তাঁতশালে অসমীয়া গ্ৰাম্য সামাজিক জীৱনৰ
বুনিয়াদ ৰচনাত বিশেষভাৱে অৰিহণা যোগাই আহিছে।

তাঁতশালৰ প্ৰচলন যিদৰে বিহুগীত, লোকগীত,
জুনাগীতত পোৱা যায়, সেইদৰে তাঁত পূজাৰ কৃপালাভ কৰি
ভাল শিপিনী হোৱাৰ উল্লেখো অসমৰ লোক সংস্কৃতিত পোৱা
যায়।

ভাৰত : অৰ্থনৈতিক অৱস্থাৰ বৰ্তমান পৰিস্থিতি

সৰ্ব্ব হাৰ্ভি
মাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

‘বিচিত্ৰ এই দেশ চেলুকছ !’ সেই যুগতেই সম্ৰাট আলেকজেন্ডাৰে তেওঁৰ সেনাপতি চেলুকছক ভাৰত সম্পৰ্কে কোৱা কথাষাৰ আজিও সলনি হোৱা নাই। সঁচাকৈয়ে বিচিত্ৰ এই দেশ, এই দেশৰ বিচিত্ৰ চৰিত্ৰ আজিও সলনি হোৱা নাই। এহাতে ভাৰতে মহাকাশত বিজয়ধ্বজা উৰাইছে আৰু আনহাতে আজিও ভাৰতত দুৰ্ভিক্ষৰ ফলত মৃত্যু হৈছে লাখ লাখ লোকৰ। বিশ্বৰ আগশাৰীৰ দেশসমূহৰ সৈতে সমানে কান্ধত কান্ধ মিলাই আগবাঢ়ি যাবলৈ বিচৰা ভাৰতে কিন্তু আজিও বহু কোটি কোটি মানুহৰ মুখত ভাত মুঠি তুলি দিব পৰা নাই। এনে এক পৰিস্থিতিত ন’বেল বিজয়ী কবি পাৰলো নেকদাই কোৱা এমৰ কথা যেন দৰিদ্ৰ ভাৰতীয়ৰ হৃদয়ৰ প্ৰকাশ। নেকদাই কৈছে - এতিয়াৰ পৰা মই আৰু একো নিবিচাৰো, মোক মাত্ৰ খাবলৈ পোৱাৰ ন্যায় প্ৰদান কৰা।

ভাৰতৰ দুৰ্ভিক্ষপীড়িত বাজাসমূহৰ ভিতৰত মধ্যপ্ৰদেশৰ অৱস্থা এই ক্ষেত্ৰত অত্যন্ত উদ্বেগজনক বুলি বিভিন্ন সমীক্ষাত প্ৰকাশ পাইছে। দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূলৰ বাবে দেশে চলোৱা প্ৰচেষ্টা যে বাৰ্থ হৈছে তাৰ জৰ্জৰন্ত উদাহৰণ বুন্দেলখাণ্ড তথা মধ্যপ্ৰদেশ। দিনে দিনে বাজাখনত দৰিদ্ৰ লোকৰ সংখ্যা বাঢ়ি যোৱাৰ ফলত দৰিদ্ৰতাৰ হাৰ ৪ শতাংশৰ পৰা ৪৮.৬ শতাংশ হৈছে। এক সমীক্ষামতে বাজাখনৰ ৮৩ শতাংশ লোক অপৰিপূৰ্ণিত ভোণে আৰু অধিকাংশ পৰিয়াল খালী পেটে শুবলৈ যায়। বহু কষ্ট কৰি মূৰৰ ঘাম মাটিত পেলাই দেশৰ এচাম লোকে পেট পূৰাই খাদ্য খাবলৈ নোপোৱাৰ সময়তে কিন্তু আন এচাম লোকে বিশ্বৰ উন্নত ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ নাগৰিকৰ সৈতে মেল মাৰি বিলাসী জীৱন কটাইছে।

এয়াই আমাৰ বিচিত্ৰ ভাৰতৰ দুৰ্ভাগ্যজনক ছবি। দেশৰ এজন আগশাৰীৰ উদ্যোগপতি তথা ইনফ’ছিছ লিমিটেডৰ অধ্যক্ষ এন. আৰ. নাৰায়ণ মূৰ্তিয়ে এই সম্পৰ্কে বক্তব্য প্ৰকাশ কৰিছে যে, সমবিকাশ আৰু সামূহিক উন্নয়নৰ দিশে পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰালৈকে ভাৰতৰ অৰ্থনৈতিক উন্নয়ন এক বৃহৎ শূণ্য। তেওঁ আৰু কয় যে, আমি মহাকাশলৈ বকেট আৰু ছেটেলাইট প্ৰেৰণ কৰিছো, আমাৰ বগুনিও বাঢ়িছে, কিন্তু একে সময়তে আন এখন ভাৰত আছে য’ত উন্নয়ন, বিকাশ আৰু প্ৰগতিয়ে কোনো স্থান লাভ নকৰে। আমি এতিয়াও দুৰ্ভিক্ষ, দৰিদ্ৰতা আৰু নিৰক্ষৰতাৰ পৰা মুক্ত হ’ব পৰা নাই। মানৱ সম্পদ উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত সফলতা লাভ কৰা বিশ্বৰ এশখন আগশাৰীৰ দেশৰ ভিতৰত ভাৰতে এতিয়াও স্থান লাভ কৰিব পৰা নাই।

উল্লেখ্য যে এতিয়াও ১.২ বিলিয়ন লোক বসবাস কৰা ভাৰতৰ মাত্ৰ ৭৪.০৪% জন লোকে শিক্ষিত। ৰাজনীতিকৰ সদৃচ্ছাৰ অভাৱ আৰু তেওঁলোকৰ স’তে এচাম আমোলা, ঠিকাদাৰ আৰু প্ৰভাৱশালী লোকৰ অন্তৰ্ভুক্ত বাবেই দেশে এই দুৰ্ভোগৰ সন্মুখীন হৈছে।

দেশৰ এই দুৰাৱস্থাৰ কাৰণ চাবলৈ গ’লে দেখা যায় যে ভাৰতৰ এনে শোচনীয় ছবি সৃষ্টি কৰাত অৱদান যোগাইছে কৃষি খণ্ডক সংকুচিত কৰি অনা কাৰ্যই। মন কৰিবলগীয়া যে বিগত বিত্তীয় বৰ্ষত ভাৰতবৰ্ষত ৫০০,০০০ কোটি টকাৰ ৰাজসাহায্য উদ্যোগ আৰু কৰ্প’ৰেট খণ্ডলৈ দিয়া হৈছে। অথচ উদ্যোগ আৰু কৰ্প’ৰেট জগতে দেশৰ নিয়োগ খণ্ডত মাত্ৰ ২২% অৰিহণা যোগায়। ধনিক শ্ৰেণীৰ প্ৰতি চৰকাৰৰ এই দৰদৰ বিপৰীতে মূলতঃ দৰিদ্ৰৰ জীৱিকা অৰ্জনৰ থলী কৃষিখণ্ডত চৰকাৰী বিনিয়োগ পূৰ্বৰ তুলনাত ৪.৩ শতাংশ হ্ৰাস পাইছে। বিগত বছৰকেইটাত খাদ্যসামগ্ৰীৰ অভাৱনীয় মূল্যবৃদ্ধিৰ ফলত দেশত ক্ষুধাতুৰ নাগৰিকৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হৈছে। এহাতে কৃষি উৎপাদন হ্ৰাস আৰু আনহাতে খাদ্য সামগ্ৰীৰ মূল্যবৃদ্ধি এই দুয়োটাৰ ফলতে দেশত দুৰ্ভিক্ষৰ সমস্যা বৃদ্ধি পাইছে। কৃষি খণ্ডত উৎপাদন হ্ৰাস পোৱাটোৱেই একমাত্ৰ কাৰণ নহয়, খাদ্য সামগ্ৰীৰ সমবিতৰণ নোহোৱাটো আন এক বৃহৎ সমস্যা দৰিদ্ৰই খাবলৈ নোপোৱা সময়তে বহু লাখ মেট্ৰিক টন খাদ্য শস্য পচি যায়, আনহাতে ভাৰতত প্ৰায়

৬০০ নিযুত টনৰ অধিক শাক-পাচলি আৰু ফলমূল উৎপাদন হয়, আৰু ইয়াৰে প্ৰায় ৩০ শতাংশ অপচয় হয়। ইয়াৰ কাৰণ শীত উৰাল নিৰ্মাণকে আদি কৰি যথোপযুক্ত আন্তঃগাথনিৰ অভাৱ। চৰকাৰী তথ্য অনুসৰি চলিত বিত্তীয় বৰ্ষত ভাৰতৰ কৃষকে প্ৰতি হেক্টৰত ১.৭৯৮ কি.গ্ৰা. খাদ্য সামগ্ৰী উৎপাদন কৰিব বুলি সম্ভৱনা ৰাখি কৰা হৈছে। ২০১০ৰ তুলনাত এইবাৰ পাঁচ শতাংশ উৎপাদন কমিব।

ভাৰতীয় কৃষি গৱেষণা কেন্দ্ৰৰ বিজ্ঞানী এম. হাজানৰ মতে দেশ গভীৰ সংকটৰ মুখত। ক্ৰমবৰ্ধমান পেট্ৰ’লজাত সামগ্ৰীৰ মূল্যবৃদ্ধি, ভয়াবহ দুৰ্নীতি, ৰাজহুৱা বিতৰণ ব্যৱস্থাৰ অনিয়ম আৰু অকৃতকাৰ্যতা, খাদ্য সামগ্ৰীৰ মূল্যবৃদ্ধি আদিৰ দৰে ঘটনাই দেশৰ দৰিদ্ৰতম শ্ৰমিক আৰু কৃষকক অন্ধকাৰৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে। দেখা গৈছে খাদ্য সামগ্ৰীৰ উৎপাদন কৰা সকলোৰে খাদ্য কিনি খোৱাৰ সামৰ্থ্য নাই।

দৰিদ্ৰ নাগৰিকৰ বাবে জীৱিকাৰ নিৰাপত্তা দিবলৈ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰা এনৰেগাৰ দৰে আঁচনিসমূহ ৰূপায়ণত ব্যাপক দুৰ্নীতি আৰু অনিয়ম সংঘটিত হোৱাৰ ফলতে আঁচনি সমূহ লক্ষ্যত উপনীত হ’ব পৰা নাই। একেদৰে ৰাজহুৱা বিতৰণ ব্যৱস্থা আঁচনিৰ ৰূপায়ণতো ভয়াবহ দুৰ্নীতি সংঘটিত হৈছে। অলপতে বিশ্ববৈশ্বক ভাৰতবৰ্ষক এইদৰে সৰীয়াই দিছে যে দেশৰ ৬০% খাদ্য সাহায্য দৰিদ্ৰ লোকৰ ওচৰ নাপায়গৈ। এতিয়াও দেশৰ প্ৰায় ৫০% প্ৰকৃত দৰিদ্ৰলোকে বি.পি.এল (BPL) কাৰ্ড লাভ নকৰাৰ ফলতে এই আঁচনিৰ অধীনত কম মূল্যৰ খাদ্য সামগ্ৰী লাভৰ অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আছে। তথ্য অনুসৰি সুলভ মূল্যৰ দোকানলৈ খাদ্য সামগ্ৰী গৈ পোৱাৰ পূৰ্বেই ৮০% দুৰ্নীতি সংঘটিত হয়। উল্লেখ্য যে দেশৰ জনসংখ্যা ৭৭% লোকে দৈনিক মাত্ৰ ২০ টকাৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰে।

এইখিনিতে এটা প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয় যে, ভাৰতে যদি উদ্যোগখণ্ডলৈ এটা মোটা পৰিমাণৰ বিত্তীয় সকাহ আগবঢ়াব পাৰে, তেন্তে সেইখন দেশে কিয় দৰিদ্ৰ নাগৰিকৰ ক্ষুধা নিৰাৰণ কৰিব নোৱাৰে?

মহত্বপূর্ণ সংস্কার কেন্দ্র - ঘৰ

লভিতা বেজবৰুৱা
স্নাতক, বাণিজ্য, প্রথম বার্ষিক

মানৱ অৰ্থাৎ মনুষ্যৰ বিষয়ে ইংৰাজীত এবাৰ কথা আছে 'হিউমেন বেইগ'। হিউমেন বেইগৰ যদি আচল অৰ্থ উলিওৱা হয়, তেতিয়াহ'লে ইয়াক কোৱা হয় - 'মানৱ সৃষ্টিৰ প্ৰক্ৰিয়া'। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ লগতে পান্চাজ সংস্কৃতিয়ে এই কথাটো স্বীকাৰ কৰে যে, মনুষ্য হৈ জন্ম পোৱাৰ লগে লগে মনুষ্যৰ প্ৰাপ্ত হৈ নাযায়। এইটো এটা এনেকুৱা প্ৰক্ৰিয়া, যিটো গোটেই জীৱন ধৰি চলি থাকে।

মানুহ হৈ জন্ম লোৱা জীৱক পূৰ্ণতাৰ ৰূপত বিকশিত হোৱাত ভাৰতীয় বিকাশ স্বৰূপে বিচাৰকে এটা স্পষ্ট ৰূপ দিছে যোৱাটো সংস্কাৰত। যোৱা সংস্কাৰৰ এই প্ৰক্ৰিয়া প্ৰাচীন ভাৰতৰ মহা মহা ঋষিৰ অমূল্য দান। কিন্তু আজিৰ এই সময়ত যোৱাটো সংস্কাৰৰ এই প্ৰক্ৰিয়া প্ৰায় সীমিত অৱস্থাত থাকি গ'ল। শিশুসকলৰ মনত বিনয়, বিবেক, সংবেদনশীলতা, দয়া, বীৰতা, কৰুণা, ক্ষমাশীলতা, দান, সত্যনিষ্ঠা, পবিত্ৰতা, সময়পালন, আত্মনিৰ্ভৰশীলতা, স্বাৱলম্বন, সহিষ্ণুতা, পবিত্ৰতা, দেশভক্তি আৰু ধৰ্মনিষ্ঠা ইত্যাদি গুণৰ বিকাশৰ আৱশ্যক।

পৰিয়াল, সমাজ আৰু বিদ্যালয় এই তিনিটা ত্ৰিভুজত শিশুসকল লালিত পালিত হয়। শিশু সকলৰ বুদ্ধি বিকশিত হ'বলৈ হ'লে শিশুসকলক বহুতো বিষয়ৰ তথ্য জানিবলৈ দিয়া উচিত। বিভিন্ন দিশত কৃতকাৰ্য বা আগবাঢ়িবলৈ হ'লে বিদ্যালয় সমূহেই হ'ল উৎকৃষ্ট ঠাই। কিন্তু অবাঞ্ছিত পাঠ্যক্ৰম আৰু পাঠ্যপুথিৰ জৰিয়তে শিশুৰ নৈতিক বিকাশ নহ'বও পাৰে। সমাজ পৰিয়ালৰ এক প্ৰতিবিম্ব। সেয়েহে শিশুসকলৰ মনত ভাল সংস্কাৰ অনাত পৰিয়ালৰ ভূমিকা মহত্বপূৰ্ণ।

শিশুকালটো নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বাতাবৰণৰ লগত প্ৰভাৱিত হৈ পৰে আৰু তেনে ধৰণে নিজকে গঢ় দিয়ে। আজিকালি শিশুসকলৰ মনমত্তিকৰ সৰ্বাধিক প্ৰভাৱ পেলায় টিভিয়ে। সেয়েহে আমি শিশুসকলৰ বাবে বিকল্প ব্যৱস্থা প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াই ল'ব লাগে। শিশুসকল অনুকৰণীয়। শিশু কালৰ অন্তত ওচৰে-পাজৰে ঘটা ঘটনাবিলাকে গভীৰ প্ৰভাৱ পেলায়। কিছুমান ব্যক্তিয়ে কোন আহিলে নিজৰ শিশুটোক দেউতা ঘৰত নাই বুলি ক'বলৈ দিয়ে। ইয়াৰ ফলত শিশুটোৱে মিছা কথা ক'বলৈ কেতিয়াও সংকোচ নকৰা হয়। পাচ-ছয় বছৰীয়া শিশু এটিয়ে যেতিয়া দেউতাক আৰু মাকৰ মাজত উচ্চতৰত কজিয়া কৰা দেখে, সেই শিশুটোৰ বাক কেনেকৈ ভাল আদৰ্শ প্ৰাপ্ত হ'ব? কিছুমান বস্তু অকলে আৰু মনে মনে খালে শিশুটিয়ে বাক মিলিজুলি কেনেকৈ খাব? স্বাৰ্থৰ ভাৱে শিশুসকলৰ মনত আপোনা-আপুনি হানি কৰিব। সাধাৰণ কথা এটাৰ কাৰণে যদি মাক-দেউতাকে শিশুটোৰ সৈতে শিক্ষকজনৰ ওচৰত গৈ নানা ধৰণৰ কটু কথাৰে শিক্ষকজনৰ ব্যক্তিত্ব অপমান কৰে, তেতিয়াহ'লে সেই শিশুটোৱে গুৰুজনক সন্মান কৰিবলৈ, ভক্তি কৰিবলৈ পাহৰি যাব। ঘৰৰ কাম কৰা ল'ৰাটোক, বিজ্ঞাচলোৱা জনক, দিনহাজিৰা কৰা মানুহসকল আমি ভাল ব্যৱহাৰ কৰিলেহে শিশুসকলেও তেওঁলোকক সন্মান কৰিবলৈ শিকিব।

নিজৰ ঘৰ তথা ওচৰে পাজৰে ঘটা ঘটনাবোৰ শিশুসকল প্ৰত্যক্ষদৰ্শী। শিশু সকলৰ অপৰিপুষ্ট মনত এই বিলাকে বাককৈয়ে প্ৰভাৱ পেলায়। সেয়েহে শিশুসকলক উত্তম সংস্কাৰ দিবলৈ হ'লে আমি ভাল কথা, ভাল ভাষা, আচাৰ-বিচাৰ, আচৰণ, ব্যৱহাৰৰ পৰা অনুকৰণীয় আদৰ্শ প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াই ল'ব লাগিব।

বৃহৎ নদীবান্ধ আৰু অসম

বিষ্ণু কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

জলসম্পদক ৰাষ্ট্ৰীয় সম্পদ হিচাপে ঘোষণা কৰাৰ পিছৰেপৰা অসমৰ জনসম্পদক নিয়াৰ অভিপ্ৰায় হৈছে। অসমৰ চিৰ পৰিচিত মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ় লৈ উঠা অসমীয়া জাতি, সংস্কৃতি, সভ্যতাক শক্তি উৎপাদনৰ নামত ধ্বংসৰ পিনে নিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। দেখা গৈছে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ওপৰত অকণাচল প্ৰদেশৰ হিমালয় পাদদেশত নিৰ্মিয়মান অৱস্থাত থকা ২০০০ মেগাৱট সম্পূৰ্ণ সোৱণশিৰি জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পই (বৃহৎ নদী বান্ধ) অসমৰ ভৱিষ্যতলৈ যেন এক ভয়ংকৰ বিপদ কঢ়িয়াই আনিব। এই নদীবান্ধত 'বান অৱ দা বিভাৰ' পদ্ধতিত দিনৰ ২৪ ঘণ্টাৰ ২০ ঘণ্টা সময় কৃত্ৰিম বান্ধৰ মাজত পানী আৱদ্ধ কৰি ৰখা হ'ব আৰু বাকী ৪ ঘণ্টাত পিক আৱাহ'ত পানী এৰি দিয়া হ'ব ৬০০ কিউৱিককৈ এই সময়ছোৱাত অসমৰ প্ৰলয়ংকাৰী বানে সময়ে অসময়ে আহি উজনি অসমকে ধৰি নামনি অসমকো ধ্বংস কৰি পেলাব আৰু বাকী ২০ ঘণ্টা সময় নদীখন শুকাই থাকিব। যাৰ ফলত বহু মাছ-কাছ, উভয়চৰ প্ৰাণী আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় জলপ্ৰাণী শিহবোৰ নিঃশেষ হোৱাৰ লগতে অসমৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যতো বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাব। এই বৃহৎ জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পটো কিবা কাৰণত ভাঙি গ'লে সৃষ্টি হ'ব অসমত এক মহাপ্ৰলয়। বিশেষজ্ঞ সকলৰ ভাষাত, "এই বৃহৎ নদীবান্ধ একো একোটা জলবোমা।"

অকণাচলত নিৰ্মিয়মান অৱস্থাত থকা জলবিদ্যুৎ উৎপাদন বিনিয়োগ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এন এইচ পি চি, কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু কিছুমান বৃহৎ দেশী বিদেশী কোম্পানীৰ লগত চৰকাৰৰ বৃহৎ পুঁজিৰ লেন-দেন হৈছে বুলি বিভিন্ন মাধ্যমত প্ৰকাশ পাইছে। এশখনতকৈ বেছি চুক্তি স্বাক্ষৰিত হৈছে অকণাচল চৰকাৰৰ লগত। আশ্চৰ্যজনক কথা যে ১৫০০০ ফুট উচ্চতাৰ পৰা অকণাচলৰ বিভিন্ন নদী নামনিৰ ভৈয়ামলৈ নামি আহি যি বিপুল শক্তি ভাণ্ডাৰ গঢ়ি তুলিছে তাৰ ব্যৱহাৰ সম্পৰ্কে অসমৰ লগত বিতং আৰু বিশেষ আলোচনা কৰাই নহ'ল। আচলতে এই জলবিদ্যুৎ শক্তিৰ উৎপাদন ধন বিনিয়োগৰ ঔপনিৱেশিক আহিত কৰা হৈছে বুলি বিভিন্নজনে ক'ব খুজিছে। অৰ্থাৎ এই বিপুল বিদ্যুৎ শক্তিৰ এক নগণ্য অংশ অকণাচলক দি বাকী অংশ শক্তিশালী পৰিবাহী তাঁৰেৰে উত্তৰ ভাৰতলৈ নিয়া হ'ব।

অসমত ২০০১ চনৰ পৰা ধেমাজী-লক্ষীমপুৰ অঞ্চলত স্থানীয় ৰাইজে নদীবান্ধ সম্পৰ্কে উদ্বেগ প্ৰকাশ কৰি বিভিন্ন জাতীয় সংগঠনৰ সহযোগত আন্দোলন চলাই আছে। তাৰ মাজত ২০০৮ চনত বঙানদী বান্ধৰ নিৰাপত্তাৰ বাবে পানী এৰি দিয়াত ৩৪৭ খন গাওঁ হঠাতে বুৰাই পেলায়। যাৰ ফলত নদীবান্ধৰ প্ৰতি সমগ্ৰ ৰাজ্যজুৰি সজাগতা আৰু বৃদ্ধি পায় আৰু আন্দোলন তীব্ৰতৰ হৈ উঠে। এই বৃহৎ নদীবান্ধ বিৰোধী আন্দোলনত সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা আৰু কৃষক মুক্তি সংগ্ৰাম সমিতিয়ে বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এই দল সংগঠনবোৰৰ প্ৰৱল হেঁচাত চৰকাৰে এন এইচ পি চি, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আৰু আই আই টিৰ অধ্যাপকৰে এখন আঠজনীয়া বিশেষজ্ঞ কমিটি গঠন কৰিবলৈ বাধ্য হয়। এই কমিটিখনে বঙানদীৰ নিপাকোৰ আৰু এন এইচ পি চি ৰ দ্বাৰা নিৰ্মাণ চলি থকা সোৱণশিৰি জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পৰ ওপৰত অধ্যয়নৰ ভিত্তিত বিশেষ কমিটি আৰু সদন কমিটিৰ প্ৰতিবেদন প্ৰস্তুত কৰে। এই দুয়োখন প্ৰতিবেদন দাখিল হোৱাৰ পাছৰেপৰা সমগ্ৰ অসমতে নদীবান্ধ বিৰোধী আন্দোলন আগতকৈ তীব্ৰতৰ হৈ উঠিছে আৰু বিভিন্ন মাধ্যমসমূহতো বিতৰ্ক তুংগত হয়। কিন্তু অসমৰ ৰাইজৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ এই আন্দোলনৰ প্ৰতি কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ লগতে অসম চৰকাৰেও অনমনীয় ভাৱ প্ৰকাশ কৰিছে।

সেয়ে এই নদীবান্ধে অসমৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি এক ডাঙৰ ভাবুকি কঢ়িয়াই আনিব পাৰে বুলি ভাবিব পৰা হৈছে। গতিকে চৰকাৰে সময় থাকোতে অসমৰ ৰাইজৰ কথা চিন্তা কৰি এক ফলপ্ৰসূ ব্যৱস্থা লোৱা হ'ব বুলি ভবা হৈছে। ০০০

বিজ্ঞানী নিউটন আৰু তেওঁৰ লিগিবিজনী

জীনামনি চক্ৰৱৰ্তী

স্নাতক, তৃতীয় বৰ্ষ, বাণিজ্য শাখা

চাব আইজাক নিউটন আছিল পদাৰ্থ আৰু গণিত শাস্ত্ৰৰ বিজ্ঞানী। ইংৰাজ জ্যোতিৰ্বিদ, গণিতজ্ঞ আৰু পদাৰ্থবিদ আইজাক নিউটনৰ ১৬৪২ চনৰ ২৫ ডিচেম্বৰত জন্ম হয়। কেমব্ৰিজ ত্ৰিনিটি কলেজত তেওঁ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু এসময়ত তেওঁ সেই কেমব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ে গণিত বিভাগত লিউকেচিয়ান অধ্যাপক (Lucasian Professor of Mathematics) পদ গ্ৰহণ কৰিছিল। নিউটন ইংলেণ্ডৰ বিখ্যাত ৰয়েল ছ'চাইটিৰ প্ৰেছিডেণ্ট হৈছিল আৰু বিজ্ঞানী হিচাপে তেৱেই প্ৰথম 'নাইট' (knight) উপাধিৰে বিভূষিত হৈছিল। তাৰ পিছৰ পৰাই তেওঁ ছাব আইজাক নিউটন হিচাপে জনাজাত হৈছিল। নিউটনে লিখা 'প্ৰিন্সিপিয়া মেথমেটিকা' (Principia Mathematica) নামৰ গ্ৰন্থ খনি পদাৰ্থ বিদ্যাৰ বিষয়ে লিখা গ্ৰন্থ সমূহৰ ভিতৰত বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। সেইখন আছিল যুগান্তকাৰী বৈজ্ঞানিক গ্ৰন্থ। এই গ্ৰন্থখনিয়ে আধুনিক পদাৰ্থবিদ্যাক যথেষ্ট প্ৰভাৱান্বিত কৰিছিল।

তেওঁ আছিল অবিবাহিত আৰু সেই কাৰণে তেওঁৰ ঘৰ সংসাৰ চলাইছিল এগৰাকী গৰ্ভৱতী বা লিগিবিজীয়ে। নিউটন ইংলেণ্ডৰ পাৰ্লামেণ্টৰ সদস্য আছিল, কিন্তু তেওঁ কথা কবলৈ বা তৰ্ক কৰিবলৈ নিবিছাৰিছিল। তেওঁ জানিছিল যে সত্যক উপলব্ধি কৰিবলৈ মানুহক লাগে ধ্যান আৰু নীৰৱ সাধনা। মাত্ৰ এদিনহে তেওঁ পাৰ্লামেণ্টত থিয় হৈছিল। বৃটিছ পাৰ্লামেণ্টৰ সভ্যসকলে তেতিয়া নিউটনক থিয় হোৱা দেখি ভাবিছিল যে তেওঁ এটা বজুৰ দিব আৰু মাকৰা কথা কব। তেওঁ কিন্তু থিয় হৈছিল পাৰ্লামেণ্ট বিল্ডিংৰ প্ৰধান খিৰিকী খুলিবলৈহে। নিউটন বৰ অমায়িক আৰু নিৰহংকাৰী পুৰুষ আছিল।

নিউটনৰ ২৪ বছৰ বয়সত (১৬৬৬ চনত) আপেল গছ এজোপাৰ পৰা আপেল এটা সৰি মাটিত পৰোঁতে তেওঁৰ অনুসন্ধিৎসু মনলৈ বহুতো ভাব আহিছিল। আপেলটো তললৈ সৰি পৰিল কিয়? পৰি মাটিত থব হৈ ৰ'ল কিয়? আকাশফালে আপেলটো গুচি নগল কিয়? ইত্যাদি। এই সৰু ঘটনাটোৱেই নিউটনৰ বিখ্যাত মহাকৰ্ষণী সূত্ৰৰ জন্ম দিয়ে। অৱশ্যে নিউটনে বৈজ্ঞানিক সূত্ৰটো লিখিতভাৱে উল্কাৰন কৰে তাৰ ১৮ বছৰৰ পিছতহে (১৬৮৪ চনত)। তেওঁৰ বৰ্ণালী (Spectrum) ওপৰত কৰা কাম- যিটোৱে বগা পোহৰ যে সাতোতা ৰঙৰ সমষ্টি, সেইতো দেখুৱাই সকলোকে চমক খুৱাইছিল। জ্যামিতি আৰু গণিতশাস্ত্ৰৰো তেওঁ বিদগ্ধ পণ্ডিত আছিল আৰু বহুতো সূত্ৰ আৱিষ্কাৰ

কৰিছিল। গণিতশাস্ত্ৰৰ কেলকুলাছ পদ্ধতিৰো তেওঁ স্ৰষ্টা আছিল। অৱশ্যে জাৰ্মান পণ্ডিত গটফ্ৰীড লীবনিজেও একে সময়তে কেলকুলাছ উদ্ভাৱন কৰিছিল, কিন্তু দুৰ্ভাগ্যৱশত : তেওঁৰ সেইবিষয়ৰ গবেষণাপত্ৰ ৰব পলমকৈ ওলাইছিল।

কেলকুলাছৰ স্ৰষ্টা হিচাপে নিউটনৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী গটফ্ৰীড লীবনিজৰ লগত তেওঁৰ দুৰ্বাদল কাজিয়া আছিল, আৰু লীবনিজক ছলে- ৰলে- কৌশলে হৰুৱাই তেওঁ পৰম আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰিছিল।

এনেহেঁ বিজ্ঞানীজনক এটা অঁকবা আৰু সৰল মানুহ বুলি লিগিবিজনীয়ে ভবাৰ যুক্তিও নথকা নহয়। এদিনাখন নিউটনে এটা মেকুৰীৰ গৰাল তেওঁৰ ঘৰত সাজি উলিয়ালে। মেকুৰী আছিল দুটা। এটা আছিল ডাঙৰ আৰু শকতআৰু আনটো আছিল সৰু। নিউটনে ডাঙৰ মেকুৰীটো অহা যোৱা কৰিবলৈ এটা ডাঙৰ ফুটা আৰু সৰু মেকুৰীটো যাবলৈ সৰু বিদ্ধা কৰিছিল। তেওঁৰ ভুলটো লিগিবিজনীয়ে আঙুলিয়াই দেখুৱালে, 'আপুনিনো দুটা অহা যোৱা কৰা বাট কিয় কৰিব লাগে? এটা ডাঙৰ ফুটাটোৱেদি দেখোন ডাঙৰ আৰু সৰু দুয়োটা মেকুৰী অহা যোৱা কৰিব পাৰিব।' নিউটনে নিজৰ ভুল স্বীকাৰ কৰি ক'লে, 'হয় আইদেউ, তুমি ঠিকেই ধৰিছা। মোৰ হে ভুলটো হৈছে।'

'লগৰিধম' গণিত শাস্ত্ৰখনো নিউটনে আবৃত্ত কৰিছিল। তেওঁ সেইখনৰ সমস্যাবোৰ বিচাৰ কৰি থাকোঁতেই এবাৰ ভূমুকি মাৰি লিগিবিজনীয়ে সুমিলে, 'কাপোৰ ধোৱা

ধোৱা টোক কিমান দিম? সি এক ছিলিঙত দুটা কাপোৰ ধোৱে। এতিয়া আঠটা কাপোৰ ধুই আনিছে।' 'চাৰি লগ ধুই, মানে পোন্ধৰ ছিলিঙতকৈ বেছি আৰু সোঁতৰ ছিলিঙতকৈ কম পইচা দিব।' লিগিবিজনীয়ে ভবিলে নিউটন এটা অঁকবা মানুহ। তাই ধোৱাটোক ১৬ ছিলিঙ দি বিদায় দিলে। আচল কথা হৈছে নিউটনে নিজৰ ঘৰত 'এফিছিয়েন্সি' বা পাৰ্গতালি দেখুৱাব নুখুজিছিল। এইটো এটা জ্ঞানী মানুহৰ কাম। নিজৰ ঘৰত পাৰ্গতালি দেখুৱাই ভাত ৰান্ধিলে, কাপোৰ ধুলে, বাচন ধুলে তেৱেই যে সেই সকলোবোৰ কাম সদায় কৰিব লাগিব আৰু লিগিবিজনীৰ পৰা কোনো সহায় নাপাব সেই কথা নিউটনে বুজিছিল। সেইকাৰণে হয়তো তেওঁ অলপ তাইক প্ৰশ্ৰয় দিছিল।

১৭২৭ চনত, ৮৫ বছৰ বয়সত নিউটনৰ মৃত্যু হয়। তেওঁৰ সুদীৰ্ঘ জীৱনত বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত ইমানখিনি কাম কৰিও কিন্তু তেওঁ সন্তুষ্টি লাভ কৰিব পৰা নাছিল। তেওঁৰ মতে, জ্ঞান -সাগৰৰ অপাৰ সমুদ্ৰ তেওঁৰ চকুত পৰিছিল- কিন্তু তেওঁ, তাৰ পাৰৰ পৰা মাত্ৰ কেইটামান শিলঙটিহে বুটলিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল।

০০০

শিশু শ্ৰম

বৰষা ভৰালী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

শৈশৱ কালত শিশুৱে খেল-ধেমালি কৰি ভাল পায়। সিহঁতে এই সময়ত বয়সসুজুন লগত থকাটকৈ সিহঁতৰ লগৰ সমনীয়াৰ লগত খেলিবলৈ ভাল পায়। তেনেকুৱাকৈ থাকিবলৈ দিলে সিহঁতে সকলো কথা পাহৰি নিজৰ মতে খেল-ধেমালি কৰি ব্যস্ত থাকে। খেল-ধেমালিৰ জৰিয়তে সিহঁতে মনত আনন্দ পাই। আগৰ দিনত ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে মুকলি আকাশৰ তলৰ পথাৰ বোৰত 'চুৰা-চুই', 'লুকা-ভাকু' আদি খেল খেলিছিল। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে মুকলি মূৰীয়াত বেছি যে সিহঁতৰ খেলিবৰ বাবে ঠাই নাই আৰু দ্বিতীয়তে যিহেতু এই সময় খিনি হৈছে প্ৰতিযোগিতামূলক। সেয়ে সিহঁতৰ মাকদেউতাকে সকলো সময়তে পঢ়ি থকাটো বিচাৰে। যি অলপ সময় পাই সেইখিনি সময় সিহঁতে মবাইলত গেম, ভিডিঅ' গেম, কম্পিউটাৰ আদিৰ লগত জড়িত থাকে। তেনেকুৱাকৈ ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই থাকিলে বেমাৰ-আজাৰে সোনকালে প্ৰতিক্ৰিয়া কৰে। আনহাতে এই সুবিধা খিনি সকলো লোকে দিবও নোৱাৰে। ধনী শ্ৰেণীৰ লোকে এই আটাইবোৰ সুবিধা দিয়া সন্তান হ'ব পাৰে। এচাম লোক বা দুখীয়া শ্ৰেণীৰ লোকে এই আটাইবোৰ সুবিধা দিয়া সন্তান নোৱাৰাত তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীক লোকৰ ঘৰত বনকৰা কৰি থৈ যায় যদিও সিহঁতে একো কৰিব নাজানে। দেখা যায় যাব ঘৰত থৈ যায় সিহঁতে সেই বনকৰা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক ঘৃণা কৰে লগতে সিহঁতৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়েও সিহঁতক বেয়া পায়। এনেবোৰ কাৰ্য্যত সিহঁতৰ একো ভুল নাই বুলিব পাৰি কাৰণ ডাঙৰে বি কথা শিকাব, বা যি আচৰণ দেখুওৱাই সেই বোৰেই সিহঁতে শিকে কাৰণ শিশু হৈছে অনুকৰণপ্ৰিয়। এই দুখীয়া শ্ৰেণীৰ লোকে শিশুসকলক মানুহৰ ঘৰত বনকৰা কৰি থৈ যোৱাৰ উপৰিও হোটেলত বাচন ধোৱা, কল-কাৰখানা আদিত কাম কৰা, বাচ-টেকাৰৰ হেণ্ডিমেণ আদি কৰিবৰ বাবে থৈ যায়। সিহঁতে যদি এইবোৰ কাম কৰাত অলপ ভুল কৰে তেতিয়া মালিকসকলে হেণ্ডিমেণ আদি কৰিবৰ বাবে থৈ যোৱাৰ গালি-শপনি পাৰে। সিহঁতক শাৰীৰিক ভাৱে অত্যাচাৰ কৰাৰ লগতে মানসিক ভাৱেও অত্যাচাৰ কৰে। মাক-দেউতাকৰ এই ভুলৰ বাবেই সিহঁতৰ গোটেই জীৱন অন্ধকাৰ ময় হয়। সিহঁতে আজানী হ'লেও সিহঁতৰ অত্যাচাৰ কৰে। মাক-দেউতাকৰ এই দুবেলা-দুখাজ খাবৰ বাবেহে সিহঁতে এই নকৰিবলগীয়া কাম কৰিবলগীয়া হয়। সিহঁতৰ ভবিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰিবলৈ আচলতে কোনো নাই। যদিও এতিয়া চৰকাৰে ৬-১৪ বছৰীয়া শিশুৰ বাবেই বিনামূলীয়া বাধ্যতামূলক শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছে তথাপিও কিন্তু এই শিশু শ্ৰম বন্ধ হোৱা নাই, বৰঞ্চ শিশু শ্ৰম বেছিহে হ'বলৈ ধৰিছে। চাবলৈ গলে এই আটাইবোৰ কাৰণৰ মূল সমস্যা হৈছে জনসংখ্যাৰ হাৰ কমিলেহে এই সমস্যাৰ পৰা দেশ মুক্ত হ'ব পাৰিব। এটি শিশু এখন দেশৰ ভবিষ্যত। সেয়েহে কোৱা হয়—

শিশু শ্ৰম বন্ধ কৰক
শিশুক শিক্ষিত কৰক

ফুল

হাচিনা চুলতানা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বানিজ্য

ফুল মানৱ জাতিৰ বাবে ঈশ্বৰৰ এটি বিশেষ আশীৰ্বাদ। ফুল আনন্দৰ প্ৰতীক। ফুল দেখিলে পথশ্ৰান্ত পাখিকৰো ক্লান্তি আতৰি যায়। ফুলক লৈ কবিয়ে কবিতা ৰচা, উৎসৱ পাৰ্বন, বিয়া-সবাহ, জন্মদিন, আদিত ফুলৰ কাম অপৰিহাৰ্য্য। ইজনে সিজনৰ মৰম চেনেহৰ মাধ্যম হিচাপেও ফুল ব্যৱহাৰ কৰে। আনকি মৃতকৰ আত্মাৰ সন্মতিৰ বাবেও শেষ শ্ৰদ্ধাৰ চিনাক্তৰূপে ফুলকে অৰ্পণ কৰা হয়।

বং বিৰঙৰ বহু ধৰণৰ মনোমোহা ফুলৰ ভিতৰত গোলাপ ফুলৰ আদৰ পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইতে অধিক। গোলাপক ফুলৰ ৰাণী বুলি কোৱা হয়। বিশেষকৈ ভাৰতবৰ্ষত মোগলৰ ৰাজত্বকালত ৰাজ দৰবাৰত গোলাপ ফুলে বিশেষ সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। বহুতে আকৌ গোলাপক প্ৰেমৰ প্ৰতীক হিচাপেও ব্যৱহাৰ কৰে। গোলাপ ফুলৰ সমাদৰ বেছি হ'লেও আজিকালি মানুহে বিভিন্ন ধৰণৰ বং-বিৰঙৰ দেশী বিদেশী ফুলৰ ওপৰত গুৰু দিয়া দেখা যায়। বঙ-বিৰঙৰ ফুলে যেনেকৈ মানুহক আনন্দিত কৰে, ফুলৰ সুবাসেও তেনেদৰে মানুহক পুলকিত কৰে। কিছুমান ফুলৰ গোন্ধ পালেই কৈ দিব পাৰি সেয়া কি ফুলৰ সুগন্ধ, যদিও বাতিৰ একাৰত ফুলপাহ দেখা নাযায়। শেৱালি, কামিনী, গন্ধৰাজ, গুটি মালতী আদি তেনে ফুল। গোলাপ আদি ফুলেৰে তৈয়াৰী আতৰ বহু মূল্যবান বস্তু।

ফুলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি আমি ফুলক প্ৰধানকৈ দুটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰোঁ। ঋতুকালীন ফুল আৰু বাৰমহীয়া ফুল। বাৰমহীয়া ফুলবোৰ বছৰৰ সকলো সময়তে ফুলে যদিও বসন্ত ঋতুত আটাইতকৈ বেছিকৈ ফুলে। বাৰমহীয়া ফুলৰ ভিতৰত গোলাপ, জবা, কৰবী, মচুন্দা ৰাগন ভিলা আদিৰ নাম উল্লেখ কৰিব পাৰি। আনহাতে, ঋতুকালীন ফুলবিলাকৰ ভিতৰত ডালিয়া, চন্দ্ৰমালিকা, এণ্ডাৰ, গেছাই, কচমচ আদিয়ে প্ৰধান। ঋতুকালীন ফুলসমূহৰ পয়োভৰ সাধাৰণতে শীত আৰু বসন্ত কালত বেছি হয়। আজিকালি ফুলৰ ব্যৱসায় কৰিও মানুহে জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰা দেখা যায়। ফুলৰ খেতি কৰি বহু পৰিয়ালে আৰ্থিক ভাৱে টনকিয়াল হ'ব পাৰিছে। চৰকাৰেও ফুল-ফুলৰ ওপৰত প্ৰদৰ্শনী প্ৰতিযোগিতা আদিৰ আয়োজন কৰা সময়ে সময়ে দেখা পোৱা যায়। ফুলে সৌন্দৰ্য্য বৰ্ধনৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ সহায় কৰে। ঘৰৰ সন্মুখত ধুনীয়া ফুলনি এখন থাকিলে কাৰ বাৰ ভাল নালাগিব? সাধাৰণতে মহিলাসকলে ফুলনিবাৰী পাতি বৰ ভাল পায়। মোৰো আশা যে ময়ো নিজে এখন ফুলনি পাতি তাত নানা ধৰণৰ ফুল লগাম। কাৰণ, ফুল মোৰ বৰ প্ৰিয় আৰু ফুলে আমাক আনৰ বাবে জীয়াই থাকিবলৈ শিকায়।

কমনৱেলথ গেমছ

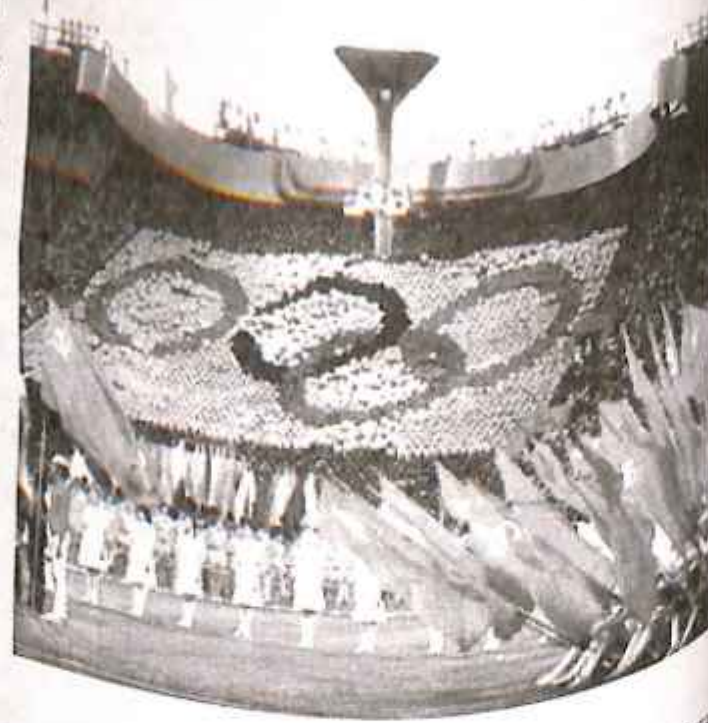
হিমাত্ৰী শৰ্মা
স্নাতক প্ৰথম ক

পৰিচয় :- অলিম্পিক ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাৰ মধ্যৱৰ্তী সময়ছোৱাত প্ৰত্যেক চাৰি বছৰৰ বিবতিত কমনৱেলথ গেমছ অনুষ্ঠিত হয় ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতা। ১৯৩০ চনত প্ৰথমখন কমনৱেলথ গেমছ অনুষ্ঠিত হৈছিল কানাডাৰ হেমিল্টনত। মাজতে ১৯৪২ আৰু ১৯৪৬ চনত দ্বিতীয় মহাসমৰৰ বাবে দুবাৰ এই প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হোৱা নাছিল। তাৰ বাহিৰে প্ৰতি চাৰি বছৰৰ বিবতিত কমনৱেলথ গেমছ অনুষ্ঠিত হৈ আহিছে।

নাম সলনি:- ১৯৩০ চনৰ পৰা ১৯৫০ চনলৈ প্ৰতিযোগিতা খনৰ নাম ব্ৰিটিছ এম্পায়াৰ গেমছ আছিল। ১৯৫০ চনৰ পৰা ইয়াক ব্ৰিটিছ এম্পায়াৰ এণ্ড কমনৱেলথ গেমছ, ১৯৬৬ চনৰ পৰা ব্ৰিটিছ কমনৱেলথ গেমছ আৰু ১৯৭৮ চনৰ পৰা এই প্ৰতিযোগিতাৰ নাম কমনৱেলথ গেমছ কৰা হয়।

অন্তৰ্ভুক্ত খেল:- এথলেটিকছ, বক্সিং, লন ব'লছ, ৰয়িং সাঁতেৰ আৰু বেচলিং। এই কেইবিধ খেলোৰে আৰম্ভ কৰা কমনৱেলথ গেমছ এতিয়া একুৱাটিকছ, বেডমিন্টন, চাইক্লিং, জিমনাষ্টিকছ, হকী, নেটবল, লনব'লছ, বাগবী, ডাবলছ আৰু মল্লযুদ্ধকে ধৰি বহুতো খেল অন্তৰ্ভুক্ত আছে।

বৈশিষ্ট্য:- এছিয়ান গেমছ, পেন আমেৰিকান গেমছ কিম্বা উইণ্টাৰ অলিম্পিক বা শীতকালীন অলিম্পিকৰ দৰে ভৌগোলিক সীমাবেধা নথকাটোৱেই কমনৱেলথ গেমছৰ মূল বৈশিষ্ট্য। যোগাযোগৰ মাধ্যম হিচাপে কেৱল ইংৰাজী ভাষা ব্যৱহাৰ হোৱা এই প্ৰতিযোগিতাখনক 'বন্ধুত্ব ক্ৰীড়া' হিচাপে আয়োজন কৰা হয়।

০০০০০

৫০

শ্ৰেষ্ঠ কোন ?

আব্দুৰ ৰৌফ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, বানিজ্য

সৌ সিদিনাৰ কথা। মই সিদিনা দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২য় মহলাৰ বাৰান্দাত থিয় দি আছিলো। খেল পথাৰ খনৰ উত্তৰৰ ৰাস্তাৰ ওপৰত থকা বৈদ্যুতিক তাঁৰত কাউৰী এটা বিদ্যুৎ পৃষ্ঠ হৈ মাটিত বাগৰি পৰিল আৰু, তৎক্ষণাত্ প্ৰাণ বায়ু উৰি গ'ল। ঘটনাটোৱে মোক খুব মৰ্মাহত কৰিলে। দুখতে চকুলো ওলাই পৰিল জীৱ এটাই পৃথিৱীৰ পৰা মেলানি মাগিলে। কিন্তু, মুহূৰ্ততে মই আচৰিত হৈ গ'লো। তৎক্ষণাত্ গনেশগুৰিৰ আকাশখন কাউৰীৰে ক'লা হৈ গ'ল কান্দোনত ভাগি পৰিল সকলো কাউৰী। সিহঁতৰ কান্দোনে গোটেই পৰিবেশ তোলপাৰ কৰি তুলিলে। সিহঁত জাকৰ আগমনত মোৰ মনত কিছুমান প্ৰশ্নৰ উদ্ভৱ হ'ল- সিহঁত জাকক বাক এই মৃত্যুৰ সংবাদ কোন দিলে ? ইমানেই একতা নে সিহঁতৰ। মানুহ এজন মৰিলেতো সিহঁতৰ দৰে মুহূৰ্ততে খবৰ নাপায়। খবৰ পালেও কানসাৰ নাই। অক্ষিপ নকৰে কোনেও। ব্যস্ত থাকে নিজৰ নিজৰ কৰ্মত। কিন্তু কাউৰীবোৰে কেনেদৰে নিজৰ প্ৰজাতিৰ মৃত্যুৰ সংবাদ শুনাৰ লগে লগে মুহূৰ্ততে উপস্থিত হৈ সমবেদনা যাচে। কিন্তু জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানবৰ সেই গুণ নাই। সিহঁতৰ নাই কোনো একতা। কোন মৰিল, কাৰ কি হ'ল, তালৈ অক্ষিপ নাই, কি গুণত মানৱ সমাজে শ্ৰেষ্ঠ উপাধি পালে সেয়া ভাবিলে আচৰিত লাগে। যি মানুহে আনৰ দুখত দুখী হ'ব নোৱাৰে সেই মানুহ বাক শ্ৰেষ্ঠনে ? জীৱ কূলৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ জীৱলৈ লক্ষ্য কৰিলে ই এক সাৰ্থক হৈ ৰয়। নগন্য প্ৰাণী বোৰে বিপদৰ সংকেত পোৱাৰ লগে লগেই একত্ৰিত হৈ পৰে অকল বিপদৰ সময়তেই নহয় খাদ্য সামগ্ৰী খোৱাৰ সময়তো ভাগবটোৱাৰা কৰি খায়। উদাহৰণ স্বৰূপে, পৰুৱাৰ পিনে লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে- বান পানীৰ দৰে ডাঙৰ বিপদত সিহঁতে এজনে আনজনৰ গাত সাৱটি ধৰি কুশল বাৰ্তা বিনিময় কৰে। খাদ্য সামগ্ৰীৰ সন্ধান পালে, এজনে আনজনক খবৰ দি সকলোৱে ভাগবটোৱাৰা কৰি খায়। অকল সেয়াই নহয়, বিপদৰ আগজাননীও হেনো অইন জন্তুৱেহে আগতে পায়। এইবোৰ ভাবি ভাবি মোৰ মনত এটা প্ৰশ্নই তোল পাৰ কৰি আছে আচলতে শ্ৰেষ্ঠ কোন ?

০০০

কোন দূৰৈত : নেপচুন নে প্লুটো ?

মধুস্মিতা চক্রবৰ্তী
স্নাতক, দ্বিতীয় বর্ষ

সূৰ্যৰ পৰা আটাইতকৈ দূৰৈৰ গ্ৰহ কোনটো ? নেপচুন নে প্লুটো ? এই উত্তৰ বিচাৰি বিজ্ঞানীসকলে দেখিছে যে প্লুটোৱে ইয়াৰ কক্ষপথত পৰিক্ৰমা কৰাৰ সময়ত বেছিভাগ সময়েই নেপচুন সহ আন আঠটি গ্ৰহৰ তুলনাত সূৰ্যতকৈ দূৰৈত থাকে। কিন্তু প্লুটোৰ কক্ষপথ অত্যন্ত উপবৃত্তীয় আৰু দীঘলীয়া ধৰণৰ। সূৰ্যৰ পৰা প্লুটোৰ দূৰত্ব যেতিয়া আটাইতকৈ কম হয় তেতিয়া এই দূৰত্ব হয় ৪০০ কোটি কিলোমিটাৰ। আনহাতে এই দূৰত্ব বাঢ়ি গৈ ৭৭০ কোটি কিলোমিটাৰ পৰ্যন্ত হ'ব পাৰে।

প্লুটোৰ এই বিচিহ্ন পৰিভ্ৰমণ স্বভাৱৰ বাবে নেপচুনকেই আটাইতকৈ দূৰৰ গ্ৰহ আখ্যা দিয়া হয়। অৰ্থাৎ, যেতিয়া প্লুটোৰ কক্ষপথ আৰু নেপচুনৰ কক্ষপথ একে হয় তেতিয়া নেপচুনেই আটাইতকৈ দূৰৰ গ্ৰহ হৈছিল। বৰ্তমানেও নেপচুনেই সূৰ্যৰ পৰা আটাইতকৈ দূৰৰ গ্ৰহ। ১৯৭৯ চনৰ পৰা ১৯৯৯ চন পৰ্যন্ত নেপচুনেই সূৰ্যৰ পৰা আটাইতকৈ দূৰৈত থকা গ্ৰহ। তাৰ পৰৱৰ্তী ২২৯ বছৰ এই স্থান প্লুটোৰ। তেতিয়া নেপচুনৰ স্থান যথাবীতি সূৰ্যৰ পৰা দূৰৱৰ্তী অষ্টম গ্ৰহ হিচাপে চিহ্নিত হ'ব।

গল্প

অপ্ৰত্যাশা

বিনিতা ৰাভা

তাইৰ মুখেৰে
ওলোৱা গীতৰ
গুণগুণনিখিনি
উফৰি গৈ বতাহত
মিলি গ'ল আৰু
নিলাজী লতাৰ দৰে
কোচ-মোচ খাই তাই
থিতাতে বৈ থাকিল।
দুনাই আগবাঢ়ি নগৈ
নঙকীয়ে আঁতৰৰ
পৰাই মাৰ্চেক
ভালদৰে চাই
পঠিয়ালে।—

এক কৌতুহলী দৃষ্টিৰে নঙকীয়ে হাটখোলাৰ মানুহৰ ভিৰ ফালি মাৰ্চেক পিতপিতাই বিচাৰি ফুৰিব ধৰিলে। নঙকীহঁতৰ পশ্চিম দিশত থকা হোলাটোত দেওবৰীয়া হাট বহিছে। মাৰ্চেক লগত নঙকীৰ আজি ভালে কেইদিন ধৰি দেখা সাক্ষাৎ হোৱা নাই। হঠাৎ তাইৰ মনত পৰিল, সি আন কোনো ঠাইত নাথাকিলেও হাঁহ-পাৰ বিক্ৰী কৰা ঠাই ভোখৰতে থাকিব। নঙকীৰ অনুমানেই সঁচা হ'ল। সি হাঁহ-পাৰৰ খাং কেইটাৰ ওচৰতে একান্ত মনে গ্ৰাহককে বাট চাই আছে। বোধহয় তাৰ বাগানৰ যি দুই এটা আবতৰীয়া কমলা আছে তাকে চিঙি আনি সি বিক্ৰী কৰিব আনিছে। মাৰ্চেক দেখি আনন্দত নঙকীৰ মনত থুপ খাই থকা বেজাৰ বোৰ পানীৰ ভাপৰ দৰে উৰি গ'ল আৰু হাঁহৰে উপচি পৰিল গোটেই মুখমণ্ডল। কব নোৱাৰাকৈ গুণগুণকৈ তাইৰ মুখেৰে এফাঁকি বহুৰঙী গীত ওলাই আহিল।

আয়ৰা জানং মৈৰা জানং
মাখি ফুলো জানং
শিংৰা ফুল গামোচাত তুলি
তোক বহিবা পৰেং।

এইদৰেই গুণগুণাই তাই মানুহৰ ভিৰৰ মাজেৰে বেগাই আগবাঢ়ি গ'ল। কিন্তু হঠাৎ মাৰ্চেক নোকমা (গাওঁবুঢ়া) খুৰাকক তাৰ ওচৰতে থিয় দি থকা দেখি তাইৰ মুখেৰে ওলোৱা গীতৰ গুণগুণনিখিনি উফৰি গৈ বতাহত মিলি গ'ল আৰু নিলাজী লতাৰ দৰে কোচ-মোচ খাই তাই থিতাতে বৈ থাকিল। দুনাই আগবাঢ়ি নগৈ নঙকীয়ে আঁতৰৰ পৰাই মাৰ্চেক ভালদৰে চাই পঠিয়ালে। তাৰ মুখখন দেখি তাইৰ এনে লাগিল সি যেন কিবা এটা গভীৰ সঙ্কটত পৰিছে। তাক নিশ্চয় এই বিপদত সহায় কৰাটো উচিত হ'ব। তাই থিয় হৈ থকা জাগা ভোখৰতে নানা ধৰণৰ বেবেৰিবাং কথাবোৰ পাগলি থাকিল। মাৰ্চেক এনে পৰিবৰ্ত্তন দেখি কব নোৱাৰাকৈয়ে তাইৰ দুগালেদি চকুলো বৈ আহিল। কোনোবাই দেখে বুলি তাই লৰালৰিকৈ মচি পেলালে চকুপানীখিনি।

নঙকীহঁতৰ সমুখত সৌ পাহাৰখনৰ এলীয়াখিনিতে মাৰ্চেক কমলাৰ বাগানখন। বাগানখনৰ এটা ফালে কণীধানো সিচিছে সি। লমালোমে লাগি থকা কমলাবোৰে হালধীয়া বং ধৰি পাহাৰখনৰ সেউজীয়াখিনিৰ মাজে মাজে জিলিকি উঠিছে। আজি-কালি মাৰ্চেক যেন বাগানখন চাবলৈ আহিবিয়ে নাই। কমলাৰ গছবোৰ আপডাল নাপাই মাজে মাজে মৰহি গৈছে।

আধা-আধি বধুমলাই ছানি ধৰিছে।

নঙকীৰ ককাকে মাৰ্চোক বৰ মৰম কৰে। নঙকীহঁতৰ ঘৰলৈ সঘনে আহ-যাহ কৰোতে তাইৰ সৈতেও মাৰ্চোৰ ঘনিষ্ঠতা বাঢ়ে। সেই ঘনিষ্ঠতাই ক্ৰমে নিবিড় সম্পৰ্কলৈ পৰিবৰ্তিত হয়। পিছে আজি কিছুদিন ধৰি মাৰ্চো সিহঁতৰ ফালে অহাই নাই। নঙকীয়ে শুনিবলৈ পাইছে, মাৰ্চোই হেনো আজি-কালি প্ৰায়ে গাৰত মেল-মিটিং কৰে। কিহৰ মেল-মিটিং নঙকীয়ে হ'লে বুজি নাপায়। এই কেইদিন মাৰ্চো নাহিবৰে পৰা নঙকীয়ে প্ৰায়ে ককাকৰ পৰা এবাই চলিছে। ঘৰখনত সেয়ে এক সোমা পৰিবেশে বিৰাজ কৰিছে। তাইৰ মনৰ অৱস্থা ককাকেও বুজি পায়। তাই সাহসী ছোৱালী। তথাপিও তাই ভাগি পৰিছে। তাইৰ বুকখন যেন কিহবাই মুচৰি দিছে, তেনে অনুভৱ হৈছে। মাৰ্চোই চাপে পাহৰি গৈছে, সিহঁতৰ ঠাকুৰদেৱ থানলৈ গৈ তাইক কথা দিয়াৰ কথাখিনি। সি সেইদিনা কৈছিল-

"তহঁতৰ বংকাটি নৈ বনৰ দৰেই আমাৰ প্ৰেম নিৰ্মল আৰু পবিত্ৰ। আমি একে তেজ মঙহৰে মানুহ।"

সিহঁত দুয়োৰে হলি-গলিবোৰ ককাকে প্ৰথমতে মানি লব পৰা নাছিল। কাৰণ, সিহঁতৰ মাৰ্চোহঁতৰ লগত জাত-পাত, সামাজিক বান্ধোন একেবাৰে নিমিলে। সি হ'ল গাবো জনগোষ্ঠীৰ আৰু বীজান ধৰ্মীয় লোক। আনহাতে নঙকীহঁত বাডা জনগোষ্ঠীৰ আৰু হিন্দু ধৰ্মীয় লোক। কিন্তু সিহঁতক সেই জাত-পাত, সামাজিক বান্ধোনে বাৰণ কৰিব নোৱাৰে।

নঙকীহঁতৰ দুৱাৰ মুখতে বাহ সাজি থকা কপৌহালে আজি বৰ ককণ সুৰ তুলি কলিয়াইছে। তাইৰ মনাটো বেয়া লাগিল। কিবা বিপদ-চিপসেই লগ দিয়ে নেকি সিহঁতক। কথাতো তাই ককাকক ক'লে। "এহু এইবোৰ কথা ভাবি নাথাকিবিচোন। আগৰ মানুহৰ মূৰেৰে কোৱা কথাহে।" বাৰাণ্ধাত বিড়ি ছপি ছপি বহি থকা ককাকে তাইলে কেবাহিকে চাই ক'লে। সেই সময়ত নঙলা মখত সিহঁতৰ ঘৰৰ ফালে বিৰোক আহি থকা দেখা পালে। চোতাল পোৱাত বহিবলৈ দি নঙকীয়ে মন কৰিলে, বিৰোকাৰ মুখখন ভয় আৰু ভ্ৰাসত শুকাই কলা পৰা যেন হৈছে। তাৰ মুখেৰে এবাৰো মাত ওলাব খোজা নাই কিন্তু সি হঠাৎ উত্তেজিত হৈ কবলৈ ধৰিলে।

"গাঁৱত ডাঙৰ ঘটনা এটা ঘটিছে অ'।"

"কি হৈছে বিৰোকা?"

"আমাৰ পাবাৰ লুঙা আৰু কামানক গাবো পাবাৰ মানুহে দাৰে ঘপিয়াইছে।"

"হাঁ! ঘপিয়াইছে? কেতিয়া?" নঙকীৰ ককাকে চিঞৰি উলি।

"যোৱা বাতি।"

"কোনে ঘপিয়ালে বিৰোকা?" তাইৰ ককাকে সুধিলে।

"কোনে ঘপিয়ালে কবপৰা নাই। সন্ধিয়া সিহঁতে গাবোপাহাবলৈ যাওঁতে দাৰ ঘাপ খাই পলাই সাৰিছে। ময়ো ইমানেই শুনিছো।"

"ককাকে চিঞৰি উঠিল- "ইচ! ইমান ডাঙৰ ঘটনা ঘটিছে। হে ভগৱান! এইবোৰ কি ঘটিব ধৰিছে।" ককাকে ছপি থকা শালপাতৰ খাছেৰেংটো মুখৰ পৰা আঁতৰলৈ পেলাই দি লাখুটিত ভৰ দি গাওঁবুঢ়াৰ ঘৰলৈ বুলি যাব ওলাল। খবৰটো শুনি গাৱঁৰ মানুহৰ পেটলৈ ভাত-পানী নোযোৱা হ'ল।

গাবো পাহাৰৰ কুমখেতিত লগা জুইৰ লেলিহানবোৰ নাইকীয়া হ'ল আৰু লাহে লাহে নামি অহা আন্ধাৰে পাহাৰৰ সেউজীয়া থিনিকো গ্ৰাস কৰি পেলালে। বুঢ়া-মেঠাসকলে বাকৰি ডবাতে বহি ল'লে। গাওঁবুঢ়া আহিলেই মেল হ'ল। ডেকামখাই একাঘৰীয়াকৈ বহিছে। সিহঁতৰ কাৰো মুখত মাত-বোল নাই। এনেতে গাওঁবুঢ়াই আহি মেলত সকলোকে সজ্ঞা হৈ থাকিবলৈ দি পুলিচ থানাতে জনাই থবলৈ দিহা দিলে।

আন্ধাৰ নামি অহাৰ লগে লগে নঙকীয়ে বাঁহৰ চাংখনতে চেপেটা লাগি পৰি ব'ল। ফাগুনৰ শুকান ফিৰফিৰিয়া বতাহ জাকে বাঁহৰ দুৱাৰখন নেওচি তাইক এটি সাপৰ দৰে মেৰিয়াই ধৰিলে। বহু ৰাতিলৈ টোপনি নাছিল। চাংখনতে তাই চটকটাই থাকিল। বুকখন যেন তাইৰ আজি বেছি লগা হৈছে। উশাহখিনিও ছুটি হব ধৰিছে। বিলৰ বিহ যোৱাৰ মাছবোৰে চিত ভেলেঙা খোৱাৰ আগে আগে জঠৰ হৈ যাব ধৰিছে। দৰে ক্ৰমান্বয়ে তাইৰ দেহাটো চেঁচা পৰি জঠৰ হৈ যাব ধৰিছে। কিন্তু পিছ মুহূৰ্ততে তাই ভাবিবলৈ ধৰিলে নাই, এইদৰে পৰা মানুহৰ দৰে শুই পৰি থাকিলে নহব। এই ঘটনাৰ আগ-পাৰি উলিয়াবই লাগিব। তাই চাংখনৰ পৰা ছবমূৰকৈ উঠি বোৰখনতে আউজি গুণাগুণ কৰিব ধৰিলে। গোটেই বাতি তাই ইচাট-বিচাট কৰি কটালে।

আজি আকৌ বঢ়েই পুৱাতে, পুৰণৰ মুখে আচল কথাটোৰ গুৰি ক'ত তাই গম পালে। লুঙা আৰু কামানক তাহাতে এনেয়ে দাৰে ঘপিওৱা নাই। সিহঁত দুয়োটাই গাবোপাবাৰ গাবো ছোৱালীক ভাল পায় হেনো। অৰোপৰি সিহঁতে অতি সোনকালে ছোৱালী পলুৱাই অনাৰ কথা। কথাটো তাহঁতৰ পাবাখনত কিবাকৈ ফাদিল হ'ল। গোটেই গাবোপাবাৰ ডেকা-মখাই জাঙুৰ খাই উঠিল। ডেকামখাই সিহঁত দুয়োকো দুটা চৰ্ত দিছিল যে, সিহঁতে তাহঁতৰ ছোৱালী পলুৱাই নিব নোৱাৰে। তাহঁতৰ গাৱঁতহে ঢোকা থাকিব লাগিব আৰু তাহঁতৰ ধৰ্ম লব লাগিব। কিন্তু সিহঁত নাচোৰ বান্ধা। গাবোপাবাৰ মানুহবোৰক হেনো সিহঁতে কেৰেপ নকৰিলে। এদিন গধূলি পৰত দুজনমান ডেকা ল'ৰাৰ লগত গৈ ছোৱালীৰ ঘৰত পৰ দি থাকোতে সিহঁতক গাবোপাবাৰ ডেকামখাই হাতে হাতে দা, যাঠি লৈ পহু খেদা দিলে। দাৰ ঘাপ খাই লুঙা আৰু কামানে কোনোমতে পলাই সাৰিল। কথাটো শুনি নঙকীৰ ডাৱবোৰত খেলি-মেলি লাগিল। নিজ চকুৰে নেদেখালৈকে, নিজ কাণেৰে নুশুনালৈকে তাই বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পালে। এইবোৰ মিছা উৰাৰাংহে নেকি? নে কাৰোবাৰ উচটনিত মানুহবোৰ উত্তেজিত হৈ পৰিছে। বুজা-নুবুজা এনে চিন্তাবোৰে তাইৰ মনৰ ভিতৰত লুটি-বাগৰ মাৰি থাকিল। কথাবোৰ ককাকে আৰু তাই ইমান সহজ ভাৱে লব নোৱাৰিলে। সিহঁতৰ দুখন গাঁৱৰ মাজত অত দিনে মধুৰ সম্পৰ্ক চলি আহিছে। তেনে হওঁতেও এইবোৰ ঘটনা ঘটোটা সপোনতো ভাবিব নোৱাৰা কথা। নাই নাই আমাৰ গাঁৱৰ ল'ৰা কেইটাকে বুজাব লাগিব। তাই মনতে ভাবিলে।

এই ঘটনা ঘটাব পিছৰপৰাই নঙকীক যেন কিছুমান যজ্ঞনাই ছায়াৰ দৰে খেদি ফুৰিছে। মাজে মাজে তাইৰ ভাৱ হয় এই যজ্ঞনাৰ পৰা হাত সাৰি থাকিবলৈ অন্য এখন পৃথিৱী থকা হ'লে তাই তাতে লুকাই থাকিলহেঁতেন। তাইৰ এই যজ্ঞনাৰ কথা কোনেও নাজানে, নুবুজেও।

কথাবোৰ ভাবি থাকোতে দেখোন হঠাৎ মানুহৰ সমাগম চোতালৰ মজিয়াৰ পৰাই দেখিবলৈ পালে। সিহঁতৰ গাঁৱৰ দুমকা, যতীনহৰ্তে হাতে হাতে দা-যাঠি লৈ গাবোপাবাৰ ফালে দৌৰি গৈ আছে। তয়ো কব নোৱাৰাকৈয়ে সিহঁতৰ পিছে পিছে দৌৰি গৈছে। তাই দৌৰি দৌৰিয়ে চিঞৰিব ধৰিলে, "ঐ দুমকা, ঐ যতীন।" কিন্তু তেতিয়া সিহঁতৰ তাইৰ চিঞৰ

শুনাব ধৈৰ্য্য আছে জানো? সিহঁতৰ গাত তেতিয়া হিংসাৰ প্ৰবৃত্তিয়ে ধাৰণ কৰিছে। তাই চিঞৰি চিঞৰি কান্দিব ধৰিলে। এতিয়া দুখন গাঁৱৰ মাজত কটা-কটি; মৰা-মৰিব সৃষ্টি হব। হে ভগৱান! এইবোৰ কি ঘটিব ধৰিছে। নিশ্চয় আমাৰ লাঙা দেওৰে লীলা এইবোৰ। এইবাৰ কিজানি লাঙাদেওৰ পূজাভাগ শুদ্ধভাৱে আগবঢ়োৱা নাছিল। তাই উভতি গৈ নাদৰ পাবলৈ দৌৰি গ'ল আৰু কেঁচা নাদৰ পৰা পানী উঠাই গোটেই গা তিয়াই ললে। তিতা গাবেই তাই আগবাঢ়ি গ'ল লাঙাদেওৰ থানৰ ফালে। কঁপা কঁপা হাতেৰে তাই আঠ কাঢ়ি লাঙাদেওক আৰাধনা কৰিব ধৰিলে। "হে লাঙাদেও! আমাৰ গাঁৱত তুমি শান্তি আনি দিয়া। অহাৰাৰ তোমাৰ চৰণত নৈবেদ্যৰ লগতে কলা মতা কুকুৰা এযোৰ বলি দিম।" এইদৰে কৈ কৈ তাই ফেকুৰিব ধৰিলে। তাই ঘূৰি চাই দেখিলে, তাইৰ পিচত চোন গাৱঁৰ তিৰোতামখায়ো হাত যোৰ কৰি বৈ আছে। সিহঁতক দেখি তাইৰ শোক দুগুণ চৰিল। এনেতে দূৰত দমাঙক দেখি তাই শান্ত হৈ পৰিল। তাই দমাঙৰ ওচৰলৈ গ'ল।

"কি হ'ল দমাঙ?"

"চিন্তা কৰিব নালাগে বিবি (বাইদেউ), সব থিক হৈ গৈছে।" দমাঙে ক'লে।

"কিন্তু কেনেকৈ?" নঙকীয়ে পুনৰ সুধিলে।

"আগতেই ধানাত খবৰ দিয়া হৈছিল। পুলিচ আহিছে।"

পুলিচ অহাত যেনিবা গাওঁখন শান্ত হৈ পৰিল। গাওঁখন শুই পৰা মানুহৰ দৰে হ'ল। নহলে যে কি কুকৰ্ণেৰে যুদ্ধখন নহ'ল হেঁতেন। তাৰ পিছতো কিয় জানো নঙকীৰ মনত অজান ভয় এটাই বাহ লৈ থাকিল। তেতিয়াৰে পৰা মাজে মাজে তাইৰ বুকখন কঁপি থকা হ'ল। দুৰূ দুৰূকৈ কঁপি থকা তাইৰ কলিজাটো তাই যেন মুঠি মাৰি ধৰিছে বাখিব কাৰণ তাই শুনিবলৈ পাইছে, গাবোপাবাৰ মানুহ বোৰে হেনো তলে তলে ভীষণ উত্তেজিত হৈ আছে। তাহাতে কোন সময়ত কি কৰে ঠিকনা নাই।

এখন অন্য পৃথিৱী

যুথিকা কলিতা
দ্বিতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

অয়নে হাতত আঁৰিৰ ডায়েৰীখন লৈ ততাতৈয়াকৈ নিজৰ গাড়ীখনৰ পিনে লব দিলে। হাজাৰটামান প্ৰশ্নৰ খেলিমেলি যেন অয়নৰ মন-মস্তিষ্কই হাহাকাৰ কৰি উঠিল। অয়নে সোঁ-সোৱাই গাড়ী চলাই ঘৰ পালেহি। গাড়ীৰ মাত শুনি মাক ভিতৰলৈ পৰা ওলাই আহিল। অয়ন আনদিনতকৈ সোনকালে ঘৰলৈ উভতি অহা দেখি আচৰিত হৈ তেওঁ সুধিলে - : কি হ'ল তোৰ আজি ইমান সোনকালে ঘৰ আহি পালিহি যে ? গা বেয়া নেকি ? নে ডিউটি শেষ হ'ল ?

: আহা! মা, ইমান প্ৰশ্ন কৰি নাথাকিবিচোন। আজি মই মোৰ ডিউটি আন এজনক কৰিবলৈ দিছো। মোৰ মনটো ভাল নহয় মা। — এই বুলি কৈ অয়ন নিজৰ কৰ্মৰ ফালে আগবাঢ়িল। হাতত আঁৰিৰ ডায়েৰীখন।

মাকো তাৰ পিছে পিছে গ'ল। তেওঁ পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিলে - : মন ভাল নহয় ... কি হৈছে তোৰ ? হস্পিটেলত কিব

তাই সেই কথা জানিয়ে হয়তো মোক একো জানিবলৈ নিদিওঁ গ'ল। তাইৰ চৰিত্ৰৰ বিষয়ে একো নজনা নেমেলকৈ তুমি একো নক'বা।

কওঁ নকওঁকৈ মাত লগালে - : নাই মা, একো থাকিবলৈ দিয়া। নিবিচাবিলে। তেওঁ ভাবিলে তেওঁৰ ল'ৰাই খুলি ক'বহি। বেগটো বিছনাত দলিয়াই থৈ বিছনাত বহি দিলে। ডায়েৰীখনৰ প্ৰথম পৃষ্ঠা। হঠাৎ তাৰ মনটো আজিও মনত পৰে তাৰ সেই অভিশপ্ত দিনটো। দিয়ে সেই দিনটোলৈ। আজি তাৰ বৰকৈ মন বাবেওতো নিশ্চয় সেই দিনটো অভিশপ্তই আছিল। হাতৰ চিনাকী আখৰকেইটাত সি তাইৰ হাতৰ

পুৰুষ প্ৰধান সমাজত মুখে মুখে প্ৰচলিত এক আহিছে। কিন্তু নাবী বহস্যময়ী হোৱাৰ কথাটো ? হয়তো যিদিনা নাবীও পুৰুষৰ নিচিনাকৈ হৃদয় ?

— আজি ময়ো বহস্যময়ী হৈ ব'লো অয়নৰ চকুত। কিন্তু এই হৃদয় ভঙা সিদ্ধান্ত ল'বলৈ মই যে বাধ্য। অয়ন মোৰ প্ৰশ্ন-প্ৰশ্বাস, তথাপিও সি আন এটি জীৱন। কাৰো জীৱনক জানি - শুনি ধ্বংসৰ মুখলৈ ঠেলি দিয়াৰ মোৰতো কোনো অধিকাৰ নাই।

বহস্য ভেদি আন নাবীৰ দৰে হৃদয় খুলি কথা

ক'বলৈ গ'লেও মই হৈ ব'ম অজস্ৰজনৰ বাবে নানা প্ৰশ্নবোধক চিহ্ন। অয়নে মোৰ বাবে দুখ পোৱাতো মই নিবিচাৰো। নিবিচাৰো তাৰ মনত ভুৱা আশাৰ কিৰণ জগাই মোৰ শ্বাস-প্ৰশ্বাসক সি আশ্ৰয় দিয়াতো। নিবিচাৰো মই তাৰ দুচকু মোৰ দুখত অশ্ৰুসিক্ত হৈ যোৱাটো! ... সি আন এটি জীৱন। মোৰ অধিকাৰ মাথোঁ মোৰ জীৱনত। অয়ন চিৰজীৱন সুখত থাকক, দীৰ্ঘায়ু হওক — সেয়াই মোৰ একমাত্ৰ প্ৰাৰ্থনা নেদেখাজনৰ ওচৰত।

— অয়নৰ দুচকু উপচি পৰিল। কিয় বাক সি আৰ্থিক ভুল বুজিলে ? কিয় সি তাইৰ দুৰ্বল মুহূৰ্তবোৰত সহাবি জগাব নোৱাৰিলে ? কিয় সি তাইক আশ্ৰয় দিব নোৱাৰিলে তাৰ মৰমৰ দুবাছৰ মাজত ? কিয় — ??? আজি সি নিজকে কাপুৰুষ যেন অনুভৱ কৰিছে। হাজাৰটা মান প্ৰশ্নই অয়নৰ বুকুত হেঁচা দি ধৰিলে। ৭মে, ২০০৮ ব সেই অভিশপ্ত দিনটোলৈ তাৰ বৰকৈ মনত পৰিল। সিদিনা আৰ্থিয়ে তাক পাৰ্কলৈ মাতিছিল আবেলি ৪ বজাত। সিও হাঁহিমুখে আহিছিল আৰ্থিক লগ পাবলৈ। আৰ্থিক সেইদিনা পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ গহীন ছোৱালী যেন লাগিছিল তাৰ। সি তাৰ ধেমেলীয়া স্বভাৱৰ সুৰতেই তাইক সুধিছিল — অ' সোণজনী, কি হৈছে তোমাৰ আজি ? কলেজত গহীন হোৱাৰ Competition পাতিছে নেকি? তাৰেই rehearsal কৰি আছা নিশ্চয়। প্ৰথম পুৰস্কাৰটো তুমিয়েই পাবা যেন লাগিছে।"

আৰ্থিয়ে অয়নৰ ফালে চাই ক'লে - : অয়ন, Please ধেমালি নকৰিবা।

আৰ্থিৰ মুখৰ মাত শুনি অয়নে হাঁহি মাৰি ক'লে - বাহ মৌন ব্ৰত ভাঙিল যেন পাইছো।

: অয়ন, মই কি কব খুজিছো এবাৰ শুনিবানে তুমি ?" আৰ্থিয়ে খঙাল চাৱনিৰে অয়নৰ ফালে চাই ক'লে।

: Hmmm...কোৱা কি কবা ?

: শুনা, আজিৰ পৰা তোমাৰ সৈতে মোৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। আৰ্থিয়ে নিজকে চম্ভালি গহীন হৈয়ে কথাখিনি ক'লে।

: ও, হয় নেকি ? তেনেহ'লে এতিয়া কাৰ লগতনো সম্পৰ্ক ৰাখিবা! কাৰোবাক ভাল লাগিছে যদি কৈ দিয়া

আকৌ। You have total freedom in this relation dear....., যি আছে কৈ দিয়া।" - সি হাঁহি হাঁহিয়েই ভঙ্গিমা কেতবোৰ দেখুৱাই কৈ গ'ল।

: Shut up অয়ন! সকলো কথাতেই ধেমালি মই ভাল নাপাওঁ। I am serious,.... আৰু তুমিও মোৰ কথাখিনিত গুৰুত্ব দিয়াটো মই বিচাৰো।

: Ok, ok, dear..... Please cool down... ইমান খং কিয় কৰা ? I will be serious now কি হৈছে কোৱা।

: অয়ন, মই অহাকালি চেমাইলৈ গৈ আছো। বোধহয় আৰু কেতিয়াও ঘূৰি নাহিম। মা-দেউতা হতে মোৰ বাবে তাৰেই দৰা ঠিক কৰিছে। আৰ্থিয়ে ক'লে।

অয়ন এইবাৰ উচাং খাই উঠিল। সি বুজিব পাবিলে যে তাই সঁচাই কৈছে। নানা প্ৰশ্ন কৰিলে তাইক সি—

: কিয় যোৱা ? ... দৰা কেতিয়া ঠিক হ'ল ? তাৰমানে ইমানদিনে মোক তুমি ফাকি দি আছিলি ? ... আজি কিয় কৈছা মোক ?

- আৰ্থিয়ে একো নামাতি মাথোঁ চাই ব'ল দূৰ-দিশলৈ। তাই একো নোকোৱা দেখি অয়ন পুনৰ উজ্জ্বল হৈ পৰিল। সি তাইক পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিলে —

: কি হ'ল আৰ্থি ? একো নোকোৱা কিয় ? কিবা সুধি আছো মই,.... মোক উত্তৰ দিয়া।... মোৰ জীৱন, মোৰ প্ৰেম-ভালপোৱা, মোৰ অনুভূতিৰ সৈতে খেলা কৰাৰ অধিকাৰ তুমি ক'ত পাবা ? ... কোৱা আৰ্থি,.... কোৱা....।"

আৰ্থি আৰু বৈ নাথাকিল। সাউংকৈ তাই বহাৰ পৰা উঠি ঘৰলৈ বুলি ৰাওনা হ'ল। পিছে পিছে অয়ন। তাই এইবাৰ খঙৰ মূৰ্ত্তি ধাৰণ কৰিলে আৰু অয়নৰ মুখা মুখি হৈ ক'লে - :Please, don't follow me ! মই এতিয়া বেলেগ সংসাৰ এখনত সোমাবলৈ গৈ আছো। তুমি মোৰ অতীত আজিৰপৰা।"

অয়ন শিলপৰা কপৌৰ দৰে একে ঠাইতে তথা লাগি ব'ল। ম'বাইলত বহুবাৰ চেষ্টা কৰিলে তাইৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ। কিন্তু সকলো ব্যৰ্থ হ'ল। সি তাইৰ ঘৰলৈও গ'ল। কিন্তু তাই ইতিমধ্যেই চেমাইলৈ গুচি গৈছিল।

: অয়ন, ভাত বাঢ়িছো। খাই লবি আহ।"

মাকৰ মাতত অয়ন বাস্তৱ পৃথিৱীলৈ ঘূৰি আহিল।

এটি দীঘল হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে। সি কমব পৰা ওলাই আহি মাকৰ পিনে থৰ লাগি চাই ব'ল। মাকে মন কৰিলে তাৰ **চকু দুটা**। তাৰ কাষ চাপি, তাৰ মূৰত হাত বুলাই **তক সুবিলে**।

: বাবা কি হৈছে অ' তেৰ ? কিয় এনেকৈ মন মাৰি আছনো ? "

সি একো মাতিব নোৱাৰিলে। শোক বেদনাই তাৰ হৃদয়খন খুন্দিয়াই আছিল। সি মাকক সারাটি এটি সৰু ল'ৰাৰ দৰে উচুপি উঠিল। মাকে ভয় খাই ক'লে : কি হৈছে ক'চোন ? মোক আৰু ভয় নুখুৱাবি। "

অয়ন নিজে চকুলাল ল'লে। সি যেন মাকক সকলো বিৱৰি কব তেনে মন গ'ল তাৰ। অৱশেষত সি কবলৈ ধৰিলে,

: মা — আৰ্হি আৰু নাই। "

: আৰ্হি নাই — মানে ??? "

: আৰ্হি ঢুকাল মা । "

: কি !!! কেতিয়া, কেনেকৈ ? " - মাকে আচৰিত হৈ ক'লে।

: আজি তিনিদিন হ'ল তাই ঢুকুওৱা। তাই AIDS হৈ ঢুকাল মা। - এইবুলি কৈ সি হুকুকাই কান্দি পেলালে।

মাকৰ মুখখন কোঁচ খাই আহিল। তেওঁ পুত্ৰৰ দুখত দুখিত হ'ল, কিন্তু আৰ্হিৰ বেমাৰটোৰ কথা শুনি নাক নোকোচাইও যেন থাকিব নোৱাৰিলে। অজানিতে তেওঁৰ মুখৰপৰা ওলাই আহিল, ভালেই হৈছে দে। তোক কষ্ট দি তাই যি পাপ কৰিলে, তাৰেই ফল পালে তাই।

মাকৰ মুখত আৰ্হিৰ এনেকথা শুনি অয়ন অশান্ত হৈ পৰিল। সি চিঞৰি ক'লে —

: মা, তেনাক মই কাৰো কৰিছো। এনে কথা নকবা। Please, তই সেই কথা জানিয়ে হয়তে মোক একো জানিবলৈ নিদি ওচি গ'ল। তাইৰ চকুৰ বিষয়ে একো নজনা নেমেলকৈ তুমি একো নক'বা। তুমি মোক অকলে এৰি দিয়া মা.....। "

অয়ন অস্থিৰ হৈ পৰিল। মাকেও একো নোকোৱাকৈ আঁতৰি গ'ল। অয়নে পুনৰ কমলৈ গৈ ডায়েৰীখন মেলিলে।

" ৪ মে, ২০০৮ —
— গাটো বৰ ভাল লগা নাই। জঙ্গল, জঙ্গল লাগি আছে। খুবোই দুৰ্বল অনুভৱ কৰি আছে। কি হৈছে জানো

??? ওজনো বহুত কমিল। মা-দেউতাই বহুদিনৰ পৰা বৰ টো জোৰ কৰি আছে Test কৰাই লবলৈ। ইপিনে P.G Entrance পালেহিয়েই। যোৱা বছৰটো এনেয়ে গ'ল, এ বছৰ at least seriously পঢ়ি পৰীক্ষাতো দিম। সেয়ে মনে নোযোৱা হৈছে Test কৰাবলৈ, গৈ Time waste কৰিবলৈ আৰু বেলেগ tension মূৰত জাপি ল'বলৈ। তথাপি আৰ্হি মা-দেউতাব হেঁচাত পৰি ঠিক কৰিছো অহাকালি আটাইবোৰ Test কৰাবলৈ ব্লাড দি আহিম। চাওঁচোন কি ওলায় ? ভয়ে লাগিছে মনে মনে — মোৰ যদি বেলেগ কিবা বেমাৰ ওলায় ! সৰু সুৰা কিবা হ'লে কোনো tension নাই... কিন্তু... কি কি যে ভাবি থাকো মই ! অৱশ্যে হবওতো পাৰে ডিউটিত থাকোতে HIV Positive বোগীৰ Blood Sample draw কৰিছিলো মই। আৰু সেই সময়ত কতবাৰ যে বেজি খোচ খাইছো। কিমানজনৰ যে gloves নিপিন্ধাকৈয়েই Blood draw কৰিছো, বিন্ধা খাইছো আৰু পিছত গম পাইছো তেওঁলোকৰ হেনো HIV Positive ওলাল Test report ত। দোষ মোৰেই অৱশ্যে। আমি প্রতিটো খোজত সৱধান হৈ উচিত। ডাক্তৰেই যদি বোগী হৈ ৰয়, তেন্তে বোগীক কোৱা চাব। হে: প্ৰভু, মোক ৰক্ষা কৰিবা। মই যাতে HIV Positive নোলাওঁ। "

'৬ মে, ২০০৮ —

ডায়েৰী, আজি মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ শোকাৱহ দিন। আজি মোৰ Test report বোৰ মই নিজে লৈ আহিলো। মই মই HIV Positive..... আকাশখন যেন মূৰৰ ওপৰত খহি পৰিল। এনে অনুভৱ হৈছিল report পাই। Councillor জনে জানে মই ডাক্তৰ হওঁ বুলি। তেওঁ মোক তথাপি বহু বুজালে। মই যেন মুঠা যাম তেনে লাগি আছিল মোৰ। নিজকে বহুত বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলো। Councillor জনৰ আগতেই মই হুকুকাই কান্দি পেলালো। কি হৈ গ'ল মোৰ জীৱন। কিয় এনে হ'ল ? কি মোক কৰিছিলো মই ? ... মই অয়নক কেনেকৈ ক'ম ? সি মোক বুজি পাবনে ? সি বাক সহ্য কৰিব পাৰিবনে ? মোৰ জীৱনত সহ্য কৰিব মোৰ মা-দেউতা আৰু ভনীয়ে ? মোৰ জীৱনত কু-প্ৰভাৱৰ ছা মোৰ সৈতে জড়িত আটাইবোৰৰ ওপৰতেই পৰিব দেখোন। বাইজে মোক হাজাৰটা প্ৰশ্ন নকৰাকৈ থাকিব

? পাৰিবনে মোক সহজ চকুৰে চাবলৈ! বাইজে বাক মোৰ লগতে অয়নকো কু-চৰিত্ৰৰ বুলি ভাবিব নেকি ?

উ: নিয়তিৰ কি পৰিহাস।

অয়নক মই কিদৰে বুজাম। আৰু বুজালেও বা হ'ব কি ! চাৰিবছৰীয়া প্ৰেমৰ মধুৰ সম্পৰ্কৰ অন্ত পৰিব এটি অপ্ৰত্যাশিত সত্য কথাৰে। চিৰদিনৰ বাবে প্ৰশ্নবোধক চিহ্ন হৈ পৰিব মোৰ লগতে অয়নো। মোৰ জীৱনৰ আয়ুস চুটি বুলি মই আজি গম পালো। গতিকে, মোৰ এই চুটি শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ বেমাৰী দেহাটোক তাৰপৰা আঁতৰাই ৰখাই ভাল হ'ব। তাৰ এটি সুন্দৰ, সুস্থ ভৱিষ্যৎ হওক, এয়াই মই বিচাৰো। তাৰ মুখৰ হাঁহি মোৰ বাবে জ্ঞান হৈ পৰাতো মোৰ সহ্য নহ'ব। মোক হেৰুওৱাৰ দুখ নিশ্চয় পাব সি, কিন্তু মোৰ জীৱনৰ কু-প্ৰভাৱতো তাৰ জীৱনত নপৰিব। মই মা-দেউতাক একো কব বিচৰা নাছিলো। কিন্তু দেউতাই নিজেই আটাইবোৰ report চাবলৈ আহিল। হুকুকাই কান্দি ওলাই আহিল মোৰ। দেউতাইয়ো কান্দি মোক সৱাটি। ঘৰৰ আটাইকে কথাতো জনোৱা হ'ল। আটাইয়ে শোকত ভাঙি পৰিল। মই মা-দেউতাক কান্দি- কান্দিয়েই ক'লো যে মোৰ কাৰো সৈতে শাৰীৰিক সম্পৰ্ক নাছিল অথবা কেতিয়াও কাৰো তেজ গ্ৰহণ কৰা নাছিলো আৰু ডাগছ জাতীয় বস্তু সেৱন কৰাৰ প্ৰশ্নই নুঠে। মই আজি ভুক্তভোগী হ'লো মোৰ নিজৰ অসৱধানতাৰ ফলত।

দেউতাই অশেষ ধৈৰ্যৰে ধীৰ-স্থিৰ ভাবে চিন্তা কৰিলে। মোৰ পৰামৰ্শৰ লগতে মা আৰু ভনীয়ে পৰামৰ্শ ল'লে। আমাৰ সমাজৰ হাজাৰটা প্ৰশ্নৰ সন্মুখীন হৈ থকাতকৈ মই হেনো চেমাইত থকাই ভাল হ'ব। ঘৰৰ মানুহ মাজে-মাজে গৈ থাকিব। ময়ো মাজে-মাজে আহি থাকিব পাৰিম। তাত চিকিৎসা লৈ থাকিলেই হ'ল। মোৰ দেউতাৰ চিনাকি কেইবাজনো ডাক্তৰ খুঁজা তেতিয়া থাকে। ভাড়া লৈ এটা ল'ম। আমাৰ বনকৰা ছোৱালী, বন্দনাকো মোৰ লগত পঠিয়াব। তাই মোৰ লগতেই থাকিব। মা-দেউতা ভনীয়ে কিছুদিন থাকি ঘূৰি আহিব।

— মই দেউতাৰ কথাত মান্তি হ'লো যদিও হিয়া থাকুৰি কান্দি ওলাই আহিল। ভাবিছিলো কইনা সাজত ঘৰৰপৰা, মা-দেউতাৰ পৰা বিদায় ল'ম। কিন্তু ... কিন্তু

বিদায় ল'ব লগা হ'ব বেমাৰীৰ সাজত। সপোন, কল্পনাবোৰ এতিয়া যেন অবাস্তৱ হৈয়ে ৰ'ব। মই মান্তি হ'লো অয়ন আৰু ভনীয়েৰ কথা ভাবি। সিহঁতৰ একো একোটা সুন্দৰ ভবিষ্যৎ হওঁক....., ভগৱানৰ ওচৰত সেয়াই মোৰ প্ৰাৰ্থনা।

এটা অভিশপ্ত দিনৰ অন্ত পৰিল। আজিৰপৰা মোৰ দিনলিপিৰ অৱয়ৱ হয়তো আগৰ নিচিনা মধুৰ, বোমান্টিক, সপোন ভৰা নহ'ব। হ'ব শিলব দৰে খহটা, কঠিন আৰু অশ্ৰদ্ধা।

HIV Positive আৰ্হিৰ অশ্ৰদ্ধা জীৱন আৰম্ভ হ'ল অয়নৰ বেদনাভৰা দিনবোৰেতে। অজস্ৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি হাবাধুৰি খালে সি। সপোন সপোন লগা বাস্তৱৰ দিনবোৰক, স্মৃতিবোৰক বুকুৰ মাজত আলফুলে সৱাটি অব্যক্ত বেদনাত ছটফটাই থাকিল সি। চিকিৎসক হিচাপে নিষ্ঠাবান, কৰ্তব্য পৰায়ন সি। কিন্তু নিজেই আজ্ঞান্ত হৈ ৰ'ল অন্য এক বেদনাক্লিষ্ট হৃদয়ৰ বোগত... বিটো বোগৰ দৰে তাৰ সেই শকত-আৱত কিতাপৰ মাজত কতোৱেই নাই।

— আৰ্হিহঁতৰ ঘৰৰ খবৰ নথকা নহয় সি। ভনীয়েকৰ বিয়া হৈ গ'ল খুউৰ ধুমধামেৰে। আৰ্হিকো বিয়াত দেখা গৈছিল। তাই হেনো বহুত ক্ষীণাইছিল। বহুত ধুনীয়াকৈ সাজিছিল হেনো তাই। ক্ষীণ দেহাটোত কিমান ধুনীয়া দেখিছিল অয়ন কল্পনাও কৰিছিল। ডিঙিত হেনো মঙ্গলসূত্ৰ এডালো আছিল। কপালত সেন্দূৰ আছিল নে নাই কোনোৱেও ধৰিব নোৱাৰিলে হেনো। আগফালৰ চুলিখিনিয়ো সেওঁতাতো ঢাকি ৰাখিছিল হেনো! ... অয়নে খণ্ড খণ্ডকৈ এইবোৰ কথা অ'ত ত'ত শুনি আহিছিল। তাইক এবাৰ চোৱাৰ অদম্য হেঁপাহ আছিল তাৰ। কিন্তু খং, বাগ, অভিমানত সেই হেঁপাহ চেপেটা লাগি বৈছিল।

— আজি OPD ত বোগী এজন আহিল। হাতত এখন কাগজৰ টুকুৰা। অয়নৰ ফালে কাগজখন আগুৱাই দি দুখীয়া বোগীজনে ক'লে - "ছাৰ, মই বৰ দুখীয়া ... আমাৰ চিনাকি ডাক্তৰণী বাইদেউ এজনীয়ে মোক ইয়ালৈ পঠিয়াইছে। তেওঁ বৰ বেমাৰী হৈ পৰিছিল। সেয়ে মোক চাব নোৱাৰিলে। যোৱাকালি বেচেৰী বাইদেউজনী ঢুকাল। এই চিঠিখন ইয়াত দেখুৱাবলৈ দিছে। ছাৰ, আপুনি চাই দিবনে ?

অয়নে কাগজখন মেলি পঢ়িবলৈ ধৰিলে। তাৰ

চিনাকি আখৰকেইটা — অলপ টো খেলিছে আখৰ কেইটাই

০০০০

"Respected Sir,
Please help this Patient. He belongs
to a very poor family.

Thanks,
Dr. Aarhi Dutta"

অয়নৰ মূৰটো কেইছেকেণ্ডৰ বাবে ঘূৰাই যোৱা
যেন অনুভৱ হ'ল। এয়া তেওঁৰ এসময়ৰ প্ৰেমিকা 'আৰ্হি'ৰেই
আখৰ। অয়নে বোগীজনক বহুত প্ৰশ্ন সুধিবলৈ ল'লে।
: তুমি তাইক কেনেকৈ চিনি পোৱা? তাই কেনেকৈ
চুকাৰ? কি হ'ল? মোক সোনকালে কোৱা।"

বোগীজনে একালৰপৰা উত্তৰ দি গ'ল-

: হাব, মোৰ ভতিজা ছোৱালীজনীয়ে তেওঁলোকৰ
ঘৰতেই কাম বন কৰি ডাঙৰ হ'ল। তাই তেখেতৰ লগত
চেন্নাইতো আছিল। ডাক্তৰ আছিল যদিও বহুত বেমাৰী
আছিল হেনো তেওঁ। বেমাৰেই নুগুছে। চেন্নাইতে চিকিৎসা
লৈ আছিল। বেমাৰৰ কাৰণেই হেনো তেওঁৰ বিয়াও নহ'ল।
বেমাৰ হৈয়েই চুকাৰ যোৱাকালি। বৰ দুখ হৈছে ঘৰখনত—!

অয়নৰ কাণত আক একো নোসোমাল। লগে লগে
কেইবাটাও নাম্ভাৰত ফোন লগালে সি। নিজৰ ডিউটিটো
আন এজনক দিলে। বোগীজনক তেওঁ পৰীক্ষা কৰিলে।
নৰ চিকিৎসা আৰু পাত্ৰ আহিবলৈ ক'লে। অয়নৰ আক
পোৱা নাপালো। নিজৰ নাম কেইজনক তাৰ ডিউটিটো

মেনেজ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনাই সি চিকিৎসালয়ৰ পৰা
ওলাই আহিল। শোকাগ্ৰস্ত পৰিয়ালবৰ্গক সান্ধাৎ কৰাৰ
সাহসকণ সি ক'ত পালে নাজানিলে। মজিয়াত ধূপ-ধূনা
জকলাই সজাই থোৱা আৰ্হিৰ ফটোখনত দুডালমান নাৰ্জি
ফুলৰ মালা আৰি থোৱা আছে। হাঁহি আছে তাই আটাইৰে
পিনে চাই। অয়নৰ পিনে চাই তাই যেন মন খুলি হাঁহিছে-
জেনে অনুভৱ হ'ল তাৰ। আৰ্হিয়ে যেন তাক কৈছে— অয়ন,
মনত আছেনে, এইখন ফটো যে তুমি তুলিছিলি। তুমি
ভালপোৱা ফটোখনেই এইখন।

অয়নৰ বুকুখনে বেদনাত হাহাকাৰ কৰি উঠিল। সি
তাইৰ মাক-দেউতাকৰ আগত মুখ ফুটাই একোৱেই ক'ব
নোৱাৰিলে। বৰং দেউতাকেহে তাৰ হাত দুখনত ধৰি "আৰ্হিক
ক্ষমা কৰি দিবা" বুলি কৈ হকহকাই কান্দি উঠিল।

সি কেনেকৈ নিজক চম্ভালি ঘৰৰপৰা ওলাই
আছিল। তাৰ পিছে পিছে আৰ্হিৰ ভনীয়েকো ওলাই আহিল।
হাতত আৰ্হিৰ ডায়েৰীখন। ডায়েৰীখন অয়নলৈ আগবঢ়াই দি
তাই ক'লে - অয়ন দা, এয়া আৰ্হিৰ ডায়েৰী— আপোনাক
দিও বুলি থৈছো। তাইক ক্ষমা কৰি দিবা।

সি আথে বেথে ডায়েৰীখন হাতত তুলি ল'লে।
ভনীয়েকৰ পিনে চাই সি ক'লে-

: পাৰা যদি তোমালোকে মোকহে ক্ষমা কৰিবা!
সি ডায়েৰীখন হাতত হৈ নিজৰ গাড়ীৰ পিনে খোজ
ল'লে।

০০০০০

আকাশ স্পৰ্শৰ স্বপ্ন

মহেন্দ্ৰ কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

(১)

নেজানো, ক'ত কি বিসংগতিয়ে দেখা দিছিল, পাই হেৰুৱাব বেদনা নাইবা
নেপোৱাৰ বেদনাই মোক ক্ৰমশ: দুৰ্বল কৰি তুলিছিল। মই হৈ পৰিছিলো জীৱন যুদ্ধত
সৰ্বহাৰা হোৱা এজন অঘৰী পদাতিক। এক কথাত এজন কুঁজা মানুহ।

মোৰ ভাৱনাৰ আকাশেৰে বাধাহীন ভাৱে পাৰ হৈ গৈছিল বাৰিষাৰ বৃষ্টি, শীতৰ
কুঁৱলী, ফাগুণৰ পচোৱা, জেঠ-আহাবৰ ব'দালি। যিখন আকাশ আছিল মোৰ আকাংক্ষাৰ
উচ্চতাত। যাক চুবলৈ মোৰ হাবিয়াস আছিল, আজিও আছে সেই হাবিয়াস, আকাশ
স্পৰ্শৰ স্বপ্ন ...।

মোৰ জন্ম হৈছিল গাঁৱত। মই এজন গাঁৱলীয়া। তথাপিও মই পোৱা নাছিলো
গাঁৱৰ আনন্দ, মুক্ত জীৱন। মোৰ শৈশৱ আছিল টিউচনৰ কিতাপৰ মাজত। গাঁৱত নদী
আছে কিন্তু সাঁতুৰি নাপালো, জলফাইৰ গছ আছে কিন্তু বগাই নাপালো। শিক্ষা গ্ৰহণৰ
আচল অৰ্থ নিৰিচাৰি দৌৰিছিলো পৰীক্ষাত অধিক নম্বৰ পোৱাৰ প্ৰতিযোগিতাত। কোনোবাই
ডাঙৰ হ'লে কি হ'ব বুলি সুধিলেই তপৰাই উত্তৰ দিছিলো পাইলট হ'ম, আকাশৰ
নীলাত উৰিম —

(২)

জানো সঠিক তেজৰ সমুদ্ৰত আছে প্ৰেমৰ দ্বীপ উপমাৰ নকৰো অপচয়, প্ৰেম নিৰ্জনতাৰেই
প্ৰতীক (হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য)

মোৰ দুচকুতে এদিন তেওঁৰ সাগৰ নীলা দুচকুত পৰিছিল। সেইদিনাই মোৰ সমগ্ৰ
জন্মনা-কল্পনা উলট পালট হৈছিল। আকাশৰ নীলাত উৰাৰ কৈ তেওঁৰ দুচকুৰ নীলাত
উৰাৰ হতাছা জাগিছিল। আকাশ স্পৰ্শৰ ঠাইত তেওঁৰ মন আকাশ চাবলৈ হাবিয়াস
জন্মিছিল।

মোৰ জন্ম হৈছিল
গাঁৱত। মই এজন
গাঁৱলীয়া।
তথাপিও মই
পোৱা নাছিলো
গাঁৱৰ আনন্দ, মুক্ত
জীৱন। মোৰ
শৈশৱ আছিল
টিউচনৰ কিতাপৰ
মাজত। গাঁৱত
নদী আছে কিন্তু
সাঁতুৰি নাপালো,
জলফাইৰ গছ
আছে কিন্তু বগাই
নাপালো।

তাৰ পিছত এদিন আমি দুয়ো ভাল পোৱাৰ শিকলিৰে বান্ধ খালো। কিন্তু গতানুগতিক সময়ৰ সৈতে খোজ দিয়াত ধৰা দিলে তেওঁৰ মন। সেই যেতিয়া প্ৰণৱদাৰ কবিতা আওৰাইছিলো তেওঁ বুজা নাছিল। কিশোৰ কুমাৰৰ গীতবোৰৰ কথা ক'লে তেওঁ নুশুনিলে। আচলতে তেওঁ মোৰপৰা বিচাৰিছিল মোৰ দামী মবাইলত গান শুনিবলৈ, অনুবাদত এসম্পদ বৰবাদ কৰিবলৈ। যিবোৰ মোৰ বাবে আছিল অসম্ভৱ। সেয়ে এৰা এৰি হ'লো আমি ইজনে-সিজনৰপৰা। চিঙি পেলালো আমাৰ ভালপোৱাৰ শিকলি।

মই তেওঁক হেৰুৱাই কৰা নাছিলো পাগলামি, হোৱা নাছিলো বিষম সেৱদাস। মাথো এদিন জ্ঞান হেৰুৱাই এক্সবত ছপিছিলো চিগাৰেট। যি চিগাৰেটৰ ধোৱাৰ মাজত দেখিছিলো দেউতাৰ মৌলি আশা ভৰা মুখখন আৰু শুনিছিলো আইৰ

নিচুকণি -

আমাৰে মইনাই বাৰীত বগবী কৰ এ, আৰু তেতিয়াই নিজৰ পতনৰ কথা গম পাই মই দৌৰি আহিছিলো মোৰ সপোন দিঠক কৰিবলৈ, লক্ষ্য পাবলৈ, আকাশ চুবলৈ। কিন্তু তেতিয়া সকলো যে শেষ। মোৰ মানসিক, শাৰীৰিক সকলো শেষ কৰিলে সেই তেওঁৰ দুচকুত দুচকু পৰা পৱিত্ৰ ক্ষণটোৱে। কৰবাত পঢ়িছিলো - এটা অসম্ভৱ স্বপ্ন আৰু এক অশ্ৰুশূন্য এয়ে জীৱনৰ একমাত্ৰ গৌৰৱ। স্বপ্ন অসম্ভৱ বুলি জানিও স্বপ্নৰ পিছে পিছে দৌবা এয়াই জীৱন।"

মইও এতিয়া দৌৰিছো জীৱনৰ সূত্ৰেৰে। আকাশ স্পৰ্শৰ স্বপ্নেৰে...

০০০

(২০১০-১১ বৰ্ষৰ খিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগীতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

মুখ আৰু অজানীয়ে সত্য কি বস্তু নাজানে।

ভগৱানে সেইসকলক ঘৃণা কৰে যি নিজৰ প্ৰশংসা কৰে।

শিক্ষক এডাল মানুহ নহৈ নিজে জ্ঞান আনক পোহৰ দিয়ে।

- বুদ্ধদেৱ।

- ববীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ।

- চক্ৰেটিছ।

সপোনৰ চকুলো

বন্দনা ভৰালী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

কালি শেষ ৰাতি এটি সপোন দেখিলো - মোৰ গাঁওখনৰ মূৰৰ বৰা, জহা ধানৰ বোৱতী পথাৰ খনিত চপচপীয়া পানী আৰু পানী। ব'হাগৰ ন-পানীত সেইয়া মাছৰ উজান, সেন্দূৰীয়া পুঠিৰ লানি।

দূৰৈৰ পিটনি ডৰাত মতা ম'হৰ পিঠিত মদন ককাইৰ সুবিত বনগীতৰ সুৰ -

কোনোবা গাভৰুৰ বুকুৰ বেদনা

পেলাইছে জুৰ।

লগতে দেখিলো গাওঁখনৰ পিছফালে বিলখনত হাতত জাকৈ, জুলুকী, পল'লৈ মানুহেই মানুহ।

সোৱা মাকন, পাপৰি হতে আহঁতৰ তলত টকা গগণাৰে জেং বিহৰ আখৰা পাতিছে। চহৰৰ মঞ্চত নাচিবলৈ সিহঁতৰ হেনো হেতা-ওপৰা। তদুপৰি গাঁৱৰ সকলোৰে আদৰৰ ধন দাইটিৰ বৰ জীয়ৰী মিনতি' ব হেনো বিয়া। দৰা হেনো চহৰত থাকে -।

মালতী খুড়ীয়ে দীঘল ওৰণিৰে অতিথিক সোধ-পোছ কৰিছে, হাতত তামোল পাণৰ শৰাই লৈ। কিন্তু এয়া কি হ'ল। হঠাৎ দেখোন ওলট-পালট হৈ গ'ল। লাগিল হুৱা-দুৱা।

উৰলি-ধ্বনি এৰি হ'ল কান্দোনৰ বোল। দৰা আদৰিবলৈ পাত বাহাৰ নাহৰ পাতেৰে, বড়া মদাৰেৰে বগা তুলাৰে মাজত স্বাগতম' বুলি লিখি গাঁৱৰ ডেকাই সজোৱা পদূলিত তেজৰ বোল। ধন দাইটিৰ কান্ধৰ গামোছা খহিল, মালতী খুড়ী বাউলী হ'ল। অতিথিয়ে ঠাহ খাই থকা টিনপাতৰ বড়া থলী, নিজম-নিমন্ত্ৰণ, ক্ষপ্তকলৈ যেন মৰিশালি।

নিমন্ত্ৰতা ভেদি বু বু বা বা ...। ধন দাইটিৰ মাজু ল'ৰা কনক। সি পথাৰ সমাৰ, ঘৰুৱা বন-বাৰীক ভয় নকৰিছিল। বাৰ বছৰ আগতেই গৈছিল হেনো চহৰলৈ, মাটৰ চাকৰিত ইণ্টাৰভিউ দিবলৈ। সেই যোৱাই যি গ'ল ঘূৰি নাছিল আকৌ ঘৰলৈ। মালতী খুড়ীয়ে বহু দিন বহু ৰাতি চকুলোৰে পাৰ কৰিছিল। পুতেকলৈ ভাত বাঢ়ি কিমানদিন যে বৈ থাকিল।

কিন্তু আজি সি ঘৰলৈ ঘূৰিল, তেজৰে তুমৰলি নিখৰ দেহটো লৈ।

গাঁৱৰ বৰ মেধি দাইটিয়ে গাত বৰখনীয়া কাপোৰখন মেৰিয়াই লৈ কইনা পক্ষৰ চোতালত থিয় দিছিলহে মাথোন। তেতিয়াই কনকৰ শৱ লৈ ৰাইজ শ্মশানমুখী হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। মোৰ দীঘল হুমুনিয়াহ এটি ওলাই আহিল। হায়। মোৰ মাটিৰ, মোৰ গাঁৱৰ পাহোৱাল ডেকাৰ আজি এনে বিলৈ। এনে অমূল্য জীৱন ত্যাগ কৰিলা কালৈ? দূৰৈৰ মহাজিদৰ আজানৰ ধ্বনিত সাৰ পালো। দুচকুত দুটোপাল তপত চকুলোৰে ...।

০০০

দেউতা

হিকমণি কাকতি
স্নাতক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

পশ্চিমৰ বান্ধনি বেলি মাৰ যোৱাৰ লগে লগে ছাত্ৰাবাসটোলৈ নামি আহে আন এটি বঙীণ সন্ধিয়া। এই সময়খিনিতে প্ৰায়ভাগ আবাসী মিলিত হয় আবাসটোৰ সেই নিৰ্দিষ্ট টি ভি থকা কোঠাটোত, য'ত আৰম্ভ হয় তেওঁলোকৰ দিনটোৰ অভিজ্ঞতাৰ বিৱৰণী তথা কিছু মিঠা কথাৰ জোৰদাৰ বঙীণ আভা। এইখিনি সময়ত হোটেলখনৰ চুপাৰ দেউতা মানে বৰীন বেনাৰ্জীয়েও তেওঁলোকক হকা বধা কৰিবলৈ নাহে, অন্ততঃ বৰীন বেনাৰ্জী প্ৰয়োজনতকৈ অলপ চহমাৰে এজন সবল ব্যক্তি, গোটেই হোটেলখনৰ পাবলগীয়া সকলোখিনিৰেই পালে। তেওঁ স্বীকাৰ সন্তানহীনতা। কিন্তু বেনাৰ্জীৰ বাবে এইটো কোনো প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ দেউতা তেওঁ। তেনেদৰে অৱকাশেই বা ক'ত। 'ঐ তেওঁ গুলাচেন ইয়াৰপৰা দলটোৰ হঠাৎ আগমনৰ বাবেই হয়তো টি ভি সদায় সেই একে সোপা অসভ্যালি ইহঁতৰ। আকৌ পল্লৱৰ ধমকনি। তেওঁলোকে পল্লৱহঁতৰ অভিপ্ৰায় বুজি গ'ল।

"ঐ উলিয়া সেইটো কামলা" পল্লৱ কৰি লাগিল।

বনেনৰ গৰম কৰি থকাৰ সময় নাই।

চিহ্নিত তেওঁলোকে প্ৰৱেশ কৰিলে এনে এখন চ'ট। নৈশ ভোজনৰ শেষত প্ৰত্যেকেই নিজৰ গোটেই কোঠাটো বিশৃংখল। তেওঁলোক ভালকৈ বহি লৈ সৃষ্টি কৰিলে আন এটি আভা, যাৰ ট'পিক হ'ল সন্ধিয়া লোকে

কিমান দুখী
তেওঁলোক সন্তান
থকা বাবে।
আজিৰ পৰা
তেওঁ মূৰ তুলি
ভাবিব পাৰিব -
সন্তান যদি জন্ম
লয় পিতৃ-মাতৃৰ
অনুভূতিক
আঘাত দিয়াৰ
বাবৰ তেজ তেওঁ
কিয় সুখী নহ'ব
তেওঁৰ
সন্তানহীনতাৰ
বাবে।

সন্ধিয়া সাত বজাৰ আগত।
চাপৰ, তালুত চুলিৰ পৰিমাণ কম আৰু ডাঠ ফ্ৰেমৰ
বাবেই তেওঁ হ'ল দেউতা। তেওঁ জীৱনৰ পৰা
কবিতা নোখোজা এটি চৰম সত্য হ'ল তেওঁৰ
দুখৰ কথা হ'বই নোৱাৰে। এই আবাসটোৰ
তেওঁৰ সন্তানহীনতাৰ বাবে আৰুচোচ কৰাৰ
আমাৰ অলপ কাম আছে। - পল্লৱৰ পাঁচজনীয়া
কোঠাত থকা প্ৰত্যেকজন আবাসী বিৰক্ত হৈ উঠিল।
'ওলা, ওলা পিছত চাবি টি ভি,- চব পঢ়গৈ যা' -

পালে। মাৰ যোৱাৰ ভয়ত গোটেই সোপা ওলাই
যেন অধৈৰ্য। বুঢ়া অহাৰ আগতে মজাটো শেষ

সি চি ডি টো উলিয়াই লগাই ল'লে। কেইমুহুত
জগতত য'ত অশ্লীলতা, কেৱল অশ্লীলতা।
গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে বাজি উঠিল ডাইনিং হাৰ
কোঠাত সোমাল। পল্লৱহঁত বনেনৰ কোঠাত সোমাল
কোঠাত সোমাল। পল্লৱহঁত বনেনৰ কোঠাত সোমাল

টক টক টক।

'কোন ?' বনেনৰ তীক্ষ্ণ চিঞৰ।

"মই, মইহে বনেন দা। বাবুৱে আপোনালোক
পাঁচজনক ডাইনিং হললৈ মাতিছে।" বান্ধনি শ্যামৰ ভয়াৰ্ত
মাত।

"দেউতাই মাতিছে, কাৰণটো কি ? সকলো গম
পালে নেকি অ' পল্লৱ ?" বনেন যেন ভয়ত পাগল হৈ যাব।

গম পালে হোটেলৰ পৰা বাহিৰ। "ঐ পল্লৱ চব
তোৰ দোষ। কিহে পাইছে এই সোপা আমাৰ মূৰত সোমাই
দিবলৈ ?" কাৰ্বি ল'ৰা হাজৰ মুখ কান্দো কান্দো।

'ব' চোন মজা তইতেও লৈছ। শান্তি মই কিয়
অকলে পাম, হা ? পিছে, যাও ব'লছোন। বেলেগ কাৰণতো
মাতিব পাৰে।' পল্লৱৰ কথাত সিহঁতে ডাইনিং হলৰ পিনে
অগ্ৰসৰ হ'ল।

ডাইনিং হ'লত বেনাৰ্জী ছাৰ। মুখত হাঁহি নাই।
মানে কথা বিষম। সিহঁত গৈ পোৱাত ছাৰে মূৰ নদঙাকৈ
ক'লে - বহ।

সিহঁত নবহি থিয় হৈয়ে থাকিল।

"তোমালোকৰ পৰা মই এই আশা কৰা নাছিলো।
সন্ধিয়া কি চাইছিল টিভিত। কালি ৰাতিপুৱাই টালি টোপোলা
বান্ধি হোটেলৰপৰা যাবলৈ সাজু হ'বা।" বেনাৰ্জী বহাৰ
পৰা উঠিল।

পল্লৱৰ বাদে বাকীকেইজনে সেই ঠাই পৰিত্যাগ
কৰিলে। "পল্লৱ তুমি কি কৰিলা? জুনিয়ৰক তুমি কি শিক্ষা
দিবাহে। যোৱা এতিয়া।" বেনাৰ্জীৰ তীক্ষ্ণ ধমক।

হঠাৎ পল্লৱ বেনাৰ্জীৰ ভৰিত দীঘল দি পৰিল।
"দেউতা এবাৰলৈ আমাক নিজৰ ল'ৰা বুলি ক্ষমা কৰক।
এনেকুৱা ভুল আৰু দুনাই নহয় দেউতা। এবাৰলৈ।"
এটি শব্দ দেউতাৰ আগমনে বেনাৰ্জীক এখন বেলেগ জগতলৈ
লৈ গ'ল। তেওঁৰ ঋণ যেন নিমিষতে শেষ হৈ গ'ল। তেওঁ
পল্লৱক দাঙি ধৰি ক'লে - 'মোৰ সন্তান তোমালোক। সন্তানৰ

এনে অধঃপতন মনত কষ্ট দিয়ে। যোৱা এনে ভুল নকৰিবা।'
ধন্যবাদ দেউতা - এনে ভুল আৰু কেতিয়াও নহয়। পল্লৱৰ
হাস্যবদন উভতনি।

বেনাৰ্জীৰ ভাল লাগিল। অন্ততঃ আৱাসটোৰ
ল'ৰাবোৰে তেওঁক সন্তানৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়া
নাই। তেওঁ নিশা ভোজনৰ পিছত আইন দিনাৰ দৰে আবাসটো
এপাক মৰাৰ বাবে ওলাই আহিল।

"চালা বুঢ়াক পটোৱাৰ বেট আইডিয়া কি জান?
মোক সোধ। 'দেউতা' বুলি কৈ জেক দিয়া। চব দোষ মাফ।
জীৱনত এটাও জন্ম দিব নোৱাৰিলে আৰু গোটেই জাক
ল'ৰাৰ দেউতাক হয়।"

কথা কেইবাৰ অৰ্জুনৰ গাভীৰপৰা ওলোৱা তীবৰ
দৰে তেওঁৰ কাণত পৰিল। হয়, এইটো পল্লৱৰ মাত, বেনাৰ্জীৰ
সকলো আবেগ অনুভূতিৰ ওপৰত যেন এক প্ৰচণ্ড গোৰ।
তেওঁ ধীৰে ধীৰে ডাইনিং হ'ললৈ গ'ল আৰু অৱশ হৈ
কৰিডবত বহি পৰিল। ইমান ডাঙৰ মিছা কথা। ইমান
নিষ্ঠুৰ আঘাত তেওঁৰ অনুভূতিৰ ওপৰত। এটি সৰু ল'ৰাৰ
দৰে হাঁহিৰে ভৰা বেনাৰ্জীৰ মুখত কান্দোনৰ প্ৰৱল জোৱাৰে
দেখা দিলে। তাৰ পিছত তেওঁৰ হাঁহি উঠিল - "নালাগে মোক
সন্তান। যদি সন্তান এনেকুৱা হয় নালাগে তেন্তে এনে সন্তান।"
তেওঁৰ দুখ লাগি গ'ল পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকজন দেউতাকলৈ।
কিমান দুখী তেওঁলোক সন্তান থকা বাবে। আজিৰ পৰা তেওঁ
মূৰ তুলি ভাবিব পাৰিব - সন্তান যদি জন্ম লয় পিতৃ-মাতৃৰ
অনুভূতিক আঘাত দিয়াৰ বাবে, তেন্তে তেওঁ কিয় সুখী নহ'ব
তেওঁৰ সন্তানহীনতাৰ বাবে।

পিছদিনা সকলোকে আচৰিত কৰি বেনাৰ্জীয়ে
আকস্মিকভাৱে আবাস ভাগ কৰি গুচি গ'ল। বিদায়ৰ সময়ত
তেওঁ কাকো মাত নলগালে। গাভীৰ দুৰাৰখন জোৰকৈ জপাই
ল'লে যাতে "দেউতা" শব্দটো দুনাই তেওঁৰ কাণত নপৰে।

মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচন

ত্ৰিদিপ কলিতা
দ্বিতীয় বৰ্ষ বাণিজ্য

তিনিশ পয়ষষ্ঠি দিনৰ অন্তৰে অন্তৰে তোমাৰ দেহত দৰাৰ সংখ্যা বাঢ়ি এতিয়া সোঁতৰটি বাসন্তী দৰা। কিন্তু তোমাৰ দৰাৰ সংখ্যা বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে কমি আহিছে মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচনটোৰ প্ৰতি তোমাৰ আস্থা।

মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচন। এটা সৰু ষ্টেচন আৰু এদিন যোৱাটো বাসন্তী দৰাবুক্ত তোমাৰ প্ৰেমৰ বেলগাড়ী মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচনত বৈছিল। মোৰ যৌৱনৰ সোতৰ নম্বৰ ষ্টেচনত। মোৰ হৃদয়ৰ কুলি, বনুৱা, চানাবালা, বাতৰি কাকত বিলাওঁতা, ফিকা চাহ বিকা ল'ৰাজন ব্যস্ত হৈ পৰিছিল তোমাক আদৰিবলৈ। মোৰ হৃদয়ৰ প্লেটফ'ৰ্মত সপোনৰ বেলগাড়ী। মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচনৰ যেন আনন্দৰ সীমা নাইকীয়া হৈছিল। সকলোৱে তোমাক লৈ ব্যস্ত হৈ পৰিছিল। মোৰ হৃদয়ৰ সমস্ত ভালপোৱাৰে সিহঁতে তোমাক উদ্ধা

আদৰণি জনাইছিল।

মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচন। এটা সৰু ষ্টেচন। তথাপি তোমাৰ নিয়মীয়া পৰিভ্ৰমণে মোৰ হৃদয়ৰ সৰু ষ্টেচনটো উজ্জ্বল হৈ ৰাখিছিল।

তিনিশ পয়ষষ্ঠি দিনৰ অন্তৰে অন্তৰে তোমাৰ দেহত দৰাৰ সংখ্যা বাঢ়ি এতিয়া সোঁতৰটি বাসন্তী দৰা। কিন্তু তোমাৰ দৰাৰ সংখ্যা বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে কমি আহিছে মোৰ

হৃদয়ৰ ষ্টেচনটোৰ প্ৰতি তোমাৰ আস্থা। মোৰ সৰু ষ্টেচনটোৰ চাগে এতিয়া তুমি অনুভৱ কৰা নিৰাপত্তাহীনতা ॥ আৰু এদিন – এদিন অবাঞ্ছিতভাৱে মোৰ হৃদয়ৰ প'ষ্ট এটাৰ ওলট খকা অভিযোগ বাকচত তোমাৰ অভিযোগ আছে – মই হেনো তোমাক নিৰাপত্তা দিব পৰা নাই। এটা মৃদু ভাবুকিও আহিছিল তোমাৰপৰা য'ত তুমি লিখিছিলো – “তোমাৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচনটোৰ উন্নয়ন নহ'লে নিৰাপত্তাৰ খাতিৰত অকণমানি ষ্টেচনটোৰ মোৰ দৰে তীৰবেগী বেলগাড়ী ব'ব নোৱাৰে।” হয়তো মোতকৈ অধিক সা-সুবিধাযুক্ত হৃদয়ৰ ষ্টেচনে তোমাক হাত ৰাউল দি মাতিছিল।

মোৰ হৃদয়ৰ উন্নয়ন নম্বৰ প্লেটফ'ৰ্মটোৰে ওঠোৱা বাসন্তী দৰাবুক্ত তোমাৰ প্ৰেমৰ বেলগাড়ীখনৰ বাবে সদায় অপেক্ষা কৰিছিল। সদায় সাজু আছিল তোমাক আদৰণিৰ বাবে মোৰ হৃদয়লৈ। মোৰ হৃদয়ৰ ষ্টেচনটোত তোমাৰ সুৰক্ষাৰ বাবে সকলো বন্দোবস্তই কৰা হৈছিল। কিন্তু নিৰাপত্তাহীনতাৰ বাবে মোৰ বুকু কঁপাই তীৰবেগে গুচি যায় তোমাৰ প্ৰেমৰ বেলগাড়ী।

এতিয়া মই বুজিলো যে, মোৰ হিয়াখন কেতলো ডাঙৰ ষ্টেচন নহয় যে তোমাৰ দৰে তীৰবেগী বেলগাড়ীখনে ব'ব ॥

এটি মৰহা কলি

সবয়ু হালৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, কলা

আকাশ,
তোমাৰ প্ৰেম বিচাৰি
হাহাকাৰ কৰিছে মনটোৱে
তুমি যে নাই এতিয়া
জানানে?
নিসংগতাৰ দন্ধ আলিঙ্গনত
শূণ্যতাৰ বিষাক্ত চুমাত
গলি যাব ধৰিছো মই
আথা লিখা সপোনবোৰো ছাই হৈ
উৰি যাব ধৰিছে বতাহৰ বুকুৱেদি

অতীতৰ ডায়েৰীৰ পাতত সন্নিৱিষ্ট হৈ থকা, আশাহীন জীৱনৰ তিলতাত কাণেৰে নিগৰিত হোৱা কেইটামান বাক্যই আজি মনটোক বাককৈয়ে আৱৰি ধৰিছে। সেই এক সময় আছিল, যেতিয়া কাৰোবাৰ বাঁহীৰ সুৰ অবিহনে মোৰ চাৰিওফাল নিঃসাৰ নিস্তুল হৈ পৰিছিল। বাতিপুৰাতেই জানো আজি ক'ব পৰা বাঁহীৰ সুৰ এটা আহি কাণত পৰিল যাৰ লগত মোৰ মনৰ অদ্ভুত তান। সেয়ে হয়তো ইমান বছৰ পিছতো পাহৰিব পৰা নাই সেই বাঁহীৰ সুৰ। বাতিপুৰাৰ পৰাই মনটোত ডোলা দি আছে অশেষ প্ৰশ্ন। অনামনক হৈ পৰিছো বাৰে বাৰে। থিব হৈ থাকিব পৰা নাই। আকাশ আহিছে নেকি? সি হেৰাই যোৱাটো মিছা নেকি? নাই, নাই, সি নাহে, তেনেহ'লে এই সুৰ!

এতিয়া মোৰ চাৰিওফালে সকলো আছে, মোৰ সকলো আকাৰ পূৰণ কৰিব পৰাকৈ মোৰ স্বামী কংকন, মোৰ সংগ দিবলৈ অহা কণমানি শ্ৰুতি ... যাৰ থুনুক-থানাক মাতত সৰগ বিচাৰি পাওঁ ... সকলো আছে মোৰ কিন্তু – মোৰ মনটোৱে

বিচৰা আকাশক জানো কংকনৰ মাজত বিচাৰি পাইছো? পাইছো জানো সেইজন আকাশক যাৰ বাঁহীৰ সুৰে কাহানিৰ বাই হৰণ কৰি নিছিল মোৰ মন, যাৰ বাঁহীৰ সুৰত বিচাৰি পাইছিলো মোৰ জীৱন –। নাই পোৱা নাই – কাৰণ আকাশ নাই। তথাপি যেন ঘূৰি যাম সেই দিনবোৰলৈ। অতীতৰ কিছুমান স্মৃতিয়ে সজীৱ কৰি বাখে দৃঢ়কৃত কিছুমান অতীত।

তেতিয়া মই দ্বাদশত উঠিছো। আমাৰ ঘৰৰ উত্তৰে নতুন এঘৰ মানুহে ঘৰ সাজিছিল। আমাৰ চুবুৰীয়া হ'ল। প্ৰথমতে মাহঁতৰ লগত চিনাকী, লাহে লাহে সম্পৰ্ক গঢ় হ'ল। সিহঁতৰেই ল'ৰা আকাশ আৰু তাৰ ভনীয়েক মৌচুমী। আকাশ ডিগ্ৰী ছেকেণ্ড ইয়েৰ, খুব অমায়িক, মৰম লগা, ধুনীয়া বাঁহী বজায়। ভনীয়েক মৌচুমী মোৰ লগৰে। মোৰ বান্ধৱী হ'ল এজনী। ঘনে ঘনে আহ-যাহ হ'ল আমাৰ মাজত। কেতিয়াবা মনে মনে ভাব হয়, সিহঁতৰ ঘৰলৈ গ'লে আকাশক লগ নাপালে, তাৰ কাষত বহি বাঁহীৰ সুৰ শুনিবলৈ নাপালে যেন কিবা আধৰুৱা হৈ ব'ব মোৰ। তাৰ কাষত বহি বাঁহীৰ

সুব শুনা যেন মোৰ নিম্ন নৈমিত্তিক কাম হৈ পৰিল। এনেকুৱা লাগিবলৈ ধৰিলে যেন সিও বৈ থাকে মোৰ বাবে। কলীয়া কানাইৰ বাঁহীৰ সুবত বাধা বলিয়া হোৱাৰ দৰে, মোৰ ভিতৰৰ তৰাজনীও বলিয়া হ'ল আকাশৰ বাঁহীৰ সুবত। দিনে দিনে বাঢ়ি গ'ল বাঁহীৰ সুবৰ আকৰ্ষণ, মনৰ আকৰ্ষণ। সি যদি এদিনৰ বাবেও বাঁহী নবজায়, মই যদি নাযাও তাৰ ওচৰলৈ, যেন উকা হৈ ব'ব জীৱনৰ অলেখ পৃষ্ঠা। এনেকুৱা এক অৱস্থাত পৰিলো। অপ্ৰকাশৰ খুদুনিয়ে মনটোত আলোড়ন তুলিবলৈ ধৰিলে।

এনেকুৱা এক সময়তেই এদিন তাৰ ওচৰলৈ যাওঁতে সি মোক সুধিলে, "তুমি সদায় বাক কয় আহা?" মোৰো চিধা উত্তৰ, "তোমাৰ বাঁহীৰ সুব শুনিবলৈ আকৌ, নাজানা নেকি কিমান ভাল পাওঁ?"

"মোক নে মোৰ বাঁহীৰ সুবটোক?", তাৰ প্ৰশ্নবান। মই লাজত পৰিলো, কি বুলি কওঁ এতিয়া তলমূৰ কৰিয়েই উত্তৰটো দিলো, দুয়োটাকৈ। উত্তৰৰ পিছত আৰু মই তাত নাই। চিধাই ঘৰ পালোগৈ। প্ৰথম বাৰৰ বাবে হাজাৰ-বিজাৰ সপোনত বুৰ গৈ আছিলো, এখন সম্পূৰ্ণ নতুন জগতৰ...

তাৰ পিছৰপৰা জানো কি হ'ল। মনটোৱে বাবে বাবে উৰা মাৰিছে আকাশৰ কাষলৈ। কিন্তু মই যাব পৰা নাই। কিবা এক লাজ সংকোচে আৱৰি আছিল। তাৰ বাঁহীৰ সুব শুনি আছো ঘৰৰ পৰাই, এনেহেন লাগিছিল যেন মোকেই মাতি আছে। নাই, যাব পৰা নাই, দুদিন হ'ল নোযোৱা। তৃতীয়দিনাখন আকাশ আমাৰ ঘৰ আহি ওলাল। মই কমৰ ভিতৰত। আহিয়েই মাক সুধিলে, "খুড়ী, তৰা নাই নেকি?" "আছে। তাইৰ কোঠাতেই আছে যোৱা।" মাক উত্তৰ। কমত সোমালেই তাৰ প্ৰশ্ন - "কিয় যোৱা নাই আমাৰ তলৈ? কিবা বেয়া পালো নেকি?"

মই লাগি

"তোমাৰ বাঁহীৰ সুব শুনা নাই বাঁহীৰ সুব শুনাৰ

হেপাই পলাল নেকি?"

মই নিকন্তব।

"জানা তৰা, তুমি নোযোৱা কাৰণে বহুত উকলি লাগি আছে। বাঁহী বজায়ো ভাল নালাগেচোন তুমি নহ'লে। তুমি এবাৰ ভাবি চাবাচোন বাতিৰ আকাশখন তৰা নহ'লে জানো পূৰ্ণ হ'ব গতিকে আকাশক তৰাক লাগে। বুজিলাও?" এটা মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি ওলাই গ'ল আকাশ। তাৰ পিছৰ দিনবোৰত আকাশৰ বুকুত তৰা হৈ জিলিকি আছিলো। যেতিয়াৰ পৰাই আকাশৰ বুকুত মোৰ ভিতৰৰ তৰাজনীক দেখিবলৈ পাইছিলো, মোৰ অনুভৱ বোৰো তেতিয়াৰপৰাই জীপাল হৈ উঠিছিল, সপোনবোৰেও দুচকুত আগুৰি ধৰিছিল।

কিন্তু ভগৱান সদায় সকলোৰে কাৰণে সদয় নহ'ল। মোৰ আনন্দতো ঈৰ্ষা হ'ল চাগে ভগৱানৰ, লৈ গ'ল মোৰ আকাশক চিৰদিনলৈ...। গানৰ কামত মুগ্ধাইলৈ যাওঁতে বেলে দুৰ্ঘটনাত নিঃশেষ হ'ল মোৰ আকাশ। মই আকাশক লৈ লোৱা বাবে চাগে ওপৰৰ তৰাবোৰৰ ঠাই নোহোৱা হৈছিল। সেয়ে লৈ গ'ল মোৰ আকাশক।

তাৰ পিছত মোৰ চাৰিওফাল উদাস, বিমূৰ্ত হৈ গ'ল। মোৰ চকুৰ আগৰ পৃথিৱীখন, য'ত কৃষ্ণচূড়া বাধাচূড়া নুফুলে, ফুলে মাথোঁ কাতৰ এক বিননিৰ কৰুণ লহৰ। মৰহি গ'ল মোৰ হৃদয় বন্ধত কুঁহিপাত মেলা বসন্তৰ গীতবোৰৰ কথা। সকলোবোৰ বিশৃঙ্খল হৈ গ'ল।

লাহে লাহে সময়বোৰ স্বাভাৱিক হৈছিল, কিন্তু মোৰ মনৰ অশান্ত নদী কেতিয়াও শান্ত হোৱা নাছিল। মা-দেউতাই মোৰ বিয়াৰ কথা চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। নাই মোৰ মনৰ তৰাই আকাশ এবিধ নোৱাৰে। তিনিবাৰ চেষ্টা কৰাৰ পিছতো নিয়তিৰ ওচৰত হাব মানিলো। সময়ে মোক ক'লে যে আকাশে

মাক যি দুখত পেলাই গ'ল, মই যেন নাযাওঁ। সেই কুৰ বতৰ পাটো মই বুজি পাওঁ। বেলেগক আৰু দিব নোৱাৰোঁ এই দুখ। বিয়াত মত দিলো। সকলোবোৰ সুকলমে পাৰ হৈ গ'ল। মোৰ স্বামী কংকন ঠাকুৰীয়াই সকলোখিনিহেই পিছে মোক। অভাৱ দিয়া নাই মোক। দহজনীৰ আগত গৰ কৰি

ক'ব পৰাকৈ সকলোখিনিহে আছে তেওঁৰ। ময়ো ঠিকেই চলাই গৈ আছো, বিয়া হোৱাৰ পৰা এতিয়ালৈ। কণমাণিজনীৰ বয়স এতিয়া তিনিবছৰ সাত মাহ। কোনো আউল নলগাকৈ পাৰ হৈ গৈছে বিয়াৰ এই পাঁচটা বছৰ। মাজে মাজে ভাৱ হয়, মোৰ মূৰৰ ওপৰত থকা আকাশখনতেই মোৰ আকাশ আছে। মোক সাহস দিছে, শক্তি দিছে, মোক যেন কৈছে আকাশে - "চলি যোৱা তৰা, মই আছো নহয় তুমি পাৰিবা।" হয়, আকাশ সদায় আছে। সদায় আছে মোৰ লগত। কেতিয়াবা চিঞৰি ক'বলৈ মন যায়-

"আকাশ হেবাই গ'ল মোৰ
বঙা চিয়াঁহীৰ কলম
সেউজীয়া পাতৰ বহী
হৃদয়ৰ উঁচাল শব্দৰ
জন্ম নহয় আৰু মোৰ কবিতা

মই মাথো বিচাৰি পাওঁ এতিয়া

জীৱন বাটৰ তুচ্ছতা।"

"মা, তুমি কান্দিছা কিয় " শ্ৰুতিৰ মাতত কঁপি উঠিলো।

"নাই, চকুত কিবা এটা সোমাই গৈছিল", মিছাকৈ কোৱাত বাদে মোৰ উপায় নাই।

"মা, জানা শইকীয়া আংকলহঁতৰ ঘৰত দাদা এজন আহিছে, ইমান ধুনীয়াকৈ বাঁহী বজায়, মোকো শিকাই দিম বুলি কৈছে জানা "

"হয় নেকি? শিকিবা তেতিয়াহ'লে.....।"

(২০১০-১১ গল্প প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

০০০

কোনটো পক্ষীয়ে নিজৰ লগৰীৰ মৃত্যু হ'ল সি নিজেও প্ৰাণ ত্যাগ কৰে ?

- চাৰচ।

সৰ্ব প্ৰথম কোনে পৃথিৱী পৰিভ্ৰমণ কৰে ?

- ফাৰ্ডিনাণ্ড মেন্গলোনে।

কোনবিধ চৰাইৰ ডেউকা নাই ?

- কিউই চৰাইৰ।

পেনিলিচিন কোনে উদ্ভৱ কৰে ?

- আলেক জেণ্ডাৰ ফ্লেমিকৈ।

ইউ আৰ মাই জুলিয়েট

দ্বীৰাজ গগৈ
মাতক প্রথম বৰ্ষ (কলা)

আকাশখন ক্ৰমাৎ মেঘেৰে ভৰি পৰিল। আবহু হ'ল মেঘৰ গিৰ্জা। চাৰিওফালে চিংকাৰ কৰি বনৰীয়া চৰাইজাক ক'ববাত লুকাই পৰিল। লাহে লাহে টোপ টোপ কৈ এজাক বৰষুণ পৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। বৰষুণৰ আগমনত যেন জনকপুৰৰ পথটো একেবাৰে নিজান হৈ পৰিল। চুবুৰীয়াৰ কোলাহলবোৰো যেন বিন্দুটিৰ গৰ্ভত লীন যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল।

টেলিফোন বুথটোলে ক্ৰমাৎ এখোজ দুখোজকৈ আগবাঢ়ি আহিল আগন্তুক।

হেল্ল'—

হয়, কোনে কৈছে?

মই সমীৰ বৰুৱাই কৈছো।

সমীৰ। আবে, ইমানদিনৰ মূৰত ভাই ক'ত আছ তই, কি খবৰ তোৰ?

ব'ব'। লাহে লাহে কৈ আছো। মোৰ ভালেই। মই বৰ্তমান গুৱাহাটীত।

বৰষুণৰ টোপালবোৰৰ লগত সিহঁতে খেলিবলৈ ধৰিছে। সিহঁতক দেখি সমীৰৰ কিবা এটা ভাল লাগি গ'ল। তাৰ মুখত এটি হাঁহি জিলিকি উঠিল। হঠাৎ আগন্তুকৰ মাতত উচপ খাই উঠিল।

সমীৰ কি হ'ল? Anything wrong?

নাই, একো নাই হোৱা। By the way মই কি কৈছিলো— অ' মই বৰ্তমান গুৱাহাটীত আছোহি। কাইলৈ তই মোৰ লগত এয়াইলৈ যাব লাগিব। পাৰিবিতো?

Ok Dude. দেওবাৰে অৱশ্যে মোৰ কোনো খাচ কাম নাথাকে। পাৰিম।

বড় বড় ভাষণ! টেলিফোনবুথটোৰ কিছু আঁতৰত বৈছে। সমীৰৰ অনুমান হ'ল নিশ্চয় গাড়ীখন কিবা বেয়া হৈছে। তাৰ অনুমান ঠিকেই। গাড়ীখনৰ পৰা এজন ড্ৰাইভাৰ ওলাই আহি কিবা-কিবি চোৱা মেলা কৰিবলৈ ধৰিলে। কিছুসময়ৰ পিছত গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰা কোনোবা নামি আহিল। ভালদৰে লক্ষ্য কৰিলে সি। এজনী গাভৰু ছোৱালী। কি পিন্ধিছে ভালদৰে ধৰিব নোৱাৰিলে সি। বুথটোৰ গ্লাচখন পুনৰ ভালদৰে মচিলে সমীৰে। তই এখোজ দুখোজকৈ সেই কণমানি শিশুকেইটিৰ কাষ চাপিলে। ছোৱালীজনীক দেখি শিশুকেইটা বৈ গ'ল।

ভয় খাব নালাগে দিয়া। মোকো তোমাৰ লগত খেলিবলৈ দিব? তাই ক'লে। আস কি গুৱাহাটীত। একেবাৰে বিগ এফ. এম. ব' 'আলিয়া'ৰ দৰে। ভাব হ'ল সমীৰ। সি দেখিলে শিশুকেইটিৰ লগত সেই ছোৱালীজনীও আনন্দত মত্তলীয়া হৈ বৰষুণৰ টোপালবোৰৰ লগত খেলিবলৈ লৈছে। পুনৰ মিচিকিয়ালে সমীৰে। সেই কণমানি শিশু আৰু সেই আপোন-পাহৰা ছোৱালীজনীৰ লগত তাৰো মন গ'ল বৰষুণ জাকৰ সৈতে খেলাৰ। পুনৰ আগন্তুক মাতিলে—

হেল্ল' সমীৰ।

অ'।

কি হৈছে বে তোৰ, অতিনিবেপৰা চিঞৰি আছো একো উত্তৰ নিদিয় যে?

I am sorry Raj. ৰাজে মাতি থকাৰ কথাটোত হয়তো সি গুৰুত্ব দিয়া নাছিল।

ৰাজ, ঠিক আছে এতিয়া মই বাথিছো। কাইলৈ লগ পাম।

সম্পূৰ্ণ ঠিকনাটো দি সমীৰে বিচিভাৰটো থ'লে। পুনৰ বাহিৰলৈ চালে সি। ছোৱালীজনীয়ে এতিয়াও খেলিয়েই আছে। যেন সেই কণমানি শিশুকেইটিৰ লগত তাইও শিশু হৈ পৰিছে। ৰাজৰ কথা মনলৈ আহিল তাৰ। সি আৰু ৰাজ একেখন গাঁৱৰে। টকা পইচা থকাৰ বাবে ৰাজ গুৱাহাটীলৈ বাৱসায়ৰ বাবে গুচি আহিল। ধনী যদিও ল'ৰাটোৰ কোনো ভেদ ভাব নাই। সকলোৰে লগত সি মিলাপ্ৰীতিৰে থাকিছিল। বহুবাৰ সি সমীৰকো সহায় কৰিছিল। সেয়ে, ৰাজক ভাল লাগে তাৰ। এনেতে বিজুলীৰ পোহৰ চকুত পৰাত সি বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল। বিজুলীৰ পোহৰত সেই ছোৱালীজনীৰ মুখাবয়ৱ ক্ৰমান্বয়ে স্পষ্ট হৈ আহিছে। মিঠা বৰণীয়া মুখ, লাহী দেহা, চকুৰ চাৰনিত আছে অনন্য সৌন্দৰ্য্য, সম্পূৰ্ণ যেন সবগৰ অপ্সৰা। তাইক দেখাৰ লগে লগেই সমীৰৰ এক অবুজ ভাল লগা বতাহে যেন সমগ্ৰ শৰীৰটোকে স্পৰ্শ কৰি গ'ল এনে ভাৱ হৈছিল। নিজকে স্থিৰে ৰাখিব পৰা নাই সি। তাইৰ মিঠাবৰণীয়া মুখখনৰ লগত যেন বিজুলীৰ পোহৰে এক অপৰূপ সৌন্দৰ্য উজ্জ্বল হৈ উঠিছে।

কিছুপৰৰ পিছত ড্ৰাইভাৰজনৰ ইংগিতত তাই

কণমানি শিশু কেইটাক বিদায় দি পুনৰ সেই বড়া ভাষণা খনৰ ভিতৰত সোমাল। ইতিমধ্যে সেই গাড়ীখনে জনকপুৰ পথৰ নিৰ্জনতা আৰু সেই বৰষুণজাকৰ স্পৰ্শৰপৰা ক্ৰমাৎ আঁতৰি আহিল। বুথটোৰ পৰাই সমীৰে গাড়ীখনৰ নম্বৰটোলে প্ৰত্যক্ষ কৰি এক নিঃশ্বাস ত্যাগ কৰি গাড়ীখন অদৃশ্য হোৱা চাই থাকিল। AS-01-2504..... মনতে দুবাৰমান আঙবালে সি।

হঠাৎ দুৱাৰত টোকাৰপৰাত সমীৰ সাৰ পাই উঠিল। দুৱাৰ খুলি দেখে বাহিৰত ৰাজ বৈ আছে।

আবে। ইমান সোনকালে আহিলি যে?

Wake up ভাই। দহ বাজিল। এতিয়া আৰু সোনকাল হৈ থকা নাই।

নহয় মানে কালি ৰাতি কিবা ভাবি বৈ গ'ল সমীৰ। আছা ৰাজ, তই বড়া ভাষণা থকা এজনী খুব ধুনীয়া ছোৱালী চিনি পাৱ নেকি?

মানে কি ক'ব খুজিছ তই? আছা, Tell me something, তোৰ যে হঠাৎ আজি ভাষণা থকা ছোৱালীলৈ মনত পৰিল, ক'ববাত কিবা গুণগোল কৰিছ নেকি বন্ধু?

Stop joking যাৰ। যোৱানিশা কি হ'ল জান? যোৱা নিশা জনকপুৰৰ সেই পথটোত এজনী খুব ধুনীয়া ছোৱালী দেখিলো। একেবাৰে অপ্সৰা। তাইক দেখাৰপৰা মই স্থিৰে থাকিব পৰা নাই। চকু মুদিলেও তাইক দেখো, চকু মেলিলেও কেৱল তাইৰ ছবিহে মনলৈ আহে।

বাঃ ৰাতিটোৰ ভিতৰতে প্ৰেম হৈ গ'ল নেকি?

ক'ব নোৱাৰো। হ'বও পাৰে। জান, ৰাজ, একমুহূৰ্ত্তৰ বাবে এনে লাগিছিল যেন তাইক মই বহু আগতেই লগ পাইছিলো।

তেন্তে বিন্দাচ কৈ দিলেই হ'ল দেখোন "ইউ আৰ মাই জুলিয়েট।" সামান্য হাঁহিলে ৰাজে।

কম। নিশ্চয় কম। সময় আহিব দে।

তেতিয়াহ'লে কামনা কৰো, যেন তোমাৰ ৰোমিঅ' হোৱাৰ সপোনো অতি শীঘ্ৰেই ভগৱানে পূৰণ কৰক। দুয়ো হাঁহিলে।

“বং দিয়া মৰম, বং ভালপোৱা...” বামধেনু বোলছবিখনৰ সুন্দৰ গীতটিয়ে বেটুবাখনৰ এচুকত বহি থকা সমীৰক কিছু আকৃষ্ট কৰিলে।

ঃ বামধেনু চিনেমাখন চালি... বাজে সুধিলে।

ঃ ওঁ। মাত্ৰ এবাৰ। বিৰাট ভাল লাগিল।

ঃ ময়ো এবাৰে চলো। অৱশ্যে চিনেমাবোৰ চাবলৈ টাইমেই নাপাওঁ। সেইবাবে তুলিকাই নেবানেপেবাকৈ লাগি থকাৰ বাবেহে চলো।

তুলিকা যে ৰাজৰ বান্ধৱী সেইয়া ৰাজৰ মুখৰপৰাই শুনিবলৈ সমীৰে।

তেনেতে তাৰ চকু বাস্তাটোলে গ'ল। সঁচাকৈ মহানগৰীত সকলোৱেই বাস্ত। ইয়াত কোনেও কাকো চাবলৈ সময় নাই। কেৱল বাস্ত আৰু বাস্ত। ইয়াৰ উপৰিও যান-ঘটৰ সমস্যা, বানপানীৰ সমস্যাই সাধাৰণ মানুহক জুকলা কৰি অহিছে। কাৰোবাৰ জীৱন আগবাঢ়িছে চলন্ত বেলগাড়ীৰ দৰে আৰু কাৰোবাৰ সপোন কেৱল সপোনতে স্তিমিত হৈ বৈ গৈছে। কথাবোৰ ভাবিলেই কিবা কিবি লাগে তাৰ। চাহ কাপলৈ চলো। কোন পলকত যে চাহ কাপ শেষ হ'ল গমকেই নাপালে।

ঃ আৰু কিমানদিন থাকিব ইয়াত? - বাজে সুধিলে।

ঃ চাই লওঁ। ওপৰৱৰ্তীৰ নিৰ্দেশতটো কাম প্ৰায় হৈছেগৈয়েই।

ঃ ভাবিছো মই এই মাহতে বিয়াখন পাতি লওঁ।

ঃ বিয়া - আচৰিত হৈ সমীৰে সুধিলে।

ঃ অ'ৰ, ঘৰত মা-দেউতাইৰ প্ৰেচাৰত নোৱাৰিছো আৰু।

ঃ কিন্তু জোৱালী কোন?

ঃ কোন হ'ব আৰু। তুলিকা। - বাজে ক'লে। এনেতে এখন

বঙা বঙৰ গাড়ী বেটুবাখনৰ ওচৰত ব'লহি। হঠাৎ গাড়ীখন নম্বৰটোলে চকু গ'ল সমীৰৰ। হয় AS-01-2504. ঠিকেই ধৰিছে সি। যোৱানিশাৰ গাড়ীখন। ভিতৰৰপৰা নামি আহি এজনী গাভৰু। অম্পৰা, মিঠাবৰণীয়া মুখ, লাহী দেহ, চকু উজ্জ্বল সেই বৰষুণ ভালপোৱা ছোৱালীজনী। পুনৰ ৰাতি উঠিল বেটুবাৰ বামধেনু গীতটো “বং দিয়া মৰম, বং ভালপোৱা সজা বামধেনু।” পুনৰ ভাল লাগি গ'ল সমীৰৰ। ঠিক সময়তে গানটো ৰাজিল, মনতে ভাবিলে সি। সেই গাভৰুজনীও বেটুবাখনলৈ সোমাই আহিল। আজি তাইৰ লগত চিনাকী হ'মই। থেংক ইউ ভগৱান। - মনতে ভাবিলে সি।

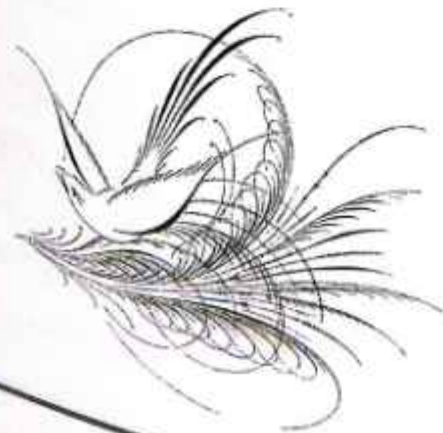
ঃ আহা। বহা। সমীৰ কোন ধৰিৰ পাৰিছ সমীৰৰ মুখত মাথো বিস্ময়ৰ চাপ।

ঃ এওঁ তুলিকা। আৰু তুলিকা, মইয়ে সদায় কওঁ মোৰ বন্ধুৰ কথা এওঁৱেই তেখেত। সমীৰ বকুৰা - বাজে ক'লে।

হতবাক হৈ পৰিল সমীৰ। কাণেৰে একো নুশুনাত আহিল। ছেঃ মোৰ লগতনো এনে হ'ব লাগেনে? ৰাজৰ চকুলৈ চাবলৈ তাৰ লাজেই লাগিল।

ঃ পিছে সমীৰ, তোমাৰ জুলিয়েটক ল'পোৱাৰ আশা আছে নে? - বাজে ধেমালিৰে সুধিলে।

সমীৰে সামান্য সংহাৰি দি দূৰলৈ চাই পঠিয়ালে ভাবিলে সি - বাজে ঠিকেই কৈছে। হয়তো তাৰ বাবে কোনো সময়ত, কোনো ঠাইত, কোনো দোভাগ ৰাতি এজনী জুলিয়েট অপেক্ষা কৰি আছে।

আজি নিশা ফুলিব শেৱালি ফুল

ম: নুৰুল আহমেদ

বাণিজ্য বিভাগ, স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

বাছখনৰ এক তীৱ্ৰ জোকাৰনিত মই সাৰ পাই গ'লো। এক বিকট শব্দ কৰি বাছখন ৰখি গ'ল। মানুহবোৰৰ মাজত এক গুন গুননিৰ সৃষ্টি হ'ল। কি হ'ল নো জানিবলৈ মানুহবোৰ উৎসুক হৈ পৰিল। বাছখনৰ সন্মুখেৰে গৰুপোৱালী এটা পাৰ হৈ গৈছে, গৰুৰ পোৱালীটো বচাবলৈ লওঁতেই ব্ৰেক মাৰিব লগীয়া হ'ল জোৰেৰে। বাছখনে লাহে লাহে পুনৰ গতি ল'লে, মানুহবোৰ আকৌ শুই পৰিল। মাই ঘড়ী চালো, সময় হৈছে ১:১৮ মিনিট। মই খিৰীকি কাষৰ আশন খনত বহিছো। কাষত এজন ভদ্ৰলোক। বাছখন ৰখোতে তেওঁ এবাৰ চকু মেলিছিলে, কিন্তু বৰ্তমান তেওঁ চোপনিত মগ্ন মই বাহিৰলৈ চলো, মোৰ মনটো অজানিতে ৰোমাঞ্চিত হৈ পৰিল। খুব খুবকৈ গৈ থকা বাছখনৰ পৰা বাস্তাৰ দাঁতিৰ গছবোৰ চাই মোৰ বুকুখন এক অবুজ ভাবেৰে ভৰিপৰিল। মোৰ নয়নতৰালৈ মনত পৰিল, তাই চাগৈ কি বা কৰি আছে, ! শুই আছে চাগৈ! মোৰ হঠাৎ খুব মন গ'ল শুই থকা নয়নতৰাক এবাৰ মৰমেৰে চাবলৈ। আজি অহাৰ সময়ত তাইক মোৰ এবাৰো মাত লগাবলৈ সময় নহ'ল। মই আজি অফিচলৈও নগলো; কিয়া-কিবি ব্যস্ততাৰে পাৰ হৈ গ'ল সময় বোৰ।

মই আৰু নয়নতৰা একেটা অফিচতে কাম নকৰো যদিও আহোঁতে-যাওঁতে সদায় লগ পায় থাকো। আচলতে ইমান সৰু চহৰ খনত যেন সকলোবোৰ বস্তুয়েই একেবাৰে কাষতথাকে। কিন্তু মই যিটো চাকৰি কৰি আছো সেই চাকৰিটো মই কৰো যদিও অকনো মন নাই তাত থাকিবলৈ। মই নয়নতৰাক প্ৰায়ে কও, সেই সৰু চাকৰিটো এৰি বেলেগ এটা ভাল চাকৰি কৰিম। কিন্তু তাইৰ মতে এই চাকৰিটো একো বেয়া নহয়। মই কিবা ক'লেই তাই কয়, 'প্ৰমোচন হ'বতো সময়ত, মাত্ৰ অকমান খেলি মেলিব বাবেহে এনে হৈছে, হৈ যাব এটা সময়ত তুমি চিন্তা নকৰিবা।' 'মোৰ আৰু একো কৰিলে নাথাকে, কিন্তু মই চিন্তা নকৰা কৈ থাকিবও নোৱাৰো, সেয়েহে মই আজি গুৱাহাটীলৈ ইন্টাৰভিউ দিবলৈ আহিছো অহাকালি দহ বজাত আছে ইন্টাৰভিউ। মই আবেদনকৰাৰ সময়ত নয়নতৰাকো কৈছিলো, ইন্টাৰভিউটোৰ কথা গুৱাহাটী পায়ৈ মই পঞ্জাবাৰীত থকা মোৰ মাহিহঁতৰ ঘৰলৈ যাম।

মই হঠাৎ চকু দুটা মেলি দেখিলো পোহৰ হৈছেই প্ৰায়, হাতৰ ঘড়ীটোলে চাই দেখিলো

মোৰ বাবে এতিয়াও কান্দি আছে। মই ভাবি নাপাও কেনেদৰে মানুহৰ মাজত ইমান গভীৰ ভালপোৱা হয়, কিন্তু তাই যে **সকলোৰে পৰিচালিত** ভাল পায়। মই জানো তাই যে মোৰ বাবে অযোগ্য নহয়। কিন্তু নিৰ্বিকার আৰু মই নিজেই ? জীৱনটোত যেন অকনো পূৰ্ণতা নাপালো মই। স্কুলত পঢ়ি থাকোতে ভাবিছিলো কলেজ পালেই সকলো পাই যাম। কিন্তু কলেজ পাবহে ভাবিলো চাকৰি এটাতে কৰিবই লাগিব। কিবা এটা নকৰিলে কি হ'ব জীৱনত। কিন্তু এতিয়া যেন কিবা এটাত সন্তুষ্ট নহয়। চাকৰিটো থকা সত্ত্বেও অপূৰ্ণতাৰ এক তিত্ত আক্ৰেপে আৰম্ভি ধৰে মোক সদায়। মই বিচাৰো এই সকলোৰে খনৰ পৰা আতৰি ক'বাব এক বিশাল ক্ষেত্ৰত আৰম্ভি ল'ম মোৰ ভবিষ্যতৰ সপোনবোৰ। ইয়াৰ বাবে মই বিজ্ঞানক আকোৱালি ল'ব বিচাৰিছো তাই যে সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিৰপেক্ষ। মই খুব ভালদৰে জানো নয়নতৰাৰ সম্পূৰ্ণ সত্ত্বাবৃত্তৰ মাথো মই আছে; কিন্তু অকল এইখিনি লৈ থাকিলে জানো জীৱনটো বিচৰা ধৰনে পাম ? মই এক নতুনকৈ বিচাৰিছো জীৱনত। মই অস্থিৰ হৈ পৰিলো, মই ভাবি পোৱা নাই কি কৰা উচিত। ক'তগৈ ব'ব লাগে জীৱনত, কেনেখিনি আছো কেঁকুৰিটো ব'ত সলনি হয় পথৰ দিশ। কাইলৈ মই ঘৰলৈ যাম নয়নতৰা আহিব মোক জি- অফ কৰিবলৈ। তাই আহিব বুলি কোৱাত কিয়জানো মই তাইক এবাৰো না ক'ব নোৱাৰিলো। মই ভালদৰে জানো, অকনিমাই চাকৰিটোৰ বাবে খাটিব, মোৰ মনেও তেনেকুৱা কিবা এটা বিচাৰি আছে যেন। অকনিমাক উপেক্ষা কৰাটো মোৰ বাবে সম্ভৱ নহয়; কিন্তু নয়নতৰাৰ বাবে যে এয়া এক ডাঙৰ দুখটো হ'ব। কিন্তু মই এতিয়া উপায়হীন। নিজৰ আকাংক্ষাক মূল্য দিবলৈ গ'লে মই নয়নতৰাক দুখ দিবই লাগিব আৰু তাকে নকৰি যদি মই আপোচ কৰো তাই সুখী হ'ব। মোৰ এনেকুৱা অনুভৱ হ'ল যেন বিৰাট খেলি মেলি লাগি থানবান হৈ যাব মোৰ সপোন, যিটো সপোন লৈ মই গুৱাহাটীলৈ আহিছিলো। মোক এই প্ৰশ্নবোৰে বৰকৈ আমনি কৰিব ধৰিছে। এক দুৰ্যোগপূৰ্ণ মানসিক অৱস্থালৈ যেন গতি কৰিছো মই

কিন্তু সিদ্ধান্ত ল'বই লাগিব অতি সোনকালে। মোৰ লগত মাহিগোও ঘৰলৈ যাব ওলাল। আমি বাছ এখনত উঠি বহিলো। বাছ খন মৃদু গতিৰে চলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, মই থিৰিকি খন খুলি বাহিৰলৈ চালো, এনে লাগিল যেন আন্ধাৰ বোৰ নামি আহিছে বিয়পি বিয়পি। মই থিৰিকিৰ মুখত বহি আছো, বাহিৰত পৃথিৱীখন খুব সুন্দৰ হৈ দেখা দিছে। আবেলিটোৰ এক মিঠা সুগন্ধ আহি নাকত লাগিল। মোৰ মনতো আজিও এই পৰ্যন্ত অশান্ত হৈ আছে, কোনো ধৰণৰ সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা নাই। আজি এসপ্তাহ হ'ল গুৱাহাটীৰ পৰা ঘূৰি অহাৰ কিন্তু মই এবাৰো নয়নতৰাক লগ পোৱা নাই। মই অফিচলৈ যোৱা নাই, ছুটি লৈছো। তাই নিশ্চয় তাতেই মোক লগ ধৰিবলৈ আহিছিল। তাই মোৰ ঘৰত নাহে কাৰণ মই এতিয়াও তাইৰ কথা ধৰত কোৱা হোৱা নাই। আজি মাহি গুৱাহাটীলৈ উভতি গ'ল। মাহিয়ে অকনিমাক কথা মাৰ আগত কৈছে, কিন্তু মায়ে প্ৰত্যেক ভাবে মোক একো কোৱা নাই যদিও মাহিৰ কথাতে মাৰ সন্মতি আছে। সেইটো মই লক্ষ্য কৰিব পাৰিছো। অভাৱনীয়ভাৱে অকনিম আহি মোৰ জীৱনত সাঙোৰ খাই গ'ল। মই উপেক্ষা কৰিব পাৰিলোহেতেন যদিও একো কৰিব পৰা নাই। নয়নতৰাৰ মনত পৰিল, তাইতো একোৱেই ভূপোৱা নাই। আজি দুপৰীয়া মোৰ এপইন্টমেন্ট লেটাৰ খন আহি পালে। বহু সময় চিহ্ন কৰি মই সিদ্ধান্তটো লৈয়েই পেলালো। চাকৰিটো মই কৰিমই। জীৱনটো মাত্ৰ এবাৰে পোৱা যায়, তাক সম্পূৰ্ণ ৰূপে উপভোগ কৰাৰ অধিকাৰ সকলোৰে থাকে। আগলৈ কি হয় কোনেও নাজানো, গতিকে মই নিজৰ কাষলৈ চাকৰিটো কৰিলে কাৰো অন্যায় নহয়। চাকৰিলৈ যোৱাৰ আগতে নয়নতৰাক এবাৰ লগ কৰাৰ উদ্দেশ্যে ওলাই আহিলো সেই নিমিষ্ট ঠাইলৈ। মই বিগ্না খনৰ পৰা নামি চাৰি আলিটোৰ সেই বিশেষ বেটুবেণ্টখনৰ ওচৰলৈ গ'লো, নাই নয়নতৰা আহি পোৱা নাই। আজি পুৱাই মই তাইলৈ খবৰ পঠিয়াইছিলো লগ ধৰিমবুলি। এই বেটুবেণ্ট খনতেই আমি লগ ধৰো। আৰম্ভনিৰ পৰা এই বেটুবেণ্ট খন আমাৰ দুয়োৰে

প্ৰত্যেক কথা, প্ৰতিশ্ৰুতিৰে সাক্ষী। ইয়াৰে সকলোৰে আমাক চিনি পায়। মই তাইক সকলোবোৰ ক'ম, নাজানো তাই কেনেকুৱা প্ৰতিক্ৰিয়া কৰিব। হয়তো একেবাৰে শান্ত হৈ ব'ব অথবা পাগলৰ দৰে আচৰণ কৰিব। কিন্তু মই যে কব'ই লাগিব। আজি তাইক লগ ধৰি উঠি মই অফিচলৈ গৈ বেজিংনেচন লেটাৰ দি আহিম। পৰহিলৈ মই গুৱাহাটীলৈ যাব লাগিব। মোৰ বাকী সকলোখিনি কাম হৈ গৈছে। কিন্তু আটাইতকৈ ডাঙৰ কামটোৱে বাকী আছে, নয়নতৰাক কথাবোৰ কি দৰে ক'ম।

মই বেটুবেণ্ট খনৰ ভিতৰলৈ গৈ টেবুল এখনত বহি লালো। মই আইনাৰ দুৱাৰখনেৰে বাহিৰলৈ বাট চাই আছো নয়নতৰা অহালৈ। মই এপইন্টমেন্ট লেটাৰখন উলিয়াই আকৌ এবাৰ চকু ফুৰাই চালো। মই জানো মই সঠিক সিদ্ধান্ত লৈছো ? মই বাহিৰলৈ চালো, অটো এখনৰ পৰা নয়নতৰা নামি আহিছে। তাইৰ হাতত এমুঠি শেৱালিফুল। মূৰ বুকু খন বিবাই উঠিল। তাই সদাই এমুঠি শেৱালি ফুল লৈ আহে, মোৰ ওচৰলৈ। আজিলৈকে কেনো দিনেই তাই পাহৰি যোৱা নাই। এক উৎফুল্লিত মন লৈ নয়নতৰা আগবাঢ়ি আহিল ইমান সবল তাইৰ মুখ খন, মুখ খনৰ দৰেই তাই ছোৱালীজনীও সবলতাৰে ভৰা। মই আকৌ পুনৰ অস্থিৰ হৈ পৰিলো, মই কেনেকৈ ইমান নিষ্পাপ হৃদয় খনত দুখ দি আতৰি যাও এখন অচিনাকি পৃথিৱীলৈ, যত নাথাকিব নয়নতৰাৰ সবলতাৰ চিহ্ন, ব'ত মই নাপাম কাৰো সহঁৰি। নয়নতৰাই দুৱাৰ খন খুলি এমোকোৰা হাঁহি লৈ সোমাই আহিল ভিতৰলৈ। মই তৎপৰতাৰে এপইন্টমেন্ট লেটাৰ খন মোহাবি হাত খন টেবুলৰ তললৈ লৈ গলো। মই সেই খন পেলাই দিলো তলত। নয়নতৰা আহি মোৰ সন্মুখত বহিল,

তাই ফুল খিনি আগুৱাই দিলে মোলৈ। মই আলফুলে হাত পাতি ল'লো ফুলখিনি।

তুমি ইমান দিন কি কৰিলা, একো খবৰ নাই যে ? নাই, মাহি আহিছিল বাবে ব্যস্ত আছিলো।

বাপৰে ইমান ব্যস্ততা ! অফিচলৈও অহা নাই। অ' তোমাৰ ইন্টাৰভিউ কেনে হ'ল ?

বেয়া হৈছে, চাকৰিটো নাপাম চাইগৈ। পিছত বেলেগ এটা বিচাৰিব লাগিব।

ভালেই হ'ল দিয়া, নহ'লে তুমি মোকএৰি গলাহেতেন। কথাটো কৈ তাই এটা হাঁহি মাৰিলে।

মই মনে মনে থাকিলো, মোৰ চকু দুটা সেমেকি উঠিল মই ফুল থোপা ওচৰলৈ আনি তাৰ গোন্ধ ল'লো। আচলতে মই চকুপানী লুকাৱৰ বাবে চেষ্টা কৰিছো। তাই মুখৰ ওচৰৰ পৰা ফুল খিনি আতৰাই মোক কলে— কি হ'ল কিবা বেয়া পালা নেকি ?

: নহয়।

: তেন্তে ?

: তুমি ইমান খীনাইছা !

তাই হো হোৱাই হাঁহি দিলে। এমুঠি শেৱালি ফুলৰ সুবাস বিয়পি পৰিল, চৌপাশে।

মোৰ মনটো ফৰকাল হৈ পৰিল।

—০০০—

নভাৰা— নিচিন্তাকৈ মানুহক কথা নিদিবা, এবাৰ যি কথা দিব তাক গ্ৰাণ দি হ'লেও
বাখিবলৈ চেষ্টা কৰিবা

মহাত্মা গান্ধী।

বাখী- বন্ধন

জয়ন্তী কলিতা

আকাশত দৈত্যৰূপৰ বিশাল মেঘৰ টুকুৰাবোৰে চাৰিওফালে আন্ধাৰ কৰি তুলিছিল। বিবৰিবলৈ বুলি থকা বতাহজ্বলন্তে লাহে লাহে তীব্ৰ বেগত বলিৰ ধৰিছে। তাইবোৰে মনটো দুৰু দুৰুকৈ কপিবলৈ আবদ্ধ কৰিলে। তাই এবাৰ ঘৰ, এবাৰ বাহিৰলৈ আহি, কি কৰিব, কি নকৰিব চিন্তা কৰিব ধৰিলে। তাই এবাৰ বাহিৰলৈ আহি টিন পাত নথকা, খেবেৰে ঢকা ভঙা জুপুৰিটো চালে আৰু ভিতৰলৈ গৈ ভাবিলে যদি বতাহে তাইৰ ভঙা জুপুৰিটোৰ খেৰবোৰ উৰুৱাই লৈ যায়, যদি দোপালপিটা বৰষুণ আহে তেন্তে কত থাকিব তাইৰ বন্দ-বাহানিবোৰ ক'ত থৰ। তাই সেই বোৰ লাহে লাহে কলা ডাৱাবোৰ আৰু বেছি কলা আৰু ভয়ানক হৈ আহিল। এসময়ত বতাহ জাকৰ বেগ ইমানেই তীব্ৰ হ'ল যে তাইৰ চকুৰ পচাৰতে জুপুৰিটোৰ খেৰবোৰ উৰুৱাই নি অদৃশ্য কৰি পেলালে। ভয়তে তাইৰ অৰ্দ্ধ কণ্ঠ শুকাই গ'ল। লগে লগে বিজুলী- ঢেবেকনিৰ শব্দও হ'ল আৰু বৰষুণৰ টোপালবোৰ আহি তাইৰ গাত পৰিবলৈ ধৰিলে।

পানী, পানী, বৰষুণ বুলি চিঞৰি তাই টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই বিচনাত বহি ললে আৰু দেখিলে সঁচাকৈয়ে তাই তিতছে। তাইৰ বিছনাখনো তিতছে। তাই প্ৰথমে মূৰৰ ওপৰৰ ফালে চালে, তাইৰ সপোনটো দিঠক আছিল নেকি? ক'ত তাইৰ বিছনাৰ ওপৰত চোন টিনপাত আছেই। তাৰ পিছত বিছনাখনৰ কাষত চাই দেখিলে মৰমীয়ে হাতত এটা বাজি অনামিকাই ধুবলৈ বুলি অনা কেইখনমান কাপোৰ আৰু পম্পীয়ে হাতত একাপ চাহ লৈ তাইৰ ফালে চাই হাঁহি আছিল। তেতিয়া তাই বুজিছিল যে তাই মৰমীয়ে অনা বাজিৰ পানীৰে তিতছে। তাই নীতা ৮ বাজি গ'ল। তেওঁৰ কি সাৰ পাৰৰ হোৱাই নাই নেকি? কাৰ সপোন দেখি আছিল? বৰষুণত তিত্তি তিত্তি নাচি আছিল হ'বলা? বাজিটো মজিয়াত থেকো মাৰি থৈ মৰমীয়ে অলপ থেমেলীয়া সুবেৰে তাইৰ পিঠা চাই সুধিছিল। অলপ বিবৰিবৰ ভাবেৰে অনামিকাই ক'লে- আজি বিবাবাৰ। তাই সপোন দেখা বাদ দি আৰু উঠি, ব'ল ক'বলৈ ফুৰিবলৈ যাওঁ।

পম্পীয়েও চাহকাপ নীতাৰ হাতত তুলি দি অলপ থেমেলী সুবত কৈছিল তই চাহকাপ আৰু পানী হবলৈ নিদিবি কিন্তু মই আৰু বনাব নোৱাৰো। একাপ চাহকে মই তিনিবাৰ গৰম কৰি থাকিব নোৱাৰো। নীতাৰ এনেই মনে মনে হাঁহি উঠি আছিল। অহা আৰু সিহঁতৰ কথা শুনি তাই হাঁহি বথাৰ নোৱাৰিলে। নীতাৰ কথাতো বাদেই, সপোনটোৰ কথা সিহঁতৰ আগত আজি পতি কওতে সিহঁতেও হাঁহি বথাৰ নোৱাৰিলে।

নীতা, অনামিকা, মৰমী, পম্পী চাৰিওজনী কমমেট। আহল-বহল কম এটাত চাৰিওজনী ভাড়াতীয়া হিচাপে থাকে। সিহঁতে ফুৰিবলৈ যাবৰ বাবে সাজু হ'ল।

মৰমী তই আমাৰ লগত মানে বিশেষকৈ মোৰ লগত গ'লে বাস্তৱত পোৱা মোবাইলটোতে সকলো সময়তে ব্যস্ত হৈ থাকিব নোৱাৰ কিন্তু? মই আগতেই কৈ দিলো- অলপ খঙেৰে পম্পীয়ে মৰমীক কলে।

ময়ো তোক আগতিয়াকৈ কৈ থলো তয়ো সেই সক গ্লাছখন ঘৰতে থৈ যাবি। বাহিৰত যায় দহবাৰ দহবাৰ মুখখন

চাব নালাগে। এনেই মুখখনত যিসোপাহে সানিবি, একেবাৰে বান্দৰি যেন লাগে। মৰমীয়েও পম্পীক দুগুণ খঙেৰে কলে। নীতা আৰু অনামিকাই সিহঁত দুজনীৰ কাজিয়াখন চাই মাথো হাঁহিছিল। সিহঁতে জানেই যে কৰবাত ফুৰিবলৈ গলে সিহঁত দুজনীৰ মাজত এনেধৰনৰ কাজিয়া প্ৰায়েই হয়। কিন্তু কোনেও কাকো বেয়া নাপায়। পিছমূহুৰ্ততে দুয়ো হাতত ধৰাবলৈ ওলাই আহে। প্ৰায় ১১.০০ মান বজাত সিহঁত ফুৰিবলৈ ওলাই আহিল। পিছদিনাখন আছিল বাখী বন্ধন। সেয়ো দোকানবোৰত নানান ধৰণৰ বাখী ওলাইছে। নীতাৰ চকুত সেই বাখীবোৰ পৰিছিল। নীতাই সেইবোৰ নাচাও বুলি ভাবিও নোচোৱাকৈ থাকিব পৰা নাছিল। তাইৰ বুকুত যেন এটা দুখে, এটা বেদনাই খুন্দা মাৰি ধৰিলে। তাইৰ মনটো একেবাৰে বেয়া হৈ গ'ল। তাই ফুৰিবলৈ অহাৰ সকলো আনন্দই শেষ হৈ গ'ল। ঘৰমূৱা হওঁতেই প্ৰায় আন্ধাৰ নামিছিলেই। এনেতে বাস্তৱত মানুহৰ বিশাল জন্ম দেখিলে। সেই জন্মটোৰ সৃষ্টিৰ কাৰণ সিহঁতৰ জানিব ইচ্ছা গ'ল। ওচৰলৈ গৈ সোধা-পোছা কৰোতে গম পালে যে সৰু ল'ৰা এটাক গাড়ীয়ে খুন্দিয়াইছে। মূৰ আৰু ভৰিত অলপ দুখ পাইছে। মেডিকেললৈ নিয়া হৈছে। নীতাৰ মনটো আৰু বেয়া লাগি গ'ল। তাইৰ মনটো হাহাকাৰ কৰি উঠিল আৰু চকুৰ পৰা কব নোৱাৰাকৈ চকুৰপানী ওলাই আহিল। তৎক্ষণাত তাই কোনেও নেদেখাকৈ চকুৰপানীবোৰ মচি পেলালে। নীতা অন্যৰ দৃষ্টিৰ পৰা সাৰি গলেও কিন্তু পম্পী, অনামিকা আৰু মৰমীৰ দৃষ্টিৰ পৰা সাৰিব নোৱাৰিলে। সিহঁতে লক্ষ্য কৰিছিল বাতিপুৱা আৰু সন্ধিয়াৰ নীতাৰ মাজৰ পাৰ্থক্য। সিহঁতে বুজিছিল তাইৰ মনত কিবা এটা দুখ থকাটো।

সন্ধিয়া সিহঁত ঘৰ পোৱাৰ পিছতো নীতাই পাহৰিব পৰা নাছিল দোকানৰ সেই বাখীবোৰ আৰু সৰু ল'ৰাটোৰ ঘটনা। তাই মনে মনে সেয়ে চিন্তা কৰি আছিল। অনামিকা, পম্পী আৰু মৰমী তাইৰ ওচৰলৈ আহি কি কাৰণে তাই ইমান দুখ কৰিছে জানিব বিচাৰিলে। আৰু নীতাই লাহে লাহে কৈ গ'ল— 'মোৰ বয়স তেতিয়া ১৪ বছৰ। সেইদিনটো লাহে কৈ গ'ল— 'মোৰ বয়স তেতিয়া ১৪ বছৰ। সেইদিনটো মোৰ বাবে বৰ স্মৰণীয়। সেইদিনটোৱে আমাৰ জীৱনলৈ

কঢ়িয়াই আনিছিল এটা সু- সংবাদ আৰু এটা দুসংবাদ। মোৰ এটা কণমাণি ভাইটি এই পৃথিৱীলৈ আহাৰ খবৰ পাই মই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিছিলো। কিন্তু পিছমূহুৰ্তৰ খবৰটোত মোৰ মূৰত সৰগ ভঙি পৰিছিল। মোৰ মাই ভাইটিৰ জন্মৰ পিছতেই চিৰদিনৰ কাৰণে চকু মূদিলে। পুত্ৰ সন্তান লাভৰ আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰা দেউতাও মাক হেৰুৱাত একেবাৰে ভাগি পৰিছিল। দিন বাগৰি গ'ল। লাহে লাহে ভাইটিও ডাঙৰ হৈ আহিল। সি বৰ মৰম লগা হৈ আহিল। মই মৰমতে তাক সোণ বুলি মাতিছিলো। মই সোণক খুব মৰম কৰিছিলো সিয়ো মোক ভাল পাইছিল। কেতিয়াবা স্কুলৰ পৰা আহোতে তাৰ কাৰণে চকলেট আনিবলৈ পাহৰিলে সি মোক যেতিয়ালৈকে চকলেট আনি নিদিও তেতিয়া লৈকে মাতা নাছিল। বৰ দুটলি কৰিছিল সি মোৰ লগত। তাৰ বয়স তেতিয়া চাৰি বছৰ। মই তাক আগৰ তিনিবছৰতো বাখী পিন্ধাইছো। গতিকে সেইবোৰো মই সোণক বাখী পিন্ধাবৰ বাবে সাজু হৈছিলো। সি চকলেট খাই বৰ ভাল পায় বাবে, মই তাৰ কাৰণে কেইটামান চকলেট, তাৰ ভাল লগা বড়ৰ এডাল বাখী আৰু এটা সৰু পুতলা আনিছিলো। সময় প্ৰায় নটামান বাজিছিল। মই তাক বাখী পিন্ধাবৰ বাবে মাতিছিলো। কিন্তু ভাগ্য! ভাগ্যই মই সোণক বাখী পিন্ধোৱাটো বিচৰা নাছিল। প্ৰথম অৱস্থাত তাক দেখি মোৰ হাঁহি উঠিছিল। কাৰণ তাৰ কাৰণে অনা পুতলাটো সি ওলোটাই দিব আহিছে। সি দৌৰি দৌৰি মোৰ ওচৰলৈ আহি আছিল। কিন্তু মোৰ ওচৰ নাপাওঁতেই মজিয়াত পৰি থকা পানীত পিছল খালে আৰু কাষৰ টেবুলৰ কোণাটোত এনেকৈ খুন্দা খালে যে গোটেই গাটো মূৰৰ তেজৰে ৰাঙলী হৈ গ'ল। মই মাথো তাৰ ফালে চাই থাকিলো। মই কি কৰো, কি নকৰো ভাবিয়েই নাপালো। এনেতে দেউতাই তাৰ চিঞৰ শুনা পাই দৌৰি আহিল আৰু লগে লগে মেডিকেললৈ লৈ গ'ল। তাৰ মূৰৰ পৰা ইমানেই তেজ ওলাইছিল যে তাক লগে লগে আই চি. ইউ. ত ভৰ্তি কৰা হ'ল। আৰু অলপ পিছতেই ডাক্তৰে আহি মাথো ক'লে— "I am sorry"। সেই শব্দটো আজিও মোৰ কাণত বাজি আছে। মই ভাবিবই পৰা নাছিলো যে

সোনে আমাক এনেকৈ হঠাতে নিঠকুৱা কৰি এৰি থৈ যাব। মোৰ দেউতা বলিয়াৰ দৰে হৈ গৈছিল।

কথাখিনি কৈয়ে নীতাই হুকুৰকৈ কান্দি পেলালে। অনামিকা, মৰমী আৰু পম্পীৰো দুখ লাগিছিল নীতাৰ কথা শুনি। সিহঁতে জনা নাছিল যে নীতাৰো ইমান দুখ আছে। পিছদিনা ৰাতিপুৱা উঠি নীতাই দেখিলে অনামিকা আৰু পম্পী ঘৰত নাই। মৰমীও কৰবালৈ যাব ওলাইছে। অ' নীতা তই সাব পালি, সোনকালে সাজু হ, কৰবালৈ যাব লাগিব আৰু লগত সেই ৰাখীডালো লবি — মৰমীয়ে নীতাক উদ্দেশ্য কৰি ক'লে। নীতাই বুজি নাপালে সিহঁত ক'লৈ যাব, তথাপিহে তই যাবলৈ ওলাল। মৰমীয়ে নীতাক মেডিকেল এখনলৈ লৈ গ'ল য'ত সেই ল'ৰাটো ভৰ্তি হৈছিল। অনামিকা আৰু পম্পী তাতে বৈ আছিল। সিহঁতে ৰাতিপুৱাই সেই ল'ৰাটোক বিচাৰি গৈছিল। আৰু ল'ৰাটোক সিহঁতে বিচাৰি

উলিয়াইছিল। ল'ৰাটো বৰ্তমান সুস্থ। কিন্তু সিয়ো তৰ বায়েকক বিচাৰি আছিল, যিজনী বায়েক এই পৃথিৱীতে নাই। নিতাৰো এইখিনি কথা শুনাৰ পিছত তাইৰ মনটো অস্থিৰ হৈ পৰিল। তাৰ পিছত তাই আগবাঢ়ি গ'ল সেই ল'ৰাটোৰ পিনে আৰু ল'ৰাটোইও তাৰ হাতখন আগবঢ়াই দিলে ৰাখীডাল পিন্ধাবলৈ। তাই সেই ল'ৰাটোক ৰাখীডাল পিন্ধাই সৰু কোমল হাতখনত এটা চুমা আঁকি দিলে। ল'ৰাটোৱে তাইক মৰমেৰে মাতিলে — বা। নীতাই আবেগতে ল'ৰাটোক সাবটি ধৰিলে আৰু তাইৰ মুখৰ পৰা আপুনা- আপুনি ওলাই আহিল — সোণ।

০০০০

কোনবিধ খেলত প্ৰথম বিজয়ী খেলুৱৈজন একেবাৰে শেষত আহে ?
কোন মাছে উৰিব পাবে ?

কোনটো পক্ষীয়ে বাঘৰ দৰে মাত লগায় ?
অসমৰ প্ৰথম মহিলা পাইলট কোন ?

সাঁচৰ প্ৰথম ডাঙৰ কিতাপ কি ?

শ্ৰী চাইকোল বেচত।

উডকু মাছে।

বিটন পক্ষী।

ধীৰা চলিহা।

- এণাটমিকেল এটলাছ।

সপোনৰ পৰী

দীপশিখা শৰ্মা

স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

আন দিনাখনৰ দৰে আজি বাক তাই নাহিব নেকি ? স্কুলৰ গেটখনৰ ওচৰ পাওঁতে অভ্যাসবশতঃ মোৰ চকুখুৰি চঞ্চল হৈ উঠিল। 'খুৰা যাওঁদেই'। বাজুৰ মাততহে বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিলো। বাজু ককাইদেউৰ একমাত্ৰ ল'ৰা। তাক স্কুলত থৈ বাইকখন ষ্টাৰ্ট দিছিলোহে মাথোন, তেনেতে দেখিলো তাই আহিছে। শুকুলা পৰীজনীহে। এহাতত তাইৰ সৰু ছোৱালীজনীৰ হাত। সদায় দিয়াৰ দৰে সৰু ছোৱালীজনীয়ে তাইৰ কপালত চুমা এটা দি স্কুললৈ গ'লগৈ। তাইক দেখা মাত্ৰকতে বাইকৰ ষ্টাৰ্ট বন্ধ হৈ গৈছিল। মই ইমানপৰে বাইকৰপৰা তাইকে লক্ষ্য কৰি আছিলো। তাই যেতিয়া মোৰ কাষেদিয়েই পাৰ হৈ গ'ল তেতিয়াহে মোৰ সম্বন্ধে ঘূৰি আহিল। মই আজিও তাইক মাতিলে বুলি মাতিব নোৱাৰিলো। কিয়? কিয়? তাইক মই মাতিব কিয় নোৱাৰো? স্কুলৰপৰা ঘৰলৈ নগৈ বাহিৰে বাহিৰে মৃদুলৰ দোকানলৈ বাইক ঘূৰালো। মৃদুলে দেখা মাঠে চিঞৰিলে, কিহে বিশাল, মুড অফ দেখোন। সপোনৰ পৰীক নেদেখিলি যেন পাওঁ। তাৰ দোকানৰ সন্মুখতে বাইকখন ষ্টেণ্ড কৰি তাৰ কাষতে বহি কোকোক'লা ঠাণ্ডাৰ বটল এটা হাতত তুলি ল'লো। নহয় অ, মই আজিও তাইক মাতিব নোৱাৰিলো। নাজানো কি আছে ছোৱালীজনীৰ মাজত। তাইক দেখিলেই মই কিবা হৈ যাওঁ। মোৰ কথা শুনি মৃদুলে হো-হোৱাই হাঁহিলে। সকলোৰে মাজত ছোৱালীৰ লগত চুপতি মৰাত ওস্তাদ বুলিয়েই মই বিখ্যাত। মোৰ দৰে ল'ৰাৰ মুখত তেনে কথা খাপ নাথায় চাণে।

মৃদুলৰ অৱস্থাও মোৰ দৰে একেই। অৰ বৌৱেকৰ ভনীয়েকক সি ভাল পায় অথচ মুখ ফুটাই ক'ব নোৱাৰে। মৃদুলে তাইক এতিয়ালৈকে মাত্ৰ তিনিবাৰহে দেখা পাইছে। তাইৰ ঘৰ ইয়াত নহয়, তিনিচুকীয়াত। ই মৃদুলে আজিকালি দামী পাৰফিউম লগাই, চুলিৰ শেহতীয়া ষ্টাইল কৰি অনবৰতে 'বেডি টু লাভ মুডত' থাকে। ছোৱালীৰ কাৰণে আমাৰ অৱস্থা শোচনীয়, মোৰ মনে মনে হাঁহি উঠিল। হঠাৎ বতৰটো গোমা যেন দেখি ঘৰলৈ যাবলৈ উঠিলো। মৃদুলে আমাৰ চহৰত থকা তাৰ বৌৱেকৰ ঘৰলৈ

তাইৰ ঘৰ ইয়াত নহয়, তিনিচুকীয়াত। ই মৃদুলে আজিকালি দামী পাৰফিউম লগাই, চুলিৰ শেহতীয়া ষ্টাইল কৰি অনবৰতে 'বেডি টু লাভ মুডত' থাকে। ছোৱালীৰ কাৰণে আমাৰ অৱস্থা শোচনীয়, মোৰ মনে মনে হাঁহি উঠিল। হঠাৎ বতৰটো গোমা যেন দেখি ঘৰলৈ যাবলৈ উঠিলো।

মৰিলে ল'ল ধৰিলে। তাৰ সপোনৰ পৰীজনী হেনো এইকেইদিন
বায়োকৰ ঘৰতে আছে। মৃদুলক মাত দি মই ঘৰমুৱা হ'লো।

ঘৰ পাই গা ধুই ফ্ৰেচ হৈ ল'লো। তাৰ পাছত কমত
সোমাই গীটৰখন হাতত তুলি ল'লো। বহু সময় গীটৰব
সুৰৰ মাজত ডুব গৈ আছিলো। এনেতে চকু ঘূৰাওঁতে ঘড়ীটো
দেখি জাপ মাৰি উঠিলো। তেতিয়া চাৰি বাজি ত্ৰিশ মিনিট
গৈছিল। মৃদুলে মোক চাৰি বজাতে মাতিছিল। ল'ৰালবিকৈ
কাপোৰ সলাই উঠি ভিটৰপৰা তাইৰ দামী পাৰফিউমটো
আনি লগালো। ভিটৰে জোকাবলৈ ধৰিলে, দাদা, ক'লৈ
যাবলৈ ওলাইছা? ভিটিক ক'লো, মৃদুলৰ প্ৰেয়সীৰ ঘৰলৈ
যাওঁ। নব্বোয়ে পাকঘৰৰ পৰা চিঞৰিলে, : বিশাল, লুচি
কনাইছো, খাই যোৱা। মই একো উত্তৰ নিদিলো।

ল'ৰালবিকৈ বাইক ঠাট কৰি মৃদুলৰ ঘৰলৈ গ'লো।
সি বাৰাণ্ডাতে বহি মোলৈকে বাট চাই আছিল। মোক দেখা
পাই ল'ৰ মাৰি আহিল। পলম কৰা বাবে ভালকৈ কেইটামান
গালি পাৰি মোৰ পিছৰ ছিটত বহি ল'লে। ওবে বাটতোত
সি ছোৱালীজনীৰ কথা কৈ গ'ল। তাইৰ নাম হেনো
নিশিতা। এইবাৰ বি. এ. ফাইনেল দিছে। হাঁহিটো কি মৰম
লগা। মই মনে মনে ভাবিলো, নিশিতাৰ প্ৰেমত ভালকৈয়ে
পাপল হ'লি।

চহৰৰ আন এটা মূৰত থকা বগা বঙৰ ধুনীয়া ঘৰ
এটাৰ সন্মুখত বাইকখন বথাই দুয়ো নামি আহিলো। মহিলা
মানুহ এগৰাকী বাৰাণ্ডাতে বহি আছিল। আমাক দেখি মহিলা
গৰাকীয়ে হাঁহ মাৰি ভিতৰলৈ মাতি নিলে। আমাক ড্ৰয়িং
কমতে বহিবলৈ ক'লে। মৃদুলে মহিলা গৰাকীৰ লগত মোক
চিনাকী কৰি নিলে, সেয়া নিশিতাৰ বোয়েক। আমাক অলপ
বহিবলৈ দি মহিলা গৰাকী ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। ইমানপৰে
ফালে চাইছো। তাৰ মুখত নিশিতাৰ কথা শুনি তাইক মোৰো
এবাৰ চাবলৈ মন গৈছিল। তাই বাক মোৰ পৰীজনীতকৈয়ো
ধুনীয়াৰে খাটক পিছতে মহিলা গৰাকীৰ পিচে পিচে হাতত
চাহৰ টে লৈ সোমাই অহা ছোৱালীজনী দেখি মই হতবাক
হৈ গ'লো। নাই নাই মোৰ অবাঞ্ছিত ভুল হোৱা নাই। মোৰ

মনৰ পৰীজনী তাইয়েই হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ চকু ওঁঠত সুন্দৰ
হাঁহি, দীঘল একোছা চুলি। মই ভাবিলো তাৰ মনে মোৰ
পৰীজনীয়েই নিশিতা। নিশিতায়েই মৃদুলৰো সপোনৰ পৰী।
তেতিয়া মোৰ এনেকুৱা লাগিছিল যে মৃদুলৰ মুখত ভালদৰে
এটা ঘোচা মাৰি ওলাই যাম নেকি। কিন্তু এয়া কি নিশিতাই
হাঁহি হাঁহি মৃদুলৰ ফালে এটা বঙীন খাম আগবঢ়াই দিয়ে।
সেই বঙীণ খামটোৰ ভিতৰত আছিল এখন বিয়াৰ কাৰ্ড।
অহা আগটো নাহৰ বিশ তাৰিখে তাইৰ বিয়া, দীপক নামৰ
এজন যুৱকৰ লগত। মৃদুলে হাঁহিব খুজিছে, কিন্তু হাঁহিব

পৰা নাই। মহিলা গৰাকীয়ে কৈছে, দীপক আৰু নিশিতা
চাৰিবছৰীয়া ভালপোৱা। অহা মাহত সি ল'ণলৈ যাবগৈ।
সেয়ে নিশিতাৰ বিয়াখন সোনকালে পাতিলো। দীপকে বিচাৰিলে
নিশিতাকো তাৰ লগত ল'ণলৈ লৈ যাবগৈ। মহিলা গৰাকী
আৰু নিশিতাই মৃদুলৰ লগতে বিশালকো বিয়ালৈ আহিবলৈ
নিমন্ত্ৰণ জনালে।

তাৰমানে নিশিতা গুচি যাব কোনোবা দীপকৰ সৈতে
সুদূৰ বিদেশলৈ। নিশিতা মোৰো নহ'ল, মৃদুলৰো নহ'ল।
তাই সঁচাকৈয়ে হৈ ব'ল দুয়োটাৰে সপোনৰ পৰী।

আশা

উষা পাঠক

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ

আকাশখন মেঘে ঢাকি ধৰিছে। কিছুসময় পিছতে হয়তো মুষলধাৰে বৰষুণ আহিব।
অফিচৰপৰা আহি অনুৰাধাই কাপোৰ নসলোৱাকৈয়ে বাহিৰৰ লনত বহি আছেহি। বৰষুণ দিব বুলি
জানিও তাইৰ উঠিবলৈ মন যোৱা নাই। কিন্তু, বহি থাকিলেতো নহ'ব। অলপ পিছতে চম্পা আৰু
বাবু পাবহি। বাবু ইমান সোনকালে কেনেকৈ যে ডাঙৰ হ'ল তাই ধৰিবই নোৱাৰিলে। সৌ
সিদিনালৈকে সি গোটেই ঘৰটোত আঠকাটি ফুৰিছিল। কিন্তু আজি পঞ্চম শ্ৰেণী পালেগৈ।
সময়বোৰ বৰ সোনকালে পাব হৈ যায়। সৌ সিদিনালৈকে ঘৰখন হাঁহিৰে ভৰাই বখা ৰাজ
আজি আৰু নাই। তাৰ ঠাইত আছে মাথোঁ স্মৃতি। ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে তাই অতীতলৈ উভতি
গ'ল।

ৰাজক তাই লগ পাইছিল পুণেত। দুয়ো একেলগে এম. বি. এত এডমিছন লৈছিল।
জন্মভূমি একে হোৱা বাবে দুয়োৰে মাজত প্ৰগাঢ় বন্ধুত্ব গঢ় লৈ উঠিছিল আৰু এই
বন্ধুত্ব পিছলৈ প্ৰেমত পৰিণত হৈছিল। দুয়ো সুখ্যাতিৰে এম. বি. এ. সম্পূৰ্ণ কৰাৰ
পিছত দিল্লীৰ দুটা ব্যক্তিগত প্ৰতিষ্ঠানত চাকৰি পাইছিল। দুয়ো মহাৰাষ্ট্ৰৰ পৰা
দিল্লীলৈ উৰা মাৰিছিল। এবছৰ চাকৰি কৰাৰ পিছত সিহঁতে সিহঁতৰ প্ৰেমৰ
কথা ঘৰত জনাইছিল। দুয়োখন ঘৰে সিহঁতৰ সিদ্ধান্তক আদৰি লৈছিল। বৰ
ধুমধামেৰে সিহঁতৰ বিয়া হৈ গৈছিল। বিয়াৰ এসপ্তাহ পিছতে সিহঁত কৰ্মস্থলীলৈ

উভতিছিল। খুব সুখেৰে চলিছিল সিহঁতৰ সংসাৰ। টকা-পইচা, মৰম-চেনেহ একোৰে অভাৱ
নাছিল সিহঁতৰ সংসাৰত। সিহঁতৰ সুখ দুগুণে চৰিছিল যেতিয়া তাই অন্তঃসত্ত্বা হৈছিল। সেই সময়ত
ৰাজে তাইৰ গাত টোপ এটাকে পৰিবলৈ দিয়া নাছিল। অনবৰতে এইটো নকৰিবা, কষ্ট পাবা।
সেইটো নকৰিবা, মোৰ সোণটোৱে দুখ পাব... কিমান যে চিন্তা, কিমান যে দিহা...

তাই অন্তঃসত্ত্বা হোৱাৰ পাঁচমাহ পিছত এদিন অফিচৰ কামত ৰাজ মুম্বাইলৈ যাব লগা
হৈছিল। এশ এটা দিহা-পৰামৰ্শ দি এমাহ পিছতে ওভতাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি সি ফ্লাইটত উঠিছিল। কিন্তু
সি যোৱাৰ তিনিদিন পিছতে মুম্বাইত হোৱা এটা এল্লিভেণ্টত তাৰ মৃত্যু হৈছিল। তাৰ মৃতদেহটো
আগতলৈ তাই কান্দিবও পৰা নাছিল। মাথোঁ অপলক নেত্ৰেৰে চাই বৈছিল তাৰ মৰম লগা
মুখখনলৈ। তাইৰ জীৱনৰ আঁতজাল হেৰাই গৈছিল। তাই নিজকে শেষ কৰি দিব বিচাৰিছিল। কিন্তু
গৰ্ভৰ সন্তানটোৱে তাই হেৰুওৱা বাটত আশাৰ বন্তি এগছি টিপ্ টিপ্ কৈ জ্বলাই ৰাখিছিল।

“মা, মাকে
কিয় বহি আছা?
উঠা বৰষুণ দিব
এতিয়া।” - বাবুৰ
মাতত তাই
ৰাতুৰলৈ উভতি
আছিল। কেতিয়া
যে চম্পা আৰু
বাবু আহি পাইছে
তাই ক'বই পৰা
নাই।

পাঁচ মাহ পিছতে বাজে বিচৰা মতেই তাইৰ কোলালৈ আহিল বাবু। সেই বাবু এতিয়া দহ বছৰীয়া হ'ল। যিহেতু তাইৰ চাকৰি আছে, বাবুক ডাঙৰ কৰাত তাইৰ বিশেষ অসুবিধা হোৱা নাই।

“মা, মা, এনেকৈ কিয় বহি আছা? উঠা বৰষুণ দিব এতিয়া।” - বাবুব মাতত তাই বাস্তৱলৈ উভতি আহিল। কেতিয়া যে চম্পা আৰু বাবু আহি পাইছে তাই ক'বই পৰা নাই।

“বাইদেউ, এয়া লণ্ডক বাবুব বিপোর্টকাৰ্ড। এইবাবো সি ফাষ্ট হৈছে।”

তাই কাৰ্ডখন চালে। খুব ভাল মাৰ্কছ পাইছে সি।

“থেক ইউ, বাবু। এনেকৈয়ে তুমি সদায় পঢ়া শুনা কৰিবা। তেতিয়াহে তোমাৰ পাপা আৰু মোৰ ইচ্ছা পূৰণ হ'ব।”

“বলা মা, ভিতৰলৈ যাওঁ।”

“তুমি যোৱা বাবু। মই গৈ আছো। চম্পা, বাবুক ভিতৰলৈ লৈ যোৱা।”

চম্পা আৰু বাবু ভিতৰলৈ গ'ল। সিহঁত যোৱাৰ ফাললৈ তাই শেতু হাঁহি এটা মাৰি বহাৰ পৰা উঠিল আৰু ভিতৰলৈ গ'ল।

বাথৰুমলৈ গৈ তাই ফ্ৰেচ হৈ আহি বাবুব কোঠাত সোমাবলৈ গৈ দেখিলে যে বাবুৱে ৰাজৰ ফটোখনত ধূপ দুডাল জ্বলাই অৱ বিপৰ্টি কাৰ্ডখন হাতত লৈ কৈছে- পাপা

এয়া চোৱা মোৰ মাৰ্কশ্বিট। ফাষ্ট হৈছে। জানা পাপা, মায়ে বিচাৰে ডাঙৰ হৈ মই এজন আই.এ. এছ. অফিচাৰ হ'ম।

ময়ো সপোন দেখো এজন ডাঙৰ চাকৰিয়াল হোৱাৰ। তুমিও বিচৰা চাগে নহয়! চিন্তা নকৰিবা পাপা। তোমালোকৰ ইচ্ছা মই পূৰণ কৰিমই।

অনুবাধাই আৰু চাব নোৱাৰিলে। তাই দৌৰি গৈ বাবুক সাৱটি ধৰি হুকুকাই কান্দি দিলে।

০০০

পানীলৈ জীয়াই নাথাকিব, জীয়াই থাকিবলৈহে খাব।
কেইখনমান ভাল কিতাপ নথকা ঘৰখন শৰীৰত আত্মা নথকাৰ দৰে।

- মহাত্মা গান্ধী।

- চিড্ৰো।

নিয়তি

চোলেমান আলী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ, বাণিজ্য শাখা

সি এতিয়া সম্পূৰ্ণ উন্মাদপ্ৰায় অৱস্থাত। সি জানিছিল জানো তাৰ যে এনেকুৱা এটা অৱস্থা আহি পৰিব। সেই অভাৱনীয় ঘটনাটো হঠাতে ঘটি গ'ল। সি এতিয়া গছৰ তলে তলে, বাস্তব দাঁতিয়ে দাঁতিয়ে অকলশৰে দৌৰে, হাঁহে, চিঞৰে, কান্দে আৰু নিজকে প্ৰশ্ন কৰে, - তাৰ ইমান দুখ কিয় হ'ল। কিন্তু কোনেও তাৰ প্ৰতি সহানুভূতি নেদেখুৱায়। এনেকৈ ঘূৰি ফুৰোঁতে এদিন হঠাতে দুখটো এটি হৈ সিও এই পৃথিৱীৰ পৰা চিৰদিনলৈ বিদায় ল'লে।

কিন্তু প্ৰিয়া আছিল
মাক-দেউতাকৰ
সম্পূৰ্ণ বিপৰীত।
প্ৰিয়া সহজ-সবল
আৰু বৰ উদাৰ
প্ৰকৃতিৰ। প্ৰিয়াই
বাহিৰত কথাৰ
থকা ল'ৰাজন
কোন হ'ব পাৰে
বুলি চাবলৈ আহি
ৰাজক দেখা পাই
আচৰিত হৈ তাক
হাতত ধৰি
ভিতৰলৈ লৈ
গ'ল।

তাৰ নাম আছিল ৰাজ। অতি দুখীয়া পৰিয়ালৰ ল'ৰা। এজনী বায়েক আৰু এজনী ভনীয়েকৰ মাজত সি আছিল একমাত্ৰ ল'ৰা। দিন হাজিৰা কৰা দেউতাকে কোনোমতে পৰিয়ালটো চলাই আছিল। ৰাজ পঢ়া-শুনাত খুউব চোকা আছিল। সি মেট্ৰিক পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈ ওচৰতে থকা মহাবিদ্যালয়খনত নাম ভৰ্তি কৰিছিল। ৰাজৰ মন আছিল যে সি ভাল বিজ্ঞান কৰিছে যেতিয়া সি এখন ভাল কলেজত পঢ়িব। কিন্তু কি হ'ব, ভবা কথা জানো সিদ্ধি হয়। দিন হাজিৰা কৰা দেউতাকে তেনেকুৱা এখন কলেজত নামভৰ্তি কৰাই দিব নোৱাৰে। ৰাজ বৰ ভদ্ৰ আছিল বাবে তাৰ বন্ধুবোৰে তাক অতি সহজতে আদৰি লৈছিল। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে তাক যথেষ্ট মৰম কৰিছিল। কিন্তু বিধিৰ বিধান নাযায় খণ্ডন - এদিন শ্ৰমিক দেউতাকে বৰষুণৰ তিতি দিনটো কাম কৰি যেতিয়া ঘৰলৈ আহিছিল তেতিয়া তেওঁৰ জৰ্সি উঠিছিল আৰু উপযুক্ত চিকিৎসাৰ অভাৱত দেউতাকৰ মৃত্যু হৈছিল।

ৰাজ তেতিয়া উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। দেউতাকৰ মৃত্যুত সি বৰ আঘাত পালে। পৰিয়ালটো পোহ-পাল দিবৰ বাবে সি সকলৈ এখন পাণ দোকান দিলে। পঢ়া বাদ দিব লগা হোৱাত সি বৰ অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিলে।

এদিনৰ কথা। ৰাজে দোকান বন্ধ কৰি ঘৰলৈ গৈ আছিল। তেতিয়া বৰষুণ দি আছিল।

সি ঘৰ পোৱাৰ অলপ আগতে কলেজৰ ইউনিফৰ্ম পৰিধান কৰা ছোৱালী এজনীয়ে বৰষুণত তিতি বুলি গছ এজোপাৰ তলত বৈ আছিল। তাৰ ছোৱালীজনীলৈ বেয়া লাগিল। সি ছোৱালীজনীৰ ওচৰলৈ গৈ তাইক

ছাতিটো দি তাৰ দোকানখন দেখুৱাই দি পিছদিনা ঘূৰাই দিবলৈ কৈ গুছি গ'ল।

পিছদিনা ছোৱালীজনী কলেজলৈ আহিয়ে ৰাজক ছাতিটো ঘূৰাই দিলে আৰু আগদিনা কৰা

সহায়র বাবে ধন্যবাদ জনালে। আই রাজক আইব পবিচয়
 দিলে যে আইব নাম প্রিয়া। আই ইঞ্জিনিয়ার পবেশ বকরাব
 একমাত্র ছোরালা। আই তাবো পবিচয় বিচারিলে। বাজে
 তাব জীবনব সকলো দুখব কথা আইক কৈ দিলে। রাজব
 কথা শুনি ছোরালাজনীয়ে বব দুখ পালে। আই রাজক ঘবব
 ঠিকনাটো দি সিহঁতব ঘবলে বাবলে কৈ কলেজলৈ গুটি
 গ'ল।

সেইদিনা প্ৰিয়াৰ ক্লাছত অকণো মন নবহিল। ঘনে ঘনে তাইৰ বাজৰ কথাই মনলৈ আহি আছিল। তাই বাজৰ কাৰণে বলিয়াহৈ পবিল আৰু অনবৰতে বাজৰ কথা ভাবিব ধৰিলে।

এইফালে রাজেও নভবা-নিচিন্তাকে প্রিয়াব প্রেমমত
পবিল। তাব প্রিয়াক লগ পাবলৈ বহুত মন গ'ল। এসপ্তাহ
মানব পিছত সি প্রিয়াহঁতৰ ঘৰলৈ গৈ ভগ্নে ভগ্নে কলিং বেলত
হেঁচা দিলে। এক মিনিট মান পিছত প্রিয়াব মাকে দুৱাৰ খুলি
দি এসময়ত সিহঁতৰ ঘৰত কাম কৰা অপূৰ্ব কুমাৰৰ ল'ৰা
বাজক চিনি পাগে আৰু সিহঁতৰ ঘৰলৈ অহাৰ কাৰণ সুধিলে।
প্রিয়াব মাক-দেউতাক বৰ অহংকাৰী আছিল।
ধনক লৈ বৰ গৌৰৱ কৰিছিল।

প্রিয়াব মাক-দেউতাক বব অহংকারী আছিল। সিহঁতে
বনক লৈ বব গৌৰৱ কৰিছিল। কিন্তু প্রিয়া আছিল মাক-
দেউতাকৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। প্রিয়া সহজ-সবল আৰু বব
উদাৰ প্ৰকৃতিৰ। প্রিয়াই বাহিৰত কথা কৈ থকা ল'ৰাজন
কোন হ'ব পাৰে বুলি চাবলৈ অহি ৰাজক দেখা পাই আচৰিত
হৈ তাক হাতত ধৰি ভিতৰলৈ লৈ গ'ল। চাহ-পানী খাই ৰাজ
ক'লে। ৰাজ যোৱাৰ পিছত মাকে প্ৰিয়াক ক'লে- প্রিয়া, সৰু
মানুহৰ লগত ইমান লেটি-পেটি কৰাটো মই ভাল দেখা
নাই। মাকৰ কথাত প্ৰিয়াই প্ৰতিবাদ কৰি ক'লে- মা' মানুহ
টকা লৈ ডাঙৰ সৰু নহয়। ডাঙৰ সৰু হয় চকিতলৈহে।

এনেদৰে মাহ গ'ল, বছৰ গ'ল সিহঁতৰ প্ৰেমো বেছি গভীৰ হৈ উঠিল। ইকাণ-সিকাণকৈ সিহঁতৰ প্ৰেমৰ কথা প্ৰিয়াৰ দেউতাকৰ কাণত পৰিল। প্ৰিয়াৰ দেউতাক খঙত অগ্নিশৰ্মা হৈ উঠিল। তেওঁ বাজক ধ্বংস কৰি দিয়াৰ কথা ভাবিলে। কিন্তু প্ৰিয়াৰ মাকে ক'লে যে বাজক ধ্বংস কৰি দিয়াতকৈ প্ৰিয়াক ভাল ধনী ল'ৰা এজন চাই বিয়া দিয়া উচিত হ'ব। মাকৰ কথাত দেউতাকেও হয়ভৰ দি ওচৰৰ প্ৰফেচাৰ এজনৰ লগত প্ৰিয়াৰ বিয়া ঠিক কৰিলে। প্ৰিয়াই মাক-দেউতাকৰ ওচৰত বহুত প্ৰতিবাদ কৰিলে যদিও তাইৰ কথা কোনো কামত নাহিল। তাই কান্দি কান্দি পাগলীৰ দৰে হৈ গ'ল। তাইক মাক-দেউতাকে বহুত বুজালে। কিন্তু তাই বাজক পাহৰিব নোৱাৰে। তাই বাজক কেতিয়াও বিশ্বাসঘাটকতা কৰিব নোৱাৰে। এদিন কলেজৰপৰা আহোঁতে তাই বেলত আগত পৰি মৰি থাকিল। আকৌ, এফালে বাজে প্ৰিয়াৰ বাবে চান্দমাৰীত বৈ আছিল। হঠাৎ কাৰোবাৰ মুখত প্ৰিয়াৰ মৃত্যু হোৱা বুলি শুনি বামুণী মৈদামৰ ফালে দৌৰ দিলে। দৌৰি গৈ সি বেলৰ গেডাৰিঙত চিৰ ভিন্ন হোৱা প্ৰিয়াক চিনি পালে আৰু পিছত তাইৰ বেগত এখন চিঠি পালে। তাত এনেদৰে লিখা আছিল-

मन्त्रमन्त्र

মা-দেউতা,

মা-দেউতা,
 প্রথমে মোৰ মৰম ল'ৰা। তোমালোকৰ
 প্ৰতিটো কথাই আজি পৰ্যন্ত মানি আহিছোঁ, কিন্তু
 আজি আৰু নোৱাৰিলোঁ। কাৰণ ৰাজক এৰি মই
 জীয়াই থাকিব নোৱাৰিম। সেয়ে — তাৰ বাবে
 মোক ক্ষমা কৰিবা। মোৰ আত্মাৰ মংগলৰ বাবে
 উগ্ৰানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিবা।

प्रिया

0000

অন্ত আকাশৰ ৰং

জ্যোতিষ্মান গোস্বামী

স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)

উঁ-উঁ... বাক্ বাক্ বেলগাড়ীৰ দীঘলীয়া উঁকিৰ শব্দত অকণমানি তিৰপালৰ জুপুৰিৰ তলত বঘু থকা-মকাকৈ সাব পাই উঠে। বেলগাড়ীখনে তাৰ অকণমানি ঘৰটোক সশব্দে ৰূপাই বিদ্ৰূপেৰে পাব হৈ যায়। চিকুণ পুৱাৰ টোপনি ভঙাত

বিবর্তিত হৈ পড়ে বহু। হঠাৎ কিবা মনত পৰাত জাপ মাৰি ডাঠ হাফপেটটো বুকে উজাই ফুৰি যাইছিল।

বাস্তৱ স্টেচনটো ব্যতিব্যস্ত হ'বলৈ বহুত বাকী আছিল। বাস্তৱিতাৰ প্ৰতিপক্ষী হিচাপে তেওঁ
 বন্ধুৰে বাস্তৱ দাঁতিৰ বেলেগে টেপটো খুলি মুখ-হাতখন ধুই লৈ লৰালৰিকৈ পথৰ কাষত ডাষ্টবিনটোৰ ওচৰলৈ যায়। কিবা এক
 আচৰিত বস্তু উদ্ভাৱন কৰিবলৈ যেন তাৰ মুখ আৰু চকু হাসি উজ্জ্বল হৈ পৰে। সি সাউতকৰে দৌৰি গৈ তিৰপালৰ জুপুৰিটোৰ
 মাজৰপৰা এহাতে তাৰ অঙ্গপাত আৰু আনহাতে বেগটো লৈ পুনৰ ডাষ্টবিনটোৰ ওচৰ পায়গৈ। সি তাৰ কাঠৰ অঙ্গপাতৰ এমূৰে
 নমুণ্ড এটুকুৰা চমেক বচিৰে বান্ধি থৈছে। যাতে আঁঠুৰ পৰাই লোৰ বন্তুবোৰ তাৰ অঙ্গপাতেৰে ঢিকাৰ কৰিব পাৰে। গোটেই
 শঙ্কৰীয়াৰ বাটল সংগ্ৰহ কৰাই হৈছে তাৰ জীৱিকা।

দিনটো টলো টলোকে ঘুরি ফুরি ভঙা-ছিগা, টিন, লোহা, প্রাচীরের বটল পড়েই বাকি হয়েছে।

বধু তাৰ প্ৰকৃত নাম নহয়। মনত পৰাৰে পৰা সি তাকে বধু হিচাপে গণ্য কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। লোকসকলৰ লগতে বহুৰ বয়সতে সি ট্ৰেনিং আৰু গৃহস্থীয়া পাঠ্যপুস্তক লৈছিল। সি জৈনৰ দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চলত বসিত থকা লোকসকলৰ লগতে থাকিবলৈ লয়। সকলোৰে হিচাপে বস্তুৰ লোকসকলৰপৰা মৰম পোৱাৰ লগতে নাম পায় বধুমলা। বধুমলা মানে কি সেইটো সি জানিলেই নাহ। সকলোৰে হিচাপে বস্তুৰ লোকসকলৰপৰা মৰম পোৱাৰ লগতে নাম পায় বধুমলা। বধুমলা মানে কি সেইটো সি জানিলেই নাহ।

হোমালি তার বয়স বাব বছর মানই হ'ল। বাব বছরীয়া বয়সে বেলেগকে তিহানি কয়লাব গোন্ধই যেন তাক ভাগকরা কবি পেলাইছে। সি মলিয়ন

উ-উ-বেলগাড়ীৰ লানি নিছিগা শব্দ আৰু কৰলাৰ টুকি লৈ এহাতে অঙ্গপাত আৰু আনহাতে চিকাৰ ভৰাই লোৱা বেগটো ওলোমাই লৈ ঘৰমুখা গামোছাখনেৰে কপালৰ ঘামখিনি টুকি লৈ এহাতে অঙ্গপাত আৰু আনহাতে চিকাৰ ভৰাই লোৱা বেগটো ওলোমাই লৈ ঘৰমুখা হয়।

চান্না কুকুৰৰ পোৱালিহঁত, খাবলৈ নোপোৱাৰ জাত, চৰকাৰী বিষয়াই
ওফৰি অহা তীব্ৰ বাকবাণত বঘু আচৰিত হৈ পৰে। সি লৰালৰিকৈ আগুৱাই গৈ দেখিবলৈ পায় দুজন চৰকাৰী বিষয়াই
সাংগোপাংগসহ সিহঁতৰ তিবপালৰ ঘৰবোৰ ভাঙি ছিঙি জৰুলাই পেলাইছে। জৰুলি থকা তিবপাল আৰু ফটা কেঁথা-কাপোৰবোৰ
দেখি দুহাতৰ বস্তু অতেই পেলাই বিষয়া দুজনে গুৰিয়াই গুৰিয়াই ক'বলৈ ধৰে-
গুচি যা, তহঁত নিজৰ ঠাইলৈ, ইয়াত আৰু।”

লাহে লাহে সকলোবোৰ শান্ত হ'বলৈ ধৰে। বাস্তব বাৰুি নানুৱাৰে
 বেলিৰ তিৰবিৰণিত সি তাৰ জীৱনৰ নতুন ৰং দেখিবলৈ পালে।

অবশেষে অক্টোবৰ মাহত প্ৰায় দুই লাখ টকাৰ ভাণ্ডাৰ আৱলি
 তিপালবোৰ জৰুৰী শেষ হ'বলৈ ধৰে। আবেলিৰ বোলৰ বিৰুদ্ধে

(২০১০-১১ বর্ষৰ গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰতিযোগীৰ নাম)

000

४२

উৎকৰ্ণাৰ সেই নিশাটো

বানু দাস

স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (শিক্ষা বিভাগ)

আকাশত মেঘৰ গিৰ্জনি। আজি দিনটো ডাৱৰীয়া হৈ আছিল। সন্ধিয়া হৈ অহাৰ লগে লগে আৰু বেছি ঠাণ্ডা নামি আহিল। চিত্ৰাই দ্ৰৱ্যৰ পৰা দিয়াচলাইটো উলিয়াই মমবাতি জ্বলালে। আজি তিনিদিন মানবপৰা লাইনটোৱে গ্ৰৱলেম দি আছে।

চিত্ৰা ঘৰত অকলে আছে। চিত্ৰাৰ মইয়েকৰ ল'ৰাৰ বিয়াত ঘৰৰ আটাইকেইটা গৈছে। তাতে বন কৰা ছোৱালীজনীও মাকৰ বেমাৰৰ বাবে গাঁৱৰ ঘৰলৈ গৈছে। এনেকৈ বহুবাৰ অকলসৰে আছিল যদিও এইবাৰ তাইৰ অলপ ভয় ভয় লাগি আছিল। সেইবাবে চিত্ৰাৰ বান্ধৱী লিপিকাক মাতিছিল। সন্ধিয়া ছয়মান বাজিছে কিন্তু লিপিকা আহিয়েই পোৱা নাছিল। চিত্ৰা বৰ ভাগৰি পৰিছিল। কিয়নো ঘৰখনৰ সমস্ত কাম চিত্ৰাই অকলে কৰিবলগীয়া হৈছিল। লিপিকাৰ বাবে বাট চাই ছোফাখনতে গৰম শুলখন মেৰিয়াই বহিছিল।

হঠাৎ কলিং বেলটো বাজি উঠিল। চিত্ৰা চোফাৰপৰা নামি দুৱাৰখন খুলিবলৈ গ'লে। বাহিৰত তেতিয়া ঘিটমিটিয়া আন্ধাৰ। কিন্তু আচৰিত কথা এই যে বাহিৰত কোনো নাই। লিপিকা অহা বুলি চিত্ৰাই দুৱাৰ খুলিছিল। কোনো নাই বাহিৰত। সোনকালে দুৱাৰখন বন্ধ কৰি ভিতৰত সোমাল। আকৌ এবাৰ বেল বাজি উঠিল। ভয়টো বশ কৰি এইবাৰ আহিছে বুলি এৰোজ দুখোজ কৈ আগুৱাই দুৱাৰখন খুলিলে। দেখিলে বাহিৰত আন্ধাৰৰ বাহিৰে একো নাই। চিত্ৰাৰ ভয় গাঢ় হৈ উঠিল। বোগেৰে গৈ ছোফাত কুচিমুচি বহিলগৈ। মেঘৰ গিৰ্জনিত তাই উচপ খাই উঠিল। তাইৰ ভয় যেন জমাৎ বাঢ়ি আহিল। কলিংবেল কোনে বজালে তবো উৎকৰ্ণা। কি কৰিব ভাবি পোৱা নাছিল তাই। এইবাৰ বাচন পৰাৰ শব্দ শুনিলে। উঠি যোৱাৰ সাহস নহ'ল চিত্ৰাৰ। ভিতৰৰপৰা মেকুৰী এটাই বিকট চিঞৰ এটা মাৰি ওলাই আহিল। ছোফাৰ পৰাই মেগাজিনখন উঠাই মেকুৰীটোৰ গালে মাৰি পঠিয়ালে। বতৰে গুৰু গুৰু শব্দ কৰিবলৈ ধৰিছে তাৰ লগতে চিক মিক বিজুলী। মোটেই পৰিবেশটো কেনে চিত্ৰাৰ বাবে বহুসময় হৈ আহিছিল। মনতে ভগৱানৰ নাম ল'বলৈ ধৰিলে। চকু দুটা মুদি দিছিল চিত্ৰাই। কিছু সময় তেনেদৰে পাব হৈ যোৱাৰ পাছত দুৱাৰত কোনোবাই ডাঙৰকৈ তিনিবাৰ টুকুৰিয়াই দিয়া শব্দ শুনা গ'ল। চিত্ৰাই চকু দুটা ডাঙৰকৈ মেলি দিলে। ইমান ঠাণ্ডাটো তাইৰ মূৰৰপৰা পানী বৈ আহিল। এইবাৰ কোঠাটোত নিস্তক্ৰুতাই আতঙ্কিত বহিছিল। চিত্ৰাই ভয়ত শুলখন বেছিকৈ মেৰিয়াই ল'লে, চকুৰে পানী ওলাবলৈ ধৰিলে। তাই ভাবি পোৱা নাছিল। আচৰিত যে লগত এইবোৰ কৰি আছে। মনতে লিপিকাক গালি-শপনিও পাৰিব ধৰিলে। খিড়িকি বন্ধ থকাৰ পিছতো ক'ৰপৰা নাছিল। উঠিছিল বতৰ এছাট আহি মমডাল নুৰাই পেলালে। উঠি মমডাল জ্বললোৱাৰ বাহিৰে চিত্ৰাৰ আন একো উপায় পোৱা নাই। যদিও ভয়ত খোজ দিব পৰা নাছিল। থেৰোপোৰো খোজেৰে দিয়াচলাইটো বিচাৰিব ধৰিলে। কিন্তু বিচাৰি পোৱা নাছিল।

আকৌ এবাৰ কলিং বেল বাজি উঠিল। বাজি আছে। মমবাতি জ্বলি আছে। অহৰহ বাজি আছে। চিত্ৰা উচপ খাই উঠিল। তাৰ মনে মনে সময় চিত্ৰাই সপোন দেখি আছিল। তাই দৌৰি গৈ দুৱাৰ খন খুলিলে। অধীৰ হৈ লিপিকা বৈ আছে। 'কি হ'ল অ' তাৰ মনে মনে মাতি মাতি বাহিৰত থোৱাৰ মন মেলিছিল হ'বলা।' লিপিকাৰ কথাত চিত্ৰাই কৃত্ৰিম খঙেৰে উত্তৰ দিলে - সময়ৰ মূল বুজি নাপাব নে কি?

ক্ষমা

হিবণ দুৱৰা

স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

ওৰণিখন দাঙি তাই সুদৃশ্য ৰাল ব্লকটোলৈ চালে, - এক বাজিবলৈ পোন্ধৰ মিনিট বাকী। বৈ বৈ তাইৰ আমনি লাগিছে। পাটৰ সাজঘোৰেৰে সৈতে সম্পূৰ্ণ কইনাৰ বেশেৰে তাইৰ নিজকে বহুৱা যেন লাগিছে। মাজে মাজে তাইৰ বুকখন আশংকাত কঁপি উঠে। এই অপেক্ষা তাইৰ অন্ধকাৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰমাণ নহয়তো। বিক্ৰমৰ আজিৰ দিনটোত এনে কি কাম থাকিব পাৰে, যাৰ বাবে সি তাইক সম্পূৰ্ণ উপেক্ষা কৰিছে।

ধেং, তাই কিবোৰ যে চিন্তা কৰিছে। সিটো কিবা জৰুৰী কামতো ব্যস্ত থাকিব পাৰে। কিন্তু কি এনে জৰুৰী কাম যিটো ফুলশয্যাৰ নিশা সদা বিবাহিতা পত্নীতকৈও ডাঙৰ হ'ব পাৰে।

এনেতে বাহিৰত গাড়ীৰ হৰ্ণ শুনা গ'ল। সেয়া চকীদাৰটোৱে গেট খোলাৰ শব্দ। গাড়ী এখন পাৰ্ক কৰাৰ শব্দ। বিক্ৰম আহিছে নিশ্চয়। উত্তেজনাতে তাইৰ বুকখন দুক দুককৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে। কেনে হ'ব বাক দেখাত বিক্ৰম। নিজকে তাই সুধিছে। আজিয়ে তাইৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিন। কিমান আগহেৰে অপেক্ষা কৰিছে তাই এই দিনটোলৈ। অৱশেষত সেই মধুৰ ক্ষণ আহি পৰিল। ইতিমধ্যে দুৱাৰত টোকাৰ পৰিল।

খোলাই আছে। সোমাই আহক।" - লাহেকৈ তাই ক'লে। বিক্ৰম সোমাই আহি চকীখনত আলসভাৱে গাটো এৰি দিলে। তাই ওৰণিৰ ফাঁকেৰে তালৈ চালে। খুব মৰম লগা মুখেৰে সুঠাম চেহেৰাৰ এজন যুৱক। এই ধুনীয়া যুৱকজন আজিৰপৰা তাইৰ সকলো। তাইৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল। তাই উঠি গৈ প্লেটেৰে ঢাকি থোৱা গাখীৰ গিলাচ তালৈ আগবঢ়াই দিলে। সি পানীৰ গিলাচ খাই তাইলৈ গিলাচটো আগবঢ়াই দি তাইৰ ফালে নোচোৱাকৈ ক'বলৈ ধৰিলে- কুঁৱলী, মই জানো তুমি খব ভাল ছোৱালী। মই খুব ভাল নহ'লেও আজিলৈকে কাকো বিশ্বাসঘাতকতা কৰি পোৱা নাই। কিন্তু তোমাৰ ক্ষেত্ৰত বহুত ডাঙৰ ভুল হৈ গ'ল। মোক ক্ষমা কৰি দিয়া প্লীজ।"

কথাটো কি বাক।" - তাই কৌতূহলেৰে সুধিলে।

আচলতে মই এজনী ছোৱালীক খুব ভাল পাওঁ। তাইক নিজৰকৈ পাব বিচাৰো। ছোৱালীজনী মোৰ পি. এ। মই মোৰ সিদ্ধান্ত আইতাক জনাবৰ বাবে মুম্বাইৰপৰা ইয়ালৈ আহিলো। লগত তায়ো মানে বিন্দিয়াও আহিছিল। কিন্তু আমি আইতাক কিবা কোৱাৰ আগতেই আইতাই আমাক জনালে যে তেওঁ মোৰ বাবে ছোৱালী এজনী ঠিক কৰিছে। ঠিক কৰিছে মানে বিয়াৰ যোগাৰ হৈ গৈছেই। মাত্ৰ মোক মতা কামটোহে বাকী আছিল। সৰুৰপৰা অশেষ কষ্টেৰে ডাঙৰ কৰা আইতাক মই একো ক'ব নোৱাৰিলো। তেওঁৰ সুখৰ বাবে মই মোৰ প্ৰেমৰ বলিদান দিলো আৰু ছোৱালী নোচোৱাকৈয়ে হোমৰ গুৰিত বহিলো। বিন্দিয়াই এইবোৰ দেখি শুনি খুব দুখ পালে। বেচেৰী একেবাৰে ভাগি পৰিল যদিও আমাৰ প্ৰেমৰ কথা কাকো নজনাই তাই আজি মুম্বাইলৈ ঘূৰি গ'ল। মই তাইক এয়াৰ প'ৰ্টত থৈ আহিলো। এতিয়া তুমিয়েই কোৱা কুঁৱলী মই কি কৰিম। মই বিন্দিয়াক খুব ভাল পাওঁ আনহাতে তুমিও মোৰ জীৱনৰ সৈতে সাঙোৰ খালা। প্লীজ তুমিয়েই কিবা এটা কৰা, কিবা এটা কৰা কুঁৱলী।"

ইপিনে কুঁৱলীৰ মনত তেতিয়া প্ৰচণ্ড ধুমুহা। তাই এতিয়া কি কৰিব। তাইৰ যৌৱনৰ সকলো সপোন ধূলি সাং হৈ গ'ল। তাই গুচি যাব বহু দূৰলৈ। এই মানুহবোৰৰপৰা আঁতৰলৈ। কিন্তু, বিক্ৰমতো তাইৰ স্বামী। হোমৰ

জুইক সাক্ষী কবি বন্ধা বাঙ্গোন জানো তাই ইমান সহজে
ছিত্তি পাবিব। এইবেৰ ভাবি ভাবি তাই টোপনি গ'ল।

পুৱা সাৰ পাই তাই দেখিলে বিক্ৰমে ছোফাতে কুঁচি
মুচি সৰু ল'ৰাৰ নিচিনাকৈ শুই আছে। কপালত তাৰ অবিনষ্ট
চুলিবোৰে আহি ভিৰ কৰিছেহি। তালৈ চাই এক অজান
মৰমত তাইৰ গা শিয়ৰি উঠিল। তাই তাৰ ওচৰলৈ গৈ
কপালৰ চুলিখিনি ঠিক কৰি দিলে। তাৰ পাছত কপালত চুমা
এটা খাই তাই বাথকমলৈ গ'ল।

গা-পা ধুই মন্দিৰত ধূপ-চাকি জ্বলাই তাই আহি
বাৰাণ্ডাতে বহিলহি। বিক্ৰমৰ আইতাক তেতিয়া কেনিবা
ওলাই গৈছে।

বাইদেউ চাহ-জলপান খাই লওঁকহি।"- হৰি নামৰ
কনকৰা ল'ৰাটোৱে তাইক মাতিলে।

মই এতিয়া জলপান নাখাওঁ। তুমি এটা কাম কৰা
মোক শুনা চাহ একাপ ইয়াতেই দিয়া।

হৰিয়ে তাইক চাহ একাপ আনি দিলে। চাহ কাপ
হাতত লৈ তাই বাতৰি কাকখন মেলি ল'লে। প্ৰথম পৃষ্ঠাটোৰ
এটা বাতৰিত তাইৰ চকু ধৰ হৈ গ'ল। তাই দৌৰি গৈ
বিক্ৰমক জগালে।

বিক্ৰম। বিক্ৰম। এয়া চোৱা বিক্ৰম - তাই বিক্ৰমৰ
হাতত পেপাৰখন দিলে।

চকু দুটা মোহাৰ বিক্ৰমে পেপাৰখন হাতত লৈ চালে।
কিন্তু এয়া কি। কালি নিশা গুৱাহাটীৰপৰা মুম্বাইলৈ বাওনা

হোৱা ফ্লাইটখন এক দুৰ্ঘটনাত পতিত হৈছে। ডাঙৰ ডাঙৰ
শাস্ত্ৰে লিখা বাতৰিটো দেখি বিক্ৰমৰ ভবিষ্যতলৈ পৃথিৱীখন

নেৰে ফুৰাই গৈছে। দৌৰি গৈ বিক্ৰম গাড়ীত উঠিল। পিছে
পিছে কুঁৱলীও গ'ল। পাগলৰ দৰে গাড়ী চলাই বিক্ৰম

এয়াৰপট পালে। তাত গৈ গম পালে যে সেই ফ্লাইটখনত
যোৱা কোনো বাচি থকা নাই। বিক্ৰম যুদ্ধত হাবি সৰ্বস্ব

হেৰুওৱা মানুহৰ দৰে ওলাই আহিল। সি কুঁৱলীক সাৱটি
উচুপি উঠিল।

বিক্ৰম মই বাক বিদ্দিয়া হ'ব নোৱাৰিমনে। বিদ্দিয়াৰ
অচাৰ মই পুৰাৰ নোৱাৰিমনে। এতিয়াৰপৰা ভৱিষ্যতৰ

সপোনবোৰ মোক লৈ গঢ়িবলৈ চোৱা কৰা প্লীজ বিক্ৰম-
কুঁৱলীয়ে আবুলভায়েৰে ক'লে।

তুমি সকলো জানিও মোক আকোৱালি লৈছা তব
কুঁৱলীয়ে একো ক'ব নোৱাৰিলে। মাথো বিক্ৰমৰ

বাৰে মই তোমাৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ। কিন্তু বিদ্দিয়াক পাহা
মোৰ বাৰে ইমান সহজ নহয় কুঁৱলী।

বিদ্দিয়াৰ মৃত্যুৰ পিছত দুয়ো মুম্বাইলৈ গুচি আহিল।
বিক্ৰম একেবাৰে ভাগি পৰিছে। খোৱা-বোৱাত কচি নোহোৱা
হৈছে। বিদ্দিয়াই অশেষ চোৱা কৰিছে বিদ্দিয়াক পাহৰাই
বাথিবলৈ।

আজি দুসপ্তাহৰ মূৰত বিক্ৰম অফিচলৈ গৈছে,
কুঁৱলীয়ে কিতাপ এখন লৈ বাহিৰত বহিছেহি। এনেতে ফোনটো
বাজি উঠিল। ভিতৰলৈ গৈ ফোনটো ধৰিলে

হেল্ল মিছেছ বৰুৱা স্পিকিং।
মেডাম, ছাৰ কা এণ্ড্ৰিডেণ্টে ছুৱা হে, অৱ ৱো টিটি

হাস্পাতাল মে হে। আপ জলদি আ যাইয়ে। ফোনটো
থেকেচা মাৰি থৈ কুঁৱলীয়ে ল'ৰালিকৈ গাড়ীত বহিল।

গাড়ী নিজে ড্ৰাইভ কৰি হাস্পাতাল পালেহি। ৰিচেপচনিৰ
গাড়ী নিজে ড্ৰাইভ কৰি হাস্পাতাল পালেহি। ৰিচেপচনিৰ

সুধি গম পালে যে বিক্ৰমক অপাৰেভন থিয়েটাৰলৈ লৈ
যোৱা হৈছে। তাই গৈ অ'চিৰ বাহিৰত থিয় হৈ ব'ল। কিছুসময়

পিছত দুৱাৰ খোল খালে। ডাক্তৰে ক'লে যে বিক্ৰম বৰ্তমান
অচেতন অৱস্থাত আছে। কুঁৱলী বিক্ৰমৰ ওচৰত বহি ব'ল।

বাতি গভীৰ হ'ল। কুঁৱলীৰ চিলমিলকৈ টোপনি আহিল।
বিক্ৰমৰ চেতনা আহিল। সি দেখিলে যে কুঁৱলীয়ে

তাৰ ওচৰত বহি টোপনিয়াই আছে। সি উপলব্ধি কৰিলে
জীৱনত এজনী পত্নীৰ কিমান প্ৰয়োজন। কুঁৱলীৰ ওচৰত

তাৰ নিজকে বৰ দোষী যেন লাগিল। টোপনিয়াই এক
কুঁৱলীৰ মুখখনিৰে চাই তাৰ বৰ মৰম লাগিল। সি কুঁৱলীৰ

চুলিত মৰমেৰে আঙুলি বুলাই দিলে।
হঠাৎ কাৰোবাৰ স্পৰ্শত কুঁৱলীৰ টোপনি আঙুলি

তাই দেখিলে বিক্ৰমৰ চেতনা আহিছে। য আনন্দত তাইৰ
চকুপানী ওলাল।

মোক মাফ কৰিবা কুঁৱলী। মই তোমাৰ সৈতে মত
অন্যায় কৰিলোঁ। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো আজিৰপৰা কোৱিলাত

তোমাক দুখী হ'ব নিদিও। সদায় তোমাক মোৰ মৰমেৰে
আৱৰি বাখিম।

কুঁৱলীয়ে একো ক'ব নোৱাৰিলে। মাথো বিক্ৰমৰ
বুকুত মূৰ গুজি উচুপি উঠিল।

জীৱন সংগ্ৰাম

সংগীতা কলিতা

প্ৰথম বৰ্ষ, বৰ্ষ

কাৰেবীয়ে মাজ নিশা আকাশলৈ একেথৰে ভাবিছিল যে তাইৰ জীৱনৰ কোনটো ভুলৰ কাৰণে তাই সেই কষ্ট বোৰ
জীৱনৰ মাজৰ সময়খিনি অতিবাহিত কৰিব লগীয়া হৈছিল। তাই জনাত কেতিয়াও ভুল কৰা নাছিল। কাৰেবীৰ লগৰ বন্ধৱী,
ওচৰ-চুবুৰীয়া আলহী বঙহী সকলোৰে তাই তাই প্ৰিয় প্ৰাক্তী আছিল। তাই দেখাত ধুনীয়া আছিল। মিঠাবৰণৰ ক্ষীণ সেই
ছোৱালী জনীৰ মুখত সকলো সময়তে এটা হাঁহি বিৰিঙিছিল। তাই অল্লভাষী ছোৱালী আছিল। পঢ়া-শুনাৰ পৰা আদি কৰি
ঘৰৰ কামতো তাই পাৰ্গত আছিল। সিহঁতৰ সংসাৰ খনত আছিল কেৱল মাক, দেউতাক, ভায়েক আৰু তাই।

মাতক পবীক্ষাত ভালদৰে উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত তাই ঘৰতে এনেয়ে বহি থাকিব লগা হৈছিল। তাইৰ এম.এ. পঢ়াৰ ইচ্ছা
থাকিলেও দেউতাকৰ মুখলৈ চাই তাই সেই কথা প্ৰকাশ কৰিব পৰা নাছিল। তাইক এম.এ. পঢ়াবলৈ দেউতাকৰ সামৰ্থ নাছিল।
তাইৰ দেউতাক আছিল প্ৰথমিক বিদ্যালয়ৰ এজন সাধাৰণ শিক্ষক। দিন পাৰ হৈ যোৱাৰ লগে লগে তাইলৈ দুই এটা বিয়াৰ
প্ৰস্তাৱো আহিছিল। সেই প্ৰস্তাৱবোৰৰ মাজৰে এজনলৈ তাইক মাক-দেউতাকে বিয়া দিয়াৰ যোজা চলালে। তাইও কোনো
ধৰণৰ আপত্তি নকৰাকৈয়ে সেই বিয়াত বহিবলৈ সাজু হ'ল।

বিয়াৰ তিনি মাহ পিছৰে পৰা তাইৰ শহুৰেকৰ ঘৰৰ মানুহে তাইক বৰ বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লৈছিল। তাই সেই
ব্যৱহাৰৰ কোনো যুক্তিযুক্ততা নিবিচাৰি নিশেদে সেইবোৰ সহ্য কৰি গৈছিল। শহুৰেকৰ ঘৰৰ মানুহে তাইক এনেয়ে কিছুমান
কথা শুনাৰলৈ লৈছিল। সেই কথা তাইৰ গিৰিয়েক পল্লৱেও তেতিয়ালৈকে জনা নাছিল। সি এইটোও জনা নাছিল যে তাইক
ঘৰৰ মানুহে এটা চৰ্ত দি থৈছিল যে কাৰেবী তাইৰ ঘৰলৈ গ'লে আৰু উভতি আহিব নোৱাৰিব। যদি ঘূৰি আহে, তেন্তে তাইৰ
লগত আকৌ কিছুমান বস্তু আনিব লাগিব। তাইক কৈছিল যে লোকৰ বোৱাৰী বিলাকৰ লগত ফ্ৰিজ, টি.ভি, ৱাচিং মেছিন,
স্টিল আলমাৰী আদি আনে। তাইক কিন্তু দেউতাকে কেৱল কাঠৰ বস্তু কেইপদ মান দিয়েই পঠাই দিলে। গতিকে তাই এইবাৰ
ঘৰলৈ গ'লে সেই বস্তুবোৰ লগত লৈহে আহিব পাৰিব। ন'হলে তাই দেউতাকৰ ঘৰতে থাকিব লাগিব। কিন্তু তাই শহুৰেকৰ
ঘৰৰ এয়াৰ কথাও মাক-দেউতাক হঁতক নকলে। তাই ভাবিছিল যে মোক বিয়া দিয়েই মাক-দেউতাই ইমান কষ্টত দিন পাৰ কৰিব
লগা হৈছে, লোকৰ পৰা ধৰলৈ অনা পইছা ঘুৰাই দিবই পৰা নাই, আৰু যদি নতুনকৈ বস্তু দিয়াৰ কথা মই কওঁ তেতিয়া
হ'লে দেউতাই মোৰ ভাল হোৱাৰ কাৰণে, মই সুখত থকাৰ বাবে হয়তো সেই সকলো বস্তু নিজৰ সৰ্বস্ব আগ কৰি হ'লেও
দিব। কিন্তু, তাই সেইটো বিছবা নাছিল আৰু ইমান দিনেই তাই সেইবোৰ কথা নোকোৱাকৈয়ে পাৰ কৰি দিছিল। তাৰ উপৰিও
তাইৰ এটা ভায়েক আছে। তাৰো লিখা-পঢ়া কৰাৰ খৰচৰ কথা আছে। গতিকে তাই সেইবোৰ কথা মাকৰ ঘৰত নোকোৱাটোৱেই ভাল
হ'ব বুলি এই সকলো বোৰ দু-ব্যৱহাৰ বিনা প্ৰতিবাদে মানি ললে।

দিন বাগৰা মানেই তাইৰ সেই বেয়া ব্যৱহাৰবোৰ, মানসিক অত্যাচাৰবোৰ শাৰিৰীক অত্যাচাৰত পৰিণত হ'ল। লাহে
লাহে গিৰিয়েকেও সেই অত্যাচাৰ বোৰৰ কথা গম পাবলৈ ধৰিলে। কিন্তু সিও মাক-দেউতাকৰ ওপৰত একো মাত মাতিলে
পৰা নাছিল। কেৱল মাত্ৰ সি কাৰেবীক কিছুমান কথা শিকাই বুজাইহে দিছিল যে মাক-দেউতাকে যি ক'য় তাকেই তাইক মানি লোৱা উচিত। কিন্তু,
মাক-দেউতাকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মান আছে। সেয়েহে, মাক-দেউতাকে যি ক'য় তাকেই তাইক মানি লোৱা উচিত। কিন্তু,
সি সেইটো গম পোৱা নাছিল যে তাইক মৌতুকৰ কাৰণে সিহঁতে তেনেকুৱা দুব্যৱহাৰ কৰিছিল আৰু শাৰিৰীক অত্যাচাৰ

চলাইছিল। যেতিয়া তাই অন্তঃসত্ত্বা আছিল তেতিয়া তাইৰ ওপৰত বেছিকৈহে অত্যাচাৰ কৰি গৈছিল। তেতিয়া তাই থিৰাং কৰিলে যে তাই তাইৰ সন্তানটি জন্ম দিব আৰু সেই সিদ্ধান্তমতে তাই এদিন নিৰ্ভয়ে হ'ল। তাই তেতিয়া কিং কৰ্তব্য বিনুত হৈ পৰিছিল। তাই ভাবি উলিয়াব পৰা নাছিল যে তাই এতিয়া ক'লে যাব, ক'ত থাকিব কি কৰিব? তাই মানুহৰ ঘৰে ঘৰে কাম বিছাৰি ঘূৰি ফুৰিছিল। কেইদিন মানৰ পিছত তাই কাম বিচাৰি পাইছিল।

তাইৰ ঘৰ এৰি গুচি যোৱা গম পাই এদিন তাইৰ দেউতাকে খবৰ লবলৈ আহিছিল। পল্লৱৰ ঘৰৰ মানুহে দেউতাকৰ আগত জীয়েক কুচকিত বান বুলি কৈ তেওঁক অপমানিত কৰি পঠিয়াই দিলে। সেইকথাবোৰ চিন্তা কৰি কৰি তেওঁ এদিন আবেলি সময়ত চকীত বহি থকা অৱস্থাতেই ঢুকাই থাকিল। মাক আৰু পুতেকে ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ বেন অনুভৱ কৰিলে। তেতিয়া পুতেক আছিল স্নাতক ২য় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। দেউতাক ঢুকুৱাৰ পিছত ঘৰৰ দায়িত্ব তাৰ ওপৰত পৰিল আৰু সি কাম বিচাৰি ফুৰিলে। তাৰ পিছত সি পঢ়া-শুনা আতাই সামৰিব লগা হ'ল।

কাৰেবীয়ে তাই কাম কৰা মানুহৰ ঘৰৰ আতাই তাইৰ সন্তানটি জন্ম দিলে। তাইৰ এজনী ছোৱালী জন্ম পালে। দুবছৰ মানৰ পিছত তাই ভাবিলে যে তাই শহুৰেকৰ ঘৰলৈ উভতি যাব। হয়তো নাতিলে নুখ দেখাব লগে লগে সিহঁতৰ মন কুমলিবও পাবে। কিন্তু, হিতে বিপৰীত হৈ হ'ল। তাই গৈ পোৱাৰ লগে লগে তাইৰ সন্তানটি কোলাত দেখা পাই শাহুৱেকে ক'লে— তাই ইয়ালৈ কিয় আহিছ, তোক কি লাগে? তাই অকলে এইখন ঘৰত থাকোঁতেই আমি তোৰ খৰচ বহন কৰিব পৰা নাছিলো। এতিয়া আৰু তুমি তেওঁৰ লৈ আহিছ? এইটো ক'ব সৰা নাছিলো।

আৰু সেইদিন ঘৰ চিৰ দিনলৈ আগ কৰিলে তাই কাম কৰি উপাৰ্জন কৰা টকা যিখিনে নৈ পাৰৰ চৰকাৰী মাটি এডোখৰত এটা জুপুৰি ঘৰ বনাই আতাই মাক জীয়েক দুয়োজনী

থাকিবলৈ ল'লে। আজিকালি তাই মানুহৰ ঘৰে ঘৰে কাম কৰি নুফুৰে। যি হেতু তাই বি. এ. পাছ আছিল। গতিকে তাই এটা ভাল চাকৰি গোটাই ল'লে আৰু দুয়োজনীয়ে সুখেৰে দিন অতিবাহিত কৰিব ধৰিলে। আৰু তাই ছোৱালীজনীৰ নাম ৰাখিলে সংযুক্তা। তাই ছোৱালী জনীক এম.এ. পঢ়াই আছে আৰু তাইৰ যিমানলৈকে মন যাই সিমানলৈকে পঢ়াব। কৰণ কাৰেবীয়ে নিজৰ পঢ়াৰ ইচ্ছা আছিল যদিও তাই টকাৰ অভাৱৰ বাবে পঢ়িব পৰা নাছিল।

সংযুক্তাৰ কাৰণে দুই এটা বিয়াৰ প্ৰস্তাৱো আহিছিল। কিন্তু যেতিয়া সিহঁতৰ দেউতাক নাই বুলি গম পাইছিল তেতিয়া তাইক বিয়া কৰাবলৈ ইচ্ছা কৰা নাছিল। মানুহে তাইক দেউতাকৰ পৰিচয় নথকা বুলি ঘৃণাৰ দৃষ্টিৰে চাইছিল। সেই কথাৰ লৈ মাক অলপ চিন্তিত হৈছিল। তথাপি ভাবিছিল যে তাইক যদিহে কোনোৱে বিয়া কৰাবলৈ আগবাঢ়ি নাহে তেতিয়া হ'লে তাইও কাৰেবীৰ দৰে এই সমাজত চলি থাকিব পাৰিব। যি সমাজে কাৰেবীৰ দৰে কম বয়সীয়া ছোৱালী এজনীৰ জীৱন ধ্বংস হ'বলৈ এৰি দিলে, তেনে সমাজে কোনো ন্যায় বিচাৰ কৰিব নোৱাৰে। সেই সমাজে কেৱল জানে আনৰ সমালোচনা কৰিবলৈ। যিদৰে কাৰেবীয়ে বদনাম, অপমান সহ্য কৰিও এই সমাজত তথা জীৱনৰ বৃজত অৱতীৰ্ণ হৈছে। তেনেকৈয়ে এদিন হয়তো সংযুক্তাও এই জীৱনৰ বৃজত অৱতীৰ্ণ হ'ব আৰু নিশ্চয় সফল হ'ব।

কিন্তু এই সমাজতে এনে কিছুমান লোক আৰু সিহঁতে এই এইবোৰৰ চিন্তা ধাৰাৰ পৰা বিপৰীত থাকে আৰু সিহঁতে এই সকলোবোৰৰ কাৰণ ভালদৰেই নিৰ্ণয় কৰিব পাৰে। মাক দেউতাক সেইদৰেই এদিন সিহঁতৰ ঘৰলৈ অবিনাশে মাক তাইক বিয়া আৰু তাৰ ভনীয়েকক লৈ সংযুক্তাৰ মাকক তাইৰ মাকক বিয়া কৰোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। কিন্তু এইবাৰ কথা বিলাক সৰুৰেই এই বিয়াত অসন্মতি দিলে আৰু সিহঁতে কথা বিলাক সৰুৰেই বিবৰি কল'লে। তেতিয়া অবিনাশৰ মাক দেউতাকে বোকাৰে সকলো কথা জানি বুজিয়েই সংযুক্তাক সিহঁতৰ অবিনাশৰ কাৰণৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছে বুলি কলে। এদিন অবিনাশৰ সংযুক্তাক বিয়া কৰালে আৰু সংযুক্তা আৰু কাৰেবীয়েৰে গ'ল তাৰ ঘৰলৈ, — আটাইবোৰ একেলগ হৈ থকাৰ মানসেৰে।

০০০০০

ঈশ্বৰে যি কৰে ভালেই কৰে

জেইছ বিন আৰা বেগম

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কমাৰ্চ)

“চাওক মহাৰাজ মই কাৰাবাস খাটিব নলগা হ'লে এই বেগিও চিকাৰত যাওঁতে আপুনি নিশ্চয় মোক লগতলৈ গ'লহেঁতেন। অৰণ্যৰ মানুহখিনিয়ে আপোনাৰ লগত মোক পালেহেঁতেন আৰু কোনো অংগক্ষত নথকাহেঁতু নিশ্চয় মোক সিহঁতে বলি দিলেহেঁতেন। কিন্তু, কাৰাগাৰত থকাতহে আজি মোৰ জীৱন ৰক্ষা পৰিল।”

এজন বজাৰ এগৰাকী বৰ গুণী-জ্ঞানী আৰু ধাৰ্মিক মন্ত্ৰী আছিল। মন্ত্ৰী অতিশয় ঈশ্বৰক বিশ্বাস কৰিছিল। সেয়ে ভাল বেয়া যিয়ে নথক সেয়া ঈশ্বৰৰ কৰা কাম বুলি তেওঁ ভাবি লৈছিল আৰু ঈশ্বৰে কৰা সকলোবোৰ কামেই সকলোৰে মংগলৰ বাবেহে কৰা বুলি ভাবিছিল। বজাই মন্ত্ৰীৰ এই কথাবোৰ বেছি ভাল নাপাইছিল। হ'লেও সকলো সময়তে তেওঁ মন্ত্ৰীক লগত লৈহে বিভিন্ন কাম সমাধান কৰিছিল।

এদিনাখন বজাই চিকাৰৰ বাবে অৰণ্যলৈ গ'ল। তেওঁ মন্ত্ৰীকো লগত লৈ গ'ল। বন-জংগলত ঘূৰি চিকাৰ কৰি ফুৰা বজাই এসময়ত বৰ ভাগৰুৱা হোৱা যেন অনুভৱ কৰিলে।

মন্ত্ৰীক লগত লৈ তেওঁ গছ এজোপাৰ ছাঁত বহি জিৰণি ল'লে আৰু ডাব-নাৰিকলৰ পানী খাই ভাগৰ পলাবলৈ মন কৰিলে। মন্ত্ৰীয়ে ডাব-নাৰিকল এটা কাটি দিব খুজিলে। বজাই সেইটো নিজেই কাটি খাব বুলি তৰোৱাল খন উলিয়াই লৈ নাৰিকলত যাপ দিলে। অনভ্যাসৰ ফলত সেই যাপত বজাই নিজৰ বাওঁহাতৰ কেণ্ডা আঙুলিটোও কাটি থ'লে। বজাই বিষত চিঞৰ বাখৰ লগোৱাত মন্ত্ৰীয়ে ক'লে, “দুখ নকৰিব মহাৰাজ। সকলো কাম ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাতে হয়।” আপোনাৰ আঙুলিটো আজি কটা যোৱাৰ মাজত কিবা মঙ্গল নিহিত আছে। মন্ত্ৰীৰ কথা শুনি বজাৰ বৰ খং উঠিল। চিকাৰৰ পৰা উভতি গৈয়ে বজাই মন্ত্ৰীক কাৰাগাৰত বন্দী কৰি থ'বলৈ হুকুম দিলে। বজাৰ আদেশ শুনি আগবঢ়ে মন্ত্ৰীয়ে ক'লে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাতে সকলোবোৰ হয়। এয়া মোৰ মংগলৰ কাৰণে কৰা হৈছে। মন্ত্ৰীৰ কথা শুনি সকলোৱে হাঁহিলে। মন্ত্ৰীয়ে কোনো অসন্তোষ নকৰি আজীৱন বন্দী হৈ থাকিবলৈ কাৰাগাৰত সোমালগৈ।

মন্ত্ৰীক কাৰাগাৰত সুমুৱাই থৈ কিছুদিনৰ পিচত বজাই আকৌ চিকাৰলৈ যাত্ৰা কৰিলে। এইবাৰ তেওঁ মন্ত্ৰীক লগত লৈ নগ'ল। অকলেই তেওঁ গৈ হাবিত সোমাল। গৈ গৈ তেওঁ এক গভীৰ অৰণ্যত সোমাল। সেই অৰণ্য আছিল এক জংলী জাতিৰ বাসস্থান। তেওঁ লোকৰ

তেতিয়া দেৱী পূজাৰ সময়। পূজাত তেওঁলোকে মানুহ বলি দি তাৰ তেজ গোসানীক খাবলৈ দিয়ে। এয়া তেওঁলোকৰ দেৱী গোসানীৰ প্ৰসাদ। সেই সময়ত তেওঁলোকে বলি দিবলৈ তেজাল মানুহ এজন বিচাৰি ফুৰিছিল। অৰণ্যৰ মাজত অকলে ঘূৰি থকা বজাক পাই তেওঁলোকে ধৰি লৈ গ'ল আৰু পিছদিনাখন বজাক বলি দি গোসানীক তুষ্ট কৰিবলৈ মনস্থ কৰিলে। সেই মতে পিছদিনাখন বজাক গা ধুৱাই, তেল সেন্দূৰৰ ফোঁট দি বলি শাললৈ লৈ যোৱা হ'ল। বলি দিয়াৰ আগমুহূৰ্ত্ত পূজাৰীয়ে বজাক পৰীক্ষা কৰি চাই দেখে যে বজাৰ আঙুলি এটা নাই। অংগক্ষত কোনো জীৱকে বলি দিয়াটো নিষিদ্ধ কৰ্ম। সেয়ে পূজাৰীয়ে বলিশালৰ পৰা বজাক মোকলাই এৰি দিবলৈ ক'লে। নিশ্চিত মৃত্যু মুখৰপৰা বক্ষা পৰি বজাই এতিয়াহে বুজিব পাৰিলে যে আঙুলিটো কটা যোৱাৰ সময়ত মন্ত্ৰীয়ে কোৱা কথাষাৰ সঁচা। বজাই ভাবিবলৈ ধৰিলে আঙুলিটো কটা যোৱাৰ বাবেহে নিশ্চিত মৃত্যুৰপৰা তেওঁ আজি বক্ষা পৰিল। অথচ সেই কথাষাৰ কোৱাৰ বাবেই তেওঁ মন্ত্ৰীক কাৰাবাস দিলে।

মন্ত্ৰীৰ জ্ঞান আৰু গুণৰ কথা ভাবি বজাৰ মন কুমলিল। তেওঁ একেেৰে বাজালৈ উভতি আহি মন্ত্ৰীক কাৰাগাৰৰপৰা মুকলি কৰি দিলে। বজাৰ পিছে এষাৰ কথা

জানিবলৈ মন গ'ল। তেওঁৰ ক্ষেত্ৰত মন্ত্ৰীয়ে কোৱা কথাষাৰ সঁচা বুলি যেনিবা প্ৰমাণিত হ'ল। কিন্তু মন্ত্ৰীয়ে নিজৰ কাৰাবাসৰ কথা শুনিওতো কৈছিল, সকলো কাম ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাতে হয়। এয়া মোৰ মংগলৰ বাবেই ক'বা হ'ল। কাৰাগাৰত সোমাই থাকি মন্ত্ৰীৰনো কি মংগল হ'ল বজাই জানিব খুজিলে। মন্ত্ৰীয়ে ক'লে - “চাওক মহাবাজ মই কাৰাবাস খাটিব নলগা হ'লে এই বেলিও চিকাৰত যাওঁতে আপুনি নিশ্চয় মোক লগতলৈ গ'লহেঁতেন। অৰণ্যৰ মানুহখিনিয়ে আপোনাৰ লগত মোক পালেহেঁতেন আৰু কোনো অংগক্ষত নথকাহেঁতু নিশ্চয় মোক সিহঁতে বলি দিলেহেঁতেন। কিন্তু, কাৰাগাৰত থকাতহে আজি মোৰ জীৱন বক্ষা পৰিল।” বজাই মন্ত্ৰীৰ কথা শুনি পৰম সন্তুষ্টি লাভ কৰিলে। সং চিন্তা কৰা লোকসকল কিমান জ্ঞানী আৰু গুণী হয় সেইটো তেওঁক কৈ বুজি পালে আৰু তেওঁৰ ঈশ্বৰৰ ওপৰত পূৰ্ণ বিশ্বাসী হৈ পৰিল আৰু ধৰ্ম কাৰ্যত মনোযোগ দিলে।

০০০

নীলা খামৰ চিঠি

হিৰমণি কাকতি
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

তোমাৰ মৌনতাৰ পাৰ ঘাটত
গজালি মেলা,
কুহিপাতে সারতা চকুলোত
ব'দৰ চুমা.....
স্নেহাংকৰ

মৰমৰ

অনুভৱ,

হৃদয় যেতিয়া কথাৰে ভৰি থাকে, তেতিয়া মৌনতাই হৈ পৰে হৃদয়ৰ ভাষা। যক্ষ্ণাত চকুপানীয়ে পথ ৰুদ্ধ কৰাৰ পিছত জানো কলমেৰে তাৰিখ ওলাই আহিব? এদিন তুমি কৈছিলো - অতীতৰ দুখবোৰ বোম্বলন কৰি সুন্দৰ বৰ্তমানটো নষ্ট নকৰিবা। কিন্তু, সেই সুন্দৰ বৰ্তমানটো দেখোন তোমাৰ লগতে হেৰাই গ'ল বহু দূৰৰৈ ক'ৰবাত।

চুই চাব নোৱাৰা, দৃষ্টিয়ে ঢুকি নোপোৱা বিশাল আকাশৰ সীমাত তুমি হেৰাই গ'লা। মোৰ অনুভৱ বোৰ সেউজীয়া কৰিবলৈ, মোৰ ওবনিৰ আৰত নিজকে লুকুৱাবলৈ, বুকুৰ আন্ধাৰত মুখ ওজিবলৈ, চুলিৰ অৰণ্যত হেৰাই যাবলৈ তুমি আৰু কোনোদিনে নাহা মোৰ ওচৰলৈ। হেৰুৱাবলৈ আৰু একোৱেই বাকী থকা নাই জানা- জীৱনত দুখ লগাকৈ হাবি গ'লো। কান্দিবলৈ চকুত পানী নাই, কাৰণ মোৰ যে বুকুত হৃদয়খন নাই। সমস্ত মৰম আৰু ভালপোৱাৰে সেয়াখন বহুদিন আগতেই দি দিছিলো তোমাক। তোমাৰ ভালপোৱাৰ স্পৰ্শত মোৰ বুকুৰ অৰণ্যত প্ৰেমৰ বসন্ত নামিছিল, তুমি হেৰাই যোৱাৰ পিছত সেউজীয়াবোৰ হালধীয়া হ'ল। এতিয়া কেৱল সৰাপাত আৰু লঠি গছৰ শূন্যতাৰে ভৰপূৰ মোৰ চৌদিশ।

হয়তো তোমাৰ স্মৃতিৰ কাৰণিত মৰহি গৈছে, মোৰ প্ৰেমৰ গোলাপ, লাজৰ আচল খহাই তোমাৰ সপোনক ধাৰণ কৰিছে কোনোবাই।

তাবপিছতো, 'বহুত ভালপাওঁ তোমাক'। সুখী হোৱা তুমি, কুশলে থকা সদায়েই। তাৰেই বহুত শুভ ইচ্ছাৰে.....
প্ৰান্তত.....

তোমাৰ.....
'কুহিপাৰ অৱশেষে মাপো মই
চেনি ৰস উলিয়াও নিৰম
জাৱৰৰ পেলনীয়া অংশ,
নাই মোৰ কোনো সাৰাংশ'।
০০০০

ভাৰ বিনিময়

প্ৰজ্ঞাত্ৰী চক্ৰৱৰ্তী
আলোচনী সম্পাদিকা

ভাষা হ'ল এনেকুৱা এটা মাধ্যম য'ৰ জৰিয়তে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰে। ভাষাৰ জৰিয়তে ইজনে-সিজনৰ লগত মত বিনিময় কৰে। আমি কথা কওঁতে ধ্বনিৰ উচ্চাৰণ হয় আৰু তাকে শুনি শ্ৰোতাই আমাৰ কথা বুজি পায়। মানুহৰ এই কথা ধ্বনিময় সংকেত। ধ্বনিময় সংকেতৰে অৰ্থবাহক পদ আৰু বাক্যৰ সৃষ্টি হয় এই বাক্যই ভাষাৰ চূড়ান্ত ৰূপ। গতিকে বাক্যৰেহে মানুহে কথা কয় বুলি ক'ব পাৰি, আৰু সেইকাৰণে বাক্যৰ গঠনকে প্ৰকাৰান্তৰে ভাষাৰ গঠন বুলি ক'লেও ভুল নহয়। তলত বিভিন্ন ভাষাৰ কেইটামান বাক্য দিয়া হ'ল যিকোনো বাক্যই সাধাৰণ কথা-বতৰাত সহায় কৰিব বুলি আশা কৰা যায়।

অসমীয়া

১. তোমাৰ নাম কি?
২. অনুগ্ৰহ কৰি মোক অলপ পানী দিয়কচোন।
৩. আপুনি আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলেনে?
৪. বাথৰুম কোনফালে?
৫. মই অসমলৈ যাব বিচাৰোঁ।

গুজৰাটী / গুজৰাট

১. তোমাৰ নাম হুঁছে?
২. মেহেৰবানী কৰিনে মনে থ'ক পানী আপ'।
৩. তমে তোমাৰ জামি লিডু / লই লিডু / কৰি লিডু?
৪. বাথৰুম ক্যাছে?
৫. হু অসম জানা মাওছু বা ইছুছু।

কটচ্ / কট্চবানী

১. আজ' না কৰ' আয়?
২. মেহেৰবানী কৰি মোকে থ'ক পানী দেও।
৩. আই খাদেজ' খাই গানা।
৪. বাথৰুম কদা আই?
৫. মোকে অসম ৰননু আই।

মধ্যপ্ৰদেশ / মালৱী

১. তোমাৰ' নাম কই হে?
২. মাৰে থ'ড'চ' পানী দিদ' নী।
৩. তম্নে খানে' খাই লিঅ' কেই?
৪. বাথৰুম কা জগে হে?
৫. হু অসম জানু চাহ হে।

উৰিয়া / উৰিয়া

১. তুমৰ' নাম কে'ন?
২. দয়া কৰি মোকে অলপ পানী দিঅন্ত।
৩. তুমৰ' খাদ্য খাইছ' কি?
৪. বাথৰুম কেউথি অ'ছি?
৫. মূ অসম থিবা পাই চাহছি।

হাৰিয়ানা / হাৰিয়ানৱী

১. থাৰ' নাম কেহে?
২. অবা মন্নে থোড়াচা পানী দে দে বা দে দিও।
৩. অবা তম্না অপনা থানা বা লিয়া কে?
৪. বাথৰুম কৰেছে বা কিট হে?
৫. মে অসম জানা চাহু।

মহাবাষ্ট / মাৰাঠী

১. অপলা নাওঁ কায় অহেয় ?
২. সুপয়া ম'লা থ'ড়ে পানী মিলেৰকা।
৩. ~~সুপয়া~~ জেৱন কেলা হেৰা বা খেটলে অহেৰকা ?
৪. ~~সুপয়া~~ কুথে আহে ?
৫. নলা অসম লা জায়েছে আহে।

কৰ্ণাটক / কম্ব

১. নিমা হেচকা এনু ?
২. ননাগে চল্লা মিক ককতিবয়া।
৩. নিনু নিমা আহাব অনু চেবিচিদিয়া ?
৪. বাথকম যল্লিদে ?
৫. ননগে অসম দে হ'গ বেকাগিদে।

পতঙ্গীজ

১. টানীয়ৰ ওথে নম কি হে ?
২. টানীয়ৰ আছে কেব আণ্ড।
৩. টানীয় 'অথে জেনেট' ?
৪. নিজ' কেবৰায় বাথকম ?
৫. য কেবৰায় নিজ' কাজ অসম।

০০০০

কবিতা

অমৃত মহন

ড० জয়জ্যোতি গোস্বামী
বিভাগীয় প্রধান, অসমীয়া বিভাগ

মই সাগৰ দেখা নাই,
দেখা নাই জোৰাৰ ভাটা
দ্বিস্ত বিয়পা সলীলৰ উদ্দাম নৃত্য
অথবা মহাজলধিৰ অতল তলিৰ
সৌন্দৰ্যময় বদ্বভাণ্ডাৰ,
অথবা অনন্ত টো বাশিয়ে
বেলাভূমি টোৱাই যোৱা দৃষ্টিমন্দন ৰূপ।
গুনা নাই সমুদ্ৰ সৈকতৰ
শংখধ্বনি আৰু উৰ্মিমালাৰ গৰ্জনৰ
যুগলবন্দীৰ তান।
অপাৰ বাৰিধিৰ তৰংগৰ সতে সাঁতুৰি নাদুৰি
লোৱা নাই জল বাশিৰ উত্তাল স্পৰ্শৰ স্বাদ।
মোৰ এখনি পুখুৰীতে
সৌন্দৰ্যৰ বিপুল সমাহাৰ
তিৰবিৰ পাখিৰ এযুৰি হাঁহ আৰু
ভেঁট পদুমৰ পাহিয়ে গুৱাই ৰাখে তাৰ
অকণি কোলা।
জীয়েন দিয়া নানা ৰঙী মাছে তাত
মাজে মাজে ৰ'দ চাই হাঁহে।
মোৰ এখুদি পঁজাতে আছে
এখনি প্ৰশান্ত,
অহোৰাত্ৰি মোৰ তাতেই অৱগাহণ,
তাৰেই অতল তলিত বাজি থাকে পাঞ্চজন্যধ্বনি।
সেই মহা সমুদ্ৰৰ তৰঙ্গৰ
তালে তালে লয়ে লয়ে
মোৰ - জীৱনৰ "বাগ প্ৰধান"।
নাই তাত চুনাৰিৰ বিধবংসী আশংকা
দুখজিনি, ভয়শংকাজিনি
তাতে মোৰ অবিৰত অমৃত মন
অহৰ্নিশে তাতে মোৰ
অমৃত দেৱ সুধা পান।

সেউজীয়া অনুভৱ মোৰ

ড০ বাবী বৰুৱা
মুবকী অধ্যাপিকা, শিক্ষা বিভাগ

মোৰ মন পথাৰত
বসন্তৰ বা !
অনুভৱত কেঁচা সেউজীয়া ।
নহয় দুহেজাব ন দহব সেউজীয়া,
নহয় এঘাবো সেউজীয়া ।
খিকিৰে দেখা মোৰ
সক আকাশত
দেহ-মনৰ জুবলি ।
এইয়াতো শব্দৰ আবেলি নহয় ;
শব্দৰ শেৱালি সবাবো নহয় সময় ।
দীঘল পথাৰৰ কাষৰীয়া দীঘল পথ
কেঁচা বগৰীৰ দোঁ খোৱা ডাল
ফুটফুটীয়া ফুকত বগৰীৰ দোঁ খোৱা ডাল ।
হাতত সেউজীয়া,
মুখত সেউজীয়া,
মোৰ তাহানিৰ সেউজীয়া ।
তাৱে-আমে ঘৰৰ বোৱনী-দাৱনী
সিহতৰ ঘামৰ পিঠি, বোকাৰ হাত,
গামোচাত চুলি ।
সেউজীয়া হৈ আছে
সিহতৰো মুখ ।
ওখ মেখেলাৰে নাথাকে কলাফুল
চুটি চাদৰত দেহাৰ ভাঁজ ,
তাতে সেউজীয়া ।
মই, সিহত, বসন্ত
সকলো সেউজীয়াত একাকাৰ ।

মৌনতা

যুতিকা চৌধুৰী
(স্নাতক ৩য় বৰ্ষ) কলা শাখা

যেতিয়াই মোৰ মোবাইলৰ স্ক্ৰীণত
বাজি উঠে তোমাৰ নম্বৰটোৰে
শব্দৰ ঝংকাৰ,
কপি উঠে মোৰ বুকু.....
ভাৱ হয় জানা ;
তুমি কাষত থকা হ'লে
নাই তুমি নাই.....
ভাৱনাৰে আঁকোৱালি লওঁ সময় বোৰক
তুমি মোৰ কাষত আছা.....
তোমাৰ দুই ওঁঠে স্পৰ্শ কৰিছে
মোৰ ওঁঠ.....
অনুভৱ কৰো তোমাক
মোৰ হৃদয়ৰ ওচৰত.....
তোমাক সোশৰীৰে চুব পৰা নাই
মাথোঁ অনুভৱ কৰিছো
তোমাৰ স্পৰ্শ মোৰ তেজত.....
জানানে তোমাৰ প্ৰতিটো শব্দই,
তোমাৰ প্ৰতিটো বাক্যই
প্ৰৱেশ কৰিছে মোৰ আত্মাত..
তুমি এবাৰ কাণপাতি শুনিবাজেন
ভালকৈয়ে শুনিবা

বিষাদৰ কৰণ লহৰ
মোৰ কলিজাৰ ।
যেতিয়াই অনুভৱ কৰো মই
তোমাৰ অনুপস্থিতিক
আছে মাথো মৌনতা
মৌনতা আৰু মৌনতা
এবাৰ মৌনতাৰো পঢ়ি চাবাজেন
তাতেই বিচাৰি পাবা
মোৰ নিভাঁজ মৰমবোৰ
বিবোৰ সদায় জীপাল, সদায় সজীয়া
কেৱল তোমাৰ বাবে
কেৱল তোমাৰ বাবে

ভূপেনদা লৈ বুলি

দীপজ্যোতি বৈশ্য
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য)

ধৰিত্ৰী

বিত্ত ভূঞা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

বিত্তৰ্ণ পাবৰ অসংখ্য জনগণৰ মাজত
জ্বলন্ত সূৰ্য তুমি।
সীমাহীন সাগৰৰ ঢৌয়ে উটুৱাই নিব খুজিলেও,
জনসমাজৰ সহানুভূতিত
অটল হৈ উঠা অসম কীৰ্তি।
তোমাৰ গানৰ হেজাৰ শ্ৰোতা, দৰ্শক
গভীৰ আত্মত ব্যাকুল,
তোমাৰ সুললিত গানৰ
গীতসাগৰৰ সংগমত বহুত সাতুৰিলা তুমি
এতিয়া মাথো প্ৰাৰ্থনা
সুস্থ হৈ উঠা তুমি।
ৰূপহী অসমৰ সোনালী বাটচ'ৰাত
তুমিয়ে গানৰ একছত্ৰী সম্ৰাট।
তোমাৰ সুধাকণ্ঠই প্ৰাণ পাই উঠক
নিঃকিন মানৱৰ আকুল প্ৰাৰ্থনাত।
তোমাৰ গানৰ হেঙুলী কিৰণে
সু-প্ৰভাত জনায় নিদ্ৰাৰত নয়নৰ।
সূৰ্য উঠা দেশত তুমিয়ে গীতিকাৰ, সুবকাৰ
অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠু বহু অসমৰ।
অসম সন্তান তুমি কলাকাৰ অসমৰ
ভুক্তভোগী অসমীয়াৰ সাবধি বথৰ।
গানেই যাৰ জীৱন দৰ্শন
গানেই যাৰ প্ৰাণ।
অসমৰ অসমীয়া
ভেটি আদৰ্শৰ।
কাকুতি কৰিছো প্ৰভু,
এই অৰোধ গুণমুগ্ধই
দীৰ্ঘজীৱী কবি তোলা,
অসমৰ সূৰ্য্যোদয়।

০০০

সূৰ্য পিতৃ তোমাৰ নৱগ্ৰহ ভাতৃ তোমাৰ
চন্দ্ৰ নক্ষত্ৰ সন্তান তোমাৰ।
পৰ্বত পোহৰ শৃংগাদি অলংকাৰেৰে বিভূষিতা তুমি
বাৰিষাৰ কলা মেঘ, শব্দৰ গুৰুলা ডাৱৰ।
এয়ে মাতৃ স্বৰূপা প্ৰকৃতি তুমি।
হে আই আই ভূমিষ্ঠ হোৱা দিন ধৰি
জীয়াই আছে তোমাৰ কোলাত।
তোমাৰ বুকুৰ উমে জীয়াই বাখিছে।
আমাৰ মানৱ জাতিক।
মানৱতাৰ এই সভায়ুগত আজি তোমালৈ জনাইছো
সত সহস্ৰ প্ৰণাম
ধন্যবাদ আই ধৰিত্ৰী।

০০০

তুমি

কিশোৰ ঠাকুৰীয়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

ছাতি

প্ৰণামিকা বড়া
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

মোৰ মনৰ কোমল
অনুভৱ তুমি,
মোৰ হিয়াৰ হাঁহি তুমি
মই নাজানো ক'ব
তোমাক ভালপাওঁ বুলি,
মই নাজানো ক'ব
মৰমত কথাও এষাৰি,
মোৰ নিজান মনৰ
চেঁচা বাৰিষাৰ টোপাল তুমি,
মলয়া বতাহৰ কোমল
স্পৰ্শ তুমি
নাজানো কেনেকৈ প্ৰেম কৰে
নুবুজো কেনেকৈ মন জিনে
জানো মাথো এটাই কথা
মোৰ হাঁহিৰ গৰাকী তুমি
মই বৈ আছো তোমালৈ
বাট চাই হেপাহেৰে
অগণন ক্ষণ জুৰি।

০০০

আমি পৃথিৱীৰ মানুহ
ওপৰলৈ চালে এনে লাগে যেন
নীলা আকাশখন এটা মেলি থোৱা ছাতি
অৰ্ছ,
যাৰ তলত থাকিও ব'দ আৰু বৰষুণত
নিতিতাকৈ নাথাকো আমি
ইচ্ছানুসাৰে আমি
পৃথিৱীৰ সকলো ছাতি মেলিব পাৰো
অথবা পাৰো জপাব
কেৱল আকাশৰ বাহিৰে —

০০০

এজাক বৰষুণ

ধৰিত্ৰী বৰ্মন
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

প্ৰেম

পাকল শৰণীয়া
দ্বিতীয় বৰ্ষ

এজাক
শীতল বৰষুণে
স্পৰ্শ কৰি গ'ল মোক
মোৰ হৃদয়ত বৈ গ'ল
সেই বৰষুণে কঢ়িয়াই অনা
এটি স্নিগ্ধ সুবাস
কেনেকৈ পাহৰি যাম মই
সেই সুবাসৰ আনন্দ
নাই মই পাহৰিব নোৱাৰিম
কাৰণ সেই স্নিগ্ধ সুবাসেই
লৈ আনিছে
মোৰ হৃদয়তলৈ তোমাৰ ছবিখন ...।

০০০

তুমি দি যোৱা
বুকুৰ বেদনাই
কিয় বাক
নিজান বাতি
মোক হৰুৱাই কন্দুৱাই।
হাঁহি কান্দোনৰ মাজেদি
তোমাৰ প্ৰেম বিচাৰি
বিচাৰিলো তোমাৰপৰা
এফেৰি সঁচা মৰম ॥
প্ৰেমৰ সুবাসেৰে
হৃদয়ত থৈ গ'লা মাথোন
আধৰুৱা সপোনবোৰ।
এনেদৰেই শেষ হ'ল
প্ৰেমৰ স্মৃতি বোৰ
মাথো বৈ গ'ল চকুলো ॥

০০০

আৰিভাৰ

অভিজিত শৰ্মা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য)

বিশ বছৰ আগতে
যেতিয়া মই
ক্ৰণ হিছাপে মাতৃ গৰ্ভত
আৰিভাৰ হৈছিলো
তেতিয়া মই
একেবাৰেই অবুজ আছিলো।
শাৰিৰীক বিকাশৰ লগতে
যেতিয়া মই
বোধ শক্তি লাভ কৰি এডোঙা পানীত
সাতুৰি নাদুৰি ফুৰিছিলো
তেতিয়া মই
আদি মাতাৰ দৰ্শনৰ বাবে আগ্ৰহী হৈছিলো
যিদৰে অভিমুখ্যে গুনিছিল
বেছ যুদ্ধৰ কথা
প্ৰহ্লাদে গুনিছিল
বিষ্ণুভক্তৰ কথা
সেইদৰে মই গুনিছিলো
দেশ মাতৃৰ কথা।

০০০

অকলশৰীয়া

জোনাক

সংগীতা বৈশ্য
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

সেই একেই স্নিগ্ধ জোনাক,
মই আছো আৰু মোৰ লগত আছে
এটি নিবিড় সন্ধিয়া, মোৰ চকুলো আৰু —
আৰু এখনি ভগ্ন হৃদয়, যাৰ টুকুৰাবোৰ
বুটলিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও হেৰাই যায় ॥
বৈ থকা নদীখন, গছৰ পাতবোৰ, আজি সকলোৱে যেন
কঁপি কঁপি হাঁহিছে,
মোৰ চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ প্ৰেমৰ ওপৰত,
বৈ বৈ যোৱা বতাহেও
মোৰ দুপাহি ওঁঠত সানি দিছে
বেদনাৰ কৰুণ নিৰাশা।
মোৰ ওচৰত দেখোন আজি সকলো আছে —
ভগ্ন হৃদয়, চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ স্বপ্ন, চকুলো—
তেতিয়া নাই কি?
কি নাই আজি মোৰ ওচৰত?
হয়তো মই নিজেই।
মৰহি যাবলৈ ধৰা ফুলপাহিয়েও,
ভুৰিবলৈ ধৰা বেলিটিয়েও
চকুতেই শুকাবলৈ লোৱা চকুলোৱেও
বাট চাই আছে তোমালৈ
তুমি আহিবানে উভতি মোৰ ওচৰলৈ?
এবাৰ, মাথো এবাৰ চাবানে তুমি মোলৈ ঘূৰি?

০০০

ককা

সবিতা নাথ
স্নাতক প্রথম বর্ষ (কলা)

সংগ

আছিফ জাবেদ
স্নাতক প্রথম বর্ষ (বালিজ্য)

ককা,
যেতিয়া আছিল মোৰ কাষত
বুজি পোৱা নাছিলো তোমাৰ মৰম
কেতিয়াবা ভুল কৰিলেও শুধাবলৈ
কোনো নাই
বিফালে যাওঁ সেইফালে মাথোঁ
তোমাকেই দেখা পাওঁ
বিচাৰিলে যে তোমাক কাষত নাপাওঁ
মাজে কয় সকলো মানুহ মৰিলে
আকাশত গৈ তৰা হৈ ৰয়
তবাবোৰৰ মাজত কিয় তোমাক
বিচাৰি নাপাই দূৰকূতে চকুলো
ভাৰি আছে
চিঞৰি চিঞৰি মাতিলেও কিয়
নুশুনা তুমি
সপোনত আহি যে তুমি মোক
জুমি জুমি চাই থাক
সকলো থাকিলেও তুমি বিনে
মই অকলশৰীয়া ককা
প্রাৰ্থনা কৰো
প্রতিটো জনমতে মোৰা যেন
তুমি মোৰে ককা।

০০০

০০০

চিনাকী-অচিনাকী

বিকাশ ভড়ালী
স্নাতক প্রথম বর্ষ (কলা)

শোষণ

সোনমণি বৰ্মন
স্নাতক প্রথম বর্ষ (কলা)

পুনৰ ঘূৰি আহিছিলো মোৰ গাৱলৈ
সেই গলিটোৰে,
যিটো গলিৰ বাঁহজোপাৰ তলতে বহিছিল
আমাৰ নিয়মীয়া ফিকা চাহৰ আড্ডা,
আড্ডাৰ মাজে মাজে নোচোৱাকৈ নাছিলো
তোমাৰ ঘৰৰ পদূলিলৈ, জানোচা
তুমি এবাৰ বাহিৰ ওলোৱাই।
পিছে সন্ধিয়াও এপাক নমবাকৈ নাছিলো
তোমালোকৰ পদূলিলৈ বুলি চাইকেলেৰে।
কিন্তু এতিয়া মোৰ বাবে তেনেই অচিনাকী
সেই গলিটো, সেই পদূলিটো
যিটোৰে আহিছিলো তাইক চাম বুলি।
এতিয়া হয়তো তাইও মোৰ বাবে
এজনী অচিনাকী গাভৰু,
যাক মই শৈশৱতেই ভাল পাই পেলাইছিলো
বৰং আজিও
তাই নুবুজিলে
তাই নুবুজিলে সেই কথা
শৈশৱৰ ধেমালিয়ে যে যৌৱনৰ লগৰী হ'বগৈ,
এবাৰো বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰিলে মোক,
মোৰ মৰমক আৰু মোৰ বিশ্বাসক।
হয়তো সেইবাবেই আজি
বৰ বিৰূপ যেন লাগিছে, আৰু
সকলোবোৰ চিনাকী হৈয়ো অচিনাকি যেন হৈ পৰিছে॥

০০০

১১১

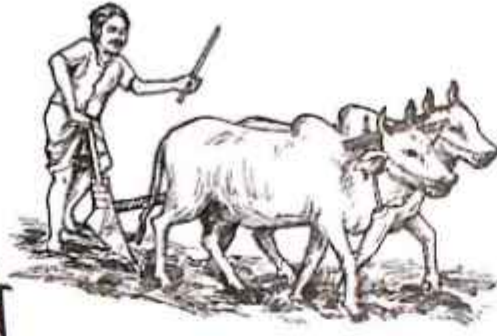
শোষণ নচলাবা কাৰো ওপৰত,
নিদিবা দুখ কাৰো অন্তৰত
তেজোৰে গঢ়া জীৱন নহয় চিৰযুগমীয়া
বালিঘৰবদৰে ইয়ো যে খন্তেকীয়া।
নাথাকে সি চিৰযুগৰ বাবে
থাকে মাথোঁ বৈ কিছু দিনৰ বাবে।
শান্তিৰ পৃথিৱী যদি লাগে কৰা মহৎ কাম,
দিয়া দহৰ বাবে নিজকো বলিদান।
কবিতা বিচৰা যদি দেশখন সুন্দৰ,
আগতে কৰা নিজকহে সুন্দৰ।
বাহিৰত সুন্দৰ হৈ দেখুৱালে নহ'ব,
আভ্যন্তৰীণ সুন্দৰতাই হৈ সমাজ গঢ়িব।
যদি হ'ব বিচৰা এজন মহৎ ব্যক্তি,
সুঁৱৰিব লাগিব পূৰ্বপুৰুষৰ উক্তি।

০০০

এটা অংকৰ

সমিধান বিচাৰি

উৎস :- খেতিয়ক

জেহমিন দেউৰী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

অসমী আই

জেউতি মণি দাস
স্নাতক প্রথম বৰ্ষ (কলা)

এজন শব্দ খনিকৰে
শব্দচয়ন খান্দি খান্দি
তাৰ পিঠিবোৰ বখলিয়াই পেলাইছে
জীৱনৰ জটিল অংকৰ
সমিধান বিচাৰি তেওঁ
উন্মত্ত হৈ খান্দিয়ে আছে খান্দিয়ে আছে
জাবি-জোকাবি দলিয়াইছে মাটিৰ টুকুৰা
এটুকুৰা মাটিত খনিকবৰ
কেঁচা ঘামৰ টোপাল জিলিকি উঠিছে
কষ্ট, বিবাদ কৰি পোৱা আনন্দ
তথাপি তেওঁ যুঁজি আছে
শব্দচয়ন ক্ষয় কৰাত
আশাৰ দিকনিৰ্ণয় কৰি
ভাগৰুৱা হোৱা খনিকৰ
বাত্ত হৈ আছে
পাহৰি পেলাইছে জীয়াই থকাৰ সুখ
বিলাসীতাৰ কেঁহা সোৱাদ
মুখবিত্ত দিশত তেওঁ গৈয়ে আছে গৈয়ে আছে
শব্দচয়নৰ নিচাত ভুৱ গৈছে তেওঁ ॥

০০০

শক্তি দিয়া আই মাতৃ
তোমাক পূজিবলৈ
ভকতি দিয়া জগত জননী
তোমাৰ চৰণত থাপিবলৈ ॥
দৰ্প অহংকাৰ চূৰ্ণ হওক
তোমাৰ চৰণ তলে
মনৰ মলিনতা আঁতৰ হওক
অশ্রুসিক্ত দুয়নৰ
অনুতাপৰ জলেৰে ॥
বিশাল আকাশখনি
ইমান নীলা ইমান গভীৰ
সাজে বঙেৰে সুশোভিত দেখি
এটুপি চকুলোৰে বৰশৰাই সজালো
অসমী আইক
পূজিম বুলি..... ॥

০০০

প্রকৃতি উদাস

অঞ্জনা স্বৰ্গীয়াৰী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

কবিতা কাৰ

বনজ্যোতি ডেকা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য)

মই এটি কবিতা
কবিতাৰ হৃন্দ
কবিতা কবিতাৰ মনোভাৱ
কবিতা বুকুৰ মাজৰ নীৰৱ অনুভৱ
এটি উৎসাহ এটি প্ৰেম
এটি জীৱনৰ মাদকতা
এটি দয়া এটি সুখ
এটি জীৱনৰ আলিবাটৰ থেকেচনি
এটি হৃদয় দুটি হোৱাৰ বেদনা
জীৱনৰ লক্ষ্য অভিমুখী যাত্ৰী
জীৱন কালৰ তোমাৰ লগৰী
মই, মই তোমাৰ কবিতা
তোমাৰ হৃদয়ৰ এটি বেঙনি
যাৰ সৈতে তুমি থাকা উচুপি

০০০

সকলো উদাস
নিমাত নীৰৱ,
নাপাতে কথা আকাশে
বতাহে নিদিয়া মাত।
নানাছে গছ-লতাই
নদীয়ে নাগায় গীত,
সকলো উদাস
নিমাত নীৰৱ।
সকলো থাকে
নিজতে ব্যস্ত,
কোনো কাৰো লগত
নাপাতে কথা-বতৰা।
সকলো উদাস
নিমাত নীৰৱ।
কেতিয়াবা আকৌ আছে আনন্দ
যেতিয়া নদীয়ে গায় গীত,
যেতিয়া বলে মৃদুকৈ বতাহ
তেতিয়াই জাগি উঠে প্ৰকৃতি।
আকাশ গছ-লতাই
নদী, বতাহ আৰু চৰাই।
সকলোৱে কৰে আনন্দ
হাঁহে, নাচে, গীত গায়।
তথাপি কেতিয়াবা নালাগে আনন্দ
লাগে মাথো —
সকলো উদাস
নিমাত নীৰৱ।

০০০

নিসংগতা

আতঁৰিল

দ্বীপজ্যোতি কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

ঐয়ো

ৰবি মিহ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

বহুত বেছি নিসংগ অনুভৱ
কৰিছো আজি সন্ধিয়া,
এনেকুৱা নিসংগ সন্ধিয়াত
বাবে বাবে মনক
আমনি কৰে তাইৰ ছবিয়ো।
স্বাস্থ্যৰ পক্ষে ক্ষতিকাবক বুলি
জানিও ছিগাৰেটো জ্বলাইছো
নিসংগতা আউৰাবলৈ।
কিন্তু নাই, আজি ছিগাৰেটৰ
ক্ষতিকাবক ধোৱাইও মনৰ
নিসংগতা দূৰ কৰিব পৰা নাই।
গিটাৰ খন বজাই নিজকে
জুৰিন গাৰ্গ সজাই
নিসংগতা আঁতৰ কৰাব
চেষ্টা কৰাতেই বাজি উঠল,
এতিয়া হিয়া মোৰ বৰষে ডোমালৈ
বিগটন চেট মোৰ মোবাইলটো।
মোবাইল বজাব পিছ মূহুৰ্ত্তত
নিসংগতা আতঁৰিল,
ব্যস্ত হৈ পৰিলো মোবাইলত
তাইৰ সতে ...।

০০০

ঐয়ো হৃদয়ৰ পথাৰত
আধোনৰ জোনালী সাজেৰে
ঐয়ো মোলৈ বাট চাই থাকিবা
শীতৰ মিঠা মিঠা বদ কাঁচিয়লিত
ব্যস্ততাৰ নিয়ৰ শুকাই যোৱাৰ লগে লগে
শব্দৰ ডাঙৰীষোৰ ভাৱ বান্ধিব
উপলব্ধিৰ বিবিয়াৰে হান মাৰি আনিম
মনৰ উৰাললৈ।
ধানৰ দীঘল থোৱৰ হেন্দোলনিত
সাগৰ অভিমুখি অনন্ত যাত্ৰা
মোৰ সাতো বৰ্ণমালা
সম্প্ৰতি।
ইয়াৰ পৰাই, সাঁচি বাখিছো
আনাগত দিনৰ বাবে আশাৰ কঠিয়া
শস্যশালী বুকুত নিশ্চয় এদিন আবেলি।
ঐয়ো আহিবা সুৰাগমণি
লখিমী সাজেৰে মনৰ উৰাললৈ

ঐয়ো -নুমলীয়া ছোৱালী।

০০০

জোনাক

প্ৰণামিকা বেজবৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য)

ঠুনকা মুদ্ৰাৰ পিছে পিছে ...
সিহঁতে কেতিয়াও জোনাক দেখা নাছিল
বা চিনি পোৱা নাছিল এজোপা গছৰ ফাঁকেৰে অহা
এচিকতা জোনাকক ...

এনেকৈ ঘূৰি ফুৰোঁতে অন্তত দেখিছিলো
এচুকৰ ভঙা স্তীত লাইটৰ তলত থকা
এটা মানৱী ছাঁক।
যাৰ কোনো পৰিচয় নাছিল।
কিজানি সি নিজে জানিছিল
তাৰ পৰিচয়... কি আছিল।

তাৰ অতীত বা ভৱিষ্যত অন্ধকাৰেই হওক
বা সোণালীয়েই হওক...
কিন্তু সি বিচাৰি পাইছিল
এচিকতা জোনাক ...।
এচিকতা অমাৱস্যা নাশিব পৰা জোনাক ॥

০০০

সকলোফালেই যেন কৃত্ৰিম বিলাস
সকলোৱেই ডুবি গৈছিল সেই সোণালী
আভাৰ চিকমিকনিত।
মানুহবোৰ আহিছিল গৈ আছিল...
সকলোৱেই নিজৰ নিজৰ মুখাবোৰ পিন্ধি লৈছিল
আৰু মানৱী সোঁতৰ শূণ্যতত হেৰাই গৈছিল।

সিহঁতে দৌৰি আছিল কিছুমান

জীৱন গতিৰ পথ

ত্ৰিমনী স্বৰ্গিয়াৰী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

এই বিশাল পৃথিৱীত জন্মিলো
কিন্তু, নাজানিলো...
জীৱন গতিৰ পথ
কোন দিশত...
এই জীৱননো কি ?
কেনেকুৱানো ইয়াৰ মায় ?
কেতিয়াযে পাব কবি আহিলো
সেই শেষৰ কালৰ
সোণোৱালী দিনবোৰ
এনেকুৱা লাগিছে যে,
এই চৰাইহাল পলকতে উৰি গ'ল।
মই যে গমকেই নাপালো
কিয় জানো পাব হয়,
শেষৰ সেই সোণোৱালী দিনবোৰ
আক কেইদিন মান বৈ যোৱাহেঁতেন
কিমান যে ভাল লাগিলে হয়,
আহি, আহি উপস্থিত হ'লোহি
মোৰ এই ভবা বৈৰনৰ কালছোৱাত।
ইয়ো দেখোন নদীৰ দৰে,
অসীম পথলৈ বৈ গৈ আছে আৰু গৈয়ে আছে।
যিটোৱে বৈ যোৱাৰ নামকে নলয়।
কেতিয়াবা এনেকুৱা অশুভল হয়
যেন জীৱন সময়ৰ পূজায়ে।

সময়ে যিটো পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে —
জীৱনে তাৰেই অনুসৰণ কৰে।
আকৌ কেতিয়াবা মই অনুভৱ কৰো
সেই দুৰণিৰ পৰা হৰ হৰকৈ
বলি আহিয়েই উকুৱাই লৈ যোৱা
শুকান পাতখিলাইনে জীৱন...
যিটোৱে বতাহজাকৰ লগত উৰি গ'ল
এয়াইনে জীৱন —
আকৌ কেতিয়াবা অনুভৱ হয়
সেই জঙ্ঘলি থকা মম ডালেই যে জীৱন
ইয়ো দেখোন জঙ্ঘলি জঙ্ঘলি শেষ হ'ল।
এয়াইহে চাগে জীৱন —
জীৱনটোনো কি আচৰিত
ডায়েৰী এখনৰ দৰে।
জীৱন আছে মানে লিখি আছে
জীৱনৰ অন্ত মানে, ডায়েৰীখনৰো অন্ত
তথাপি বুজিব নোৱাৰিলো
জীৱনটোনো কি
আৰু ইয়াৰ গতি পথ

কোন দিশত

উঁয়ে খোৱা কবিতা

পুলেন ডেকা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)
প্ৰথম মান্যাসিক

মামৰে ধৰা দত্তাবেজৰ মাজত
সেই ঠাঁহ খোৱা কবিতা,
কালজয়ী পংক্তিৰে উপচি আছে
'কীটছৰ' হাতৰ মুঠিত।
নিউটনৰ বিপ্লৱী চিন্তাধাৰা
টলটলৰ সামাজিক ধুমুহাই
হাড় ভাগি যোৱা কবিতাৰ
আজি শ্মশান যাত্ৰা...।
পৰিধিৰ বেৰ ভাঙি 'লেনিন'ৰ
মহান বাণী প্ৰকৃতিৰ মাজত
'ওৱৰ্ডছ'ৰ বুকুত নোতোলে চিন্তাৰ
বুদুৰনি।
আজি কবিতাৰ মৃত্যু হ'ল...
শোকাত 'শ্যেৰলী'ৰ মনত,
চিত্ত ভঙ্গৰ মাজত দাউ দাউকৈ জঙ্ঘলি আছে
'বেল্ল'ৰ শান্তিৰ গান গোৱা কবিতা।
বগা কাগজৰ নীলা আখৰৰ মাজত
উঁয়ে সাজিছে দুৰ্ভেদ্য প্ৰাচীৰ
ধ্বংসৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে
শতিকাৰ জীৱন্ত চিন।
আজি কবিতাৰ গাত

ডেগনৰ পাখিৰ আচোৰ
বঙা তেজপিয়াৰ নৃত্য উন্মাদে
কবিতাৰ অস্থিভঙ্গ বিনষ্ট কৰিছে।
বক্ত পিপাসুৰ দলৰ হৰ্ষোল্লাসত
শুনা নাই কবিতাৰ বিনি
শুনিছানে তুমি আজি
কোনো প্ৰেমিক কবিৰ গুণগুণনি ?
তথাপিহে জীয়াই আছে
মোৰ উঁয়ে খোৱা কবিতা
বুকুৰ উমেৰে জীয়াই ৰাখিম
মোৰ উঁয়ে খোৱা কবিতা
মোৰ উঁয়ে খোৱা কবিতা
মোৰ উঁয়ে খোৱা কবিতা ॥

নিশাৰ স্মৰণ

দীপু মণি নাথ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য)

নিশাৰ স্মৰণ হৈ আহা তুমি মন পদূলিলে
নিজান নিতন্ত সময়ৰ মাজত পোহৰৰ বেথা হ'বলৈ,
জোনাকী ধীপলৈ আহা তুমি সূৰ্য্যৰ পোহৰ বিলাবলৈ
দীপ লিপ পোহৰৰ মাজত মন যায় তোমাৰ সৌন্দৰ্য্যত
ডোল যাবলৈ ॥

গভীৰ আন্ধাৰত আহা তুমি আশাৰ নতুন কিৰণ হৈ
মন হয় গভীৰ তোমাৰ ৰূপ মাধুৰ্য্যৰ সুবাস লৈ
যাওঁ জোনাক এৰি বেলি সদৃশ তোমাৰ তীক্ষ্ণ পোহৰ
চাবলৈ।

অজান দেশৰ অজান বাতি আহা তুমি তৰাৰ দৰে
চমক দিবলৈ,

যেন অগণন তৰা লগ হৈ এক হৈছে প্ৰথম ৰশ্মি
বিস্তাৰ কৰিবলৈ,
ৰাতিপুৱাৰ প্ৰথম প্ৰহৰ লৈ আকৌ থিয় হোৱা তুমি
মন পদূলিৰ দুৰাৰত
আকৌ আহিম বুলি কথা দি নিশাৰ স্মৰণ হৈ ॥

০০০

ব'হাগ

তুমি আহিবা

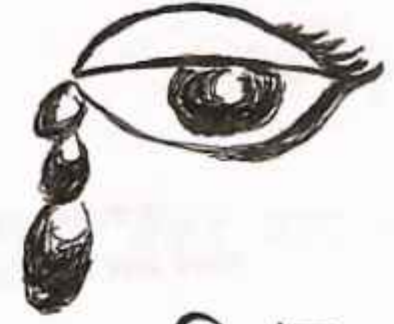
মৰমী তালুকদাৰ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

চ'তৰে শেষতে আহিবা তুমি
কেনেকৈ সজাওঁ অহাৰ বাট,
চেমনীয়া মন মোৰ উলাহে নধৰে
বঙতে তং নাই গাত।
তুমি লৈ নাহিবা বলিয়া ধুমুহা
কলিয়া মেঘকো নিদিবা জগাই,
তুলসীৰ তলৰ আইৰ চাকি গছি
চাবখাব কৰি নিনিবা নুমাই।
বৰদৈচিলাজনীক লগ পালে ক'বা
নাহে যেন বাউলী হৈ,
কাকৈ ফণী থৈছো য'তনাই
সাজি কাচি যেন যায় আমাৰ চোতালতে বৈ।
নতুন সুবাস সিঁচিবাহি তুমি
ধুনীয়া সেউজী ধৰণীত,
দুখৰ হুমুনিয়াহবোৰ লুকুৱাই থ'বা
তোমাৰ কোলাতে থকা ধূলিত।

০০০

হেৰোৱা বন্ধুৰ স্মৃতি

বৰ্ণালী ৰাজবংশী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

বিষাদ

নিভুল কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

মনত পৰেনে কুলৰ দিনত ওমলা সেই দিনবোৰ,
পাহৰিব নোৱাৰা কথাবোৰ।
তোমাৰ সমাধিত সাজিলো বেদী
উজ্জ্বলিলে মাটিৰ চাকি,
মোৰ হৃদয়ে তোমাক সুঁৱৰিলে
এটুপি চকুলো টুকি।
তোমালৈ সাঁচি ৰখা মোৰ সঁচা মৰমবোৰ
ভগ্ন হৃদয়ৰ ফাঁকেৰে সৰকি যায়,
নিগৰে মাথো আশাৰ চকুলো।
তোমাৰ দুচকুত বিৰিঙা নিয়ৰ বিন্দুত -
সেয়া জানো, মোৰ প্ৰতিবিম্বিত মন।
ই এক মৰিচিকা মাথো।
তুমিহে ভাবা হৃদয়ত নাই মোৰ অকনো বেদনা
নাই অকনো অনুভূতি,
এতিয়া মোৰ বুকুখন উৰুঙা উৰুঙা লাগে
যেতিয়া, তোমাৰ স্মৃতিবোৰ চকুত ভাহি আহে।
তোমাক এতিয়া নেদেখাই হ'লোঁ, তুমি যে বৰ
অভিমানী।
তুমি যোৱা দিন ধৰি আকাশলৈ চাওঁ।
যেনিবা তোমাক দেখা পোওঁ ॥
তুমি আহিলে আগতিয়াকৈ জনাবা,
তোমাক পদূলিৰ মূৰৰপৰা আদৰি আনিম,
অভিমান এৰি দিবা, এবুকু মৰমেৰে
তোমাৰেই ছায়া।

০০০

উৰ্মিমালাৰ বন্ধতো কিয়
অবুজ অশ্ৰুৰ যন্তুধাৰা,
পৰাণৰ ডাঙৰো অৱকলি নেকি
সমাধি হ'ল হৃদয়ৰ আশাৰ নিজৰা ॥
সুদূৰ সিপাৰৰ তুমি অমৰাৱতী
আগ্ৰহেৰে আছো অস্থিৰ নাৱৰীয়া,
আহিবা বুলি মৰুদ্যান জীপাল কৰিবলৈ
মই যে শেষ নাটৰ বৃদ্ধ ভাৱৰীয়া ॥
দুৰ্ভেদ্য গিৰিৰাজ সময়ৰ পটত
পামনে কলনাৰ সোণালী বাট,
অস্ত্ৰ প্ৰহৰী যাত্ৰাৰ পথত
মৃত্যুওটো এটা হেঙুলী প্ৰভাত।
প্ৰতিটো শব্দতে মিহলি বিষাদৰ সুৰ
পখী তোমাৰ কণ্ঠতো আছে মাদকতা
ত্যাগৰ বাণীৰে লিখি যাম সমিধান
হ'বনে আঁতৰ তোমাৰ অন্তৰৰ কলুষতা ॥

০০০

শান্তি

মহম্মদ নুৰুল হচেইন
স্নাতক প্রথম বর্ষ (বাণিজ্য)

আজি আক তুমি মোৰ কাষলৈ
নাহিবা, দূৰতে থাক
নালাগে তুমি মোক মৰম কবিব
আগতে যি দিছিলো সেয়াই যথেষ্ট।
তোমাক জানো মই ভাল পোৱাটো
কি মোৰ আছিল ভুল

নহ'লে তুমি মোৰ অন্তৰখন
কন্দুৱালা কিয় বাক ?
মিছাকৈ তুমি মোক কিয়
অন্তৰত বাৰিছিলো, নহ'লে
তুমি আবদ্ধগতিত সামৰণি বুলি
কিয়া কোৱা নাছিলো বাক।
নাহিবা আক অন কোনো
নালাগে আক মোক এই জীৱনত
তোমালোকৰ মৰম।
লাগে মাথোন অলপ শান্তি।
বাৰি লও এটা অন্য দিশ
এই দিশটোৱেই দিব পাবিব শান্তি
প্রার্থনা কৰো পৰম সৃষ্টি কৰ্ত্তক।
নাথাকে আক ব্যস্ত জগতৰ কোনো মিল
লৈ যাৰ অন্য এক বিশাল দিশলৈ।
নপৰিব আক মোৰ মনত অতীতৰ ঘটনা
তেতিয়াবপৰা জীৱনত আহিব শান্তি।

০০০

তেজৰ নৈ

মেহদিয়া চিৰিন আলি
দ্বিতীয় বর্ষ

এতিয়া আছে মাথো তেজ বঙা এখন নদী,
মোৰ জীৱন জুৰি বৈ, দুখৰে টো তুলি—
নাই কোনো সীমা... নাই কোনো পথ—
দুই হাতে সানিলো তেজ, তপত চকুলো—
বুকুত গোটমাৰে শিলৰ দৰে।
নিজকে বিলাই দি, নাপালো একো প্ৰেৰণা—
মনে আজি বাট চায়, মনে আজি কান্দে,
শেষত চকুলোও শিল হৈ বয়।

০০০

পানী

হাচিনা ফুলতান
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্রথম বর্ষ (বাণিজ্য)

সৃষ্টিৰ আদি মূল তুমি,
সূমেকৰ পৰা কুমেকলৈ
দৃষ্টিয়ে ঢুকি পোৱা সীমাৰ বাহিৰত
জন্ম আৰু মৃত্যুৰ প্ৰতিটো ক্ষণত
মৰীচিকাত থকা তোমাৰ অস্তিত্ব
বুজি পায় মানৱে - জীৱনৰ
অন্তিম কালত।

০০০

১২০

কচু পাতৰ পানী

জোউতি মনি নাথ
স্নাতক প্রথম বর্ষ

এখন বঙা কমাল

ব্রজেন শৰ্মা
কৰ্মচাৰী

মনটো
বহল হৈ—
এখন আকাশ হ'ল।
আশাবোৰ—
ধিমিক ধামাক কৈ
জৰুলি তৰা হ'ল।
শীতল জোনবাই জনীৰ
পোহৰ খিনি
হেঁপাহ হ'ল।
হৃদয় ধুই নিয়া
পবিত্ৰ চকুলোখিনি
নিয়ব হ'ল।
আক—
বিশেষ বিন্দুত মিলি
কচু পাতৰ পানী হৈ
জিলিকি ব'ল।

০০০০

দেখিছিলো প্ৰথম তোমাক যিদিনা
অন্তৰ হৰি নিয়া বেথা ভৰা চাৰনী
বুকুৰ ধপধপনিত হেৰাল দুচকুৰ টোপনি।
মনৰ বিশালতত আছিল অতি গোপনীয়তা
দিশপূৰ কলেজৰ এটি চকুত বহি পতা
মিঠা মিঠা কিছু শিহৰণ জগোৱা কথা ॥
ইউনিভাৰ্চিটিৰ কক্ষচূড়াত তলত বহি
সূৰ্যৰিছো সেই বিমূৰ্ত্ত মুহূৰ্ত্তবোৰ
মধুৰ ক্ষণৰ মিলন আজি নষ্টলজীয়া।
জীৱনৰ পৰিধি বিচাৰি দূৰ দিগন্তত
বিলীন হৈ গ'ল মহা আনন্দ
নুমাল এগছি জঙ্ঘলত দীপ্ত শিখা ॥
এতিয়া জোনাকৰ চোতালখন উৰুঙা
সময়ৰ সোঁতত উটি ভাহি গৈ
পালো কত সহিব নোৱাৰা দুখ যন্তনা।
তুমি ভাবিছা নেকি আকৌ উভতি যাম
কলেজৰ ইউনিফৰ্মবোৰ হৃদয়ত সাৱতি
কবৰ দিম পবিত্ৰ প্ৰেম, ভাল পোৱা ॥
ফুলি আছো বনৰীয়া ফুলৰ দৰে
সেউজায়া কোমল দলিচাখন পাৰি
ধৰাৰ বুকুৰ সুবাসকণ সানি।
আলফুলকৈ দুহাতেৰে হিয়াত
পুণৰ বুটলি লবলৈ যায় মন
দূৰণিত পৰি ৰোৱা সেই বঙা কমালখনি ॥

০০০০

১২১

এখানি মৰম বিচাৰি

জোনালী দেৱী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

আজি বহুদিন হ'ল তোমাক নেদেখা
মনৰ মাজৰ গোপন কথাবোৰ,
বহুতো আশা লৈ
বুকুত সযতনে সাঁচি ৰাখিছো।
লগ পালেই কৈ দিম তোমাক
হিয়াৰ বতৰাবোৰ।
মনৰ অবুজন ভাষাবোৰ
বুজাবনোৱাৰি কাকো।
মনত যেন এক বিভীষিকাৰ সৃষ্টি কৰি উঠিছে।
তোমাক নেদেখি যেন
মোৰ অন্তৰ কন বিবহত কান্দি উঠিছে।
মোৰ মনৰ এই গভীৰ ভালপোৱা খিনি
তুমি বুজি নাপোৱা,
নে বুজিও নুবুজাৰ ভাও ধৰা।
মই সপোনৰ বালিচৰত
ঘৰ মাজিবলৈ অপাৰ।
মাথো বিচাৰো তোমাৰ পৰা
এখানি সঁচা ভালপোৱা।
যত থাকে মৰমৰ
এনাজবীৰে বান্ধিব পৰা
আনৰ সপোনৰ বঙীন পৃথিৱী এখনি।
ৰোমিও জুলিয়েটৰ দৰেই আমাৰো
প্ৰেম পৰিৱ আৰু মহান হওক।
মই তোমাৰ পৰা সোণৰ সোলেং
বিচৰা নাই,
বিচৰা নাই গাভী মটৰ
টকা পইছা।
মাথো বিচাৰো তোমাৰ পৰা

এবুকু সঁচা ভাল পোৱা।
কিন্তু তুমি যেন মোক দূৰলৈ
ঠেলি পঠিয়াবা খোজা
মোৰ পৰা আঁতৰি থাকিব বিচৰা।
হয়তো তোমাৰ বুকুৰ একোণত
শুই আছে,
মোৰ প্ৰতি গভীৰ ভাল পোৱা
কিন্তু তুমি যেন বিশ্বাস কৰিব টান পাইছা।
মোৰ এই আশাবোৰ
সঁজাত বন্দী কৰি নাৰাখি
সোণালী পক্ষী হৈ তোমাৰ সৈতে
উৰি যাব বিচাৰো দূৰ দিকান্তলৈ।
মাথো এবাৰ তুমি মোৰ ওচৰলৈ আহি
দি যোৱা তোমাৰ.....
হিয়াৰ সমস্ত ভাল পোৱা।

০০০০

জীৱন স্মৃতি

মেনকা ভট্টাচাৰ্য্য
প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

সপোন

বেকিবুল হক
প্ৰথম বৰ্ষ, বাণিজ্য

ল'ৰালিত লোকৰ বাৰীৰ
লুকাই চুবকৈ খোৱা
আমা-জাম-লেতেকুৰ-অপূৰ্ব সোৱাদ
মাজে মাজে মাৰ চেকনিৰ কোৰ
কৈশোৰত বৰশী চিপত আঁৰি
নৈৰ বুকুৰ পৰা ধৰি অনা
ৰূপোৱালী মাছৰ খলিচা
আৰু
ঘৌবনত অনেকৰ
তীৰ্থক দৃষ্টিয়ে তোলা
হৃদয়ৰ মধুৰ শিহৰণ
সকলোটি আছে স্মৃতি হৈ।
হৃদয় এক স্মৃতিৰ বাহক
সময়ে সময়ে অগুৰুণে
স্মৃতিবোৰ তৃপ্তিকৃত হৈ
জীৱনক কৰে মহীয়ান।
তাৰেই কোনোবাটিয়ে
দুকুত উজ্জ্বলাই
সপোন পথৰ জিলিঙনি
হৃদয়তজোন হৈ জল্লে।
স্মৃতিক বুটলি জীৱনৰ এই পৰিগ্ৰমা
তাৰেই বাহক নিজে
কোনোবাজনৰ বাবে
প্ৰত্যয়ৰ ফুল এটি
ফুলাবও পাৰো।

০০০০

বহু সপোন দেখো বহু বঙীণ সপোনৰে
জীৱনটো সজাব বিচাৰো।
'অ' ধুমুহা নাহিবি মোৰ সপোনৰ পজালৈ
সপোনৰ বালিঘৰ ভাঙিবলৈ।
মোক মোৰ সপোনৰ পৰা বিছিন্ন নকৰিবি
ভাঁহি যাবলৈ নিদিবি মোৰ হিয়াৰ আলসুৱা সপোনবোৰ।
আন্ধাৰ নহয় এই বঙীণ পৃথিৱীত বিচাৰিছো একাঁজলি
পোহৰ
হৃদয়ে আজি সপোন ৰাঁচে।
বিশ্বাসৰ ভেটিত আলফুলে জন্ম লোৱাৰ সপোন
'অ' ধুমুহা এই সপোনবোৰ নি : শেষ নকৰিবি।

০০০০

মই এখিলা শুকান

পাত

ডিম্পী মণি দাস
স্নাতক তৃতীয় বর্ষ, কলা

অনুভব

তৃষ্ণা পাঠক
স্নাতক ২য় বর্ষ

মই এখিলা শুকান পাত
পদূলিত পৰি থকা
নিথৰ অনাথ
অতি তৃষ্ণ
মই এখিলা শুকান পাত।
কঠত মোৰ ভাষা নাই
হৃদয়ত মোৰ আনন্দ নাই
চেতনা বিহীন গা মোৰ
মই এখিলা শুকান পাত।
মৰন, দয়া, প্রেম, দুখ, বেদনা
মোৰ বাবে হ'ল এক অদ্ভুত স্বপ্ন
সেয়েহে মই অস্তিত্ববিহীন।
সকলোৰে আজ্য মই
পদূলিত পৰি থকা
নিথৰ অনাথ
সমাজ বিহীন
প্ৰমুহত উঠি থকা
মই যে,
এখিলা শুকান পাত।

০০০০

মাজনিশা মোৰ বুকুত

জ্যোতিষ্মান গোস্বামী
স্নাতক দ্বিতীয় বার্ষিক

মাজনিশা মোৰ বুকুত
খবমবাই উঠে কোনে ?
হিম চোঁচ পুৰাবোৰত
তগবগ কৰে ব'দালি।
আজি বোলে স্বাধীনতা দিন,
গছবোৰ, ঘৰবোৰৰ ওপৰেদি
বেগাই, বগাই যায় নিচান।
বিধৱাবোৰ আৰু সিঁহতৰ
উদং উৰুঙাবুকুত পাক খাই খাই
যোৰ হৈ পৰে কেতেকীবোৰ
ৰাস্তাবোৰৰ ওপৰেদি সময়বোৰ
চুঁচৰি চুঁচৰি যায়।
দুঃসময়ৰ সময়বোৰত
বাককল্প হৈ পৰে মাজনিশা আবেগবোৰ
জ্বলি শেষ হোৱা হাৰিকোণটো
থৰথৰকৈ কঁপে একাৰ যোৰলৈ।
বাতৰি সপোনবোৰ বাতিয়েই হেৰাই যায়।
সময়ৰ বনুকাত
কিহৰ তাড়ণাত ?
কিহবাই বিভুয়াই কৈ যায়।
আজিবোলে স্বাধীনতাৰ দিন
খবমবাই উঠে কোনে ?
মাজনিশাৰ মোৰ বুকুত।

০০০

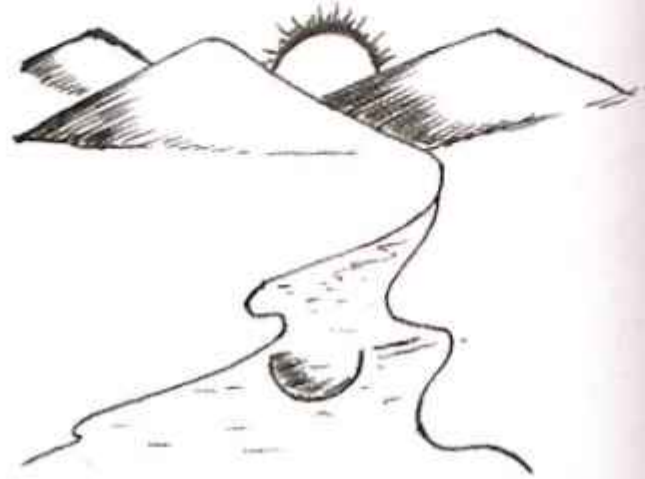
উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য

সবু হাট
স্নাতক ২য় বৰ্ষ, কলা

উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য—
পুৱাৰ কুৰলি চেলি
অতীত সাজ সলাই
সপোনৰ, কল্পনাৰ জুৰিটিত
কুল-কুল সুৰ তুলি
লাস্যময়ীবেশে পূৰ আকাশত

উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য
হতা- হিংসা- সজ্জা- বিস্ময়ৰে অনা
কালিকা লগা সময়বোৰক ;
শান্তিৰ ওকুলা কপৌজনীৰ ভগা ডেউকা,
ভেজোৰে বঙা তাইৰ সমগ্ৰ শৰীৰক
ধুই মটি নিকা কৰাৰ বাবে
নতুন আশা, নতুন উদ্যম,
নতুন সংকল্প, নতুন প্রতিশ্রুতিৰে
উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য—

উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য—
হয়তো ঘূৰি আহিব অসমী আইৰ
অমৃতবধী কেঁচা কোমল সেউজীয়া হাঁহি,
মাহাসাগৰৰ উত্তলা তৰংগৰ দৰে
আপোনগতিত বৈ যাব সুখবোৰ,

বিচাৰি পাব সকলোৱে
হৃদয়ৰ কস্তুৰী,
পূৰ্বাকাশৰ বাঙলী বেলিটিৰ দৰে
জিলিকাবলৈ সকলোৰে আশাৰ প্রতিচ্ছবি
উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য—।

উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য—
নিয়তিৰ কালচক্ৰত ধূলিসাৎ হোৱা
আকাশবোৰক ন সাজ দিয়াৰ বাবে।
শীতৰ সেমেকা নিশা নিয়ন্ত
নিঃশেষ কৰি সকলোবোৰ
মায়াবী সময়ৰ বেদনাশ্রু—
নৱবৰ্ষক আদৰিবলৈ
উদিত হ'ল এটি নতুন সূৰ্য্য— ॥

০০০০

ENGLSIH SECTION

World's Stock Exchanges

Dr. Ajoy Mitra
HOD, Dept. of Finance

A **stock exchange** is an entity that provides services for stockbrokers and traders to trade stocks, bonds, and other securities. Stock exchanges also provide facilities for issue and redemption of securities and other financial instruments, and capital events including the payment of income and dividends. Securities traded on a stock exchange include shares issued by companies, unit trusts, derivatives, pooled investment products and bonds.

Stock trading is being done all around the world, all the time, in various markets. The World Federation of Exchanges ranks the stock exchanges of the world. They represent 51 exchanges around the world. They sort by size, so it is possible to identify the largest stock exchanges in terms of a number of factors. Here's a list of the top 10 largest stock exchanges in the world, as of December 2010, according to the World Federation of Exchanges (WFE).

1. New York Stock Exchange – NYSE Euronext :

The New York Stock Exchange (NYSE) is located on famous Wall Street in lower Manhattan, New York City, and has been around since 1792. Although it is a listed exchange with physical trading floors and rooms, all stocks on the NYSE can now be traded electronically, electronic transactions representing most of the trades performed. In October 2008, it was merged with the American Stock Exchange (AMEX), and is now the largest stock exchange in existence. It is open Monday through Friday from 9:30 to 16:00 Eastern Time, except on holidays.

Euronext : Based in Paris and with branches across Europe, Euronext was born in 2000 from the merger of the Amsterdam Stock Exchange, Brussels Stock Exchange and Bourse de Paris. It subsequently went on to perform other mergers and share acquisitions, to become today the fourth largest stock exchange in the world. It merged in 2006 with the NYSE to create the NYSE Euronext Corporation, which now oversees both exchanges. Its opening hours in Europe are from 9:00 to 17:30, local time to the branch in question.

2. NASDAQ Stock Exchange:

The NASDAQ, or *National Association of Securities Dealers Automated Quotations*, is the largest virtual stock trading market in America. Unlike the NYSE, the young Nasdaq (founded in 1971) doesn't have a history of trading floors and

rooms to physically trade stocks. Stock trading is done entirely through an electronic network of dealers; it is an electronic screen-based stock market. It is open Monday through Friday from 9:30 to 16:00 Eastern Time (minus holidays) and offers pre-market and post-market trading sessions extending these hours from 7 AM to 8 PM, Eastern Time.

3. Tokyo Stock Exchange :

The TSE, or Tokyo Stock Exchange, was created in 1878. More than 2000 companies are listed on the TSE and its main indices are the TSE and the famous Nikkei 225. Most security transactions in Japan are done through the TSE, which operates entirely on electronic stock trading. It is open from 9:00 to 11:00 and from 12:30 to 15:30 (GMT + 9 hours).

4. London Stock Exchange :

Founded in 1801, the London Stock Exchanges (LSF) is located in London and lists over 3000 British and overseas companies. It has a number of indices, the most common being the FTSE 100 and FTSE 250. Opening hours are 08:00 to 16:30 on weekdays.

5. Shanghai Stock Exchange :

The Shanghai Stock (SSE) is a stock exchange that is based in the city of Shanghai, China. It is one of the two stock exchanges operating independently in the People's Republic of China; the other is the Shenzhen Stock Exchange. Shanghai Stock Exchange is the world's 5th largest stock market by market capitalization at US\$2.7 trillion as of Dec 2010. Unlike the Hong Kong Stock Exchange, the Shanghai Stock Exchange is still not entirely open to foreign investors due to tight capital account controls exercised by the Chinese mainland authorities. The current exchange was re-established on November 26, 1990 and was

in operation on December 19 of the same year. It is a non-profit organization directly administered by the China Securities Regulatory Commission (CSEC).

6. Hong Kong Stock Exchange:

The Hong Kong Stock Exchange (HKEX; SEHK: 0388) is a stock exchange located in Hong Kong. It is Asia's third largest stock exchange in terms of market capitalization behind the Tokyo Stock Exchange and the Shanghai Stock Exchange the fifth largest in the world. As of 31 Dec 2010, the Hong Kong Stock Exchange had 1,413 listed companies with a combined market capitalization of \$2.7 trillion. Hong Kong Exchanges and Clearing is the holding company for the exchange.

7. Toronto Stock Exchange :

Toronto Stock Exchange (TSX, formerly TSE) is the largest stock exchange in Canada, the third largest in North America and the seventh by market capitalization. Based in Canada's largest city, Toronto, it is owned by and operated as a subsidiary of the TMX Group for the trading of senior equities. A broad range of businesses from Canada, the United States, Europe, and other countries are represented on the exchange. In addition to conventional securities, the exchange lists various exchange-traded funds, split share corporations, income trusts and investment funds. The Toronto Stock Exchange is the leader in the mining and oil & gas sector; more mining and oil & gas companies are listed on Toronto Stock Exchange than any other exchange in the world.

8. Bombay Stock Exchange (BSE) :

The Bombay Stock Exchange (BSE) is a stock exchange located on Dalal Street, Mumbai and is the oldest stock exchange in Asia. The equity market capitalization of the companies

listed on the BSE was US\$1.63 trillion as of December 2010, making it the 4th largest stock exchange in Asia and the 8th largest in the world. The BSE has the largest number of listed companies in the world. As of June 2011, there are over 5,085 listed Indian companies and over 8,196 scrips on the stock exchange, the Bombay Stock Exchange has a significant trading volume. The BSE SENSEX, also called "BSE 30", is a widely used market index in India and Asia. Though many other exchanges exist, BSE and the National Stock Exchange of India account for majority of the equity trading in India. While both have similar total market capitalization (about USD 1.6 trillion), share volume in NSE is typically two times that of BSE.

The Bombay Stock Exchange is the oldest exchange in Asia. It traces its history to the 1850s, when four Gujarati and one Parsi stockbroker would gather under banyan trees in front of Mumbai's Town Hall. The location of these meetings changed many times, as the number of brokers constantly increased. The group eventually moved to Dalal Street in 1874 and in 1875 became an official organization known as 'The Native Share & Stock Brokers Association'. In 1956, the BSE became the first stock exchange to be recognized by the Indian Government under the Securities Contracts Regulation Act. The Bombay Stock Exchange developed the BSE SENSEX in 1986, giving the BSE a means to measure overall performance of the exchange. In 2000 the BSE used this index to open its derivatives market, trading SENSEX futures contracts. The development of SENSEX options along with equity derivatives followed in 2001 and 2002, expanding the BSE's trading platform. Historically an open outcry floor trading exchange, the Bombay Stock Exchange switched to an electronic trading system in 1995. It took the exchange only fifty days to make this transition. This automated, screen-based trading platform called BSE On-line trading (BOLT)

currently has a capacity of 8 million orders per day. The BSE has also introduced the world's first centralized exchange-based internet trading system, BSEWEBx.co.in to enable investors anywhere in the world to trade on the BSE platform. The BSE is currently housed in Phiroze Jeejeebhoy Towers at Dalal Street, Fort area.

9. National Stock Exchange (NSE) :

The National Stock Exchange (NSE) is a stock exchange located at Mumbai, Maharashtra, India. It is the 9th largest stock exchange in the world by market capitalization and largest in India by daily turnover and number of trades, for both equities and derivative trading. NSE has a market capitalization of around US\$1.59 trillion and over 1,552 listings as of December 2010. Though a number of other exchanges exist, NSE and the Bombay Stock Exchange are the two most significant stock exchanges in India and between them are responsible for the vast majority of share transactions. The NSE's key index is the S&P CNX Nifty, known as the NSE NIFTY (National Stock Exchange fifty), an index of fifty major stocks weighted by market capitalization.

NSE is mutually-owned by a set of leading financial institutions, banks, insurance companies and other financial intermediaries in India but its ownership and management operate as separate entities. There are at least 2 foreign investors NYSE Euronext and Goldman Sachs who have taken a stake in the NSE. As of 2006, the NSE VSAT terminals, 2799 in total, cover more than 1500 cities across India. NSE is the third largest Stock Exchange in the world in terms of the number of trades in equities. It is the second fastest growing stock exchange in the world with a recorded growth of 16.6%.

The National Stock Exchange of India was promoted by leading financial institutions at the behest of the Government of India, and was incorporated in November 1992 as a tax-paying

company. In April 1993, it was recognized as a stock exchange under the Securities Contracts (Regulation) Act, 1956. NSE commenced operations in the Wholesale Debt Market (WDM) segment in June 1994. The Capital market (Equities) segment of the NSE commenced operations in November 1994, while operations in the Derivatives segment commenced in June 2000.

10. BM&FBOVESPA Stock Exchange :

The BM&FBOVESPA (Portuguese pronunciation : [bo'vespa]; in full, *Bolsa de Valores Mercadorias & Futuros de São Paulo*) is a stock exchange located at São Paulo, Brazil. As of December 31, 2010 it had a market capitalization of US \$1.54 Trillion, making it one of the largest in the world. On May 8, 2008, the São Paulo Stock Exchange (Bovespa) and the Brazilian Mercantile and Futures Exchange (BM&F) merged, creating BM&FBOVESPA. The benchmark indicator of BM&FBOVESPA is the Índice Bovespa. There were 381 companies that traded at Bovespa as of April 30, 2008. On May 20, 2008 the bovespa index reached its 10th consecutive record mark closing at 73,516 points, with a trade volume of USD 4.2 billion or R\$7.4 billion, and in August 17, 2011 the Ibovespa made its biggest traded volume in its history, with a volume of USD14.8 billion or R\$23.7 billion. BM&FBOVESPA has offices in New York, Shanghai and London.

Major Stock Exchange around the World: Year ended 31 December 2010

Rank	Economy	Stock Exchange	Location	Market Capitalization (USD Billion)	Trade Value (USD Billion)
1	United States	NYSE Euronext	New York City	15,920	19,813
2	United States	NASDAQ OMX	New York City	4,931	13,439
3	Japan	Tokyo Stock Exchange	Tokyo	3,827	3,787
4	United Kingdom	London Stock Exchange	London	3,613	2,741
5	China	Shanghai Stock Exchange	Shanghai	2,717	4,496
6	Hong Kong	Hong Kong Stock Exchange	Hong Kong	2,711	1,496
7	Canada	Toronto Stock Exchange	Toronto	2,170	1,368
8	India	Bombay Stock Exchange	Mumbai	1,631	258
9	India	National Stock Exchange of India	Mumbai	1,596	801
10	Brazil	BM&F Bovespa	São Paulo	1,545	868
11	Australia	Australian Securities Exchange	Sydney	1,454	1,062
12	Germany	Deutsche Börse	Frankfurt	1,429	1,628
13	China	Shenzhen Stock Exchange	Shenzhen	1,311	1,572
14	Switzerland	SIX Swiss Exchange	Zurich	1,229	788
15	Spain	BME Spanish Exchanges	Madrid	1,171	1,360
16	South Korea	Korea Exchange	Seoul	1,091	1,607
17	Russia	MICEX	Moscow	919	408
18	South Africa	JSE Limited	Johannesburg	925	340

Source : World Federation of Exchange (WFE) [www. World-exchanges.org]

History of Stock Exchanges : The first stock exchanges to be established around the world were:

Amsterdam Stock Exchange in 1602 in the city of Amsterdam, Netherlands.

Paris Bourse in 1724 in Paris, France.

Philadelphia Stock Exchange in 1790 in Philadelphia, United States.

London Stock Exchange in 1801 in London, England. However, a market had existed previously (with records beginning in 1698) at Jonathan's Coffee House, also in London.

Milan Stock Exchange in 1808 in Milan, Italy.

New York Stock Exchange in 1817 in New York, United States. This exchange was preceded by the Buttonwood Agreement of 1792.

Frankfurt Stock Exchange in 1820 in Frankfurt, Germany. 1820 denotes the first records of shares being traded. There was, however, a market for bonds (debt instruments) since the late 18th century.

Bolsa de Madrid in 1831 in Madrid, Spain.

Toronto Stock Exchange in 1861 in Toronto, Canada.

Australian Stock Exchange in 1872 in Sydney, Australia.

The Bombay Stock Exchange is the oldest exchange in Asia. It traces its history to the 1850s, when four Gujarati and one Paris stockbroker would gather under banyan trees in front of Mumbai's Town Hall. The location of these meetings changed many times, as the number of brokers constantly increased. The group eventually moved to Dalal Street in 1874 and in 1875 became an official organization known as 'The Native Share & Stock Brokers Association'.

Stock Market Index: A stock market index is a method of measuring a section of the stock market, an index may also be considered as an instrument which derives its value from other instruments or indices. The index may be weighted to reflect the market capitalization of its components, or may be a simple index which merely represents the net change in the prices of the underlying instruments. Stock market indices may be classed in many ways. A 'world' or 'global' stock market index includes (typically large) companies without regard for where they are domiciled or traded. Two examples are MSCI World and S&P Global 100. A 'national' index represents the performance of the stock market of a given nation- and by proxy, reflects investor sentiment on the state of its economy. The most regularly quoted market indices are national indices composed of the stocks of large companies listed on a nation's largest stock exchanges, such as the American S&P 500, the Japanese Nikkei 225, the Russian RTSI, the Indian SENSEX and the British FTSE 100.

STOXXAKKVV 50-50 large blue chip companies in the Eurozone.

EURO STOXX 50-50 large blue chip companies in the Eurozone.

FTSE Eurotop 100-100 most highly capitalized blue chip companies in Europe.

FTSE Euromid - A definitive benchmark for medium capitalization pan-European equities.

FTSE Euro 100- The 100 most highly capitalized blue chip companies resident and incorporated within countries representing the Europe Monetary Union (EMU).

FTSEurofirst 80 Index - the 60 largest companies by market capitalization in the FTSE developed Eurozone exclusive of the United Kingdom.

FTSEurofirst 100 Index - the 60 largest companies by market capitalization in the FTSE developed Europe Index and 40 additional companies selected for their size and sector representation in the Eurozone including the United Kingdom.

FTSEurofirst 300 Index – the 300 largest companies ranked by market capitalization in the FTSE Developed Europe Index.
 Bombay Stock Exchange (BSE) – Sensex- 30 large blue chip companies in India.
 National Stock Exchange of India (NSE) – Nifty- 50 large blue chip companies India
 Dow Jones U.S Large Cap Value Index
 Dow Jones U.S. Small Cap Growth Index

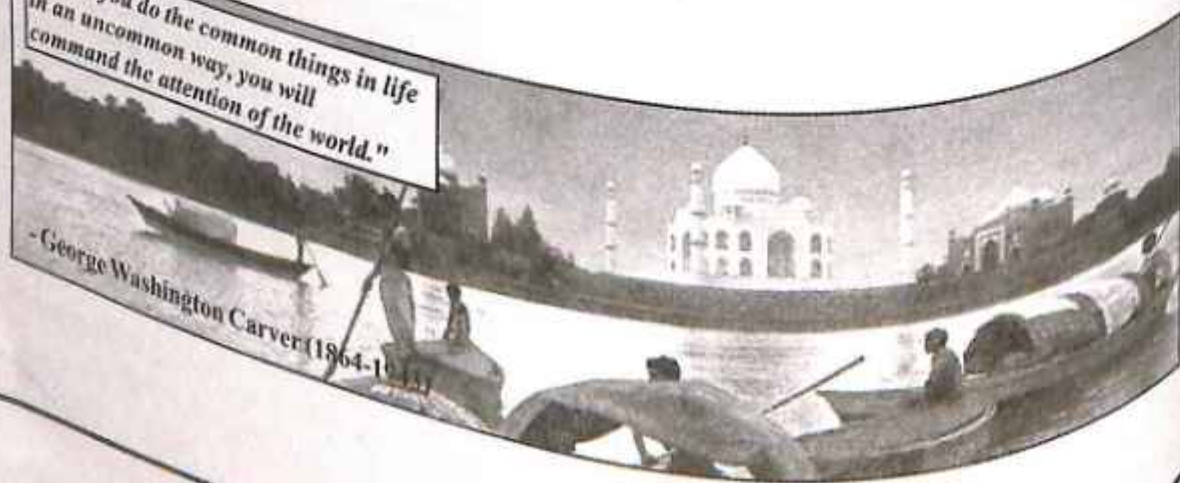
Stock Market Index

	Symbol
Dow Jones Industrial Average	DJIA
Dow Jones Transportation Average	DJT
Dow Jones Utility Average Index	DJU
NASDAQ 100 Index (NASDAQ Calculation)	NDX
NASDAQ Composite Index	COMP
NYSE Composite Index	NYA
S&P 500 Index	SPX
S&P 400 Mid Cap Index	MID
S&P 100 Index	OEX
NASDAQ Computer Index	IXCO
NYSE Arca Technology 100 Index	\$PSE
Bombay Stock Market Index	SENSEX
Morgan Stanley High-Technology 35 Index	MSH
NSE Market Index	NIFTY
Dow Jones U.S. Total Stock Market Index (full-cap)	DWC
PHLX Gold/Silver Index	XAU
NYSE Arca Oil Index	XOI
Russell 2000 Index (Nasdaq)	RUT

0000

"When you do the common things in life in an uncommon way, you will command the attention of the world."

- George Washington Carver (1864-1940)

Higher Education

In The Draft Twelfth

Five Year Plan

Dr. Rani Mudiari Deka
 Associate Professor,
 Deptt. of Economics

The approach paper of 12th five year plan has already been documented and circulated so that the draft can be finalized in due course as 31st March will bring an end to the 11th five year plan of India. Inheriting a continuation with the 11th five year plan, the approach paper of the 12th five year plan has drafted the catchphrase "Towards faster, sustainable and more inclusive growth" as its main objective. Accordingly, an elaborative sketch of agenda along with the strategies, schemes, missions etc., have been formulated for several sectors of the economy. Here is a very brief outline of higher education sector that is sought to be implemented during the 12th five year plan, i.e., from 1st April, 2012 to 31st March, 2017.

The approach paper believes that there will be great demand for higher education in India due to the growing youth aspirations and massive expansion of schooling. It has assured continuation of target oriented objectives of making higher education inclusive, broadening its access and promoting excellence, etc. which were implemented during the 11th plan period.

It has been observed in the mid-term review of the 11th plan that the Gross Enrolment Ratio (GER) in higher education sector has improved over the period. It was 6.6% in 2007-2008, but, found to be 13.1% in the second year of the plan (2008-09). This figure indicates about half of the world average GER (24%) and two-thirds of the developing countries (18%). But, unfortunately, it remains far behind the GER of China (22%) and much more than that of the developed countries' GER in higher education which is about 58%. Therefore, expansion needs to go miles to reach the expected range. The draft paper seeks an additional enrolment of 10 million in higher education to increase the GER.

Targeting inclusiveness, the draft states that a balanced approach is to be adopted to include the under represented sections of the society. New institutions are supposed to be established to bridge the gap in regional development. It is also assured that the social, economic and technological needs will be addressed while targeting the inclusiveness in the field of higher education.

Infrastructure too needs expansion. As per data available, India has 504 universities (out of which 243 are state universities, 40 central universities, 130 deemed universities, 5 institutions have been set up under state legislation, 53 state private universities and 33 institutions of national importance set up by central legislation). Along with these, India has 25,925 colleges. The 11th plan decided to expand the infrastructure in higher education by establishing 1455 new institutions consisting of 30 central universities, 8 IITs, 8 IIMs, 10 NITs, 20 Indian Institute of Information Technologies, 3 Indian Institute of Science Education and Research, 2 Schools of Planning and Architecture, 374 Model colleges and 1000 polytechnics. According to the mid-term review, 16 central universities have been set up. The plan had a target to set up model colleges in backward regions to reduce the regional imbalances.

The approach paper states that "there must be a strategic shift from mere expansion to improvement in quality higher education." Qualitative expansion itself is a challenge not only in the field of higher education but everywhere. Still, higher education cannot make any compromise in the matter of quality, otherwise it will be meaningless. Quality expansion in higher education has been interpreted in many folds. It speaks about skill development. Due importance will be given in the reorientation of curriculum for skill development. The approach paper states that the traditional education will be supplemented with skill-based studies. It put emphasis on open

and distance learning methods. Besides, it states that the concept of Meta University will be explored aiming collaborative and multi-disciplinary learning that redefines knowledge-creation and knowledge sharing in the 21st century.

Regarding quality enhancement, the mid-term review of 11th five year plan indicates that NET (National Eligibility Test) or, SLET (State Level Eligibility Test) qualification have already been made compulsory for the appointment of college teachers except for those with Ph. D. degree from any recognized university. Commenting on another indicator of quality teaching, the 11th plan review has observed that the students- faculty ratio in India's affiliated colleges is 25:1 which is not sufficient for research guidance. According to the 11th plan document the total strength of the teaching faculty in higher education in the country is about 5.89 lakh. The issue of research guidance and faculty shortage is addressed by the draft 12th five year plan. The mid-term review paper of the 11th plan states that the government has prepared a concept paper on national policy to attract talent for teaching and research which is under consideration of the Ministry of Human Resource Development. The draft paper states that "we must bring back the lost research culture of Indian Universities so as to create new knowledge and improve teaching standards. Collaborative research, setting up industry incubation parks in universities and institutions providing innovation research fellowships, promoting inter-university research through interdisciplinary research in new and emerging fields, strengthening inter-university centre, etc. need to be emphasized in 12th plan." The paper finds a solution to the problem of teaching faculty shortage by accommodating innovative ways like technology-enabled learning and collaborative information and communication technologies. The matter of expanding Academic Staff Colleges' services and using of valuable services of the retired people to enrich teaching

learning experience have also been emphasized by the draft plan.

Taking into account the point of practicability, the draft paper aims at enhancing employability of the Indian educated youths. Higher education has been organized into two categories :- general and professional. India's general education is an excellent foundation for knowledge based careers which is comparatively cheaper. On the other hand, professional education, though it increase employability, is expensive. The draft paper proposes an integrated curriculum with greater flexibility in choice of subjects. It also emphasizes on innovative pedagogic practices to improve the quality and employability. Besides having knowledge of 3Rs (reading, writing and arithmetic), the plan urges that today's youth should make themselves able for 4Cs (Critical thinking, Communication, Collaboration and Creativity). The draft plan seeks to focus on 4Cs in higher education.

The draft paper brings the issue of vocational education and training in the higher education sector. The paper brings the case for an urgent need for developing a large sector offering short-cycle qualifications in the form of associate degrees within the National Vocational Education Qualifications Framework. It ensures that such degrees will be less expensive but socially prestigious, academically less painstaking but beneficial for a section of students.

To maintain quality, the accreditation part has also been addressed by the draft plan. It argues the case for existence of multiple strong and independent accreditation bodies. It gives importance to balancing institutional autonomy with accountability and developing institutional leaders. It calls for full implementation of examination reform, choice-based credit and semester system. It should be noticed that the UGC has devised an action plan for academic

and administrative reforms with respect to the semester system, choice-based credit system, curriculum development, admission procedures and examination reforms. The UGC has issued the guidelines to its follower institutions to implement the policies within the stipulated time. The draft paper seeks improvement of the affiliating college system and asks for deployment of advanced technology. It also states that the affiliated college system should be restructured so that a reasonable number of colleges can be affiliated to each university and a "hub and spoke model" can be established.

It is worth mentioning that the National Knowledge Commission has already made important recommendations on higher education and research. The Committee for Renovation and Rejuvenation of Higher Education headed by Prof. Yashpal has recommended the setting up of a National Commission for Higher Education and Research (NCHER) replacing some existing regulatory bodies. The draft plan says that "several reforms in the regulatory framework are currently underway such as, a proper accreditation structure, quick redressal of disputes through educational tribunals and prevention of malpractices and establishment of a national level apex body, that is, National Commission on Higher Education and Research (NCHER) to ensure autonomy of institutions and enhancement of standards and provision for entry of foreign education providers."

The approach paper throws light on the area of funding that will be needed for quantitative as well as qualitative expansion of higher education. As per government statistics, about 18% of all government education spending, which is around 1.12% of GDP is spent on higher education in India. The draft plan proposes to raise this fund to 25% and 1.5% respectively. It may be stated that the 11th plan allocated a huge amount of Rs. 84,943 crore for the department of higher education. The 10th five year plan outlay

was Rs. 9,500 only. The paper asks for the need to increase both the public and private investment in higher education. Considering the sufferings of state universities and affiliated colleges regarding severe fund crisis which ultimately leads to poor governance and poor quality, the draft paper put emphasis on strategic central-funding based on state higher education plans. The paper also states that the institutions should be encouraged to raise their own funds through various legitimate means. In the context of reasonable tuition fees in public institution, the paper has mentioned the need for supplemented financial aid. It has also emphasized the need for enhancement of students' scholarship scheme and student loans. Under any circumstance, the paper proposes, no student who is eligible to be admitted should be deprived of higher education for financial constraint.

To strengthen the link of higher education with society, the paper seeks to launch a campaign through a well coordinated approach going way beyond the prevailing National Service Scheme (NSS). The paper drafted the need for widening the socio-economic and intellectual contribution towards the society by the universities and colleges. To reach the various less developed sections of the society, such as SC, ST, OBC, minorities, disabled students, girl students and economically backward weaker groups, the UGC has already set up equal opportunity officers in all central and state universities.

A National Mission on Education through Information and Communication Technology has already been launched during the 11th five year plan. The draft paper says that information and communication technology should be stepped up to augment teaching-learning experiences, to extend to diversify delivery and to improve research quality. The motto will be to make knowledge widely available and to ensure effective governance at the higher education

sector.

India is striving to bring higher education at par with international standards. The 11th plan document states that the Ph. D scholars in India should be allowed to undertake undergraduate teaching assignment and conduct tutorials and seminar classes as in the global practice. The relevance of issues like open and distance learning, inter-disciplinary studies, intellectual property right, patents and copy rights etc. are also highlighted in the 11th plan. The draft paper states that "India should aim to have at least a few universities in the global top-league. A few new universities could be established urgently, and several universities and institutions could be converted or upgraded. This not only requires providing them with competitive salaries but also ensuring a challenging work environment and a lot of flexibility. The 12th plan should attempt to operationalise these objectives." Again, higher education is an increasingly global enterprise; hence Indian institutions should embrace internationalization that could provide them with new opportunities. Country's rational for internationalization would be to enhance its soft power, improve standards of domestic provision and produce graduate with international competencies and skills."

Like in other sectors the approach paper argues time and again in favour of using public-private partnership model in higher education sector. Stating the issue of creating large education hub on fallow lands at four or five locations in the country, the paper justifies the possibility of private sector participation with the large public sector enterprises which will anchor such hubs.

The approach paper with its proposed plan aiming at expansion and quality enhancement expresses hope 'to build a robust higher education system that would sustain rapid economic growth, promote international competitiveness, while at the same time to meet

the rising expectations of young enterprising Indians."

It is the primary education which has always attracted the attention of all the policy makers. There is no doubt that primary education is indispensable in a country like India, where illiteracy is still an alarming issue. But, no one can deny the role of higher education, especially in today's context. India has now been recognized as a youthful nation. India will be able to earn demographic dividend provided it can ensure support and access to higher education of the right quality. A recent study of the World Bank finds that the rate of return to university and higher education is very pronounced in India. Such kind of findings justifies the importance of expansion of higher education-both quantitative and qualitative-along with higher amount of investment for transforming India as a major player in knowledge economy. The twelfth plan approach paper has rightly documented the due attention towards the higher education sector.

Note :

1. Gross Enrollment Ratio : GER= Number of students enrolled/ number of potential students for enrollment.

2. Meta university : University that allows students flexibility in designing their curriculum and pursuing subjects and combination of their

choice in an effort make higher education more liberal and accessible to the masses.

3. Industry Incubation Centre : These are like Science Parks. These are for research and development fully arranged with modern technology for educational and academic community in collaboration with Industry

4. Hub and spoke model : it refers to such institutions which provide facilities for practice placement to maximize learning opportunities. This calls for industrial linkages. It enhances student's learning, broadens students' experiences, maximizes students' exposures, etc

5. Demographic dividend : It is defined as a rise in the rate of economic growth due to a rising share of working age (15-59 yrs) people in a population.

Reference :

1. Faster, sustainable and more Inclusive growth: An approach paper to the 12th five year plan, Planning Commission of India, August, 2011.

2. Mid-Term Appraisal of the Eleventh Five Year Plan, Planning Commission of India.

"I begin by taking. I shall find scholars later to demonstrate my perfect right."
- Frederick (II) the Great

Stress and Stress Management

Himangshu Kalita
Dept. of Economics

Stress is a commonly used word in the present situation. In fact, we can say there is no life without stress, which is a very complex phenomenon. The reader should remember the writer is not a doctor. But keeping in view the importance of the word, this article has been prepared.

The term 'stress' has been derived from the Latin word "Stringere" meaning "draw tight". The term is used to refer to hardship, strain, adversity or affection. The physiologists like Walter Cannon, Holmes and Rahe used the term stress to describe "emotional class of stimuli that had possible detrimental physical, mental and spiritual well-being of a person".

Stress and Anxiety are pervading features in people's lives. Despite tremendous advancement majority of people seem to be experiencing moderate to high degree of stress. There has consistently been an increasing rate of psychosomatic and psychological disorders like feeling of frustration and dissatisfaction. The basic reason being the tremendous change in physical and socio-cultural environment of the contemporary society and life style of the people. Life has become demanding, complicated, mechanical, high competition, pressures of meeting deadlines and uncertainty of future and weakened social support system have made the life of the majority of people highly stressful.

As already mentioned, stress is a complex Phenomenon. We need to understand that we all need a degree of stress to drive us to achievement. Neither total lack of stress nor stress in excess is good. The ability to take a gradual approach to stress that helps to modify the attitude to life without becoming an irritating chore is very appealing. We have been conditioned to see stress as purely negative because of slogans like "stress kills". Stress is the impact of a demand on a human being. The source can be external or internal, Positive or negative.

Stress responses in three ways-
Physiological : Heart rate increased, Blood Pressure elevated, muscular tension, Slowing down of digestive system.

Behavioural : Decreased Performance level, Avoidance of stressful situations, Adrenalin and nonadrenalins released.

Cognitive : Distortions of thinking, lowered intellectual functioning, unproductive, ruminative, anxiety generation patterns of thinking, indecisiveness.

Stress is always a balance of the physical and the mental. The electrical activity of the brain has been typified by psychologist in four different categories as Delta, Theta, Alpha and Beta.

In delta state brain is hardly active at all. This is deep sleep when the body seems to be undergoing physical repair activities. Theta is the state where rapid eye movement sleep takes place- dreaming state. This is thought to happen when the brain is reorganizing its information for more effective use. Alpha is in the walking state but unfocused where one is daydreaming or letting the mind wander. Alpha is the creative state. Beta is the focused state. To get the things done on to follow a plan.

The importance of all these for stress is that too high a mental state for desired action is stressing. At the extreme, brain activity gets faster and faster. It can end up thrashing on jumbled up (Panic attack) incapable of making decisions or solving problems.

Stress does not affect everyone in the same way. Our bodies react as if we are in physical danger and we end up potentially damaging the hormonal reaction.

Now the problem is how to cope with this stress. The following strategies for coping with

job stress can be discussed.
* Defining one's goal clearly in view of the organizational goal.

* Be more proactive than reactive; ask for information from superior, subordinates and colleagues.

* Reclarify and increase the ability to integrate one's values with others. Discriminate between legitimate and illegitimate expectations held by others.

* Setting us limits on demands of each role; weighing one demand against another.

* Ability to look for possible consequences before taking a decision; ability to disintegrate viewpoints etc.

* Ability to set priorities; increase one's assertiveness; better time management skill, self-delegation.

* Identifying and developing technical and management skill required.

* Ability to manage with existing resources, accepting task conditionally, realizing one's limitations.

* Ask for new tasks; develop specialised skills to become a specialist.

* Involve others in decision making, develop participative managerial skills.

* Ask for change in role; delegate obsolete duties and tasks; start training one's subordinates.

* Divert attention from stressful situation. Believe that every problem ultimately has some remedy.

0000

"He who has a 'why' to live, can bear with almost any 'how'."
- Friedrich Nietzsche (1844-1900)

Micro-finance : an Alternative Source of Credit

Prasenjit Bujar Baruah
Assistance Professor,
Department of Economics,

Credit is one of the important economic services necessary for economic development; specially for those lying below the poverty line, as they do not have sufficient savings to meet their demand. People demand credit for different purposes. They need credit both for investment as well as for consumption purposes. Parallel to the demand for credit there are also suppliers of credit. Suppliers of credit are broadly classified as institutional sources (Banks, governments, the insurance companies, the non-banking financial intermediaries etc) and non-institutional sources (includes endogenous money lenders, traders, friends and relatives etc).

Whatever may be the source of credit, from the lenders perspective two types of risks are associated with credit. These are Voluntary Defaults and Involuntary Defaults. Involuntary Defaults are due to the inability of the borrowers to repay loan. The second type of default is Voluntary or Strategic default, a situation when the borrower can repay the debt in principle, but simply does not find his interest to do so. These problems arise due to information asymmetry; i.e. the lenders do not have adequate information about the borrowers. These risks make the acceptance of collateral necessary for the lenders.

But the people living below the poverty line have little or no such asset to be provided as collateral and are excluded from the credit market, specially from the Formal Financial Institutions (FFIs). But informal institutions have greater alternatives to accept as collateral, such as labour of the borrower or in terms of cattle, ornaments etc. Moreover the informal moneylenders have somewhat greater information about the clients, as their lending operation generally stipulated to the local area. Moreover the poor people need small amount of loans frequently. Such a small amount is not feasible for the FFIs and as the transaction cost becomes high. Thus the poor have been generally excluded from the FFIs and have to depend on the informal sector. But generally the informal sector fixes a higher rate of interest and exploits the clients. So, it was necessary to provide an alternative to the informal money lending.

Initially as a practice to provide financial services to the poor from the FFI in many countries their government initiated subsidised credit programmes. But these programmes could not achieve their goals and resulted in huge over dues. At the same time the informal sector was working efficiently, due to the lower information gap between the lenders and borrowers. Having discovered the lower information gap and flexibility as the secret of success of informal sector, there was also a trial to integrate these advantages of the informal sector to the FFI. Due to the information gap the main problems faced by FFIs were the difficulties in selection of reliable clients and the monitoring of the utilisation of loan

amount. The process of solving these two problems with the advantages of informal sector led to the emergence of Micro Finance Programme. The main feature of this programme is that under this programme credit is not provided to any individual, rather it is provided to a group of people on the condition that even if any one of them fails to repay loan, none of the members will be able to get further loans. It is believed that all the clients will try to form their group with good credit risk (those are good in repayment). Ultimately bad credit risks will be eliminated from the market. Thus the task of selection of clients is shifted to the groups from the financial institutions and the collective group efforts are recognized as the substitute of physical collateral. This is the main theme of Micro finance programme. It differs from country to country depending upon the socio economic structure of that concerned country.

Presently the Micro-finance programme in India, along with rest of the world has become a popular alternative source of credit. The early example of micro-finance programme in India was the chit-fund. Under this programme people came together with their tiny savings, and then this savings was lent to that person who was offering highest rate of interest. In other words the savings was auctioned. The history of contemporary microfinance programme in India dates to 1974, when the SEWA Bank was established by 4000 members of Self Employed Women's Association (SEWA), an association of the women employed in the informal sectors around Ahmadabad, Gujarat. Thus SEWA Bank is even two years older than the Bangladesh Grameen Bank established by Md. Yunus. Presently the Micro-finance programmes in India can be divided in to the following three broad categories,

The NABARD sponsored Self Help Group-Bank linkage programme : The failure of the government sponsored subsidized credit programmes to fulfill the credit needs of the rural people effectively through the FFIs, made it necessary to search an alternative method to provide credit to this section of society. National Bank for Agricultural and Rural Development (NABARD) made an investigation in the later part of 1980s and found that in the past the poor tended to come together in a variety of informal ways for pooling their savings and dispensing small and unsecured loans at varying cost to the group members on the basis of needs. Not only in India, in some other countries also such groups existed. During the time of this investigation also, several Non Governmental Organisations (NGO) were working in different parts of the country to organize the poor people in this way. These organizations of the poor people were popularly known as Self Help Groups (SHGs). These group members used to save some fixed amount regularly and lent to the members on their need. Considering the success of the group lending, NABARD planned about the sanctioning of loan to these SHGs. The first official interest in informal group lending in India took shape in 1986-87, when NABARD supported and financed an Action Research Project on "Savings and Credit Management of self help groups of Mysore Resettlement and Development Agency (MYRADA). In 1988-89, NABARD undertook a survey of 43 NGOs spread over 11 states in India to study the functioning of SHGs and the possibility of collaboration between Banks and SHGs in the mobilization of rural savings and improving the delivery of credit to the poor.

Encouraged by survey results, NABARD impressed upon the Reserve Bank of India (RBI) to come out with a circular on July 24, 1991

advising the commercial banks to extend credit to the SHGs under the pilot project of NABARD. Under this pilot project NABARD put the objective to link 500 SHGs to banks by 1991-92. In this way the SHGs were linked to the FFIs for the first time. In April, 1996 the RBI advised the banks that lending to the SHGs should be considered as additional segment under priority sector advances and integrates with main stream credit operation. It is to be noted here that this programme was not mandatory for the banks.

Micro Finance Institutions: Outside NABARD's SHG-Bank linkage programme also there are some institutions which provide micro finance services to the Self Help Groups. These institutions are generally termed as Micro Finance Institutions (MFI). But the coverage of such individual MFIs is very limited. Moreover these institutions are also not similar. These can be broadly classified into the following categories.

(a) There are a large number of NGOs which undertake the task of financial intermediaries. Under this system, NGOs are Not for Profit organizations and are some type of financial intermediary between the FFIs and SHGs.

(b) Again some NGOs fear that combining micro finance services with their core activities may adversely affect their impression and establish a separate non-profit company for their Micro finance operation.

(c) Many Mutually Co-operative Societies are also working as MFIs, which are owned, managed and controlled by the members.

(d) Several Non Banking Financial Companies (NBFC) are also working as MFIs. There are only a few NBFCs which deal exclusively with micro finance activity. It is the best legal form of MFI and the greatest advantage of these NBFCs is that they are able to provide saving product to their clients.

Swarnajayanti Gram Swarozgar Yojana : Up to 1999 Government did not directly involve itself in the SHG-Bank linkage programme. Later on considering the advantages of the SHG-Bank linkage programme Government of India adopted the concept of SHGs as the central point of Swarnajayanti Gram Swarozgar Yojana (SGSY). SGSY replaced the Integrated Rural Development Programme (IRDP) and other four anti poverty programmes. The main difference of SGSY with earlier IRDP, is that in case of the latter government subsidised loans were provided to the individual beneficiaries for self employment, but in case of the former, beneficiaries are the SHGs. The programme is implemented through the joint funding of the central and state governments. The programme is implemented through the collaboration between local governance and the banks. It has increased the role of banks, NGOs and government owned District Rural Development Agency (DRDA). There loans may be provided to the existing SHGs or by creating a new one. These groups may be formed by the members themselves or may be initiated by NGO. Under this programme groups of 10 to 20 members are formed. Of course such a number always may not be feasible. In such cases groups of 5 to 20 members are allowed. Similarly in some cases the groups may exceed the maximum number also. SGSY attempts to provide credit to those living below the poverty line (BPL) and so the groups are expected to be formed by the people from below poverty line. Although in some exceptional cases up to 30% of members from the above poverty line (APL) is allowed, they are not allowed to occupy any managerial posts in the groups. After formation of the group, members have to register the group at the block office. There after members have to save with the group up to six months. During this period the

group may continue internal lending to the members. During this period no loan is provided so that the members can learn about the transaction practices. After six months the government officials along with a bank officer go for the inspection of the group and if they are satisfied with the group, the group is selected for subsidized credit. Subsidies to the SHG amount to Rs. 10000 per member and the maximum amount is Rs. 1.25 lakhs. This amount of loan is to be spent on some group activity. Actually this programme aims to create some income generating assets for the Self Help Groups.

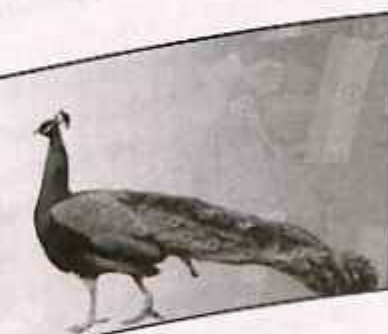
But the government involvement in the SHG-Bank linkage programme has been criticized by many people by saying that this programme has destroyed the main motto of the programme. This is because the subsidized credit (some type of easy credit) and the corruption of the government officials have destroyed the main idea of "Self Help".

It would be wise to note here that the In-

dian Micro-finance programme differs from the world's famous Bangladesh Grameen Bank of Md. Yunus. The main difference is that while in India the SHG-Bank linkage programme is working keeping a close relationship with the existing banking system; the Grameen Bank in Bangladesh is working parallel to the existing banking system. Moreover the Indian SHG-Bank linkage programme is more democratic than the Bangladesh Grameen Bank System. In case of SHG-Bank linkage programme each and every decision is taken by the members themselves. But under the Grameen Bank system the Grameen bank authority interferes with the groups and dictates to them what to do. Probably the Indian SHG-Bank linkage programme is suitable for a democratic country like India, while Grameen system is favourable for Bangladesh society.

0000

*"If you can count your money,
you don't have a billion dollars."*
- J. Paul Getty (1892-1976)

Tehri dam : A case Study

Dr.(Mrs.) Mamani Kalita
Asstt. Prof.
Dept. of Philosophy

Need of Dams in India :

Dams are built to harness the river water so that it can be utilized according to needs. A multi-storing water for irrigation purposes, generating hydro-electricity by utilizing the water stored by the dams, preventing floods and facilitating afforestation etc. the dams also provide drinking water, canals for navigation and recreational activities. The main multipurpose dams in India are –

- (i) Tehri Dam Hydro-power project
- (ii) The Hirakad project in Orissa
- (iii) The Bhakra Nangal in Punjab
- (iv) The Damodar Valley project in Bihar and Bengal
- (v) The Tungabhadra project in Andhra Pradesh and Karnataka
- (vi) The Rihand project in Uttar Pradesh

Some of the projects will be the largest projects of India like the 3000 MW project of Dibang and Lohit rivers, 2000 MW Lower Subansiri project is expected to be completed by 2010. The main hydro power project of NE region are Ranganadi, Doyang, Khandong, Loktak and Umiam. Lohit, Tipaimukh & Siang, Subansiri, Dibang, Kulsi, Jiadhal, Simsang etc. are under construction.

Now, China has moved to set up a large dam on the Tsangpo river (Known as Brahmaputra river) for producing more hydro-electric power. It will definitely affect the NE region along with Bangladesh.

Historical Background of Tehri :

New Tehri is the newly built well planned modern town at the height of 1550 meters overlooking the massive artificial lake and the Tehri dam has been built on the Bhagirathi and Bhilangana river. It has taken over the district headquarters of Tehri Garwal from the old Tehri town and was established to rehabilitate the old Tehri, which will be submerged into the water of the Tehri Dam. In fact, new Tehri is considered to be Asia's most comprehensive and successful rehabilitation programme. The gleaming township has developed into a lovely hill resort.

Old Tehri is 16 kms. from New Tehri and 84 kms from Rishikesh on the confluence of Bhagirathi and Bilangana rivers. This transit point to Yamunotri, Gangotri, Kedarnath and Badrinath was chosen as the capital of Tehri Garwal by Raja Sudarshan Shah after expulsion of the Gurkhas with the help of the East India Company in 1815. The Town is

studded with historical buildings and temples. Earlier the town was an agricultural trade centre on the Bhagirathi River. The main crops of the region are Rice, Barley, wheat, oilseeds etc. The district of Tehri Garhwal is one of the largest districts of Uttarakhand and which lies from the snow covering Himalayan peaks of Thalaya Sagaar, Jonli and the Gangotri group all the way to the foot hills near Rishikesh. Bhagirathi divides the Tehri district into two, while the Bhilangana, Alakananda, Ganga and Yamuna rivers border it on the east and west. Tehri's neighbouring districts are Uttarkashi, Chamoli, Pauri, Rudraprayag and Dehradun. Tehri was a former princely state of British India. It adjoined the district of Garhwal. Tehri Garhwal has its own army and police force. The Garhwal Rifles was merged with the Indian Army. Tehri Garhwal resembles other parts of the Himalayas where ethnic groups live side by side. Some, like the Bhotia traders, migrate far and wide, although the ancient trade routes with Tibet have been closed since 1950. Most of the indigenous people like Jaunsari, Buksha, Tharu and Raji are heterodox Hindus and Buddhists, while Sikh migrants from west Punjab have settled in the lowlands since 1947. A few muslim groups are also native to the area, although most of them have settled recently. The Muslim Gujjar herders also migrate to the hills.

Tehri Dam :

Tehri Dam is the primary dam of the Tehri Hydro Development Corporation Ltd. It is a major hydroelectric project centered near Tehri Town in the state of Uttarakhand in India. It is located on the Bhagirathi River and Bhilangana river which are the principal tributaries of the sacred River Ganges. The Tehri Dam has a height of 855 feet (261m), making it the 5th tallest dam in the world. It is the highest Earth Rock fill dam in the Asian region. The construction of the dam began in 1978. The construction cost of the dam is 1 Billion U.S. Dollar, maintained by Tehri Hydro Devel-

opment Corporation. The Dam's intended capabilities includes a power generation capacity of 2400 MW, provision of irrigation to an area of 270,000 hectares, irrigation stabilization to an area of 600,000 hectares and a supply of 270 million gallons of drinking water per day to the industrialized areas of Delhi, Uttar Pradesh and Uttarakhand. There is another smaller dam 14km downstream at Koteswar that will produce 400 MW of electricity, and is still considered part of the Tehri Dam project hydroelectric plan. Tehri Hydro power complex comprises the following components :-

1. Tehri Dam and Hydro Power plant (1000 MW)
 2. Koteswar Hydro Electric Project (400 MW)
 3. Tehri Pumped Storage plant (1000 MW)
- The Govt. in March, 1994 approved the implementation of Tehri Dam and Hydropower Plant along with committed works of Koteswar Hydro Electric project and essential works of Tehri Pumped plant. With the Synchronization 4th Unit of 250 MW in March'07, Tehri power station has become fully operational with installed capacity 1000 MW. The corporation entered into an era of providing much needed peaking power to the Northern Grid. This project has become the landmark and pride of the nation as a whole.

Benefits from the Tehri Hydro Power Complex :

1. Addition to the installed generating capacity in the northern region (1000 MW) on completion of Tehri.
2. Annual energy availability.
3. Irrigation (additional)
4. Stabilisation of existing irrigation.
5. Additional Generation in downstream projects.
6. 162 million gallons of drinking water per day for Delhi which will meet requirements of about 40 lac people.
7. In addition 108 million gallons of drinking water per day for towns and villages of U.P.

which will meet the requirements of 30 lac people.

8. Flood moderation.

9. Integrated development of Garhwal region, including construction of a new hill station town with provision of all civil facilities, improved communication, education, health, tourism, development of horticulture, fisheries and afforestation of the region.

Issues raised by Environmental Organizations :-

The Tehri Dam has been the object of active protestation by environment organizations and local people of the region. In addition to the human rights concern, the project has spurred concerns about the environmental consequences of locating a large dam in the fragile ecosystem of the Himalayan foot hills. There are further concerns regarding the dam's geological stability. The Tehri dam is located in the central Himalayan Seismic Gap, a major geologic fault zone. This region was the site of a 6.8 magnitude earthquake.

The relocation of more than 100,000 people from the area has led to protracted legal battles over resettlement rights, and ultimately resulted in the project's delayed completion.

The Bhagirathi is considered part of the sacred Ganges whose waters are crucial to Hindu mythology. At some points during the year, the tampering with Bhagirathi waters means this tributary stops flowing. This has created resentment among many Hindus, as the sanctity of the Ganges has been greatly compromised for the generation of electricity. In spite of concerns and protestation, the operation of the Tehri Dam continues, and the complex generated its first unit of electricity in June 2006.

The Tehri Dam has witnessed continuous questioning and protest by various people including the noted environmentalist Sunderlal Bahuguna who has made it his life-long mission to stop the construction of the dam by living at

the dam site and by going on periodic fasts. To marshal their case, the Tehri opposition has tried to establish connections between ecological, social and mythical values through scientific studies, environmental campaigns and cultured religious references, thus engaging in a wide gamut of environmental politics. Those opposed to the dam emphasize the economic life and structure of the dam, its geology and seismicity, displacement and rehabilitation, cost and benefit. They also talk about the culture and religious values of the Ganga river and the Himalayas region. They go on different dharnas, demonstrations and other agitational programmes to focus on their demands.

The anti- Tehri dam politics has been subject to a collaborative relationship between what is 'factual', 'Scientific' and technical' and what is 'religious', 'faith', emotional' and 'mythical'. This collaboration seeks to heal the great environmental and cultural wound that the dam has inflicted on the region. Towards this end, the protestants speak the language of ecological politics which was the universal language of the anti-big-dam movement of the 1970's. They also invoke certain metaphors and it is through many of these that the anti-dam forces reach out to particular religious practices and mythical beliefs. In their use of these metaphors and myths, the environmentalists often come close to the beliefs of conservative Hindu forces and their chosen communal path. In effect, the metaphor and the myth is the Trojan horse through which communal politics enters and re-enters green politics. The period of the 1970s is generally seen as one of the growing environmental consciousness and movements. One popular mode was to use facts and figures, scientific methods and techniques to challenge a project. The concern with reason and measurement, data and cost calculation was not only in the enterprise and found expression not only in the setting up of the "Tehri Bandh Virodhi Sangharsh Samiti" in 1978 and its various campaigns but also

in studies, research papers and articles.

Through an analysis of technical, social and environmental variables, it has been argued that the economic life of the dam will not exceed more years and the dam will not yield promised results within the next fifty years at least by which time the reservoir would be substantially silted up. Regarding the real life situation of the Tehri Dam ousters, problems of land alienation, destitution, inequality, abrupt and forced changes in the agricultural pattern, breakage of the joint family system, total lack of the village commons, educational and health facilities were emphasized.

Environmental politics against big projects is often also the preservation and pursuit of the natural and the beautiful. Aesthetic issues revolve around the depiction of what is pristine and heavenly at the project site and what constitutes natural and harmonious living. This has been an important part of the criticism against big projects like dams. In the particular case of Tehri dam, the region and the project site have been repeatedly referred to as pious, peaceful and solitary. The Himalayan region and the Ganga are seen as symbols of a divine force, a thing of beauty and a point of contact with the infinite. Though this landscape regularly appears on the canvas of environmentalists, it is not necessarily associated with mythical and religious figures and symbols.

In spite of the criticisms from different parts, dams are very much useful to us. The North East region of India has high potential of water resource. Small hydro-power projects are preferable for NE region than big hydro-power projects because it is under constant threat of earthquake as the region has fallen in the seismic zone V, the most seismic prone zone of India. So, National Hydro Electric power corporation should reconsider their plans for proposing big dams in NE region and should construct small hydropower projects.

REFERENCE

1. Tehri Dam, a facts sheet public by International Rivers (October 2002)
 2. Official Website of the Tehri Hydro Development Corporation Limited, the organization in charge of the dams construction.
 3. Tehri : The Sinking Town, a traveller's account of Tehri dam.
 4. Gaur, Vinod K. and Valdiya, K.S. (1993) "Earthquake Hazard and Large Dams in the Himalayan" Indian National Trust for Art and Cultural Heritage, New Delhi.
- Books :
1. The New Encyclopaedia Britannica Vol-II, 15th Edition, Ready Reference Chicago.
 2. Hydrology and Water Resource of India - Tehri Dam project P. 376-381.
 3. Tehri Hydro Power complex on the Bhagirathi River in India- Journal Power Technology and Engineering.
- New Articles :
1. Hydro-power projects and their impact. (The Assam Tribune, 16 June 2010)
 2. India goes ahead with Tehri Dam (8 December 2001)
 3. Indian court clears dam project (2 September 2003)
 4. A Dam Shame, article from Grist Magazine. (8 June 2004)
 5. India tunnel collapse toll rises (4 August 2004)
 6. Tehri : The Dam need barrier (2 November 2005)
 7. Tehri hydroelectric plant begins operations (30 July 2006)
 8. 2400 MW Tehri Project to bridge north India power gap (31 July 2006)
 9. Tehri project at last : Tehri: an environmental hazard ? (3 August 2006)
 10. Russia's power Machines launches first unit of India power plant (8 September 2006)

From the Arctic Circle to Russia

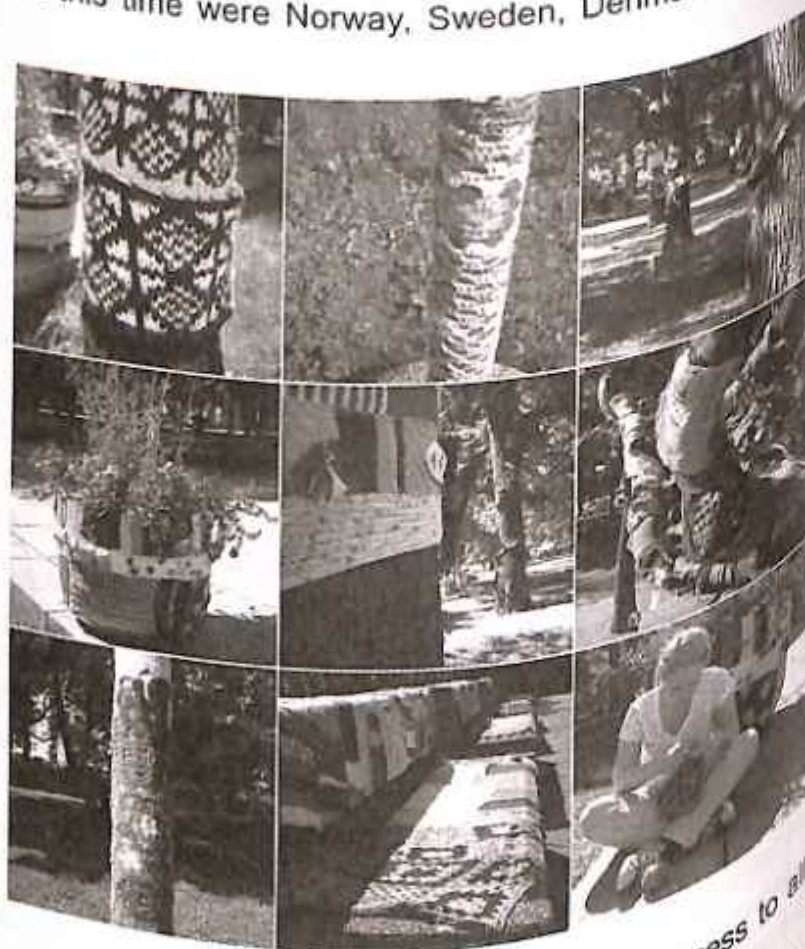
Anuradha Boruah Saikia
Associate Professor,
Dept. of Economics

Fifteenth July, 2011. The beginning of our eagerly awaited Scandinavian and Russian holiday. After much discussion and planning among the four of us – yes, we were four friends heavily into wanderlust – we zeroed in on a travel agent from Delhi to do our tickets and hotel bookings. We eschewed going on a conducted tour because that is very restricting as one has to do everything according to their schedule. The countries we chose to visit this time were Norway, Sweden, Denmark, Finland, Russia and Estonia. So

packing a pair of good walking boots, some cold weather essentials (their summer would be like our winter), some lightweight clothes (courtesy: global warming) and dreams in our eyes, off we went.

Our Finnair flight from Delhi took us to Helsinki in Finland, which was our first stop. Finland is the place where the Nokia phones come from as does the Fiskars scissors. Another interesting fact about Finland is that from 1st July 2010, it has become the first country in the world to provide broadband internet access to all

citizens as a fundamental right. Since we arrived in the evening, we just stepped out of the hotel and strolled in the neighbourhood, and scouted out a place to have dinner. The next morning we bought a 24 hour city card with which we could get up on any mode of public transport

for the specified period. We boarded a tram which took us to the extremities of the city. Our card also included a conducted bus tour of the city, which gave us an audio orientation of the sights. After two hours, we were dropped off at the Esplanade Park, which serves as a promenade for tourists and a place to relax for the city residents. The park and the Espia Stage host many popular events. We were lucky to be present there when a jazz band was playing.

The harbour in Helsinki is a pretty place. A short boat ride, which was included in the city card, took us to Suomenlinna, which is one of the largest naval fortresses in the world. It is a cluster of eight islands, inhabited by around 1000 people. Our boat took us to the biggest of those islands. It is situated just off the coast of Helsinki City centre. It was built to protect Helsinki from Russian invasion. After exploring the island on foot (that being the only way to do so), we caught another boat back to the city.

From the harbour we walked up to the Lutheran Cathedral which is a magnificent Neo-classical structure in pristine white, edged in gray, dominating the city skyline. We spent some time there enjoying the panoramic view below. However the blustery wind made it difficult to stay for too long. So we decided to walk leisurely back to our hotel. But to our dismay, it started raining, and as we were not well equipped with our raincoats, we dived into a warm and welcoming pizzeria, and the pizzas that they served tasted like manna from heaven.

Helsinki is a green city where 1/3 of it consists of parks and other green areas. One is never far from a park in Helsinki. The park around Töölö Bay begins in the heart of Helsinki, and it was just across the road from our hotel. We went for a stroll after dinner and it was still bright sunlight at 9.30 at night—our first look of the midnight sun. A plaque in the park read that it was dedicated to Sri Chinmoy who worked tirelessly for world peace. A very proud feeling for us

Indians.

Rovaniemi, the capital of Lapland in Finland, is about all things Christmas and Santa Claus, and located bang on the Arctic Circle. One can meet Santa any day of the year at the Santa Village or the Santa Park. Rovaniemi is the official hometown of Santa and even the airport proclaims itself as Santa's official airport. In keeping with the spirit, we donned our woollens and reds and set off in Santa's bus # 8 to Santa Village. The bus would come to pick us up only after five hours. So we were more or less stuck here till then. After browsing and picking up some souvenirs, clicking photographs on the Arctic Circle (locally known as Napapiiri), and satiating our hunger with the Lappish delicacy of reindeer meat served with whipped mashed potatoes and berry sauce, we had to kill our time going to the nearby reindeer farm, the husky farm and warming our freezing hands over a log fire inside a tent made of animal hide. Frankly we all felt that this business of the bus coming after 5 hours amounted to the whole thing being a tourist trap! Santa Park, we were told, actually caters to young sensibilities, but since we had gone all the way almost to the top of the world, we thought it would be worth looking into. This home of Santa is a cavern which, they say, is the only place where one can cross the Arctic Circle underground. The main attraction here is the photo op with Santa and the palace of the Ice Princess, where visitors are provided with thermal coats to stave off the sub-zero temperatures. Legend has it that Santa chose the Arctic Circle for his home because the Earth's crust is the thinnest here, so he could control the rotation of the Earth with the help of his worker elves by pulling back the axis, thus enabling him to deliver his Christmas goodies all over the world on Christmas Day itself! Cool!

Back in Rovaniemi town, after a hot dinner, we set off to the riverside to capture the midnight sun with our cameras. Would you

believe it—we were wearing shades 11.30 at night! The midnight sun is a natural phenomenon which occurs in the summer months at latitudes north and nearby to the south of the Arctic Circle. In fair weather conditions the sun is visible for a continuous 24 hours. Though Norway is officially called The Land of the Midnight Sun (this because the northernmost inhabited region of Europe—Svalbard—lies in Norway's territory), the midnight sun is experienced in many other places near the Arctic Circle, as we did in Finland. Rovaniemi is also the place where the world's northernmost McDonald's is located. So, for the record, having a burger there fell in the scheme of things.

Next day we flew back to Helsinki to catch the train to Moscow.

Entering Russia entails getting an official invitation. But one can get a tourist invitation once one is booked and has prepaid for accommodation and travel arrangements into the country. The hotel accommodation must be at a Government approved one. We left it to our travel agent to do all this. We got our Russian visas only in the 11th hour before we were scheduled to fly out from Delhi. We had almost cancelled Russia from our itinerary, as we were not sure whether we'd get the visa in time. But at the assurance of our agent we did not cancel. Good thing that we didn't, because Moscow turned out to be a pleasant experience for us. Once in Moscow, it is mandatory to register one's arrival in the country. This, we were told at the hotel is usually done by the hotel itself. So, putting aside our apprehensions, we set out to enjoy the city of the Tsars.

The architecture of Moscow is absolutely stunning. The Red Square is the first place we headed out to and I was totally spellbound by the sights. St. Basil's Basilica was one such which took my breath away. With its nine colourful onion domes, it is one of the most beautiful Russian Orthodox monuments. We also visited

the seat of Russian Government, The Kremlin, with its four cathedrals and aesthetically laid out gardens. Inside the Kremlin walls is the Tsar Kolokol or the Tsar's Bell which is simply enormous and the largest in the whole world, created from bronze. It suffered fire damage which caused a large slab to break off, and that is the way it stands today along with the broken piece. Sadly, the bell has never been rung, but it remains one of Moscow's most photographed sights. Just outside the Kremlin walls lies the beautiful Alexander Gardens, resplendent with extensive carpets of flowers of vivid colours, numerous fountains, statues, souvenir stalls, eateries and an underground shopping mall. The four of us have always agreed never to go with conducted tours, but Moscow was a different proposition due to the language barrier and the sheer size of the city. Though the younger generation speaks English and are quite friendly and helpful, we knew that it would be an uphill task to go about the city without any local help. So, the next day, taking a sightseeing brochure from our hotel desk, we selected a few sights and after some haggling over the price, enlisted the help of a taxi driver—Yuri, he said his name was—to take us around and show us the sights within five hours. Here again, we were our own bosses and could linger in places we liked and quickly skip over what we didn't. Everything about Moscow is grandiose—the buildings, the monuments, the multi-laned roads, the gardens, the fountains, the statues, et al.

Our next Russian rendezvous was in St. Petersburg, also known as the Venice of the north with its many canals. Here also we asked at the hotel desk to assist us with a cab driver—Olaf, this time—who knew practically no English, but was eager to take us around. So armed with a printout from the hotel, we embarked on our sightseeing with him. St. Petersburg is a beautiful city, just as we were told by experienced

itinerant acquaintances, but for me it seemed to pale under the brilliance of Moscow. Each to his own, I guess.

The time had come to bid dosvidania to Russia and make our way to Tallinn, the capital of Estonia. We were a tad sceptical about this place, but our agent insisted we go and said that this would be the best among the places we were going to. And how true that was! After the apprehensions concerning Russia, Tallinn was like a breath of fresh air. It seemed to radiate a lot of positive energy. It is a small city, so we just went about around the place on foot. Tallinn has a lot to offer for sightseeing, but the picturesque Old Town undeniably tops the list. Tallinn's Old Town was entered in UNESCO's list of World Heritage Sites in 1997 as an exceptionally complete and well preserved example of a medieval northern European trading city. We explored the city while walking to the Old Town. Since it was very hot, we decided to make a pit stop on the benches of the restful Tammsaare Park. One of the cultural events taking place during our stay was the knit graffiti. Tammsaare Park was bedecked with knit graffiti made by Estonian children during craft classes. These items covered park benches, trees, lamp posts and planters, bringing colour and excitement in time for Tallinn's song and dance festival. It looked like as if not only the children but the whole city took up their knitting needles, creating colours and patterns, fostering oneness among people. In another part of the park, we found preparations going on for the India Festival by the ISKCON community. We continued to old town and were met by a dazzling sight of a long row of flower shops just near its entrance. Old Town is quaint with medieval shop fronts, and friendly Estonians dressed in medieval costumes. The town square is bordered by al fresco restaurants including an Indian one. A group of youngsters were dancing to music and performing acrobatics, to earn some

pocket money from bystanders like us. There was no compulsion to pay, but the excellence of their performance and the smiles on their faces made me put a few coins into their upturned hats. As we strolled about we could hear the strains of Hare Krishna Hare Rama and then saw the procession of people, predominantly European, clad in saris and dhotis chanting and dancing to the music. Being so far away from home, something so very Indian made me break out in goose pimples, and we also joined in the chanting.

On our way back from Old Town, we again walked through the park. This time there were two South American performers dressed in their traditional feathers and tassels and belting out melodious numbers in their rich voices.

Something or the other always seems to be happening here. Tallinn is not called the Culture Capital of Europe for nothing. On the other side of the city, the Tallinn Song Festival Grounds is a sprawling event venue and has a special place in the hearts of the Estonians. It was here in 1988 that the Singing Revolution, a massive musical demonstration against Soviet rule, set Estonia on its road towards independence.

Our three days in Tallinn seemed to be over very soon, and it was now time to move on to Stockholm. An overnight cruise on a ship, the Victoria 1, took us to the Swedish capital. A 24 hour composite travel pass took us all around town and we got down wherever we felt like. Gamla Stan or Old City is the most popular of all Stockholm sights. Medieval streets and buildings create an atmosphere of time standing still. But once again, for me, Tallinn's Old Town seemed to outshine Stockholm's. On our second day here, we decided to do the country life and go for a picnic. The hospitality desk at the hotel showed us a park on a map, and we walked for about 30 minutes to reach this. It was an ideal place for a picnic, with its undulating grounds and shady trees. Within the park are palaces, temples, castle

ruins, peculiar copper tents and a butterfly house. It was very relaxing to lie on the grass under the Swedish sun, and take a leisurely stroll along the shady paths up to the shimmering waters of the Brunnsvik. Opposite to this are the dramatic cobalt blue and copper tent-like structures. These were originally built by King Gustav III to house the royal guards and stables. They are beautifully preserved and now houses an indoor café, restaurant and museum. Unfortunately for us, even though it was still bright daylight, all these were closed by 5.30 in the evening, which was a pity. On our walk back, we saw a plot of land adjoining a block of flats. At first sight, it looked like a plant nursery with a profusion of flowers and veggies. But on closer inspection, I realised that the whole area was divided into small plots, presumably belonging to the flat owners. Each plot had its own identity. There were garden chairs in some where we could see people sitting and talking. Some were watering their plants, others were weeding or otherwise tending to them. I thought it was a very good idea for the people living in the flats to come out and de-stress. Otherwise, being cooped up within a concrete space can be quite stifling. This green idea can easily be adopted by our builders here. Having one's own garden plot and growing whatever one wants is surely more satisfying than simply enjoying a readymade garden.

Oslo in Norway was our next stop. Once again, armed with a 24 hour city travel card, we went up and down the length and breadth of the city by bus and train, stopping at the touristy sights like Radhuset, Opera House, Palace Gardens, National Theatre and adjoining parks. We then took the bus to Bygdoy, the peninsula, where the Kon Tiki, Polarship Fram and the Norwegian Maritime museums are clustered. We spent a leisurely time enjoying the sun play with the clouds and the waters of the Oslo fjords. Our travel card also enabled us to take a boat ride on the Oslo Fjords which took us to the neighbouring islands. Our meanderings through the city took us to the

Vigeland Sculpture Park, which has the complete collection of Norway's master sculptor Gustav Vigeland. The sheer number of sculptures is mind boggling. Up in the hills, we also visited the Holmenkollen or the Ski Jump, the construction of which was completed in 2010. It is a monument to world class engineering and was the venue for the World Ski Championships held in February-March 2011. It is a very impressive piece of architecture, soaring high up to the sky, and standing there as if defying the force of gravity. After having our fill of the panoramic vista of the city from up there, we headed back to the city and to the pier and wanted to see what the shops had to offer. While we were inside, the rains came again, so we had to make a dash to the bus and to the hotel to pack for our flight next day to Bergen.

Bergen is the second largest city of Norway located in its south western coast. It is an important trading centre. Ringed by verdant hills that tower over the city, charming homes hug the slopes in all directions. Though the city is quite big, the areas of tourist interest are concentrated and hence it is possible to see a lot just walking about. Bergen's old quay—Bryggen—is on the UNESCO's list of world heritage sites. It is a row of colourful wooden houses standing shoulder to shoulder in a long line. These have been destroyed by fires and restored several times. Next to Bryggen, is the Bergen fish market, which is touted as one of the sights for tourists. And indeed it is—very different from what we would normally imagine a fish market to be. First of all, it was absolutely clean. There were arrays of different cuts of fish, preserved and salted packets of marine life like whale meat, salmon, shark, etc., tubes and jars of caviar and what have you! Mouth-watering aromas were emanating from food stalls selling fried fish served with a variety of accompaniments. There were rows of salad bars and even fish cakes and burgers. A sign announced that they accept credit cards also. This market is open only till six in the evening

after which everything is packed away, the tents are folded and no trash is left behind, leaving one wondering whether the now empty space actually was the site of such bustling activity during the day.

The next day, we wanted to get a bird's eye view of Bergen. Floibanen is a funicular train which took us up the mountain of Floyen. We were rewarded with a breath-taking view of Bergen, its surrounding hills and fjords. The view was so captivating that we had to force ourselves to take the ride back downhill.

The last leg of our trip took us to Copenhagen in Denmark. Copenhagen has repeatedly been recognised as one of the cities with the best quality of life, and one of the world's most environment friendly cities, where 36% of all citizens commute to work by bicycles. We had expected Copenhagen to be warmer than the other places we had been to since it is situated in the lower latitudes, but the temperature was almost as low as the other places. In fact it was bone-chilling cold at the Langelinie waterfront where we went to see the famous statue of the little mermaid, which symbolizes the fairy tale by Danish author and poet Hans Christian Andersen, the story of a young mermaid who fell in love with a prince who lived on land, and often came up to the edge of the water to look for her love.

Copenhagen is a montage of the old juxtaposed with the new. Nyhavn is a beautiful 17th century waterfront, with the ubiquitous coloured houses, bustling with tourists and right next to it is the ultra-modern Black Diamond National Library building and across the waters of the harbour is the Opera House, another stunning specimen of modern design. The building is situated in Dock Island, and offers a magnificent view of the Amalienborg Palace and Frederik's Church on the mainland. The famous Tivoli Gardens, however, turned out to be a lot of hype and hoopla, so we decided to give it a miss and instead sample some of the hunger-inducing street food which turned out to be a good alternative.

Finally, with the taste of light-as-air Danish pastries lingering in my mouth, the last day of our sojourn dawned upon us. So it was back to Helsinki to catch our flight home. It was a month of discovery, of bonding with friends, sharing and caring, lugging wayward suitcases, laughing at the slightest pretext, finding fun even when there was apparently none, a kaleidoscope of memories etched in the mind's eye and digitally captured to be savoured again and again, and yes, promises to live many more such dreams in the future!

00000

"The difference between 'involvement' and 'commitment' is like an eggs-and-ham breakfast: the chicken was 'involved' - the pig was 'committed'."

- unknown

Interaction with Nature : As Education Awareness for Earthquake Preparedness

Sashi Mohan Das
Associate Professor
Dept. of Philosophy

Issues like depletion of ozone layer, green-house effects, global warming, loss of biodiversity, impact of destruction of forests, extinction of species, population explosion, poverty of third world debt, etc. constitute a significant part of the contemporary world of thought.

Philosophers and ethicists have the duty to mould an adequate world-view through which the problems are seen, how we see nature and suggest norms by which our interactions with the environment are to be judged. This kind of awareness can give fresh thoughts towards nature and earthquake preparedness.

Traditional western approach towards nature is human centered, human life is not comparable with any other life, no intrinsic value is admitted beyond humans, so and so... Many ways these issues have been discussed. But still it has been gaining great applause among social scientists. Some debates have been raised in this context.

The first debate is:

To what extent of the nature/environment, is to be accorded intrinsic value, and consequently, moral worth? What is the criterion of according moral value? Some like Peter Singer, favour sentience criterion, while conservationists speak of biospheric egalitarianism. The latter hold that trees and plants have non-felt goals of their own. Even in an ecosystem, species are to be accorded moral value.

The second debate is:

Whether to accord equal moral worth to all beings, or accept degrees of value? Some accept degrees; others say this is undue partiality.

The third debate is

Animal welfarism vs. conservationism. Can we accept killing some wild beasts in order to maintain ecological balance? The welfarists say, 'no'. Conservationists permit keeping in view the integrity of the system. The fourth debate is regarding value ascription.

Some thinkers like Warwick Fox, do not find any necessary connection between value ascription and conservation. They think, deep self-realisation is needed.

The fifth debate is

Regarding absolute, objective value.

Some feel that environmental values are not universal. They support relativist environmentalism. On the other hand third world environmentalism is different.

The concern for environment is, of course, as old as our life on the earth. The concept of Dharitrimata in India and Gaia in Greece testify the contention. But the present day concern for the environment took its course in late 20th century. The proposal for the extension of ethics beyond speciesism and anthropocentrism to cover the whole nature was first made by Aldo Leopold in 1949 in his A Sand County Almanac. The alarm became more widespread during 1960's because of nuclear fall-out, population explosion, adverse effects of chemical fertilizers, etc. There is also concern over animal rights, ecology movement (both shallow and deep ecology). The life boat ethics becomes important here, where ethics is on one side and political and economic power is on the other side.

Human centered approach

In environmental ethics it refers that view point, that value system, which aims at promoting human interest even in the cost of the interests of non human animals or at the expense of non human things or beings turns out to be justified. It advocates Shallow ecology and this approach assigns intrinsic value to human alone.

If we have a historical look, we find over thousands of years man has regarded himself at the centre of this planet. The Great Chain of Being (God at the apex of the universe, with humanity second, and the natural world below humanity) and The Pyramid of Being testify it. This

tradition continues from Plato-Aristotle through Aquinas to contemporary times. Bible story of creation goes too far to put the entire earth on human control. The main theme of the story is that God has created the nature and men have dominion over the entire nature. What is the human attitude towards Bible story of creation? The word dominion has two meanings: 1. As a license to do as we will. 2. As a directive to look after them.Mckibben in his 'The End of Nature' 'We are living in a post natural world.' Contemporary ethicist, Steven Schwarzschild holds that the commands in the Bible ultimately teach us to despise, dislike and conquer the non-human world. Recent Copenhagen conference on climate change is also human centered. These certify that the moral duties are derived from our direct duties to human inhabitants only.

Biocentric and Ecocentric approach

Biocentrism is that normative theory according to which not only humans, but the whole biotic community deserves moral worth. Our moral obligation should extend to include all living beings. This obligation to the living community is direct obligation, not indirect obligation. The concept of expanding circle is first moral value to male>female>child>slave>now to all living and non living beings.

Precursors of Biocentrism

Albert Schweitzer (1875-1965) is the precursor of contemporary biocentrism. We feel an awe and respect in face of living things that commands our reverence and that compels us to strive to promote and preserve life in all its forms, says Schweitzer.

To work out this implication and offer philosophical justification for it is taken up by Paul Taylor, Robin Attfield, and others like Peter Singer, Tom Regan.

There are two principles of Biocentrism, The principle of intrinsic value and the

principle of moral worth. Principle of intrinsic value states that the realisation of the good of an individual is intrinsically valuable. This means that its good is *prima facie* worthy. It has end in itself. Principle of moral consideration says that every living being that has a good of its own merits moral consideration. Combination of these two principles augmented towards respect for nature and Biocentric egalitarianism. Humans are members of the earth community of life on the same terms as all the non-human members. The question (in case of animal) is not, Can they reason? Nor can they talk? The question is can they suffer? It Leads to deep ecology.

There are also issues related to feminists' contention about environment and the issues of future generation, sustainability and wilderness

Conclusion:

Anthropocentrism is an illegitimate way of giving preference to human interest only. Speciesism is discrimination on the basis of species only, without sufficient moral reason. Biocentrism helps to get rid of traditional attitude towards animals. The fact that it fails to mitigate the dichotomy between biotic and abiotic is mere abstraction. It leads to ecocentrism.

Some sort of Anthropocentrism is unavoidable, a 'perspective' anthropocentrism is objectionable. The main objectionable concern of Anthropocentrism is the human interest at the expense of non-human animals and non inclusion of intrinsic value to non human world. That only the human has reason, capacity of communication is factually incorrect. In this context a lot of examples like monkey and Rhinoceros can be provided. Biocentric approach can not go deep to the issues of endangered species and the ecosystem. Moral standing of the whole nature, including abiotic part is to be acknowledged. But we are in a

pendulum of "The life boat ethics", where ethics is on one side and development is on the other side. We generally assign an adjective before the word 'development' called sustainable which is highly objectionable. This is objectionable in the context of ecosystem because the word sustainable is like Monkey dividing the cake in the well known fable. This sustainable development is the major cause of disaster of every major earthquake of the world.

References:

- Arumugam, E ; Principles of Environmental Ethics, Sarup Book publisher, New Delhi.
 Bentham, J. 1789. Introduction to the principles of Morals and Legislation, Oxford: Basil Blackwell, 1948.
 Carson, R. Silent Spring, London, Hamish Hamilton
 Callicott, J.B. 1980 'Animal Liberation, A triangular Affair', reprinted in Callicott 1989.
 ——— 1989 'Intrinsic value, Quantum theory and Environmental Ethics'.
 ——— 1988. 'Animal Liberation and Environmental Ethics: Back Together Again' reprinted in Callicott 1989.
 Guha, R. 1989 'Radical American Environmentalism and Wilderness Preservation': 'A Third World Critique', Environmental Ethics.
 Guha, R. 2008 ed. Social Ecology, Oxford University Press.
 Hannigan, J. 2006, Environmental Sociology, Routledge.
 Kant, I. 'Duties to Animals and Spirits'; in Louis Infield trans. Lecture on ethics, new York; harper and row.
 Leopold, A. 1949, A Sand County Almanac, Oxford, Oxford university press.
 Mackinnon, B; 2000, Ethics, Theory and Contemporary issues; Wadsworth, Thomson learning.
 Naess, A. 1973, 'The Shallow and Deep, Long-range Ecology Movement', inquiry 16, reprinted in sessions 1995.
 ——— 1989, Ecology, Community, Lifestyle, trans. And ed. D. Rothenberg. Cambridge. Cambridge university press.
 Singer, P. 1975 Animal Liberation, New York; random house.
 ——— 1993, Practical Ethics, Cambridge. Cambridge university press.
 Taylor, P. 1986, Respect for Nature, Princeton; Princeton university press.

Audit Programme : Educational Institutions

Mr. Biren Sarmah, Accountant,
 Dispur College

After Globalization, liberalization and WTO, education also come under "service sector" for greater interest of all stakeholders. Under informal WTO classification list (W/120) EDUCATIONAL SERVICES have also been divided into five parts, these are-primary education service, secondary education service, higher education service, adult education and other education services. The idea behind this is to create an open, global market where education service can be traded to the highest bidders. In this context, the importance of audit programme has emerged more clearly. Auditors should follow a definite procedure for educational institutions. Some of the steps discussed here are for the benefit of learners.

Preliminary Survey : This is a very critical step as it allows the auditor to determine the scope and extent of audit effort. It is done in advance of detailed testing and analysis work. The auditors can familiarize themselves with the system and control structure. Typically the audit team would consider:

- The organizational structure and the responsibilities of key members.
- Manuals of policies and procedures and applicable regulations.
- Management reports and minutes of meeting.
- Walkthrough of activity
- Discussions with key personnel.

The preliminary survey is the initial contact point and might take one or two days depending on the size of the audit. Flowcharts should be prepared for the major activities, processes, procedures and internal control points. Flowcharts show the relationship between different operational elements and also identify the key control attributes—those attributes that achieve control objectives. This can efficiently point out cases of under/over control and processing redundancy.

Flowcharting Guidelines :

1. Necessary information about flowcharting to be gathered from:
 - * interviewing personnel about procedures followed,
 - * reviewing of procedure manuals,
 - * existing flow charts
 - * other system documentation.

Available documents and manuals are collected and the personnel concerned are questioned about their specific duties. Inquiries can be made concurrently with the performance of transaction reviews, particularly when flow charts are being updated.

2. Clarity and simplicity in presentation are essential. Too much detail would obscure the key points. Complex controls can be explained in an attached narration in brief.

3. Only transactions/ documents with control significance should be shown. (i.e. control over authorization, recording, safeguarding, reconciliation, and valuation). Inclusion is only of those activities within an application where data is initialized, changed, or transferred to other departments. The name(s) and position(s) of the people performing the transactions should be indicated for each action.

Audit Programmes :

After the conclusion of preliminary survey, the auditor has a fair idea of the audit objectives and the control systems. At this stage the audit programme should be made providing the proposed procedures, budgeting and basis for controlling the audit. It outlines the steps to achieve the objectives of the audit within the defined scope. The audit programmer will prevent the auditor from going off the scope pursuing irrelevant items and help in completing the audit project in an efficient manner.

Things to be considered while preparing audit programme

- Needs of potential users of the audit report.
- Legal and regulatory requirements
- Management controls

- Significant findings and recommendations from previous audits that could affect the current audit objectives. Also to determine whether corrective action has been taken and earlier recommendations implemented.
- Potential sources of data that could be used as audit evidence and to consider the validity and reliability of these data.
- Consider whether the work of other auditors and experts may be used to satisfy some of the audit objectives.
- Provide sufficient staff and other resources to do the audit
- Criteria for evaluating areas under audit.

Framing the programme :

- Review the results of preliminary survey with audit supervisor
- The audit team holds a meeting with the audit supervisor to decide on the priority/ high risk areas and tests to be conducted.
- Provide a general overview of the auditee's operations. Include in the narrative statistical and monetary information, locations, authority, staffing and main duties and responsibilities.
- The programme should consist of detailed directions for carrying out the assignment. For each segment of the audit the programme should (1) state the risks that must be covered in that segment; (2) the controls that exist or that are needed to protect against the indicated risk; (3) state the work-steps required to test the effectiveness of those controls, or set forth the recommendations that will be required to install needed controls; and (4) provide space for referencing the related audit work papers.
- Prepare draft audit programme and document transaction flows.
- Audit programmes should be consistent.

Some organisation may have standardised audit programmes.

- It should contain an estimate of the time necessary to complete the project
- Number the audit programme steps consecutively.
- Have the final programme reviewed by Audit supervisor and Audit manager.
- All major changes must be documented in writing and the reason documented.
- A well constructed programme provides:
 - Plan for each phase of the work that can be communicated to all audit personnel concerned
 - A means of self control for the audit staff assigned
 - A means by which the audit supervisor/ manager can review and compare performance with approved plans
 - Assistance in training inexperienced staff members and acquainting them with the scope, objectives, and work steps of an audit.
 - Assistance in familiarizing successive audit staff with the nature of work previously carried out.
- The audit programme should contain a statement of the objectives of the area being reviewed. These objectives would be achieved through the detailed audit programme procedure. Objectives should fit within the overall scope of the audit.
- Every audit procedure should help answer one of the objectives and every objective should be addressed in the procedures or steps.
- The tests have to be designed in such a manner that they achieve their objectives. Use imagination, ingenuity and intelligence in creating audit steps responsive to objectives.
- The goals should be made amply clear by prefacing major steps with the words: to test

whether/ to determine that....

Audit procedures :

Programme step procedures should be in enough detail so that an experienced auditor could carry out the task with normal supervision. An audit causes disruption and interruptions in the day-to-day operations of an enterprise and it is advisable that the auditors provide a tentative schedule of the planned audit work (unless it is a surprise audit). Documentation should be kept for each step that would generally be in the form of working papers.

Review and Evaluation of Internal Control Environment :

The auditor will have to review the internal control structure. The effectiveness and efficiency of the internal control will determine the extent of tests to be performed. This evaluation will also provide assurance on whether the systems are functioning properly. The auditor should provide for tests in the audit programme which could be in the form of interviews, internal control questionnaires, checklists, audit tests. Discussion of the control procedures will help in determining the adopted control procedures and plan of organization. The auditor can also observe the processes and also use electronic data processing methods if required. The study and evaluation should be properly documented. Matters to be considered while evaluating internal controls

- Identification of risks
- Internal control structure put in place to prevent, detect, correct undesired events
- Whether the control structure is functioning as desired
- Identification of weaknesses in the structure and their effect on auditing procedures.

Procedures to evaluate internal controls :

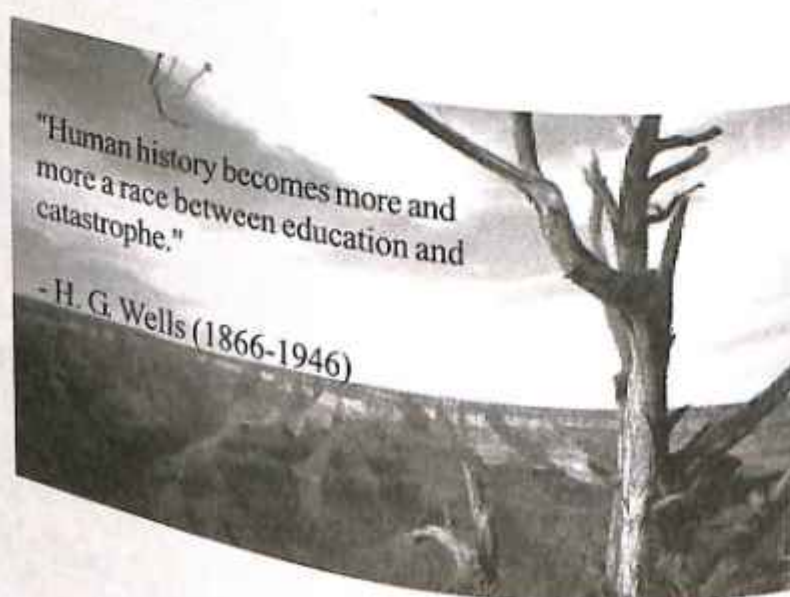
- Description of system of internal control
- Flowcharts : flowcharts visually aid in understanding the relationship between operational elements. They identify key control attributes and point out areas of under/over control.
- Internal Control Questionnaires – The questionnaires are designed for the officials of the auditor. Responses would indicate areas of potential control weakness. The auditors will then have to determine whether there are other controls to offset the weakness in one. Many audit functions have standardised questionnaires for specific departments that may be modified by the audit supervisor if the need arises.
- Tests of compliance are performed to obtain sufficient evidence that the system is operating in accordance with the understanding the auditor obtained from the review. The auditor usually tests whether policies, procedures and practices are indeed in place and functioning. The nature, timing, and extent of tests of compliance are closely related to the control procedures and methods studied by the auditor.

The auditor can meet the audit objectives through detailed review of the audit evidence. Review of the entire population is not possible where the auditor has to examine large number of items. The internal auditor needs a consistent approach to draw a sample from the data and draw conclusions from that sample. The challenge here is that the sample should be representative of the entire population. Any situation in which one has to draw conclusions based on an inspection of part of a population should consider using statistical sampling techniques.

0000

References :

1. Auditing : Principle & Practice
By POOR, Philearning Pvt. Ltd.
2. Auditing Principles & Practice
By Ravinder Kumar, Kalyani Publishers
3. Electronic Data Processing & auditing
By Kaufman, Feli. Edition.

"Human history becomes more and more a race between education and catastrophe."

- H. G. Wells (1866-1946)

My Thought of Success

By Sanchari Sarma
TDC 3rd
Year(Arts)

Success means many things to many people. However in order to achieve success one must know thoroughly what "success" means personally. To me success has always meant getting the world to know that somebody by your name does exist in this world. For achieving my objective, I know hard work and a strong will power is necessary so that I can get a little closer to my goals of making my dreams a reality. One important thing which may help us to get a little closer to success is good planning and management of our objective. The wise may plan well in any job that they do but the wisest of all is seen through their work. If we work quickly and finish it by today it may be forgotten by tomorrow if done in the wrong way.

As per my experience, I believe Success comes to those who are bold and who dare to dream but never to those who stand and just stare! Nothing on earth can prevent us from achieving what we want to. All we have to do is set up our own objectives and goals and also make sure that our decisions do not waver. We should be resolute and firm in our determination. We should always bear one thing in our mind. It is that our own determination to succeed is always more than any other thing. A burning desire is the greatest motivator of every human activity. If opportunity is not knocking at our door, it is our duty to find it out and grasp it, because we are supposed to be the architect of our own life.

Furthermore, it has always been said that "where there is a will there is a way" and so if we try, my friends we are sure to achieve success.

(The Seven 'S' of success)
Sincerity, Simplicity, Serenity, Service, Sacrifice, Selflessness,
Stewardship.

00000

Always Say Less Than Necessary

Kul Bahadur Newar
TDC 3rd Year

When you are trying to impress people with words, the more you say, the more common you appear, and the less, then you are in control. Even if you're saying something it will seem original if you make it vague, open-ended, and sphinx-like. Powerful people impress and intimidate by saying less. The more you say, the more likely you are to say something foolish.

Infection : Avoid the unhappy and unlucky :- You can die from someone else's misery. Emotional states are as infectious as diseases. You may feel you are helping the drowning man but you are only precipitating your own disaster. The infortunate sometimes draw misfortune on themselves, they will also draw it on you. Associate with the happy and fortunate instead.

Donot Commit to anyone :- It is the fool who always rushes to take sides. do not commit to any side or cause but yourself. By maintaining your independence you become the master of others.

***Master the art of timing :-** Never seem to be in a hurry. Hurrying betrays a lack of control over yourself, and overtime. Always seem patient, as if you know that everything will come to you eventually.

Source :- Law of 48 points.

000

"Talent does what it can; genius does what it must."

- Edward George Bulwer-Lytton (1803-1873)

Our Journey to Gujarat for NIC Camp.

Bidyut jyoti Hazarika
B.A. 3rd Year

It was a great pleasure for me to be a part of the National Integration Camp held at Viramgam, Gujarat under National Service Scheme. From the entire North-East region, this year Dispur College was selected to take part in the Integration camp held from 9th to 15th of June and for this all the Dispurians must feel proud of. The camp was jointly organized by the ministry of Youth Affain and sports (Govt. of India) NSS Regional Centre (Ahmadabad) and Desai C.M. Arts and Commerce College, Viramgam.

From Guwahati we started on 6th and it took 3days and 2 nights to reach our destination from entire India l states and 2 Union territories participated including our state. The arrival of the volunteers and dignitaries from different parts of the country formed a mini India. It was a 7 days camp and everyday 2 states had to take part in the cultural programmes as well as serving the staff the volunteers and programme officers.

On the morning of 10th June the participants from various parts of the country arrived wearing their regional outfits. The National Integration Rally was flagged off from the college campus. The different teams with their respective banners and uniforms participated in the rally with various slogan and patriotic songs. The rally marched through the main roads of the town. There were also media persons from Doordarshan, AIR etc who tracked our rally and it was a pleasure for me to give a TV interview which was telecast in Doordarshan later. Every day in the evening there were cultural programmes and every state presented their cultural items which included traditional dances, songs, and other programmes. On 13th June it was our turns and with the blessings of god we presented a blasting performance. We started our program with a satriya Bodo, Missing, Karbi, Tiwa and Goalparia satriya dance we presented a fusion dance which included Bodo, Missing, Karbi, Tiwa and Goalparia dance. And finally we presented our very special and much awaited performance the Bihu Dance of Assam.

On the day of our performance a famous Gujrati folk singer was present. We were overwhelmed when we were requested to escort the artist to stage amongst the bihu dancers. Our programme was also highly applauded as ours was the only state, which presented all its programmes live. We also presented 'Gamosa' and 'Japi' to their singer, which he said was one the greatest honours he ever received.

Apart from cultural programmes we also had academic sessions on various topics by reknowned people from different fields were "Developing mind Power" by Rajeev Bhalla, "Youth leadership" by Deepak Tetreya deserves special mention. Our programme officer, Dr. Sunita Agarwalla also delivered a talk on "Stress Management".

Apart from these, we also had a language laboratory class. Where we learnt 5 simple sentences of all the states and UTs present there.

Different competitions like Quiz, one act Play, Poster Making, Slogan Writing, Group Song, Solo Song, Extempore speech were also held in the camp. Many of us participated in the competitions.

The most interesting part was the evening of the last day, when the programme officers of different states presented a wonderful cultural programme for the participants.

We also met Mrs. Jayanti Ravi, Education Commisioner, Govt. of Gujrat in the inaugural functions. In the valedictory function we met The Vice Chancellor of Gujrat Vidyapity.

On the last day we bade farewell to each other with tears. In short, it was really a wonderful experience, the memory of which I will cherish for my whole life.

Following were the name of Participants and progremmes which were performed there.

Participants Programmes :

Bidyut jyoti Hazarika
Prajnashri Chakravarty
Pooja Dutta
Biju jyoti Pathak
Deepanwita Saikia
Babita Barman
Kaishyap Kishore Borah
Deep jyoti Patar.
Kul Bahadur Newar.

Bihu group dance
Satriya Dasavtar, Khol Badan
Fusion traditional dance
(Boro, Missing, Karbi, Tiwa, Goalpariya)

0000

Anna Hazare- a short sketch

Kishore Thakuria
TDC 3rd yr, Arts (D)

Introduction :-

Anna Hazare's real name is Kishan Bapat Baburao Hazare. He was born on 15 Jan, 1937 at Bhingar Village on Maharashtra's Ahmednagar district. His poverty forced him to shift to the ancestral Ralegan Sidhi village in 1952. His childless aunt paid for his education. Anna used to sell flowers in Mumbai and struggled to study till class VII.

His Career:

Anna Hazare started his career in 1963 as a driver in the Indian Army. In his spare time, he used to read books of Swami Vivekananda, Mahatma Gandhi and Acharya Vinoba Bhave. That inspired him to become a social worker and activist. During the Indo-Pakistan War of 1965, he was the only survivor in a border exchange of fire, while driving a truck. During the mid-1970's he was again involved in a road accident while driving. In the year 1978, he took voluntary retirement from the 9th Maratha Battalion and returned back to his native village Ralegan Sidhi, where agriculture output had dropped owing to a draught.

Rise of the Crusader:-

i) Hazare began implementing his watershed management plan in his village. He used all his savings and inspired people to provide free labour propagating Gandhian philosophy. The ground was available for 1,500 acres. Food-grain yield, too, rose and the villagers became self-sufficient.

ii) In 1980, with an increase in agriculture production he launched a grain bank for people who did not have enough food and spearheaded a campaign against alcohol in his village.

iii) In 1990, the government awarded him with the Padma Shri honour.

iv) He unleashed his first battle against corruption in 1991 when he launched the "Bharshthachar Virodhi Jan Andolan" with a campaign against the collusion of 40 forest officials and contractors. All officials were later suspended. The next year i.e in 1992, he was awarded the Padma Bhushan Award.

The Information Activist :-

In the year 2000, Anna started a campaign that forced the Maharashtra government to enact the RTI Act. Later, when the centre enacted the RTI Act in 2005 he walked 10,000 km to create awareness about the law.

Feisty and Fasting :-

i) In Nov 2010, Anna's team decided to launch a campaign for the Lokpal Bill.

ii) In Jan 2011, Anna announced his hunger strike at Jantar Mantar.

iii) On 5 April 2011, he went on a fast and four days later ended his protests after the government notified a joint drafting committee for the Lokpal Bill.

iv) On 16 June 2011, after seven meetings the joint committee failed to reach a consensus and Hazare announced he'd fast again from 16 August.

Coping with

Adolescence

Blues

Banashree Dutta
TDC 2nd Year (Arts)

We all remember our childhood experiences, of how we grew from a young child to an adult by depending on others before attaining the stages of adolescence. These stages pose many challenges and is also full of excitement. Adolescence is the period of human growth from 12-18 years. It is said to be the most crucial and important period of human life. It acts as a bridge between these two stages i.e. childhood and adulthood. It is the stage which terms a child into an adult.

Adolescence is the period of transition between childhood to adulthood. It is the period when rapid physiological changes and demands for new social roles takes place. Adolescence is the period in the life span of a person when he or she attains the ability for reproduction. It is the period when the child moves from dependency to autonomy. It distinguishes childhood behaviour from adult behaviour.

The stage of development as per psychologists are -

- (i) Infancy- Birth - 5 yrs,
- (ii) Childhood - 5-12 yrs,
- (iii) Early Adolescence - 12-15 yrs,
- (iv) Late Adolescence - 15-20 yrs.

Adolescence :-

Adolescence is considered to start with the onset of puberty- which is defined as a period of transformation from a stage of reproductive immaturity to a stage of full reproductive competence.

The Physical changes in Boys & Girls during Adolescence period -

(i) Girls	(i) Boys
(ii) Increase in height	(ii) Increase in height
(iii) Broadening of hips	(iii) Broadening of shoulders
(iv) Development of fatty tissues	(iv) Development of fatty tissues
(v) Voices become shrill	(v) Voice break takes place due to strengthening of vocal cord & enlarging of larynx.

This period of adolescence not only brings physical change by psychological changes that make the child a qualitatively different person.

Need of the Adolescents :-

The adolescents have various needs which arise due to different psychophysical changes that take place in them. These are changes in attitudes and interests as well as interpersonal Relationships.

The need of the adolescents are as given below -

- (i) Sex need, (ii) Need for security,
- (iii) Need for adventure, (iv) Need for giving scientific information, (v) Need for social approval.

Problems of Adolescence :-

This period that is adolescence, is known as "Period of storm and stress." This stage or period brings a lot of problems. They have quick psychophysical changes for which they are not prepared at all. These problems affect their

mental health. Such problems have been discussed below -

- (i) Sex problem, (ii) Social problem,
- (iii) Emotional problem, (iv) Problem of leisure,
- (v) Home related problem, (vi) School related problem.

Finally, we have to look forward to solving the problems faced by the adolescents.

Solving the Adolescents Problems :-

The parents, teachers and elders who are matured and well experienced play an important role in solving the adolescents problem.

At last I would like to conclude that, the parents, elders, teachers and other professionals should help to promote productive skills. It is important that a healthy environment be created at home, in school and in society for the all round development of each and every adolescent.

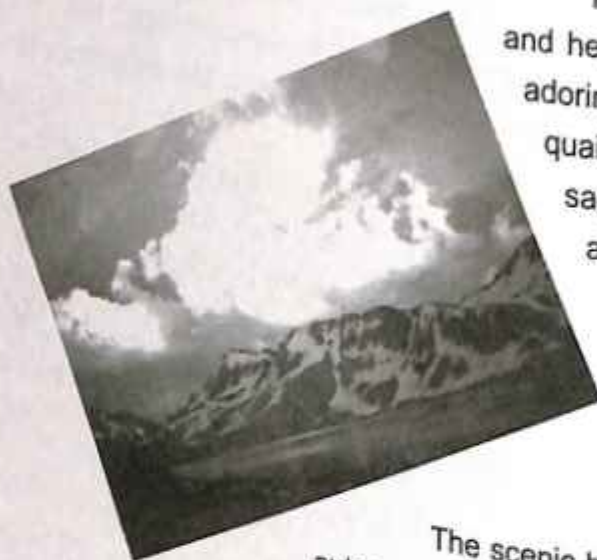
Some lines for the soul :-

- * Those who trouble others are themselves the most unhappy people.
- * Both are guilty who either talk or hear ill of others.
- * You can get anything in this world you want if you help people get what they want.
- * The minute you get the idea you are indispensable you are not.
- * What do we live for if it is not to make life less difficult for each other.
- * When you die, all that you will take with you in your hands will be the things you have given away.
- * A mature person uses his authority to build up people. And an immature person uses people to build up his authority.

Riju Das
B.Com 1st year

Switzerland of the East

Stephen Jeng Konghs
TDC 1st Year (Arts)

Haflong, meaning the White Ants Hillock is a town and headquarters of Dima-Hasao district in Assam. It is adoringly called the 'Switzerland of the East'. Haflong is a quaint hill station, garlanded by the hills and an unending saga of gently flowing streams and waterfalls. The hills are hidden by rolling mists and clouds float within the reach of our fingertips. In the heart of the town is Haflong lake. Haflong is indeed one of the places worth a visit. It is also home to various tribes and culture.

The scenic hill resort of Haflong is the seat of the Dima Hasao autonomous district council, where members of several ethnic groups including Dimasas, Nagas, Karbi, Hmars, belonging to different religious denominations live together in apparent harmony. Some of the commonly spoken languages are English, Haflong Hindi, Hindi and Assamese. The main market in the centre of the town is at its most bustling and colourful on Saturday when it expands into an enclosure further down the main road with fresh betel nut, banana flowers, green vegetables, rice beer, etc. Some of the places to visit are:

Jatinga :- World wide famous for bird mystery (Bird Hara-kiri), 9 km South of Haflong on the Silchar road. The Jatinga village is inhabited by Jayantia Pahar. There is a bird watching centre, where one may be able to stay for a night to see the Bird Hara-Kiring in the moonless fog night if one can get permission from the district forestry office in Haflong.

Maibong : 47 km away from Haflong, on the banks of the river Mahur, lie the ruins of the once flourishing capital of the Dimasa Kachari kingdom. A stone house and temple of Kachari kings can be seen at Maibong.

Umrangso :- 112 km away from Haflong by road, the biggest Hydel plant under North East Electric Power corporation (NEEPCO) has come up with dams across the river Kopili, a tributary of the Brahmaputra near Umrangso. The exquisite scenery of the power plant from the top of the hill is enough to captivate a tourist's attention.

Child Infanticide

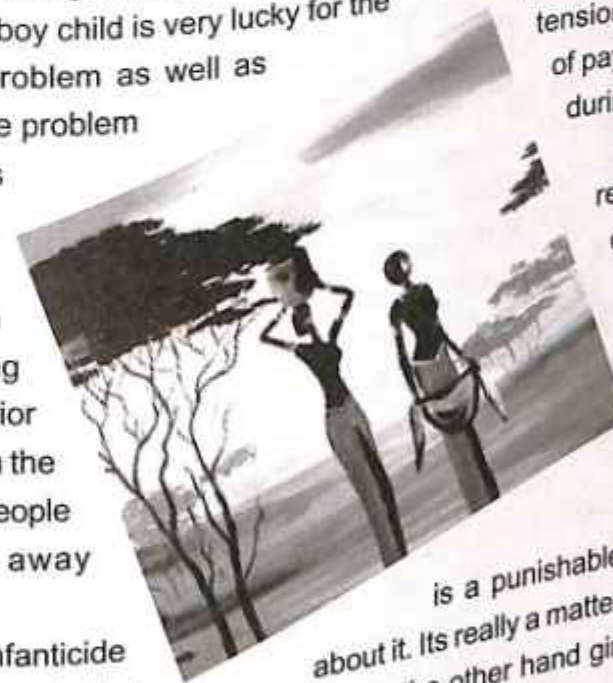
Darshana Bhuyan
TDC 2nd year

Child infanticide can be defined as the process of killing of infants soon after their birth. This is one of the major problems still prevalent in some interior villages of states like Punjab and Rajasthan.

The girls are mostly found to be the victims of this evil act. This is because from earlier ages people have been thinking that girls are a burden to the society and their families as they cannot support their families financially or look after their old parents. In some cases, it is also seen that girls are not even allowed to go out of the house to earn their bread. People believe that a girl goes to her in-law's house after marriage and so they call her 'PARAYADHAN', which means other's property. They also think that a boy child is very lucky for the family as he will support the family.

The biggest problem as well as tension that comes to a girls' family when she is born is the problem of paying the high amount in the form of money or valuables during her marriage which is called 'Dowry'.

Some recent reports show the number of girls to be less in a number comparison to boys in a number of villages, there are only around 10 or 12 girls present in the village. This is present even in the year 2010. The people of this village have to arrange for brides from far away villages to get the boys of the

is a punishable offence, it is, often seen that about it. Its really a matter of shame when we see women of cities and on the other hand girls being killed and treated as if they were some unwanted materials.

Though child infanticide some people do not even bother touching the heights in the society of cities and on the other hand girls being killed and treated as if they were some unwanted materials.

It's really a big concern for the whole of India. It is also our responsibility to see that this heinous crime does not occur. It's our time to introspect as to why, when we worship goddesses, we kill the baby angels? Come, let's join hands together and make an effort to save our tiny angels and make them feel equally valuable and precious as the boys.

Food- A Taste

Jasmin Begam
B.Com 1st Year.

Garó : As with most parts of the North-East, the tribes of Meghalaya have developed different styles of house building, basketry, weaving and the art of cooking indigenous food. Garó cuisine is simple to cook with small variations that bring in rich flavours. One of the important ingredients in preparing "Nakham Bitehi" (a hot spicy soup) is the special dry fish (Nakham). Preserved either by drying in the sun or smoked over the fire, the fish/meat is usually boiled with either yam, pumpkin, ash gourd, etc with plenty of chillies and a little bit of bamboo ash water. The dish is cooked either in pots on in fresh bamboo cylinders over an open fire giving it a special bamboo flavor. A variation of this is the wrapping of meat/ fish with herbs, in banana leaves and cooking it over camp fire coals. A Typical Garó meal would consist of rice, one or two meat/fish dishes and of course the relishing dry fish soup.

Jaintia : In Jaintia hills one gets a wide variety of mushrooms— specially during the early monsoon months. During this season mushrooms of different types are available in the local market (lawmusiang) of Jowai. There are many ways to cook these mushrooms but one of the most exquisite dishes is made with a locally available mushroom called 'Tit Tung', a kind of fermented mushroom. After cleaning the mushrooms thoroughly it is fried with black sesame seeds and pork. The flavour leaves one craving for more.

Khasi : The Khasi taste buds are different from the traditional Garó way of cooking. To begin with, there are different varieties of rice to choose from. There is 'Jodoh' which is red hill rice cooked with pork and is something akin to biryani, 'Jastem' is plain hill rice cooked with pork gravy, onions, ginger and turmeric giving it a characteristic yellow colour. 'Myllem Chicken' is famous in these parts and gets its name from the village where it was first prepared. The chicken is cooked with different condiments, most notably, the small round Khasi' peppers which gives its distinctive taste and flavor. 'Dohkhlieh' is a type of pork salad made with boiled pork and onions with a sprinkling of chillies as desired. Another tasty pork dish is 'Dohneijong'— a dish which has gravy and is made with black sesame seeds to give it its dark texture.

Global Warming is a Global Problem

Dipankar Bharali
B.Com, 1st sem
Evening Shift

Environment refers to the surrounding condition around us. It includes the physical factors like land, water climate, plants and animals and the human factors like population and their products for the benefit of mankind. Besides the society, religion and the development of technology are also elements, Man has been playing a vital role in changing environment.

Green house effects is a natural phenomenon. Naturally occurring green house gases include water vapor, Carbon-di-oxide, Ozone, methane and nitrous oxide. However, human activities are leading to an increasing chloroform carbons (CFCS) and hydrochlorofluro carbons (HEFS) and hydrocarbons that contain chlorine. These gases allow incoming ultraviolet solar radiation. This process will help to raise the earth temperature from -18°C to $+15^{\circ}\text{C}$ and hence is vital for life on earth.

The theory of green house effect was formulated in 1827. To the causes of industrial revolution anthropogenic activities, such as energy generation from fossil fuels, deforestation activities have increased the atmosphere concentration of green houses beyond their natural level. Rapidly increasing the overheating of earth surface is called GLOBAL WARMING.

Impact of Global Warming :- Among the eight planets, earth is the only planet which is supporting us to live. But continuous increase in the temperature is likely to bring in a dynamic change in our living conditions. Generally we see that the under developed economy, like India is vulnerable to ill effects.

Ozone is a form of oxygen, which is a 3 k.m. thick layer. Now, the layer has become thin and also there is the appearance of some holes. Instead of absorbing the sun's ultra violet radiation, it directly allows the coming of ultra violet radiation or sun's rays to the earth. This will increase cancer, eye damage, injure plants and malign life and even reduce our immunity to diseases. The U.V.-B damages the genetic material D.N.A. and also causes skin cancer. The U.V. radiation even reduces the efficiency of the immune system, thus, impairing the body's resistance. Experts are of the opinion that the animal and plant world would face a grim challenge if radiations are not checked. Certain crops have been found to be vulnerable to such radiations. Rainfall and snowfall patterns have changed, glaciers are melting and it has triggered the extinction of many animal and plant species etc.

In general, global warming is likely to have both a positive and negative impact on the world agriculture. The magnitude of change in the earth temperature is likely to increase the soil moisture availability. There is also likely to be a longer cropping season in the higher latitudes. Increase in the level of carbon-di-oxide is also likely to be more pronounced in case of CI crops such as wheat, rice, potato, etc.

Comparing the effects of global warming in both their positive and negative side, we can find out that the negative effect is large compared to the positive effect.

Reforestation is the main policy to profit our environment. 0000

Child Labour

Anumita Paul
B.A. 1st Year
Arts

A CHALLENGE THE WORLD IS FACING

Childhood is the most innocent stage in human life. It is that time of stage of life where a child is free from all the tensions, is fun-loving, plays and learns new things, and is the sweetheart of all family members. But this is only one side of the story. The other side is full of tensions and burdens. Here, the innocent child is not the sweetheart of the family members, they are the earning machine working the whole day in order to satisfy the needs and wants to his/her family. This is what is called CHILD LABOUR. There are various causes and effects of child labour removing child labour is one of the biggest challenges that the world is facing.

Child labour includes working children who are below a certain minimum age. This is going on since long and is one of the worst forms of child exploitation. Child labour not only causes damages to a child's physical and mental health but also keeps him away from his basic right to education development and freedom. There are about 250 million children aged 5 to 14 years employed in child labour world wide and this one is continuously increasing.

Child labour is not only affecting under developed and developing countries, but developed countries are also facing this through the rate is comparatively very less. Child labour in Asia accounts for the highest percentage of child labour (61%) followed by Africa (31%)

CAUSES OF CHILD LABOUR

The main causes of child labour include poverty, unemployment and excess population. Among these, poverty is the primary cause of child labours. We must have observed that poor families have more numbers of children, so it becomes very difficult for them to survive on the income of only one family member which is also quite less. So they make their small children their sources of income. They make their children work in factories, shops, even selling items on streets.

There are many causes of child labour where a child has to work against the repayment of a loan which was taken by his father on some other who was unable to pay it off. This called 'bonded child labour'.

EFFECT OF CHILD LABOUR

There are very bad effects of child labour for our society, which forces some children to steal things from others to satisfy their daily living. Many small girls are even involved in having sex with people in exchange for money. There are various organizations which are fighting against child labour by helping children and imparting education among that part of society from where majority of the child labour comes. Poor families should be given knowledge about family planning/ control so that they are not burdened by children. It would be advisable not to keep small children at home for taking domestic help in daily household work.

WHY CHILD LABOUR SHOULD BE STOPPED

Child labour deprives a child from the basic right of education. If every child all over the world gets proper education, the world total income will increase. 0000

The Childhood Days of Rabindra Nath Tagore

Barnalee Thakuria
TDC 1st sem. (Arts)

RABINDRA NATH TAGORE (1861-1941) is one of the India's most loved writers and poets. In 1913 he was awarded the Nobel Prize for his collection of poems, "Gitanjali" which literally means "an offering of songs".

Tagore has written a number of novels, short stories, essays and lyrics. He himself rendered into songs the lyrics written by him. Here are some incidents from the great writer's childhood. As a young boy of seven or eight Rabindra Nath Tagore engaged himself in many games based purely on imagination.

The island was nothing but an old unused palanquin that belonged to Tagore's grandmother. Hidden away in his 'island', the voices and sounds of normal household activities around him took on various meanings.

Like all other little boys, Tagore too tried to skip his school. Unfortunately, he never fell ill. He would lie on the open roof in the heavy autumn dew, his hair and clothes soaked through but he wouldn't fall sick. He was a very healthy child to his regret.

Tagore hated the idea of caged birds and animals. His sister-in-law once kept caged squirrels.

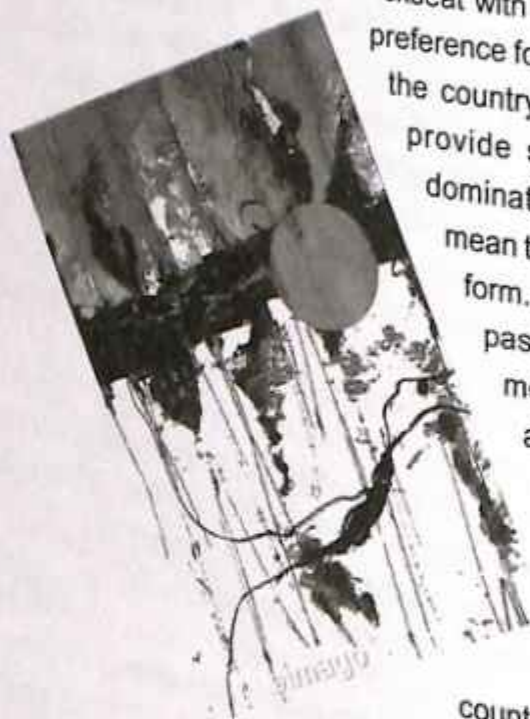
When she refused to free them on his demand, he quickly set the squirrels free himself without the knowledge of anybody.

Tagore spent most of his childhood under the watchful eyes of numerous servants. One such servant Shyam had a unique way of disciplining him. He would choose a spot, make a spot, make Tagore stand on it and trace a circle around him. Shyam would warn Tagore of the danger that awaited him if he stepped out of the circle. The method worked, for the young boy had read the Ramayana and knew what had happened to poor Sita when she stepped outside the circle. He did not dare to experiment himself.

Indian Art and Sculpture

Amar Jyoti Sarma
B.Com. 3rd Year.

In modern India art, sculpture seems to have taken a backseat with both artists and viewers expressing a preference for painting and in most art exhibitions in the country. Sculpture merely dons the floor to provide some visual relief while canvases dominate the walls. This however does not mean that there are no artists pursuing this art form. Indeed there are many for whom the passion for stone, bronze, clay, wood, metals and other media is so intense that a life is spent in creating work of exquisite form and beauty.

During the last decades of the 19th and the early 20th century. Sculpture played an important role in the development of this art form in the country. Among portrait sculpture. Jadunath Pal was an important name. He was a student of Government Art School in Calcutta and was later appointed a teacher there but resigned following an altercation with its principal EB Havell over a portrait of Maharishi Debendra Nath Tagore.

There were many artists in North and South India who constantly experimented in the quest for a distinct idiom and encouraged later day sculptors like Tapas Sarkar and his wife Soma Gopinath Roy. Rajendra Kumar Tiku, C. Jagadish, NN Rimzon, Pradip Mahanta, Sheba Chachi, Pradeep Tokas, MS Rawat and others on the path of innovation and individual expression.

0000

My Journey to Vishakhapatnam for NSS Camp

Puja Dutta
B.A. 2nd Year

Last 31st July, at about 8pm our maam Dr. Sunita Agarwal called me and said that there would be a Youth Exchange and Home stay programme at Vishakhapatnam which would be held from 5th to 15th August. I without any ado agreed. On 3rd August we started our journey. We were supposed to go by Saraighat Express and I reached the station on time. There, I saw more than 200 volunteers from all the states of North-East such as Arunchal Pradesh, Manipur, Mizoram, Tripura, Meghalaya, Nagaland, and including Assam. From our College I and one by named Kul Bahadur Newar were selected. I was quite happy to be with him because he is a very kind and helpful person. 4th August we reached Howrah, we had some snacks there and then we started our journey to Vishakhapatnam. We reached Vishakhapatnam at 8am, we were then taken by bus to the Youth Hostel located in a place called Y.M.C.A in front of R.K. beach road. The great beautiful Bay of Bengal was there with its high wavers. We were very excited to see that and eagerly waited to go to the beach from that very moment. We were served rice and Sambhar, after which we

After reaching the hostel we had our lunch. We were dressed in our traditional wear and we were taken to the well known Andhara University, TNL Sabha Hall which was very old. There we saw big posters of three Vice-Chancellors and the great Professors. We also got the opportunity to present on brief introduction of our state. This meant a lot for us-to express our selves in front of other states like, Jammu & Kashmir, Uttar Pradesh, Andhra Pardesh and the 6 north eastern states. After that we got to hear the speeches of some speakers like Udaya Bhaskar as Reddy on Environmental Protection, Prof. Viswanandan Ngarw on Youth Empowerment. The days passed very well in which there were held many competitions, cultural events, rallies etc. Many other well known speakers from the state were also invited to guide us such as Prof. Srasana Kumar who gave a talk on the topic. "Youth of tomorrow", Madam Mohan Sha on "Personality development". On 12th we were send to the houses of other local volunteers. Where we had to stay for 2 days to know their culture, custom, language, life style etc. Our Host volunteers took us to some famous places of the city like Kailasgiri, Bimli beach, big Shopping Malls, Restaurants etc. where we enjoyed a lot and had a great time interacting with them. However, we had difficulty in communication as the people were fluent neither in English nor in Hindi. Anyway, we had a good experience. Then on 14th we came back from their houses to the youth hostel and then we were taken to Gaswaka Steel Plant. It was unbelievable to see how steel is prepared. We were also taken to a Submarine which was 102 years old. I was very glad to see all this. This became possible because of the National Service Scheme which had give me this opportunities. The National Youth Exchange and home stay programme ended and I reached home on 17th with some sweet unforgettable memories.

THANKS NSS !!!

0000

Relationship

Krishna Barman
B.Com 3rd Year.

It's a wide term, not restricted to the four walls of the human conscience. It begins from the mother's womb itself. From the day a baby is implanted in the mother's womb. It begins to relate to its mother emotionally. To the outside world, relationship means a kind of attachment, based on mutual understanding.

It is however directly related to one's affection, love, concern to one or others. It may be of any kind..... the smallest ant can have a very good relationship with the biggest elephant. It depends on trust, mutual understanding and love.

Human behaviour is only sometimes responsible for violating the true sense of the relationships. God has created us with a very beautiful heart and soul. Now it becomes our duty to mould ourselves in the best possible way. Our life is in relationship with the world around and other persons. No one can live as an island. To be a person is to be in constant exchange, communication with others. The growth of the human being as a person depends on the establishment of erecting inter relationships.

Healthy relationships are always bounded with a positive attitude. I feel be myself an ego with an inner world of my own, the universe of my thought and perception into which no one has access. We all are gifted with our own individualities, which have supreme power of enriching relationship with other persons.

Even the famous author Martin Buber has written a beautiful book entitled "I and thou", where he has explained the inter dependence of human beings. Without interpersonal relationship there can be no human fulfillment. It is through others that we become what we are.

Thus it is left to us whether we live egoistically in a world of our own, or to live as a social being. Our relationship with others should be transparent and liberal. Let us promise to avoid hatred towards our own fellow beings and try to build up relationship with neutral indifference in between.

0000

"Against stupidity, the gods themselves contend in vain."

- Friedrich von Schiller (1759-1805)

The way to Success of Students

Pulen Deka
TDC (Arts)
1st Semester

With Examination round the corner students every where are stepping up their efforts to succeed in their respective goals. Success is the aim of human endeavors. Whatever the task, the expected result is the same, but this seven letter word often eludes us. Why then is Success so elusive?

The prime requisite for success is total involvement and dedication to the task at hand. Strangely, to most of us "Work" doesn't sound as pleasant as "Success" But to a handful who toil day in and day out, success continues to be a distant dream. While it knocks unexpectedly at the doors of a lucky few, why is it that all who work hard are not successful? I am reminded of the legendary fable of Kalidas. Endowed with a strong physique, young Kalidas was prepared to work, but he lacked the common sense to realise that cutting the branch on which he was sitting would result in his fall.

Commonsense is as essential as hard work if not more. An individual with commonsense has a positive approach to his work and so, his efforts do not go in vain.

A student with commonsense plans his work well. He knows where to begin and where to proceed. He is clear about his goal and plans his approach towards it systematically and steadily. Everyday of the year, he reminds himself of his goal and puts in his best "Laxity" does not find a place in his dictionary. His complete involvement and dedication results in success.

Let me analyse the other side of the coin Commonsense without hard word will lead us nowhere. Whether it is physical or intellectual, hard work is a prime requisite for the student community. It is fast becoming a rarity.

The various electrical and electronic goods were designed to make work easier and quicker thereby allowing more time. But unfortunately these have made most of us lazy. The TV with the multi-channels is definitely more alluring than studies which demand hard work who doesn't have the commonsense to understand the relative importance of studies with respect to TV entertainment? Yet how many of us have the will power to put all our efforts in studies? Thus more commonsense and an awareness of one's mistake is not enough. Only those students who don't shirk their responsibilities taste the nectar of success.

"Thus it can be reiterated that any student who combines hard work with commonsense will succeed".

0000

The First Indian-American Woman Astronaut – Kalpana Chawla

Gitanjali Kalita
B.Com 2nd Year

Kalpana Chawla was the first woman who could cross the frontiers of space. She was born in Karnal, Haryana, but was a naturalized U.S. citizen. Her parents allowed her to attend Engineering College after she graduated from Tagore School. After a Bachelor of Science degree in aeronautical engineering, against great opposition from her father, she went for a master's degree to the United States of America. She later earned her Ph.D. in aerospace engineering.

Kalpana Chawla was married to flight instructor Jean-Pierre Harrison who was a citizen of U.S. Besides being an astronaut, she was licensed to fly single and multiengine land airplanes, single engine sea planes and gliders. She was also a certified flight instructor. After qualifying as a pilot, Kalpana Chawla began to consider another challenge; applying to NASA's space shuttle program. She was first hired as a research scientist at NASA. In 1994, she was selected by NASA for training as an astronaut.

Kalpana Chawla was the first Indian-American woman astronaut to blast off from the launch pad at Cape Canaveral, Florida and participate in a successful mission in space. When she was asked what it was like being a woman in her field she replied, "I really never, ever thought, while pursuing my studies or doing anything else, that I was a woman, or a person from a small city, or a different country. I pretty much had my dreams like anyone else and I followed them and people who were around me, fortunately, always encouraged me and said, 'If that's what you want to do, carry on'."

Kalpana's first space mission in the space shuttle, Columbia was 15 days, 16 hours and 34 minutes long. Her family from India cheered along with staff at the Kennedy Space Centre as they watched the Columbia lift off. During the time in the space, Kalpana went around the earth 252 times, travelling 10.45 million kilometers. The crew included a Japanese and a Ukrainian astronaut. The crew performed experiments such as pollinating plants to observe food growth in space and tests for making stronger metals and faster computer chips—all for a price tag of about 56 million dollars. The U.S. Space Shuttle, Columbia, carrying Kalpana Chawla and six other astronauts was flying at an altitude of over 200,000 feet and travelling at over 20,000 km. per hour when the shuttle lost contact with NASA as it came for landing.

On Saturday, 1 February 2003, the shuttle broke apart in flames as it streaked over Texas towards its landing strip and killing all seven members on board. When the news about the Columbia disaster broke, there was shock and disbelief. The town of Karnal, spent a sleepless night as thousands of households stayed glued to their television sets in the hope that Kalpana and crew had somehow survived.

In a message that Kalpana Chawla sent from abroad the space shuttle, Columbia, to students of her college in Chandigarh, Kalpana said, "The path from dreams to success does exist. May you have the vision to find it, the courage to get onto it..... Wishing you a great journey." 000

Born of Heavy Metal Music

Dhyan jyoti Doley
B.Com. 1st Sem

These are some famous metallic Band

Heavy metal came about from the blues music & psychedelic era back in the 60's. During the early 70, the music evolved leaving only the loud sound and guitar riffs. Jimmy Hendrick was a great heavy metal guitarist.

Heavy metal is more than just a style of music, it's a way of life. Heavy metal derived from the loud blues-rock & psychedelic of the late 60's. For the most part, metal lost more of the blues influences & leaving the powerful, loud guitar riffs. In the late 60's & early 70's heavy metal began establishing itself as one of the most commercially successful from of aggressive rock & roll guitarist like Jimi Hendrix & bands like Cream. The who Steppen Wolf, Hawkwind Alice Cooper & led Zeppelin fused heavy guitar with blues based rock n roll & began to put on outrageous like performances. These bands also began to gain dedicated & loyal followers, opposed to most of the have to today, gone tomorrow. "Pop stars that would attract instant popularity", only to lose it all within a few months.

In the mid 90's with the popularity of grunge, metal took a big drive in popularity. Some even went so far as to say metal was dead. This was of course untrue as it still had a huge underground following. While the magazine that we all grew to love began to cover trendy garbage, the metalheads began to put their own zing. The 90's seemed to be a time of short live trends. Grunge Industrail, Alternative, Pop-Punk, Techno, Emo & now sko, Rapcore & Goth. Death metal had its time in the spot light too, although never to the extent of grunge of alternative.

The term retro-metal has been applied to such bands as Australia's Wolfmother self titled 2005 debut album had Deep Purplerish organs; "Jimmy page-worthy Chordal riffing", & lead singer Andrew Stockdale howling ". Notes that Robert Plant can't reach any more. "Women a track from the album, won for Best Hard Rock Performance at the 2007 Grammy Award. Best Metal Performance in 2007 their "Final six" won the same award in 2008. Metallic took the honor in 2009 for "My Apocalypse....."

SAVE OUR ENVIRONMENT

Arpana Das
H.S. 2nd Year (Com)

Of late, environment has received a lot of attention. Not only intellectuals but even the ordinary men and women are becoming aware of the need to have a clean environment. As a result, what is detrimental to environment is apposed today. Hundreds of developmental projects which are blind to environmental concerns are objected by the general public. 'SAVE NARMADA AGITION' that is currently going on in western. India is a shining example in this respect.

The importance of good and clean environment cannot be describe adequately. According to many scientists, the factor which influences the growth of individuals mast, is environment. But unfortunately, the various elements of environment such as, air, water, land etc are polluted and contaminated. Urbanization, Industrialisation and over crowded living have primarily been responsible for this menace.

The polluted environment is a health hazard and causes several diseases and ailments. It ruins our chance of survival. Hence all-out attempts must be made to have a clean environment. This requires several corrective and preventive measures. One of the best ways to have a clean environment is to PLANT MORE TREES..... 000

DISASTER CAUSED BY TERRORISM

Rakibul Haque
H.S. 1st Year
Commerce

In this present age. This world is no more a peaceful place to live in. we are living among horrors as the world is becoming a dangerous place to live in. due to the terror activities of the terrorist groups the peace of the world has been destroyed.

Today terrorism has become an integral problem. It is not only the integral problem in North-East but also all over the world. An over the world various groups have sprung up who indulge in terrorist activity. The aims and activities of these groups maybe different but their modes of operation are almost similar. Due to the horror activities of terrorists, innocent and common people are kept under a fearful atmosphere. India has a large number of terrorist groups including ULFA, NSCN operating in the north eastern part of the country. These groups are mostly revolutionary in spirit. According to them, they have been revolting against the exploitation of the local people by the central Government. Terrorist groups are found indulging in killing, looting and destroying public properties. Therefore this problem should be solved by the Government. We should also help the Government to restore peace and tranquility in order to make our earth a beautiful planet to live in. 000

Great Wall of China

Dipu Mani Nath
B.Com 3rd Year (Morning)

The longest wall on Earth, the great wall of China is still a wonder that surprises everyone. This very large structure stretches for 6,300 kilometers from the Jiayu pass in Gonsu Province in the west to the mouth of the Yalu river in Liaoning Province in the east. The great wall is the only structure that is seen from the moon.

In its period of greatest activity, the great wall had 12 meters of high towers. These towers stood every 60 meters and there were 40,000 in all. A Paved road enough for six horse men to ride side by side existed on top of the wall and was per 1 meters. Thousands of soldiers manned the gates and checked the travelers and merchants who passed through the wall. Messengers on horseback galloped along the paved road and lit signal fires to warn of enemy attacks had been going on for centuries, stopping at intervals and beginning again in the 7th Century B.C. 000

Perseverance Key to Success

Dipu Mani Nath
B.Com 3rd Year (Morning)

Some people bestow their success to fate. However, it is not a matter of luck or genius. Success depends on adequate preparation and indomitable perseverance and sheer determination. All the performances of human art, which we look at with praise and wonder, are instance say of the perseverance. Genius that power which dazzles mortal eyes, is often perseverance in disguise.

Most of us fail in our objectives because are look perseverance. After a few feeble and half-hearted attempts, we loose heart and give up, looking for the sympathy of friends. Remember that countless efforts imply, in spite of countless falls, the power to rise. He wins the most who can endure the most, who face issues, who never shirks and who always works. The great have a way of conquering fate. Adversity is the prosperity of the great. Kites rise against the wind, and not with the wind.

Patience pays, perseverance prevails and pluck triumphs. Continuous efforts in itself coupled with common sense and understanding will guarantee your success. Thus, a great achievement starts with an idea, grows with one thought and takes shape with concrete effort and attains fulfillment through faith and perseverance. 0000

Artificial Floods in Assam

Hemanta Kumar Bharali
B.Com 1st Year, Commere,

Assam, the land of blue hills and the red river is a darling of nature. Assam is very famous for natural resources like mineral, water, forest and agricultural resources. But whenever rainfall occurs during the summer heavy floods occurs not only on the streets of the towns/villages but it also destroys the valuable properties of the people living in the villages or towns and due to the floods people lose their houses and have to take shelter in some safe places to save themselves from floods. This happens due to the cutting of hills and forests in large numbers because of which rain washes away all the soil and earth from the hills and the soil and earth washed away by the rain comes and fills the rivers of our Assam. In this way the waters of the river level overflows the danger level and then the overflowing waters fill the streets, of the villages or towns and also it fills the houses of the people and destroys the properties. Due to these floods people became shelterless, and even it destroys the paddy fields by which the villagers depend on their incomes as well as food.

We the people of Assam should not destroy the beautiful blue hills of Assam by cutting the hills and forests. By doing so we can save our beautiful land of blue hills from floods. 0000

The Presence of Mind

Neeha Shah
TDC 1st Year

The ability to think calmly and act promptly is called presence of Mind. Persons with presence of mind are of great help, not only in time of danger, but during famine, flood and even war. They also have the ability to deal with difficult situations in their lives. Here is an example of a young boy who can encourage all youngsters to develop their ability: Some boys were playing with a bat and a ball. One of the boys hit the ball so hard that the ball bounced off and fell into the hollow of a dry tree. All the boys failed to take out the ball because their hands could not reach the bottom of the dry trunk. Just then a smart lad came to the group of boys who told him all that had happened. 'Don't worry. I shall get the ball out for you. Just get me a bucket of water', said he, after thinking for a while. One of the boys ran and brought a bucket of water. The intelligent lad started pouring the water into the hollow of the trunk. Very soon the water level came up, bringing the light ball floating on the surface. Who do you think the smart lad was? He was none other than Jawahar Lal Nehru.

00000

Corruption in Indian Lives

H. Ronibala Chanu
H.S. 2nd Year

Right from the period of independence to its 64th anniversary of independence, India has developed a lot. But it is yet to be developed fully so it is called as a developing country. Our country is taking so much of time to get developed just because of the corruption that is prevailing in our country. Generally, every working sector like

Today, corruption is the major problem in our country. Especially the political sector is most affected by this problem. Every sector in India has got affected by corruption. There is an example from the banks, factories etc is facing the problem of corruption. Especially the political sector is most affected by this problem. Every sector in India has got affected by corruption. There is an example from the political sector where the fund which is given to the political leaders of every ministry for their respective development in their particular ministry, is misused by them and used for their own welfare instead of using them for the country's development. Corrupt political leaders are stealing huge amounts of money from government funds which are for the peoples welfare. This is a great loss for our country. Not only in politics, but also in factories, schools etc. which are an important part and parcel of our lives we are facing the problem of corruption. Everywhere, what we can see is corruption and only corruption.

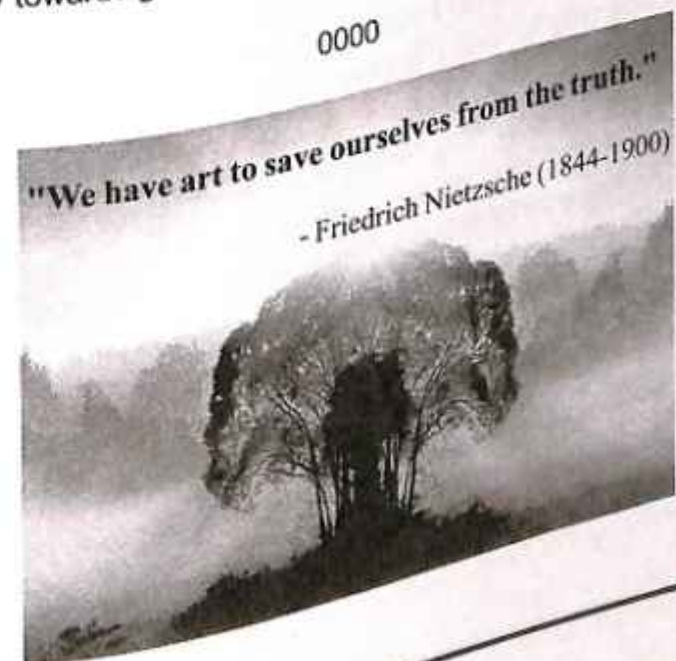
We must stop this word 'corruption' from our country. Can't we stop them? Can't we protest against corruption which is a sort of virus in our society?

Yes we can, so come forward and let's join hands to stop corruption. So that we can stop our country's valuable money from being misused and can prevent our countrymen from being corrupt.

Stop Corruption.

"Lead the country towards greater mighs"

0000

"We have art to save ourselves from the truth."
- Friedrich Nietzsche (1844-1900)

The Journey of Life

Anisha Deb
B.Com 1st Sem.

Life is a journey. We all travel on the same journey. The journey of life is the journey from birth till death. When a child is born, he faces a totally unfamiliar sight. He is gripped with fear and strangeness. Who are the people in his surroundings? What will be his recognition in this world? Will he be loved and cared by all? These are the first thoughts of a new-born child. But gradually he begins to overcome his fear. He is loved by all. He is given recognition. He is given dignity. He begins to grow accustomed to the world and its people.

Then comes childhood. This stage is full of fun, joy and gaiety. Children are tension-free and carefree. They are given whatever they desire. They are always kept under protection from the bitterness and enmity of the world. Life is like a rose garden for them filled with joy and laughter. Life seems melodious and graceful.

Youth is the stage of ambition. They develop different goals in life. But most often the youngsters are lost in the glories of nature. There develops a tendency to beautify all things without thinking critically about anything. The days of youth are spent in freedom without much care or thought for the world.

The stage of adulthood is the most difficult stage of the journey of life. There comes all difficulties, enmity and failures. We come out of our garden full of roses and for the first time in life, see the thorns in the roses. We strive to achieve our goals in life but failure and defeat sometime blocks our way. We are often stranded and left in loneliness. We keep brooding over all these. But life is very kind and generous as well. It shows us light after all failures. We strive hard again and at last are able to achieve success and success comes only to those who want to attain it. Success is always achieved by endeavour. Thus, only a few people are able to cross this stage attaining success and followed by joy and gaiety. Thus life is full of grace and wonder for the successful persons.

The next and the last stage of life is old age. This is spent in serenity and meditation. All the worldly tension gets over at this stage and we try to attain spiritual peace. This stage is spent meditating upon some realities of human life. Every journey comes to an end.

The end of the journey of life is death after which we attain eternal peace. We are welcomed in a different world. The world of God that we call Heaven, where the angels sing and praise all our good deeds that we have done along our Journey of Life.

0000

The Wall of India –Rahul Dravid

Sumit Nandi
B.Com 1st Year

Playing on the rough ground of Chirnappa Stadium he grew up in Bangalore to become a young shy but a confident Cricketing lad. 'He' mentioned here is perhaps one of the most reliable, dependable and adorable cricket personalities of the world-Mr. Rahul Dravid. Well known as the 'Wall of India' he delivers his best performances, when India is in the position of crisis. When he gets settled down, he is a tough nut to crack for his opposite team, who are left thinking what to do to dismiss him. He has over 8000 runs under his belt in ODI sector.

Everyone knows that he is a perfect cricketer but many people do not know that he is a perfect family man also. His family comprises his father, mother his younger brother and his lively wife from Nagpur Mrs. Vijeta Dravid. He has been a keen student since his early childhood. The school in which he studied was "St. Joseph" in Bangalore. He still relishes reading books. He also loves wildlife and nature and wherever he gets a chance he comes to have a peep into nature's creation.

Apart from being a good cricketer he is a very honest and humble person. Besides these qualities he is also very handsome. He has a sweet smile. All these qualities, I think makes him good and famous. He has been serving the Indian Cricket Team for many years and I hope that he will continue to do so for many more years.

00000

Quotes by Some Great Men

Collect by - Sumit Nandi
B.Com 1st Year

George Bernard Shaw.

Margaret Atwood.

Swami Vivekananda

Langsten Coleman

* A life spent making mistake is not only honourable but more useful than a life spent doing nothing.

* Imagination is the highest kite one can fly.

* You have to grow from inside out. No one can teach you, none can make you spiritual. There is no other teacher but your own soul.

* Luck is what you have left over after you give your hundred percent.

ONE HELL OF A 'BLOCK BUSTER' STORY

Aruni Hajeya
TDC 3rd Year (Arts, Day)

So, I sat down to write a story.

What's the big deal, you might wonder. Writing a story is no Herculean task, you might think. Any writer worth his salt can pen down at least a decent page or two, you might opine. After all, it's no great achievement for some to concoct a heady cocktail of a myriad emotions and a few mystifying characters. Right?

Wrong.

Boy, oh boy, if you only knew how wide off the mark you are.

It is a big deal. It is a Herculean task – perhaps even more difficult than it was for the Greek mythological half-man, half-god, to clean the Aegean stables. Any writer worth his salt can't always pen down a page or two. And it is a great achievement indeed if anyone manages to concoct a simple draught of a semblance of a story, let alone a heady cocktail.

Now that I've clarified a few key points, it is time for the million-dollar question. Why?

The answer is surprisingly simple. It won't consume half a page and deter you from delving further. In fact, the answer is so simple that it can be condensed and compressed into two words and can lucidly explain itself.

Writer's block,

Bull's eye. You heard it right, folks. The bane of every writer, the nightmare of every story-teller, the nemesis of every poet. The thing that all of them fear the most.

Writer's block, Now comes another question, this time a billion-dollar one. And it's a tad longer than the first one. Why is the writer mentioning all this stuff?

This time, the answer is even more simple than the first one, even though its length is not two words, but a whole sentence. Because all this 'stuff' forms the crux of this particular story.

And this brings us to the third and final question, although it has no monetary tag attached to it. How?

So far, dear reader, you have been receiving straightforward answers from me, but not this time. Brace yourselves, because the answer to this question is not that simple, although it seems plain enough at first sight.

To find out 'how', read through the rest of this tale. That is, if you are still interested and curious about it, and have the patience to do so.

So you've decided to read the rest of the narrative.

Thank you. I appreciate the fact that this story appeals to you. It reassures me that I am not as bad a writer as I perceive myself to be.

Right, then. Let's carry on.

So, where was I? Ah, yes. I had sat down at my table to complete a story.

And, of course, I was suffering from writer's block.

Damn it. Why did it have to strike now, when I was struggling to keep a promise and meet a deadline? My creativity seemed to be at its peak when the magazine secretary had collared and requested (ahem-pardon me for my mistake. I should have said "ordered". She never requests- she orders, issues commands and, on the whole, acts like a dictator) me for a piece in the college magazine.

"Hajeya!"

She had seen me that day when I was loitering around at the corridor. Her stentorian voice must have aroused half the students (it was a free period, and most of them were dozing).

I should have seen the inevitable coming. For over two weeks she had been pestering and hounding me for an article. "Listen, boy. I need a couple of pages for the magazine by the 14th of this month.

Think you can manage it?"

"Sure," I replied, a shamelessly fake smile posted on my face. Like I had a choice. She would make life miserable for me if I dared to say no.

"Good. Remember, I need the dope by the 14th. Don't make it ramble endlessly like last time. Most of the students didn't read it".

That was insulting for me as a writer, to say the least. "How did you know that?"

"They said so in the students' feedback section, fool. Gosh, don't you ever read your college magazine?"

Truth be told, I only read my own literary contributions.

I grinned at her like an idiot.

"What are you showing your teeth for, you idiot? Keep in mind what I said." She turned to go. "And one more thing," she shot back over her shoulder. "Don't use too many long words. Folks won't understand half of what you'll want to say. Like last time."

Another insult. This one added salt, pepper, chilli and all sorts of spices to injury. She headed back to wherever she came from. I stood alone at the corridor for some time, face crimson with indignation. Now there, boy, I told myself. Don't overreact. She's always been like that. Forget whatever she said. It's not worth your while. C'mon, you know you're a tough lad. Show some maturity.

The magazine secretary's mug floated in my mind. I stuck out my tongue at the gorgon's image and walked away.

Wow. Real mature of me.

That evening, after spending an hour chewing my pen and staring at a blank piece of paper, I stood up, gathered my writing material, and headed outside.

"Where are you going?" My old man looked up from his newspaper. This was the one irritating thing about him. He had to know everything.

"Fresh air," was my terse reply.

"Now? It's half-past four."

"It's stuffy in here. An evening walk will do me good."

"Evening walk?"

"Yes"

"With pen and paper?"

"Anything wrong with that?" I retorted.

"Well...." He scratched his head. "Not really." And to my great relief, he dived back into his rag.

I opened the gate, went out, closed it, and started walking at a leisurely pace. A refreshingly cool breeze blew over my face, invigorating me and instantly removing all the cobwebs of tension and frustration cooped up inside me. A few minutes later, I was sitting on the concrete verandah of a nearby primary school, all alone by myself and at peace with the world. I closed my eyes, took a few deep breaths and opened them.

Ah. What bliss. Now for the story.

You might have thought that a flash of inspiration hit me like a bolt of lightning, and I penned down a work of true genius. If only life was that comfy.

True, inspiration did arrive at the doorsteps of my brain, but only after half-an hour's futile attempt to cobble together something. And even then, that 'inspiration' was to whip out my cell phone and call a friend who pursued similar literary interests. May be he could bail me out from my predicament. I heard Nana Patekar hurl abuses at me for about fifteen seconds, and then a familiar voice popped out of the speaker.

"Yo, A.H. (that's my initials). What's up?"

"Dipankar (that was his name). was that your new caller tune?"

"Oh yeah. My favourite. It's an all-time classic. Liked it?"

"Immensely." I lied. Who on earth would want to hear swear words aimed at him on a mobile? "Hey, listen. I need your help. I'm stuck in a sticky spot. You were the first person who came to my mind."

"Anything within reason for you, my friend. Shoot."

I told him everything. "So you see, I'm cornered with my back to the wall. Do you have any plot or theme to spare?"

There was silence at the other end for a while. The reply that broke it also dashed my hopes.

"Sorry, man. Got nothing in my upper floor. It's all sort of empty over there. I'm afraid I can't help you."

He hung up. And I hung my head in disappointment.

A little while later, I got off the school verandah and started walking towards the nearest cyber café.

That day, I couldn't help but wonder how useful the internet is. To be specific, how useful social networking sites are. Man, why didn't I think about it earlier? I mean, there were, like, over a thousand friends of mine in cyberspace, excluding the ones in my private groups. And I'm only talking about

Facebook. Someone or the other was bound to bounce off some meaty ideas.

With this in mind, I cheerfully logged into my account, typed the message, "SOS. Desperately need idea for short story, poem or article. Reply ASAP" and clicked on the 'send to all contacts' button. Almost everybody I knew was logged in. assured of a guaranteed solution, I stretched out my arms and legs, yawned and waited patiently.

The doorbell rang loud and clear.

"Coming."

The door opened, revealing my old man's bespectacled countenance.

"You took a long time to return," he said.

"I know."

"Kishore's here."

"I know.... what?" I exclaimed. "Where is he?"

He jerked his thumb towards the living room.

"When did he come?"

"Oh, about twenty minutes ago."

"Why didn't you phone me?"

"I tried. Your mobile was switched off."

That was true. I had switched it off after hearing Dipankar's disheartening words. Ah, well. What's done can't be undone. I rushed into the house, yanked off my shoes and socks, put on a pair of sandals and hurtled into the living room.

My college buddy and next-door neighbor was reclining on the sofa, munching steadily on a bag of potato chips, sipping Diet Coke and watching movies on TV. He was so engrossed in discharging these duties that he seemed oblivious of my presence in the room, even though I had streaked in like a wild stallion.

I shook him by the shoulder. He started and jolted out of his reverie.

"Finally," he said. "It seemed like you were never coming. I was about to leave in ten minutes."

Yeah, right. Like he would miss his favourite movie by leaving.

"So, what fair wind brings you here, my friend?" I enquired, slumping on a couch.

"Nothing special. I just need your English literature notes."

"Very well." I trotted into my room. Five minutes later, I emerged with a bundle of papers stapled together. "There you go," I said, handing them over to Kishore.

"Thanks, man," he said. "By the way, you seem a bit stressed out. What's the matter?"

"What makes you think I'm feeling stressed out?"

"It shows on your face. I've been observing you ever since you came. C'mon now, out with it."

I hesitated. Should I tell him? Aw, heck. What's the harm in it anyway?

So everything came tumbling out. The secretary, the deadline, the forced promise of delivering a story, how much I hated the secretary's guts, the bout of writer's block, failure to write outside my house and my last-ditch attempt at scrounging for aid at the cyber café.

"Would you believe it, there's a drought in the fields of creativity! Not even the ghost of an idea did I

receive! And worst of all, it seems that whoever is in the literary line is undergoing a rough patch. Some of those blokes even asked me for plots! I'm telling you, that's the height of audacity. Seems like the dreaded writer's block bug is busy doing the rounds and has addled everybody's grey matter," I ended with a sigh.

Kishore remained pensive and silent for a while after hearing my marathon saga. He even stopped eating and drinking for some time, which was saying something as he was a big foodie (incorrect-a glutton who binged on anything edible like a pig). This was a sure-shot sign that some sort of a plan was taking shape inside his bulbous head.

Finally, he spoke. "Why don't you say no to the secretary?"

"Are you kidding me?" I exclaimed. "You know her as well as I do. She'll eat me for lunch if I do that. It's like committing hara-kiri."

"Point conceded." He laughed, and then relapsed into a few more minutes of silence.

"Why don't you choose a current affairs topic and write about it?"

"I had thought about doing that at first, too. But then I realized that I don't know enough to write anything substantial."

He looked at me with disgust. "You're pathetic. Don't you ever read newspapers?"

That was the second time in a day somebody had asked me if I ever read anything. Swallowing my temper, I replied, "Of course I do. Just not from cover to cover."

"At any rate, you can make up a cock-and-bull story from whatever limited stock of knowledge you possess."

"That would be cheating. No way, man. My conscience wouldn't allow it."

"Glad to hear you still have a conscience," he smirked.

I glared at him. "Ha ha. I feel like I'm about to explode with laughter."

"You must have some sort of experience that you can tell the world about."

I shook my head. "I don't think so. Nothing significant has happened so far."

"Are you sure?"

"As sure as I see you sitting here in front of me."

"I wouldn't bet on that," Kishore said with a twinkle in his eye. "What about you running from pillar to post the whole day just to grab hold of a story? Personally, I think that's fantastic and hilarious tale in itself. If I were you, I would immediately put that down on paper in black and white. What say?"

"You must be out of your...."

But I didn't finish the rest of the sentence. Because that was the moment when I realized that he was right. He was the first person to ever give me some good news that day. Comprehension slowly dawned over me, and my torpid brain stirred into activity.

"You're right! By God, you're right!"

"I know I am. I always am."

"I got my story! I got my story!"

I don't exactly remember what happened next, but I strongly believe that I must have been dancing like

a raving lunatic, because the next thing I knew, Kishore was pushing me back into my couch, from which I had unceremoniously jumped up and given him the fright of his life.

"Easy, boy. Take it easy."

"I know what to do! I know what to do!"

"Oh yes, you do. Now relax. Breathe in and out. Slowly. Let the tension out of your system."

"Yes, I did it!"

"Yes, you did. Now take it easy."

I embraced him into a bone-crushing bear hug. "You're a life saver, man!"

He smiled. "That's what friends are for, right?"

"Thanks a lot, K!"

"You're welcome anytime, A-boy." He glanced into his watch. "Whoops, look at the time. Gotta be going now. Best of luck for the story."

"Thanks. You the man, Kishore!"

That very night, Kishore went home, I sat down at my table.

And this time, I did write a story. Don't believe me? You have to. It's the one you are reading right now.

Take that, writer's block! Be gone from my existence!

0000

- Everyone thinks of changing the world, but no one thinks of changing himself. **Leo Tolstoy**
- Worry does not empty tomorrow of its sorrows, it empties today of its strength. **Covic Ten Boom**
- I cannot teach anybody anything, I can only make them think. **Socrates**
- To handle yourself, use your head, to handle others, use your heart. **Donald Laird**

Words To Find

Aruni Hajeya
TDC 3rd Year (Arts)

I don't know, honestly,
I still don't know;
How the words from my pen
Should emerge and flow.
I sit, armed with my pen in hand,
Looking, seeking, searching all around;
But however much I desperately attempt,
No expressive words are to be found.
I want to say much, my emotions overflow,
They are as limitless as the ocean, as bound-
less as the sky;
Yet, when I go to put them down on paper,
I simply can't find the words, however much I
try.
I am at the brink of tears.
My heart is filled with despair;
But I cannot choose random words- in express-
ing
My feelings, I have to be fair.
Clutching my head, I close my eyes,
To sort out my problems I endeavour;
But no message was sent from the brain,
Nothing, not even a murmur!
My pen was tracing doodles,
I now sought help from God;
In great anguish, I cried out,
"Show me the path, O almighty Lord!
Forgive my sins, if any,
And shine forth bright thy light;
So that I may express my feelings,

In words bold and bright.
You know everything,
I have faith in you a lot;
I have turned to you for assistance,
Lord, disappoint me not."
Saying this, I stopped praying,
And exercised my mental faculty;
But realized, after many futile attempts,
That it was all undoubtedly faulty.
It was the ultimate truth,
There was simply no denying;
I could see no real point,
In persistently trying and trying.
I called it a day,
And stood up gloomily;
When suddenly, it struck me like a revelation,
And I exclaimed, "why! Blimey!
I'd never thought of that!"
I rushed across to my table,
Took out pen and paper;
And started jotting down- it seemed like a fable.
Yes! Words! They were words!
The very words I was searching for!
I hugged myself, and congratulated
The very brain I abhor!
So what if I couldn't put forth my views,
So what, I speculate;
If I couldn't speak my mind,
Well, then that's destined to be my fate.
But I could certainly
Write words of a different kind.
Yes, dear reader, I thus wrote this very poem,
The poem you are reading- the poem, 'Words
to Find!'

Dear

Daughter!!

Dipankar Barman
TDC 3rd Year

So recently, just realised
Who will be there to take my place
When you'll grow up, get married
Who will be there to light your face
Oh baby! my baby!
You've grown up so quickly.
You are taller than your mother now
I just couldn't imagine but how
How did you grow so fast?
You're telling me you are seeing
boys at last.
Oh God! you too will be a parent soon
And me? A grand father, how sweet is that
I remember walking out and listening
To the soothing sound of pouring rain
You were there wrapped around a towel
The day we became parents, my love
But never could I think you would grow
that quickly
But guess its time
Time I realise it now.
If I could then I would
Take care of you for all of time
Till you stay with me my angel
I'll go where ever you will go.
Ha! Ha! I am pulling your leg dear
My love's all grown up now
If something bothers your mind
Don't worry I'll be fine
I know you can hold tight,
Find your way out
And see the next sunrise.

Thanks

Vivek Borah
TDC 3rd Year. (Arts)

A Thank you to This College.
Who has taught me how to stand in front of the
world.
A Thank you to my parents,
Who suggested to me this college.
A thank you to its environment
So that I could experience many things
From here itself.
A Thank you to all my respected teachers,
Who always helped me like a friend.
A Thank you to all my great fun loving friends,
Who gave me their sweet company.
A Thank you to that time,
Which offered me such golden moments that
can't be forgotten.
A Thank you to my mind,
Who captured some sweet loving memories to
remember.
A Thank you to my eyes,
Which has left some happy and sad tears for
some happening moments which I spent
here.
A Thank you to all of you,
So that I could give three glorious years to this
college from my life.
Thank you for every thing.

Keep Holding On

Neha Shah
TDC 1st Year

When the faith on your dreams
Have led you a long way.
You aspire for a fruit
But then you enter a quickening maze.
And at the end nothing else is left,
You are left tossed around
But don't give it up
And keep holding on.
They say that faith can move mountains,
So follow the same path
For you may get wonders that
You haven't ever sought.
But the truth is that- millions succeed
And hundreds fail in the same.
You are one in a million so let's try the game
Be determined to win it
And keep holding on.

000

Cry Of the Broken

Heart
Shiva Chetri
B. Com 1st Year

A lingering pain
Shot through my heart,
It craved for you
When you did depart

I liked you more than
Anyone else in the town
When you left, I felt as if
My heart had broken down.

Blended thoughts filled my mind
I couldn't understand them
Even though I tried;
Why did I feel so lonely
Without you around
My heart ached,
I had no choice but to cry out loud.

I thought about the time
I spent with you,
I wish to relive those moments
For me they hold great value.

000

Love

Jasmin Begum
B. Com 1st Year

I love my country,
as I live in it.
I love my motherland,
as I was born in it.
I love my parents,
as they love me.
I love my friends,
as they care for me
I love my college,
as I study here.
I love my teachers
as they teach us
I love to travel
as I see new places
I love to go shopping
as I get new dresses
I love to watch t.v.
as I know about fashion.
And, I also love birds,
as they sing sweet songs.
I love everyone very much
as they are my valuable assets.

000

Life's Choices

T. Namrata Devi
TDC 2nd Year (Com)

Life is full of choices
Make sure you pick the right one
Don't listen to the voices
Hear only yours, and you have won.
Many people will tell you
You need to change your looks,
Don't take to heart their view.
Fabulous looks are found only in books.
There is only one voice
That you should listen to,
It will help make the right choice
That is perfect just for you,
Your looks are your own
Someone will always love you
You will never be alone
Look in the mirror and you'll see who!

000

Balance Sheet Of A Soldier

Pallo Kour
B. Com 2nd Year

My life is a balance sheet
My birth is my opening stock
Character is my capital
What comes I debit, what goes I credit.

Ideas are my assets
Views are my liabilities
Happiness is my profit
Sorrow is my loss

Heart is my fixed asset
Duties are my outstanding liabilities
Working is my prepaid expenses
Knowledge is my investment

Good things I always appreciate
Bad things I always depreciate
Thinking is my current account
Behaviour is my general entries
Death is my closing stock
and

The aim of my life is to tally my Balance Sheet

000

To a Good Friend

Dipu Mani Nath
B. Com 3rd Year

If I could catch a Rainbow,
I would do it just for you and
Share with you its beauty.
On the days you are filling blue.
If I could, I would build a mountain
You could call your very own
A place to find serenity,
A place alone.
If I could take your troubles,
I would toss them in the sea,
but all these things I'm finding
are impossible for me.
I cannot build a mountain
or catch a rainbow,
But let me be what I know best,
A friend that's always there,
And a love that will
Never Disappear.

000

Walking In The Mist

Indranil Barman
B.A. 1st Year

A lonely road in the mist,
Shows the journey, we cover on our feet;
No one comes with you,
No one goes with you;
We come alone!
We go alone!
People come and pass by,
Like the trees standing nearby,
They go along, till the end with you,
But never really stand by you.
Life is a 'mist'ery, my friend,
Never lets you know, what's next for you,
Every step you take forward,
Brings something for you
Though good, though bad,
We are to meet the face of life,
With a pinch of bravery,
With a pinch of patience,
We must go on!
We must go on!

000

Nature's Beauty

Himangshu Das
B.Com 2nd Year

I wake up a fresh
Stretching my limbs
As I step out of my closet
A host of snowy white petals
Touch my feet
They catch my sight
In the glimmering light
Unfolding a whole new world
In front of my eyes.....
A wavy cold wind lifts my unruly hair
Gliding across my cheeks in tranquillity.....
As I try to retrace my steps
In a state of numbness
A beautiful delicate scent of morning glory
Strikes my nostrils
And uplifts my spirit to a dizzy height
I start wondering as I put myself
Ahead of the barred clouds
What is in store for me
In Nature's beauty.....

000

Still Remember You

Jyotismita Sarkar
B.A. 1st Year

Just Dance

Thonaujam Anuradha Devi
H. S. 1st Year

Just Dance
As a real dancer
Walk with me as a
brave soldier
And always be cheerful
As a lark
This is life
Although with happiness
But full of agonies
Just feel the pleasure and beauty
of nature
Before all the dance steps
perform all your works
Just dance
Dance, Dance
And Dance
The past is deep
The future is near
But it is now to
Think of future
And always be positive
To make the future
Bright.

000

Through the path you come and hold my hand
That made my life warm & beautiful
I felt secure in your presence
Never ending happiness started in my life.
The way you used to talk and that sweet smile
Lets me forget every worry of my life
But at the end the promise was broken;
You isolated me half way
Every word seemed to be vague
Those eyes I still tried to find out in the crowd
You have easily gone with such compromise
But my heart is still awaiting for you
And it still remembers you.

000

Friendship

Maramee Deka
B. Com 3rd Year

Friendship is that soft relation
like a garland of flowers
If you believe one another
It will become stronger
Friendship is a relation of love
Faith is the basis of friendship
Amongst one another
It then stands for a Long time.

000

HINDI SECTION

चॉकलेट का पेड़

स्मृति रेखा दास

स्नातक प्रथम वर्ष (कला)

यदि कोई तुमसे कहे कि चाकलेट पेड़ पर लगती है, तो उसे बिल्कुल झुठ न समझना यह सच है कि चॉकलेट पेड़ों पर नहीं लगती, लेकिन चॉकलेट जिस से बनती है यह पेड़ों पर ही लगती है। क्या है वह चीज ? वह चीज है कोको। इसे कोकोआ भी कहते हैं। इसके पेड़ को कोको-ट्री या कोकोआ-ट्री कहा जाता है। चूँकि कोको के फलों के बीजों से चॉकलेट बनाई जाती है इसलिये बोलचाल की भाषा में इसे चॉकलेट ट्री भी कहा जाता है। कोको का पेड़ 8-9 मीटर ऊँचा होता है और हर मौसम में हरा भरा रहता है। शुरु में एक-डेढ़ मीटर तक पौधे सीधे बढ़ते हैं। फिर चार पाँच शाखाएँ निकलती हैं। शाखाएँ ऊपर की तरफ न जाकर जमीन के समानान्तर बढ़ती हैं। सबसे ऊपर का सिरा भी शाखा में विकसित हो जाता है।

आम तौर पर जब कोको का पेड़ चार-पाँच साल का हो जाता है तो उस पर फूल आने लगते हैं। फूल साल में दो बार खिलते हैं। लेकिन एक विचित्र बात यह है कि फूल से फल बनने को पाँच से छह वर्ष का समय लग जाता है। एक पेड़ से आम तौर पर एक बार में लग-भग 60-70 फल प्राप्त होते हैं। एक और मजेदार बात यह है कि पेड़ के फल फूल तहनियों पर नहीं, तन से निकलते हैं।

पके फलों को तोड़कर उन्हें काटा जाता है और किसी वर्तन में फेन उठाने के लिए रख दिया जाता है। सात-आठ दिन बाद बीजों का रंग भूरा हो जाता है। इन भूरे बीजों को निकालकर धूप में सुखा लिया जाता है। जब बीज सुख जाते हैं तो उन्हें लोहे के ड्रमों में डालकर भूना जाता है। फिर भूने हुए बीजों को नलीदार रोलर में जालकर उनका छिलका अलग किया जाता है। छिले हुए बीजों से चाकलेट बनाई जाती है।

कोको के पेड़ मूलतः दक्षिण तथा मध्य अमरीका में होते थे। वहाँ के लोग इसके बीजों का उपयोग मुद्रा के रूप में करते थे। अमीर लोगों के लिए उन्हें उबालकर एक खास पेय भी बनाया जाता था। भारत में कोको की खेती श्रीलंका से लाए गए बीजों और छोटे-छोटे पैधों से शुरु हुई थी। इसकी खेती के लिए दक्षिण भारत की नीलगिरि पहाड़ियों के आसपास के क्षेत्र को अनुकूल पाया गया। लेकिन आजकल तो केरल और कर्नाटक के बाग-बगीचों में भी कोको के पेड़ पाए जा सकते हैं।

चॉकलेट आज दुनिया का ऐसा पदार्थ है जो हर जगह मिल सकता है। चॉकलेट का उपयोग केण्डी के अलावा बिस्किट, केक और आइसक्रीम में भी किया जाता है। चॉकलेट बच्चों को तो प्रिय है ही, बड़े भी इसे पसन्द करते हैं। अब देखो यह लेख पढ़ते-पढ़ते ही तुम्हारी चॉकलेट खाने की इच्छा हो गई न ? मगर रुको क्या चॉकलेट खाने दाँत खराब होते हैं ?

हाँ जरूर, चॉकलेट दाँतों में चिपकती है। इसकी शक्कर कों मुँह बैक्टीरिया अम्ल में बदल देते हैं। यह अम्ल दाँतों की ऊपरी परत को नुकसान पहुँचाता है और दाँतों में खोखल बन जाती है। इसलिये यदि किसी दिन चॉकलेट खाओ तो रात को सोने से पहले दाँत जरूर साफ कर लेना, वरना चॉकलेट ही नहीं दुनिया की अनेक अच्छी अच्छी चीजें भी नहीं खा पाओगे। 0000

एक सवाल

तृषा रानी भुयों
स्नातक द्वितीय वर्ष (कला)

नेहा और रानी दोनों कॉलेज के पहले दिन ग्यारहवीं कक्षा में मिली थी। तभी से वे दोनों अच्छी सहेलियाँ हैं। दोनों बड़ा ही दिल लगाकर पढ़ाई करती थी। देखते देखते एक सवाल बीत गया और इम्तहान पास आ गये। दोनों ने कड़ी मेहनत की। दिन रात एक कर दिये पढ़ाई में। इम्तहान में पर्चे भी अच्छे गये। दोनों बहुत खुश थीं। उन्हें बेसब्री से नतीजे का इंतजार था। पर नतीजे को देख दोनों को बड़ा झटका लगा। दोनों ने जितनी उम्मीद की थी उससे बहुत कम नम्बर मिले थे। दोनों जैसे टूट सी गयीं।

नेहा के घर पर दुख का माहौल सा छा गया। उसके माँ-बाप ने उसे बहुत डाँटा। उसके पिता ने तों गुस्से यह तक कह दिया कि शायद उन्होंने पिछले जन्म में कोई पाप किया था, जिसकी वजह से उनके घर ऐसी बेंटी पैदा हुई। यह सुनकर नेहा को बहुत धक्का लगा। उसने अपने पापा को बहुत समझाने की कोशिश की कि उसने बड़ी मेहनत से परीक्षा दी थी, पर पता नहीं क्यों इनते कम नंबर आये, शायद परीक्षण में कोई गलती हुई हो। पर उसके पिता उसकी कोई बात सुनने को तैयार ही नहीं थे।

नेहा को बड़ा दुख हुआ। उसे लगा जैसे वह अपने माँ बाप का सपना कभी साकार नहीं कर पायेगी और इसी वजह से उसने कला की जगह विज्ञान शाखा में अपनी मर्जी के खिलाफ नाम भर्ती किया था। और आज वही पिता उसे कोस रहे थे। वह अपने आप को बहुत अकेला महसूस करने लगी।

इधर रानी का भी रो रो कर बुरा हाल था। उसे भी समझ नहीं आ रहा था कि इतनी मेहनत करने पर भी नतीजा इतना बुरा कैसे हुआ। पर वह बड़ी किस्मत वाली थी। उसके माता पिता बड़े ही समझदार निकले। रानी ने रो रो कर उनसे कहा कि वह दिल से चाहती थी कि अपने जीवन के लक्ष्य के प्राप्त कर सके, पर पहली बार में ही असफल हो गयी। उसके माता-पिता ने उसे समझाया कि भगवान भी उसकी परीक्षा ले रहे हैं यह देखने को कि वह अपने सपने को लेकर कितनी गंभीर है। एक बार असफल होने पर हमें मेहनत करने से पीछे नहीं हटना चाहिये और सपना देखना बंद नहीं करना चाहिये क्योंकि सपनों के बिना जीने का मजा ही नहीं है। उन्होंने यह भी समझाया कि हमारे जीवन में अलग-अलग परिस्थितियाँ आती हैं, जिनके प्रति हम अपनी प्रतिक्रिया ठीक से न कर, उन्हें स्वयं ही समस्या बना देते हैं। इन कठोर परिस्थितियों को चुनौती समझ हमेशा उनसे जूझने को तैयार रहना चाहिये। यह सुन रानी ने फैसला किया कि चाहे जो भी हो जाये वह अपने लक्ष्य से पीछे नहीं हटेगी और कभी हार नहीं मानेगी।

फाइनल परीक्षा में रानी ने कड़ी मेहनत की और वह अच्छे नम्बरों से उत्तीर्ण हुई और डॉक्टर बनने के सपने में आगे बढ़ गई।

इधर नेहा उसने ठीक से पढ़ाई नहीं की और अच्छे नंबर भी न ला पाई। वह बीमार रहने लगी। उसका आत्मविश्वास खो चुका था। उसमें आत्मग्लानि भर गई थी कि अपने माँ-बाप का सपना पूरा न कर सकी। रानी सोचती रही - नेहा की इस हालत का जिम्मेदार कौन था ? उसे माँ-बाप या फिर वह निरीक्षक जिन्होंने उसकी वार्षिक की परीक्षा का काँपी जाँची थी ? 000

पुस्तक और पढ़ना

अंजलि कुमारी
द्वितीय वार्षिक

इन्सान खुशी चाहता है। वह हर काम अपनी खुशी के लिए करता है। जैसे-खेल कूद, पर्वत-रोहन, तैरना, शिकार करना आदि इनमें से पुस्तक पढ़ने में एक अदभूत खुशी है, मन को एक अलग खुशी मिलती है। पुस्तक पढ़ने की आदत बचपन से डालनी चाहिए। कुछ शौक इन्सान को नुकसान पहुँचाते हैं, पर पुस्तक पढ़ना एक ज्ञानकारी और लाभदायक शौक है जिसने भी पढ़ने का शौक अपनाया, वह कभी एकाकी महसूस नहीं करता। वह हमेशा अपने खाली समय का सदुपयोग करता है। उसे कभी अकेलापन का एहसास नहीं होता। उसके पास वो धन है जिसकी तुलना सोने-चाँदी, हीरे-मोती से भी नहीं की जा सकती। उसके पास ज्ञान और उँचे विचारों का भरपूर भण्डार है, जो इन्सान पुस्तकें नहीं पढ़ता, उसके जीवन में खालीपन है।

पुस्तक की दुनिया बहुत बड़ी है, हम किसी भी विषय पर पुस्तक चुन सकते हैं जैसे - इतिहास, विज्ञान जीवनी, कविता, नाटक, कहानियाँ या धार्मिक पुस्तकें। हम कोई भी अखबार पत्रिका या उपन्यास पढ़कर खाली समय का सदुपयोग कर सकते हैं।

पढ़ने की आदत छोटी उम्र में डालनी चाहिए। पुस्तक एक सच्चा साथी है। पुस्तक पढ़ने वाला कभी दुःखी या अकेला नहीं होता क्योंकि उसके पास ज्ञान का सागर है। हम अपनी पसन्द के अनुसार पुस्तकें खरीदकर अपने साथी के साथ या पुस्तकालय में जाकर पढ़ सकते हैं।

हमें हमेशा अच्छी पुस्तकें पढ़नी चाहिए। उनका चयन सावधानी से करना चाहिए। सस्ती और बुरी किताबें इन्सान के चरित्र में बुरा असर डालती हैं और उसके दिमाग में जहर घोलती हैं। हम पुस्तकें खरीदकर अपने साथी के साथ या पुस्तकालय में जाकर पढ़ सकते हैं। जो पुस्तक सही दिशा या विभिन्न तरह के ज्ञान देती हैं, वैसी पुस्तकें ही पढ़नी चाहिए। पढ़ने से हमें शब्दों का ज्ञान, अनुभव और विचारों को प्रकट करनी की क्षमता बढ़ती है। हमें महापुरुषों की जीवनी पढ़नी चाहिए, जैसे कालिदास, महात्मा गान्धी, शेक्सपीयर, मदर टेरेसा, रबिन्द्रनाथ टैगोर, स्वामी विवेकानन्द, पण्डित जवाहरलाल नेहरू आदि।

महापुरुषों की जीवनी चरित्र धर्म ग्रन्थों के समान है, जिसके पढ़ने से कुछ उपदेश जरूर मिलता है, पढ़ने से मन को शान्ति मिलती है और हम अपने आप में पूर्ण महसूस करते हैं।

मानसिक शक्ति बढ़ायें

डा० सुनीता अगरवाला
प्रवक्ता, शिक्षा विभाग

अभी दो दिन पहले हमें अपने एक छात्र के खुदकुशी करने की खबर मिली, जिसने हम सभी शिक्षकों को झंझोर कर रख दिया। उसका कारण यह है कि हममें से किसी को विश्वास ही नहीं हो रहा था कि वह छात्र भी ऐसा कुछ कर सकता है। हमेशा हँसना और दूसरों को भी हँसाना जैसी उसकी फितरत थी। मैं सोचने पर मजबूर हो गई कि आखिर ऐसा क्या दुख था उसे जो उसे अपनी जान लेनी पड़ी। खुदकुशी करना आज के युवाओं के लिये जैसे कि आम बात हो गई है। किसी भी परीक्षा के परिणाम निकलने के बाद हम कुछ दिनों तक अखबारों में युवक-युवतियों के खुदकुशी करने की खबरे पढ़ते हैं।

एक शिक्षक होने के नाते मैं अक्सर सोचती रहती हूँ, कि हम यह कैसी नस्ल तैयार कर रहे हैं, जो कि मानसिक तौर पर इतनी कमजोर हैं, कि छोटा सा झटका भी नहीं झेल पाती। क्या इन्हीं मानसिक तौर पर दुर्बल बच्चों को लेकर हम भारत को विश्व ताज पहनाने का स्वप्न देख रहे हैं। फिर मुझे याद आये अपने जीवन के संघर्ष भरे दिन, पर मैंने तो कभी भी अपनी जान देने की नहीं सोची। मैंने सोचा कि जिन बातों ने मुझे सब कुछ झेलने की शक्ति दी यदि यह सारी बातें मैं आप लोगों के साथ बाँट सकूँ, तो शायद मुझे अपने किसी प्रिय छात्र के मृत्यु की खबर दोबारा सुननी न पड़े।

आज के युवाओं की बात करें तो हम पायेंगे कि वे हमेशा, किसी तरह के अनजाने भय से घिरे रहते हैं। उन्हें भय है कि यदि हम परीक्षा में पास न कर पाये तो, यदि हमें पढ़ने के बाद भी नौकरी न मिली तो और न जाने ऐसे ही और कितने भय। उनमें स्वयं को लेकर हीन भावना रहती है और वे सोचते हैं जैसे उन्हें सबकुछ पता है।

आज के युवाओं की एक और समस्या है - उनके बीच हानिकारक तुलना तथा आत्मविश्वास की कमी। उन्हें अपने लक्ष्य का भी पता नहीं होता। आप किसी भी युवा से पूछें कि जीवन में उनका लक्ष्य क्या है, उनके पास कोई जवाब नहीं होगा। वो अपने स्वास्थ्य, अपनी पढ़ाई के प्रति बड़े ही निराश रहते हैं।

माँ-बाप उन्हें समझते नहीं, शिक्षक कभी समझेंगे नहीं और दोस्तों को तो अपनी समस्याओं से फुर्सत नहीं। इन सभी का नतीजा यह है कि वे हरदम संदेहवादी हो जाते हैं, अपने आप से निराश रहते हैं, और अक्सर ऐसी मानसिक स्थिति में कई भूल कर बैठते हैं जो उनके मानसिक स्वास्थ्य के लिये हानिकारक हो सकता है। अब ऐसे में क्या किया जाये कि

आप सब मानसिक तौर पर शक्तिशाली बन सकें ताकि दुनिया की कोई भी बात आपको हिला न सके।

सबसे पहले तो अपने आप से प्यार करना सीखें। याद रखें मनुष्य जीवन अनमोल है। इसीलिये हमें हर पल का आनन्द उठाना चाहिये। यही सबक हमें "जिंदगी ना मिलेगी दोबारा" में मिलता है। स्वयं से प्यार करने का अर्थ - स्वार्थी बनना नहीं होता, पर हमें स्वयं की तुलना किसी के साथ नहीं करनी चाहिये। हम जैसे भी हैं, हमें स्वयं को वैसे ही सभी कमियों के साथ स्वीकार करना चाहिये।

याद रखें, हमारे जीवन में कभी भी समस्याएँ नहीं आतीं, परिस्थितियाँ आती हैं, जब हम उन्हें संभाल नहीं पाते तो वे समस्या बन जाती है। जीवन में हमारे सामने अनेक भली-बुरी परिस्थितियाँ आ सकती हैं। हमें चाहिये कि हम डट का उनका सामना करें और अपना मानसिक संतुलन न खोयें। याद रहे, संसार में कुछ भी हमेशा के लिये नहीं होता, इसी तरह बुरा समय भी हमेशा नहीं रहता, वह भी चला जायेगा। सिर्फ हमें जरूरत है तो धैर्य बनाये रखने की।

हमें अपनी समस्याओं को स्वयं तक ही सीमित न रखकर किसी समझदार इंसान के साथ बाँटनी चाहिये और यदि कोई भी किसी तरह का सुझाव दे तो उस पर विचार कर अमल करने कोशिश करनी चाहिये।

हमें याद रखना चाहिये कि इस संसार में कोई भी सर्वगुण संपन्न नहीं होता। सभी भी कोई न कोई कमी रहती ही है। इसीलिये हमसे यदि कभी भी किसी तरह की भूल हो तो स्वयं को क्षमा करना सीखना चाहिये। सबसे बड़ी बात है अच्छे यानि कि सकारात्मक सोच रखने वाले लोगों की संगत में रहना चाहिये। अच्छी किताबें पढ़नी चाहिये और अच्छी सिनेमा देखनी चाहिये। सिनेमा हम सभी देखते हैं, पर उसमें छुपी हुई सीख को हम समझ नहीं सकते। हम अक्सर एक्टर के कपड़े, उनके स्टाइल तक ही स्वयं को सीमित कर देते हैं। पर उनमें हमेशा कुछ जीवन के रहस्य छुपे होते हैं, हमें उन्हें समझना है। मैं आप सभी से "Peaceful Warrior", "Matrix", "the Secret" जैसी सिनेमा देखने का अनुरोध करूँगी। इन सभी से हम सीख सकते हैं कि हम यदि चाहे तो कुछ भी कर सकते हैं, जरूरत है तो केवल अपने मन पर नियंत्रण कर उसे शक्तिशाली बनाना।

000

असम की संस्कृति

विजयिनी शर्मा
वि.कम (द्वितीय वर्ष)

हमारे देश में हर एक प्रांत की अपनी-अपनी अलग संस्कृति है। उनमें से असम की संस्कृति बड़ी ही अलग है। असम की सुनहरी संस्कृति को कई भागों में बांटा गया है। इनमें से कुछ निम्नलिखित हैं -

यहाँ के लोग एवं अतिथि-सत्कार :- असम के लोग असमीया कहलाते हैं। इनका निर्मल हृदय, वाणी, व्यवहार, आचरण एवं अतिथि-सत्कार, प्रशंसनीय है। अतिथियों एवं गुरुजनों को गामोसा देकर सम्मान दिया जाता है। असम की आलौकिक संस्कृति में गामोसा तथा जापी की अहम् भूमिका होता है।

वेश-भूषा :- असम में मुगा, एरी, रेशम, पाट, आदि से बने कपड़े मशहूर हैं। यहाँ मेखला चादर जैसी सांस्कृतिक पोशाक का खूब प्रचलन है। यहाँ गगना, ढोल, गाम खाडू आदि आभूषण पहने जाते हैं।

खान-पान :- असम के लोग चावल, तिल एवं नारियल से कई प्रकार के भोग बनाने में माहिर होते हैं। दही व चिरा (चावल से बनने वाली एक प्रकार की चीज) का भी काफी प्रयोग होता है। विभिन्न रूप में बनाया पीठा देशभर अथवा विदेश में भी प्रसिद्ध है। यहाँ के नारियल एवं तिल के लड्डू बड़े स्वदिष्ट होते हैं। चिरा, दही, क्रीम तथा गुड के मिश्रण से बने जलपान (नाश्ता) तो असम में हर कहीं खाया जाता है। यहाँ एक-दूसरे को तामुल-पान (तामुल-कच्ची सुपारी, पान- एक प्रकार का पत्ता) देने की प्रथा है जो बड़े आदर सहित पालन किया जाता है।

उत्सव-त्योहार :- राष्ट्रीय एवं प्रचलित त्योहार जैसे ईद, दिपावली, होली, दुर्गा पूजा आदि के अलावा यहाँ बिहू का त्योहार प्रतिवर्ष मनाया जाता है। बिहू असम राज्य का प्रमुख त्योहार है। यह उत्सव पूरे असम में कृषि उत्सव के रूप में मनाया जाता है। सबसे पहला बिहू रंगाली बिहू नए वर्ष के शुरुआत पर बैशाख महीने में मनाया जाता है। कार्तिक महीने में कंगाली बिहू अथवा काति बिहू मनाया जाता है। इसमें किसान तुलसी के पौधे के निचे दीपक जलाकर कंगाली बिहू मनाते हैं। तीसरा बिहू, माघ महीने में मनाया जाता है। इसे भोगाली बिहू या माघ बिहू कहा जाता है। यह पर्व मकर संक्रांति से शुरू होकर चार दिनों तक चलता है।

नृत्य :- असम का सबसे प्रसिद्ध नृत्य बिहू है। बिहू नृत्य में लड़कियाँ असम की सांस्कृतिक वेश-भूषा मेखला-चादर पहनकर नाचती हैं। बिहू के अतिरिक्त असम में बोडो, कारबी, मिसिंग, आदिवासी, बागानिया, गारो, नागा, बॉस नृत्य, मणिपुरी, बंगाली आदि लोकनृत्य भी बड़े चाव से नाचे जाते हैं। इन नृत्यों में एक अलग ही उमंग और उत्साह दिखाई देता है जो असमीया संस्कृति को रोशन करती हैं।

अंत में ऊपर दिए गए जानकारियों से हम निश्चय ही यह कर सकते हैं कि असम एक सांस्कृतिक धनी राज्य है, हरियाली वन-उपवन से भरा है, और जिसकी संस्कृति पूरे भारत में सौंदर्य को मानभावन रूप से प्रस्तुत करती है।

बचपन

रवि कुमार चौधारी
बानिज्य शाखा (प्रथम वर्ष)

यह कहानी एक लड़के की है जिसका नाम है शमीर। शमीर एक ऐसे परिवार में रहता था, जहाँ उसके चाचा-चाची, माँ-पीताजी, भाई-बहन सभी रहते थे। उसका परिवार बहुत बड़ा था। मगर जिस तरह आजकल देखा जाता है कि घर के लोगों में जमीन-जातपात को लेकर रोजाना झगड़ा चलता ही रहता है। जिसके कारण माँ-बाँप अपने-अपने बच्चों को कभी भी दूसरे सदस्य के बच्चों से मेलजोल न रखने के लिए कहते हैं। इसी तरह माँ-बाप और चाचा-चाची, दोनों परिवारों की जब एक दूसरे से किसी बात को लेकर लड़ाई होती थी तो शमीर के घरवाले उससे कहते कि तुम कभी भी अपने चाचा-चाची के बच्चों से बात-चीत नहीं करना। मगर शमीर को यह सब अच्छा नहीं लगता और वो सोचता था कि आखिर हम बच्चें अपने माँ-बाप के लड़ाई के कारण क्यों अपना बचपन यूँही गवा दे। हमें एक दूसरे से कोई बैर नहीं रखना चाहिए। शमीर अपने चाचा-चाची के बच्चों से चोरी चुपके मिलने जाता था मगर एक दिन शमीर के पिताजी ने उसे देख लिया और उसे बहुत मार पड़ी। फिर भी उसने अपने सोच को नहीं बदली। पर उसे अपने घर वालों के डर से अपने चाचा-चाची के बच्चों से बात चीत बन्द करना पड़ा। इस तरह उसके परिवार के सभी बच्चें बड़े हो गये।

आखिर क्यों हमारे बड़े यह नहीं समझते के हम बच्चों के मन में एक दूसरे के प्रति बैर-भावना उत्पन्न नहीं करनी चाहिए। यह कहानी हम हमारे समाज में अक्सर देखते हैं। बड़ों को भी अपने बच्चों की भावनाओं को समझने की कोशिश करनी चाहिए।

भ्रष्टाचार

अभिषेख चक्रवर्ती

उच्चतर माध्यामिक प्रथम वर्ष

भ्रष्टाचार दो शब्दों से मिलकर बना शब्द है - भ्रष्ट और आचार। अर्थात् अत्यंत निंदनीय कार्य। ऐसे कार्य अनेक प्रकार के हो सकते हैं, जैसे अपने फायदे के लिए झूठ बोलना, अपने अधिकार से अधिक किसी से कुछ लेना, अवैध रूप से कोई भी कार्य करना, दूसरों को किसी विषय में उचित जानकारी न देना, या घुमा फिराकर जानकारी देना, सरकार को टैक्स न देना और काला धन जमा करना इत्यादि।

आज समाज में हर स्तर पर भ्रष्टाचार अपनी काली छाया डाल चुका है। आज हर व्यक्ति यह मानने लगा है कि भ्रष्टाचार के बिना वह जी नहीं सकता। भ्रष्टाचार करने वाले लोग ही आजकल कुशल एवं व्यवहारिक समझे जाते हैं। अनेक नेता, अधिकारी तथा सामान्य कर्मचारी और चपरासी तक भ्रष्टाचार में शामिल हैं। गाँवों और शहरों के विकास के लिए बहुत सा रूपया खर्च होता है किन्तु विकास नहीं होता या बहुत कम होता है। व्यापारियों की टैक्स चोरी, काला-धन तथा कालाबाजारी के बारे में तो अक्सर सुना जाता है। विद्यार्थी भी परीक्षा में नकल करने और अंक बढ़वाने की कोशिश अर्थात्

भ्रष्टाचार करने से नहीं चूकते।

भले ही भ्रष्टाचार आज गैर कानूनी होते हुए भी साधारण बात हो गई है, लेकिन समाज पर तथा आने वाली पीढ़ियों पर इसका बुरा प्रभाव ही पड़ता है। आज देश का पिछड़ापन, सुखा, चापलूसी, रिश्वतखोरी, दहेज, आतंक तथा बेरोजगारी आदि समस्याएँ भ्रष्टाचार के ही कारण पैदा हुई हैं। शिक्षा के स्तर में गिरावट का भी यही कारण है।

भ्रष्टाचार आज के समाज का सबसे बड़ा शत्रु है। कानून चाहे कितना ही कड़ा क्यों न हो, भ्रष्टाचार को रोका नहीं जा सकता। इसे रोकने और इसे समाप्त करने के लिए जरूरी है कि हरेक व्यक्ति देश के हित के लिए सचेत हो और हर व्यक्ति में अपने धर्म, अपने देश की संस्कृति और देश की एकता को सुरक्षित रखने की इच्छा हो।

०००

एक बुरी लड़की की बात से

मिस शहनाज यासमिन आलम
उच्चतर माध्यामिक प्रथम वर्ष

पहला पिरियड समाप्त होते ही कामिनी शर्मा से मुलाकात हुई। मुझे देखकर सम्मान के खातिर वह मुस्कुराई। कुछ दिन पहले ही कामिनी शर्मा ने हमारे विद्यालय में ज्वाइन किया है। पर इतने कम समय में ही कामिनी शर्मा के चरित्र के बारे में बहुत सारी बिरोधी बातें सुनाई पड़ी। मेरी सिनियर सहकर्मी कनक नाथ और बिनिता देवी के मुँह से। फिर भी ऐसी बातों में मैं सिर्फ गंभीर एवं मौन श्रोता रही हूँ।

शिक्षकों के विश्राम गृह में पहुँच कर देखा तो दो अध्यापिकायें प्रधान शिक्षक जयशंकर शर्मा के साथ किसी के बारे में चर्चा कर रही थी। ध्यान लगाया तो पता चला चर्चा का प्रधान विषय है- कामिनी शर्मा। उन लोगों का मत है कि कामिनी शर्मा के गंभीरता और मौनता पूर्ण स्वभाव में छुपा है उसका दुःख चरित्र। उन लोगों की बातों पर ध्यान न देकर मैं समाचार पत्र पढ़ने लगी। दूसरे पिरियड की समाप्ति होने पर उन लोगों की चर्चा का भी दि एंड हो जाता है। कामिनी शर्मा के गंभीर, सुंदर, मौन मुख को देख कर कभी कभी मैं भी सोच में पड़ जाती हूँ क्या सचमुच कामिनी शर्मा चरित्र हीन है या फिर अपनी खुबसूरती के घमंड में वो किसी से बात नहीं करती है। आज के समाचार पत्र में किसी कामिनी शर्मा की एक कविता पढ़ते ही अचानक मन में खयाल आया कि कहीं कामिनी शर्मा यहीं तो नहीं है। कामिनी शर्मा के तरफ मैंने देखा। वो ऐसे ही समाचार पत्र पढ़ रही थी। मैंने उससे कहा कि - मैंने आप की कविता पढ़ी। अच्छी लगी। जबाब में वह सिर्फ हँस दी। मैंने पूछा, क्या आप समाचार पत्र में रोज कविता भेजती है। कामिनी शर्मा की लिखी कविता मुझे कभी-कभी पढ़ने को मिलती है।

“ऐसे ही कभी-कभी कलम के साथ कुछ पल बीता के अच्छा लगता है। क्या आप को कविता पसंद है।”
“हाँ। पर कभी-कभी कविता लिखने के लिये बैठती हूँ, तो एक पंक्ति भी लिखी नहीं जाती। मैंने देखा हँसने पर उसकी मस्त मस्त आँखें चमक उठती हैं।”

“तुम्हारी कविता प्रकाशित हुई है कामिनी। आजकल कविता कौन पढ़ता है। कुछ छंद हीन वाक्य से बन जाती है कविता। सिर्फ प्रकाशक के साथ धनिष्ठ संबंध जरूरी हैं। आप क्या कहती हैं कनक जी।”
“हाँ। पर हमारे दिनों में कविता का गुण देखा जाता था। कामिनी, तुम्हारे शायद बहुत सम्पादकों के साथ संपर्क हैं।”

“आजकल भी अच्छी कविता का आदर है। इसके लिए संपादक के साथ संपर्क होना जरूरी नहीं है।”
“फुकन तुमने तो बुरा मान लिया। हम कामिनी की कविता का अनादर नहीं कर रहे हैं। समाज के बड़े-बड़े आदमी के साथ सम्पर्क होना बुरी बात नहीं है। कामिनी, अगर तुम्हारा किसी मंत्री के साथ अच्छा सम्पर्क है, तो मेरी छोटी बहन की नौकरी के बारे में जरा कहना।”

“कामिनी जरूर बताएगी। मेरे पति कहते हैं कि कामिनी का बहुत बड़े-बड़े लोगों के यहाँ आना-जाना है।”

कामिनी तुम्हारे साथ क्या एक जवान लड़का रहता है। फिर भी हमने विश्वास नहीं किया। बाहर ये सब बातें हो रही हैं। तुम सावधान होना। ये सब बातें सुनने पर कोई भी हाथ थामने वाला नहीं होगा। बुरा मत मानना।”

कनक नाथ की बातें सुनकर विनिता देवी ने भी दो-चार बातें सुनायी। तब भी कामिनी की मौनता देखकर मैंने ही कह दिया -

“अगर किसी लड़के का साहस है, तो क्यों आगे नहीं आएगा।”

“फिर भी समाज के अपने नियम हैं। क्या तुम इन नियमों का अनादर कर सकोगी।”

कनक नाथ की प्रश्न से मैं कामिनी की सामने मौन रह गयी। कामिनी मौन होकर कमरे से बाहर चली गयी। उस घटना के बारे में सोच-सोच मैं सो नहीं पायी। मैंने निश्चय किया कि सुबह ही मैं कामिनी के घर जाऊँगी। उसके घर में ताला देख मैंने उसकी पड़ोसी को पूछा तो मालुम पड़ा- कामिनी और उसकी भाई सुबह होते ही निर्माली फुकन के लिए एक चिट्ठी रखकर चले गये। चिट्ठी खोल कर देखा तो -

निर्माली,

ये चिट्ठी पढ़कर फाड़ देना। मेरी चिट्ठी आपके पास होनी नहीं चाहिए, क्योंकि समाज में मेरी एक पहचान है, बुरी लड़की की रूप में। बदनामी के भय से अपना शहर छोड़कर यहाँ आयी था। सोचा था इन छोटे छोटे बच्चों में अपना सुख खोजूँगी। पर ये सब हुआ नहीं। जाने से पहले उस बदनाम लड़की की बारे में कुछ बताना चाहती हूँ। विश्वास कीजिए - एक दिन मैं भी दूसरी लड़कियों की तरह सरल थी। माता, पिता और भाई के प्यार में पल रही थी। एक दिन विद्यालय से आते वक्त एक आदर्श, गंभीर शिक्षक के रूप में परिचित उस लड़की की पिता की मौत हो गयी। उनके पीछे पीछे उसकी माता भी चली गयी। उन लोगों के मौत के बाद सब की नजर पड़ी उस लड़की की ऊपर। पर उसका भाई उसे देता रहा सुरक्षा का विश्वास। मगर एक दिन उसे भी सब ने आतंकवादी सजाकर एक इनाम दे डाला, वो था अपाहिजपन का इनाम। इसके बाद ही आरंभ हुई उस लड़की की जीवन युद्ध की यात्रा। कार्यालयों में नौकरी के लिए भटकते भटकते उसने चरित्रहीनता का नाम पाया। अंत में उसे एक नौकरी मिली और वो चली आयी प्यारे जन्मस्थान से बहुत दूर। शायद आप समझ गयी होंगी कि कौन है वो लड़की और वो अभागा लड़का। विनिता देवी द्वारा उल्लेखित वो लड़का मेरा अपना अभागा भाई है और वो लड़की। आप से अनुरोध है कि ये कहानी आप अपने हृदय में समाकर रखना। आपकी इस प्यारी और अमर दोस्ती के लिए आपको मेरा शतः शतः धन्यवाद।

अंत में,

एक बुरी लड़की

ooo

चौराहे पर खड़ी संस्कृति

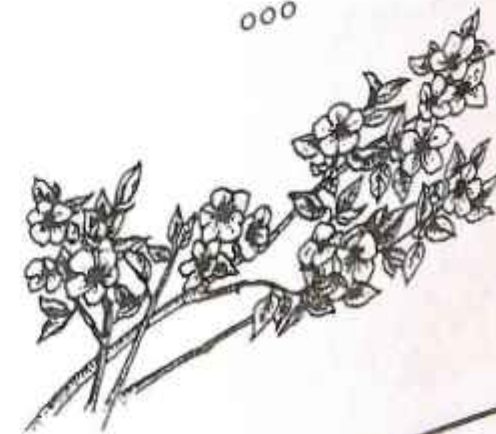
बिनोद कुमार यादव
स्नातक तृतीय वर्ष

संस्कृति को परिभाषित करना बड़ा ही जटिल कार्य है। मेरे विचार से सभ्य और शालीन तरीके से जीने की कला का नाम ही संस्कृति है। इसका ज्ञान हमें बचपन से ही होने लगता है। अपने परिवार, आस पास के माहौल, दादी-नानी के किस्से, भाषा, गीत-संगीत, फिल्म एवं साहित्य के माध्यम से हम प्रभावित होते हैं, अपने जिविका चलाने के लिए हम अन्य जगहों की यात्राएँ करते हैं। एक माहौल से दूसरे माहौल में जाते हैं, वहाँ की संस्कृति से हमारा संस्कृतिक ज्ञान विकसित होता है। हमारे यहाँ कई प्रकार की संस्कृतियाँ हैं, धार्मिक संस्कृति, क्षेत्रीय संस्कृति, शहरी संस्कृति, ग्रामीण संस्कृति और ये सब मिलकर हमारी भारतीय संस्कृति कहलाती है, और इसी से दुनिया हमारी प्रशंसा करती है और शिक्षा लेती है। यह पहचान हमारी विरासत है और हमें इसे खोना नहीं चाहिए। लेकिन आज स्थिति बदली हुई है, संस्कृति का वहम पैदा करने वाली कुसंस्कृतियों को परोसा जा रहा है, फिल्म या टी वी में वो दिखाया जा रहा है, जिसे कभी छुप कर देखना भी शर्मसार समझते हैं।

कभी हमारे सभ्यता का हिस्सा रहे संयुक्त परिवार बिखर रहे हैं, बुजुर्ग माता-पिता या दादा-दादी की अहमियत खत्म हो रही है, कभी जिन्हे धरोहर समझा जाता था आज उन्हें बोझ समझा जाता है।

यह सही है कि हर समय और काल वर्तमान संस्कृति को प्रभावित करता है एवं उसमें बदलाव होता है, लेकिन बदलाव का यह मतलब नहीं की हम अपने उन मूल्यों को ठोकर मार दें, जिनकी बदौलत हमारी पहचान है।

ooo

हिन्दी का महत्व

जिलमिल शर्मा

प्रत्येक स्वतंत्र राष्ट्र की अपनी एक भाषा हुआ करती है। भारत में सौ से अधिक भाषाएँ एवं बोलियाँ हैं। परन्तु हिन्दी एक ऐसी भाषा है जो सभी भाषाओं में अत्यन्त समृद्ध है। संस्कृत के बाद जन्मी भाषाओं का काल समाप्त होने के बाद मध्यकाल में आकर जिस भाषा को सबसे अधिक महत्व मिल सका वह हिन्दी ही थी। उस काल में भी इस भाषा को पूर्व से पश्चिम तक उत्तर से दक्षिण तक सभी जगह समान रूप से सम्मान मिलता रहा है। आज भी वह हिन्दी भाषा ही है जिससे देश की किसी भी कोने में जाकर काम चलाया जा सकता है आज भी हिन्दी भाषा ही सबसे अधिक है। जनसंख्या से समस्त भू-मण्डल में हिन्दी भाषियों का स्थान तीसरा है। भारत की सबसे अधिक फिल्मों, पुस्तकों, पत्र-पत्रिकाओं आदि की भाषा भी हिन्दी ही है। रेलवे स्टेशन, बस स्टैण्ड, विद्यालय - महाविद्यालय, सिनेमाघर बजार, होटल और धार्मिक स्थलों आदि अनेक सार्वजनिक स्थानों में भी खड़ी बोली हिन्दी का प्रयोग किया जाता है। आज कल हमारे सभी सरकारी कार्यालयों का काम हिन्दी में करने पर जोर दिया जाता है। किसी भी सरकारी कार्यालय में उच्च पद पर नियुक्त होने के लिये दसवीं कक्षा तक हिन्दी भाषा को पढ़ना अनिवार्य है। हिन्दी भाषा में ही सबसे अधिक साहित्य रचा गया है। साहित्य भी ऐसा जो पूरे देश की सभ्यता-संस्कृति, रीति-नीतियों, स्वस्थ परम्पराओं, भावों और विचारों का प्रतिनिधित्व करता है। पश्चिमी देशों के हिन्दी विद्वान सीना फुलाकर हिन्दी को सब प्रकार से समर्थ भाषा मानते और कहते हैं। विकसित देशों के हर विश्व विद्यालय में हिन्दी पीठ स्थापित है और वहाँ विदेशी छात्र बड़ी चाव से हिन्दी भाषा सीखते और साहित्य पढ़ते हैं। जब उनके विकसित देशों में हिन्दी भाषा का प्रचार-प्रसार इतने जोरों से चल रहा है। तब उसका हिन्दुस्थान में परिचित होना तो स्वाभाविक ही है। इसलिये आज गौरव के साथ हम कह सकते हैं कि हिन्दी ही एकता की महत्वपूर्ण कड़ी है। हिन्दी ही सब उन्नति का मूल है। हिन्दी के प्रसिद्ध कवि भारतेन्दु ने यह सच ही कहा है - निज भाषा उन्नति अहै सब उन्नति की मूल।

०००

पागल

रवि कुमार चौधारी
वाणिज्य शाखा (प्रथम वर्ष)

चीड़िया

दीपक शर्मा
बि.काम (तृतीय वर्ष)

जीवन के सफर का हूँ एक राही मैं,
दर-बदर भटकता फिरता हूँ मैं,
न मेरी कोई मंजिल, न कोई ठिकाना,
बिन पतवार नाँव हूँ मैं।
भूख लगी तो दो रोटी किसी से माँगता हूँ मैं,
इन्सानियत है जिसमें खुशी से कुछ खिलाता है मुझे,
और नहीं तो कोई पानी छिड़ककर भगाता है मुझे।
देख मेरे तन पर फटे पुराने कपड़े,
भीकते हैं मुझपे गली-गली के कुत्ते।
रात हुई तो धरती माँ की खोद में,
खुले आसमान के नीचे सोता हूँ मैं।
हूँ सृष्टिकर्ता। जाने अनजाने में हुई-
मुझसे कैसी न जाने खता,
जो मुझे मिली इतनी बड़ी सजा कि
जाता हूँ, जहाँ भी मैं,
लोग कहते हैं कि पागल हूँ मैं।।

०००

चीड़िया बहुत प्यारी है
आकाश में हमेशा उड़ती है
उड़ते उड़ते भूख लगी
खाले बेटा मूंगफली
मूंगफली में दाना नहीं
हम किसी के मामा नहीं।
मामा के पास दाना नहीं
मामा गया दिल्ली
दिल्ली से लाया बिल्ली
बिल्ली मारे पंजा
मामा हो गया गंजा।।
यही है चीड़िया की कहानी
चीड़िया से न लेना पंगा।।

०००

ना कभी रो पायी मैं

इमराना लस्कर
उच्चतर माध्यमिक प्रथम वर्ष (कला)

जिन्दगी की राहों में जाने
कितने गम भरे पड़े हैं
देखती हूँ मुड़कर जिघर में
उघर दर्द ही दर्द खड़े हैं।
इस सुख-दुःख की माया को,
ना कभी समझ पायी मैं
गम के साथ रहने पर भी,
ना कभी रो पायी मैं।
हर काम करने की चाहत में
अकसर आगे आ जाती हूँ
पर थोड़ी-सी भूल की खातिर
फिर गम से मात खा जाती हूँ।
आँखों में आए आँसू को ना कभी
छलका पाई मैं
गम के साथ रहने पर भी ना कभी
रो पायी मैं।
इस मन के सारे दर्द को

छुपाकर हर राहों पर चलती गयी,
कोई न जाने मेरी बेबसी
बस सोचकर मुस्कुराती चली गई
जिन्दगी है चलने का नाम
खुद को यही समझाई मैं
गम के साथ रहने पर भी
कभी ना रो पाई मैं।

जिन्दगी की भागती दौड़ में
कभी न कोई यह दर्द लेगा
ए इमराना तु खुद से यही
पूछ बिना स्वार्थ के क्या
कोई साथ देगा
जिन्दगी है तो गम भी होंगे
खुद को यही समझायी मैं
गम के साथ रहने पर भी
कभी ना रो पाई मैं।।

धूम्रपान

निहा साह
स्नातक प्रथम वर्ष

अब न उड़ाओ, धुएँ का कश।
अब न चबाओ, ताम्बुल-पान का रस।
अब न रगड़ो, खैनी, जर्दा का मश।
अब न खाओ, गुटखा का घश।
अब न स्वाद चखो, पराग, तुलसी के रंग।
आती है, एक बीमारी, गल जाते हैं के सभी अंग शरीर।
आती है होले-होले, कैंसर की एक ज्वाला।
धीरे धीरे गल जाती, स्वस्थ शरीर की काया।
दर्द और पीड़ा का उठता, बवडर और भूचाल काला
लाल खून बन जाता काला।
शरीर की आभा मिट जाती, लाख प्रतल करने पर भी नहीं
सुघरती सुन्दर काया।
ताप के आसूँ बहते केवल, जान-बूझकर सेवन किया इनका
मौत माँगने पर न आती, तड़प-तड़प कर रह जाती काया।
खाया न जाता एक कौर भी, भूख-प्यास रह जाती खाली।
माँ-बाप, भाई-बहन, पत्नी-संतानों की पीड़ा देख
उस जर्जर काया से निकलता, एक सुगंधित नारा प्यारा।
हे भारत के वीर सपूतों, न कर सेवन धूम्रपान का
जर्जर हो जाएगी काया, नष्ट हो जाएगा देश तुम्हारा
अपनी बगिया को रखो खुशहाल, छोड़ दो सब नशा है बेकार।।

पेड़ सुनाए कविता

निहा साह
स्नातक प्रथम वर्ष

मैं हूँ एक पेड़ जिसने देखी हैं दो सर्दियाँ,
देखे मैंने कितने लोग
देखी हर पल बदलती दुनिया।
बच्चों की वह आखँ मिचौली,
खेलते थे सब बन टोली।
लोगों का पैदल चलकर थककर यो आना,
मेरा उनको छाया देना, तन-मन में शक्ति भर देना।
औरतों का मेरी डाल पर वस्त्र फैलाना,
खग का मीठे गीत यों गाना।
अब सब बदल गया संसार,
अब न रही वह पहली बात,
खो गई कहाँ वह मानव जात।
बच्चों को अब न कंप्यूटर से फुरसत होती है,
मेरे मन की दशा उस याद में रोती है।
लोगों का तो अब होता है गाड़ियाँ में जाना,
अब न होता है किसी का मेरे पास आना।
अब न किसी को वस्त्र फैलाना,
किसी को घर से बाहर न आना,
वाशिंग मशीन है नाम यंत्र का, जो करता वस्त्रों का धोना-सुखाना।
पक्षी भी है सब परेशान, उनका भी यह कहना
अब ना रही वह पहली बात, बदल गयी है मानव जात।

000

कॉलेज के छात्र बिचारे

पायल पवार
उच्चतर माध्यमिक प्रथम वर्ष

ना दीन ना दुखियाये ना ही बंजारे
हम है सीधे-साधे कॉलेज के छात्र बेचारे।
मोटी-मोटी किताबों के बोझ के मारे
हम है सीधे-साधे कॉलेज के छात्र बेचारे॥
कॉलेज है शान हमारी
सूझ बूझ और अक्ल की खान हमारी॥
कॉलेज में हम ना जाए कैसे
इस बेचारे दिल को समझायें कैसे॥
एक ही तो हमारा ठिकाना है,
दोस्तों से मिलने का यही तो बहाना है॥
कॉलेज में हम घुमते हैं ऐसे
घूम रहे हों मौल में जैसे॥
करते हैं हम यहाँ खुब मस्ती
कोई पुछे तो कहते हैं, यही तो है हमारी बस्ती॥
जब बजती है परीक्षा की घण्टी
तब हो जाती है हम बंदों की छुट्टी॥
उठाते हैं हम जब पढ़ने को अपनी किताब,

तब करते हैं हम अपनी मस्ती का हिसाब॥
याद आती है हमें तब अपनी नानी,
क्योंकि परीक्षा हाल में हमें,
लेने आती है हमें नींद की रानी॥
रीजल्ट के दिन का करते हैं इंतजार हम,
तब करते हैं भगवान से भी बहुत प्यार हम॥
देते हे उन्हें भी हम लड्डु रुपी घूस॥
कहते हैं कर देना पास हमें,
नहीं तो कर जाएँगे हम फूट लूज॥
क्यों कि हम है सीधे-साधे कॉलेज के छात्र बेचारे,
ना दीन ना दुखिया ना ही बंजारे।
हम तो है मोटी-मोटी किताबों के मारे।
हम हैं सीधे-साधे कॉलेज के छात्र बेचारे॥

000

पेड़ न काटो

विनोद कुमार यादव
स्नातक, तृतीय वर्ष

माँ शब्द

का महत्व

रूपाली सिंहा
उच्चतर माध्यमिक प्रथम वर्ष

माँ एक ऐसा शब्द है,
जिसे सुनते ही मन प्रफुल्लित हो उठता है।
माँ ऐसा शब्द है जो इन्द्रधनुषी है,
जिसमें इस दुनिया का सारा रंग
समाया हुआ है।
माँ एक ऐसी गजल है,
जो सभी के दिलों में उतरती चली जाती है।
माँ एक ऐसा दिलकश फूल है,
जिसकी सुगंध पूरे गाँव में फैली है और
हर गुलशन को महकाती है।
माँ ममता की जो अनमोल दास्तान है,
जो हर एक के दिल पर कुर्बान है।

०००

पेड़ न काटो, पेड़ न काटो,
पक्षी बोल रहे हैं।
पेड़ बिना हम कहाँ रहेंगे,
घर हमारे कहाँ बसेंगे
उड़-उड़ कर जब थक जाएंगे,
शरण कहाँ फिर हम पाएंगे।
पेड़ों से ही हरियाली है,
पेड़ों से ही खुशहाली है।
शहर हो रहे पेड़ों से खाली,
सूरत उनकी होगी काली।
अपना सुख ना सोचो यार,
हम हैं सच्चे दोस्त तुम्हारे।
पंक्षी, पेड़, जानवर, जंगल,
बचे रहे तो होगा मंगल।

०००

मेरी जिंदगी

पूजा बारोइ
उच्चतर माध्यमिक प्रथम वर्ष

जीवन

हसिना सुलताना

किस्मत थी हमारी,
जो हमसे ही रूठ गयी।
दिल था साफ आइने की तरह,
जो इस जहाँ में दर्द बन कर विखर गया।
सपना था हमारी खुली आखों में,
जो पलक झपकते ही टूट गया।
बाकी रही हमारी जिंदगी की खुशियाँ,
वो भी झरने की तरह बह गयी।
झरने तो बहते हैं किसी पत्थर से,
पर यह ना देख पाये ये जाते हैं कहाँ पर
देखने में बड़े ही प्यारे लगते हैं,
इस जहाँ के झरने।
पर ना जान पाया कोई आज तक,
क्या दर्द छुपा होता है इनके दिल में।
कौन समझ पायेगा ये सारी बात,
यह सोच कर जागते रहे हम सारी रात।

०००

जीवन है एक पहेली
जहाँ है खजाने छुपे हुये
ढूँढे तो वीर कहलाए
फँस गए तो कायर।
जीवन है एक रास्ता
जो भरा हुआ है काँटों और फूलों से,
हमें हिम्मत से है पार करना इन काँटों को
पाने के लिए इन फूलों को।
दुनिया में हैं अनेक लोग
कोई सफल तो कोई असफल
सफल वही, जिसने की मेहनत
और जो आलसी वही असफल।

०००

समय

स्मृति रेखा दास
स्नातक प्रथम वर्ष (कला)

समय को तूम मुट्ठी में बांधो
यह तो आसान नहीं
पर समय के साथ चलो
यह नामुमकिन भी नहीं
लौटकर कभी आता है क्या
गुजरा हुआ पल,
जो करना है आज ही करलो
किसने देखा है कल ?
सफल न बन पाये हों तो
समय को दोष मत देना,
वक्त पर सब कुछ निपटा लो
बाद में न पड़े पछताना,
समय बड़ा ही अनमोल है
इसे व्यर्थ न गँवाना,
सही इस्तेमाल करो इसका
अगर अब्बल है तुमको आना।

0000

বিভাগীয় প্রতিবেদন

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সমূহ দিশপুৰীয়া আৰু অৰুণৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰি মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনখন আৰম্ভ কৰিলোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰিছোঁ সেই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া ভোটদি জয়যুক্ত কৰি আনিলে। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে মোক আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধাকন দিয়া বাবে মই তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ আৰু মই লগতে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰিছোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাণ্ডকসকললৈ তথা অধ্যক্ষ মহোদয়লৈ। মই মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত আপোনালোক সকলোৰে পৰা যি সহায়-সহযোগিতা পালোঁ তাৰ বাবে মই আপোনালোক সকলোলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মই ৩ ডিচেম্বৰ ২০১০ তাৰিখে, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। তাৰ কেইদিনমান পিছতে মই মোৰ প্ৰথম কাৰ্য্য হিচাপে বিগত বছৰবোৰৰ দৰে এই বছৰো ৩ জানুৱাৰীৰ পৰা ৭ জানুৱাৰীলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অৰ্থে বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আয়োজন কৰিছিলোঁ। ৩ জানুৱাৰী তাৰিখে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভণিৰ দিনা ৰাতিপুৱা ৯.০০ বজাত পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড० অমৰ শইকীয়াদেৱে। তাৰ পিছত শ্বহীদ তৰ্পণ কৰে ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড० জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউৱে। ইয়াৰ পিছতে খেল-পথাৰ উদ্বোধন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ তথা প্ৰাক্তন টেনিচ খেলুৱৈ ড० নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৱে। উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভাগীয় সম্পাদক-সম্পাদিকাসকলে বিভিন্ন দিশৰ লগত সংগতি ৰাখি প্ৰতিযোগিতা সমূহ আৰম্ভ কৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা ৭ জানুৱাৰী তাৰিখে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে কুল বৰুৱাদেৱে। ইয়াৰ পিছতে অধ্যক্ষ মহোদয় ড० অমৰ শইকীয়াদেৱৰ সভাপতিত্বত এখনি মুকলি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয় আৰু তাতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন বিভাগৰ খেলসমূহত শীৰ্ষস্থান দখল কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহক বঁটা বিতৰণ কৰাৰ লগতে ২০০৯-১০ বৰ্ষৰ 'অৰুণ' উন্মোচন কৰা হয়। উক্ত সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ ড० ৰীতা শৰ্মা বাইদেউ।

ইয়াৰ কিছুদিন পিছতে ৮ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০১১ তাৰিখে সৰস্বতী পূজা প্ৰতি বছৰৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অতি উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয় আৰু আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত All Guwahati Inter College Quiz Competition এখনো আমাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদিকা আৰু শ্ৰীযুত শশীমোহন দাস ছাৰৰ তত্ত্বাবধানত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছতে যোৱা ৫ আগষ্ট, ২০১১ তাৰিখে দিনযোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে "নৱাগত আদৰ্শ" সভাৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্ত সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে, ৰংগেন গগৈ ডাঙৰীয়া দেৱে আৰু মুকলি

সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে মাননীয় অধ্যাপক টাবুৰাম টাইদ, প্ৰাক্তন সভাপতি, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি, তথা প্ৰাক্তন শিক্ষাধিকাৰ উচ্চশিক্ষা, অসম।

যোৱা, ২৪ আগষ্ট; ২০১১ তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৩ তম প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটি অতি উলহ-মালহেৰে পালন কৰা হয়। উক্ত প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ শুভাৰম্ভ কৰা হয় মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলনেৰে। পতাকা উত্তোলন কৰে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু শ্বহীদ তৰ্পন কৰে উপাধ্যক্ষ ড० নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৱে আৰু এইদৰে দিনযোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৩ তম প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটি উদযাপন কৰা হয়।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱা সুকলমে চলাই নিয়াৰ বাবে মোৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপতে দিহা পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড० জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু শিক্ষাগুৰুসকলে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলে।

সদৌ শেষত, মই মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা-প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ।

শেষত, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ শিখৰলৈ কৰা যাত্ৰা শুভ হওঁক তাকে কামনা কৰি মই মোৰ চমু প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

"Long Live Dispur College

Long Live Dispur College Students' Union"

শ্ৰী পঙ্কজ বড়ো

সাধাৰণ সম্পাদক

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

০০০০০

ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। মই ২০১১-১২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি হিচাপে কাৰ্য্যনিৰ্বাহ কৰি 'অৰুণ'ৰ পৃষ্ঠাত মোৰ মনত সাঁচি ৰখা অনুভৱ যিখি প্ৰকাশ কৰিবলৈ পাই অত্যন্ত সুখী হৈছোঁ। মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচক মণ্ডলী আৰু পূজনীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ক মোক বিশ্বাসৰ পাত্ৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰি এই পদটিত অধিষ্ঠিত কৰোৱাৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

কাৰ্য্যকালপৰ আৰম্ভণিতে মই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সুযোগ পাব। ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্য সদস্যসকলৰ সহযোগত ছয়দিনীয়া কাৰ্য্যসূচীৰে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' বৰ উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ সময়ছোৱাত শেষৰফালে লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাওঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে কুল শইকীয়া দেৱে। ইয়াৰ লগত সংগতি ৰাখি এখন মুকলি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

তাৰ বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ ড० ৰীতা শৰ্মা বাইদেউ।

ইয়াৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তনত সৰ্বস্বতী পূজা বৰ উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাগুৰু সকলে বীণাপাণিৰ চৰনত একান্ত ভক্তিৰে পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পণ কৰে।

ইয়াৰ পাছত নৱাগত আদৰণি সভা অনুষ্ঠিত কৰি নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়লৈ স্বাগতম জনোৱাৰ সুযোগ পাব। উক্ত অনুষ্ঠানটিও বৰ সুন্দৰ কৈ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। দিন যোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে নৱাগত আদৰণি সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত আছিল খগেন গগৈদেৱ।

বিগত বছৰৰ ২৮ আগষ্টৰ দিনা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস বৰ উলহ-মালহেৰে উদযাপন কৰা হয়। সেইদিনা এখন মুকলি সভাও অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল, তাত বিশিষ্ট বক্তা হিচাপে বক্তৃতা প্ৰদান কৰে ড० দীনেশ গোস্বামীদেৱে তেখেতে প্ৰদান কৰা

মূল্যবান বক্তৃতাই সকলোকে যথেষ্ট উৎসাহিত কৰিছিল।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন প্ৰকাৰে দিহা-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি মোক সহায় কৰা বাবে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড० অমৰ শইকীয়া ছাৰ, তত্ত্বাবধায়িকা ড० জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীক মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মই মোৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ

কৰ্মচাৰীয়ে বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় আগবঢ়োৱাৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ।

শেষত, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ শিখৰলৈ কৰা যাত্ৰা শুভ হওঁক, তাকে কামনা কৰি মই মোৰ চমু প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ—।

Long live Dispur College

Long live Dispur College Students' union

শ্ৰী দুলাল বৰ্মণ

উপ-সভাপতি,

দিশপুৰ কলেজ ছাত্ৰ একতা সভা

শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে দেশৰ হকে প্ৰাণ দিয়া বীৰ শহীদ সকললৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিতো। ২০১০-১১ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ দায়িত্ব কিমানদূৰ পালন কৰিব পাৰিছো সেইটো বিচাৰ কৰাতো আপোনালোকৰ হাতত। কিন্তু মই নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মই সম্পাদক হোৱাৰ বছৰটোতে পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে Evening Shift ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিবলৈ দিয়া হৈছিল। সেই সুবিধাটো গ্ৰহণ কৰিয়েই মই প্ৰতিদ্বন্দিতাত নামি পৰিছিলো আৰু বিপুল ভোটত জয়ীও হৈছিলো। যিহেতু মই শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ প্ৰথম সম্পাদক আছিলো, গতিকে, আগৰ কোনো সম্পাদকৰ পৰা তেওঁলোকৰ অভিজ্ঞতা আঁত ধৰি কাম কৰিব পৰা নাছিলো। সকলোবোৰ নতুনকৈ চিন্তা কৰি কৰিবলগীয়া হৈছিল। অৱশ্যে, এইক্ষেত্ৰত মই খগেন বড়ো ছাৰ, শশী মোহন দাস ছাৰ, বাতুল বৰা ছাৰকে আদি কৰি সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ সহায় আৰু পৰামৰ্শ লাভ কৰিছিলোঁ। মোৰ প্ৰথম কাম আছিল কলেজ সপ্তাহত মোৰ ভাগৰ কেইটামান প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা। Weight Lifting, Body Show, পাঞ্জাকে আদি কৰি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্যকালতে Body Show প্ৰতিযোগিতা পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে হৈছিল আৰু যথেষ্ট আকৰ্ষণীয় হৈছিল।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সম্পাদক-সম্পাদিকাৰ লগতে, ত্ৰিদিপ, ছফিক, মুজাহিদ, শ্যাম, নুকল, প্ৰজ্ঞাশ্ৰী, তাপস, ৰূপম আদিক মই ধন্যবাদ জনাইছোঁ মোক প্ৰতিটো কামতে সহায় কৰাৰ বাবে।

সদৌ শেষত ছাত্ৰ একতা সভা তথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিলো।

ধন্যবাদেৰে -
শ্ৰী মানৱজ্যোতি শৰ্মা
শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

এই প্ৰতিবেদন প্ৰস্তুতকৰণৰ প্ৰাকক্ষণত মই সেই সকলো বীৰশহীদলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিলো, যিসকলে এই বৰ অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে প্ৰাণ বিসৰ্জন দিলে।

জয় জয়তে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচক মণ্ডলীয়ে মোক সমাজসেৱাৰ সম্পাদক পদত নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে অশেষ ধন্যবাদৰ লগতে নমস্কাৰ জনাইছোঁ। আনহাতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ অশেষ মৰম-চেনেহৰ লগতে আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

এই দায়িত্ব গ্ৰহণৰ আৰম্ভণিতে মোৰ ভয় লাগিছিল যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যি উৎসাহ, সহায়-সহযোগিতাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তাৰ পৰামৰ্শই মোক মোৰ কামসমূহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিবলৈ উৎসাহ যোগাইছিল।

এইখিনিতে মই জনাও যে মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ কামকাজ সমূহ কম বাজেটত কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছিলো।

ইয়াতে মই মোৰ কামৰ চমু খতিয়ান তলত দাঙি ধৰিলো-

১। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অতি সুন্দৰ ভাবে বিভাগীয় কাম সম্পন্ন কৰা হ'ল।

২। নৱাগত আদৰ্শ সভা।

এইখিনিতে দুটামান কথা কওঁ যে মই এই মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে অতি কমেও দুটামান কাম কৰিবলৈ বাকী আছে। সেই কাম দুটা যাতে সুচাৰুৰূপে পালন কৰিব পাৰো, এয়ে মোৰ আশা।

সদৌশেষত যদি অজানিতে কৰবাত ভুলভাৱে হৈছে মই সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ

অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু প্ৰবক্তাসকলক ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে সুখ্যাতি অৰ্জন কৰিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যাতে সুযোগ প্ৰদান কৰে। তাৰে কামনাৰে -

শ্ৰী বামানন্দ ডেকা
সমাজসেৱাৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদন লিখাৰ প্ৰাকমূহুৰ্ত্ত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তামণ্ডলী, সতীৰ্থবৃন্দ তথা কৰ্মীবৃন্দলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১০-১১ বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰূপে সৰ্বোচ্চ ভোটত মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ এই চেগতে ধন্যবাদ জনালোঁ।

সুদীৰ্ঘ পোন্ধৰ বছৰ অতিক্ৰম কৰা অকণ যেন এতিয়া দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় চফল যুৱক। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপাত্ৰ অকণ হ'ল মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰে প্ৰতিভা, মনৰ ভাষা প্ৰকাশৰ এক মাধ্যম। ভৱিষ্যতৰ দিনত অকণখন আৰু অধিক সুন্দৰ তথা সুকীয়া হৈ ধৰা দিয়ক তাৰেই কামনা কৰিলো।

এই ক্ষণতে প্ৰতিবেদন লিখিবলৈ সুযোগবান দিয়াৰ বাবে আলোচনী সম্পাদিকাৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ।

সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে :- ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে মই ২০১০ চনৰ ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিলো। বিখিনি সময়ত মই এই পদটিৰ দায়িত্ব লৈছিলো, তেতিয়া মোৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যৰ বিষয়ে ব্যাপক জ্ঞান নাছিল। এই সম্পাদকৰ দায়িত্বত থকা ন-দহ মাহৰ সময়ছোৱাত সাংস্কৃতিক দিশটোৰ ওপৰত ভালেখিনি জ্ঞান অৰ্জন কৰিলোঁ। সেয়ে এই সময়ছোৱা মোৰ বাবে স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। পদ গ্ৰহণৰ পিছৰপৰা এই মূহুৰ্ত্তলৈ বহুতো ক্ষেত্ৰত সফলতা পাইছো, আৰু কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত ব্যৰ্থতাই মোক চুই গৈছে। পৰিকল্পনা অনুযায়ী সফল হোৱা বাবে গৌৰৱান্বিত হৈছো আৰু ব্যৰ্থতাৰ বাবে আপোনাৰ ওচৰত কৰ যোৱা ক্ষমা বিচাৰিছো। কিয় ব্যৰ্থতাই মোক চুই গ'ল তৰ উত্তৰ পোৱা নোপোৱাৰ দোমোজাতে বৈ গ'ল। যাহওক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ কিছু সুচাৰুৰূপে হৈ গ'ল।

নৱাগত আদৰ্শ সভা :- খুউৰ উখল মাথলৰে ন-পূৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰিয় অনুষ্ঠান নৱাগত আদৰ্শ সভা ৫ আগষ্টত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। নৱাগত আদৰ্শ সভা বিভিন্ন বাচকবনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আনহাতে, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ প্ৰচেষ্টাত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে এই সভা মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত মুকলিভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

অতিথিৰ পদধূলা :- আনবেলিৰ লিটিনাকৈ এই বেলিও বিভিন্ন অনুষ্ঠানেৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত মুখ্য অতিথিৰ আসন গুৱনি কৰে

বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী শ্ৰীযুত কুল বৰুৱা দেৱে। ইয়াৰ পাছতে নৱাগত আদৰ্শ সভাৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে টোকাৰী গীতৰ সম্ৰাট খগেন গগৈ ডঙাবীয়াৰ নিমন্ত্ৰণ কৰি অনা হয়।

মোৰ গৌৰৱ আমাৰ গৌৰৱ :- মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত স্নাতক ৩য় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ দীপাংকৰ বৰ্মনে তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত সফলতা অৰ্জন কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনে। লগতে PPC(NE), আয়োজিত Sur Sangam নামৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাত হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী ববনীতা দাসে নৱম স্থানলৈ গৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। আনহাতে PPC(NE) এ আয়োজন কৰা কলেজ কি আৰাজ নামৰ আন এটি সংগীতৰ প্ৰতিযোগিতাত মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক ২য় বৰ্ষৰ বিপ্লৱ সিন্ধা আৰু উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষৰ দীপালি সিন্ধাই চেমি ফাইনেললৈ গৈ মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াবলৈ সক্ষম হৈছে।

শলাগৰ শৰাই :- মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড॰ সুমিত্ৰা চৌধুৰী বাইদেউক মই আন্তৰিক ধন্যবাদ যাচিলোঁ। মোক মাতৃৰ দৰে আঙুলিত ধৰি প্ৰতিটো দিশত মোক সহায় কৰি যোৱাৰ বাবে পুনৰ বাৰ বাইদেউক ধন্যবাদ জনালোঁ। লগতে মোক বিশেষভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ বাবে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা ববনীতা দাসক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আনহাতে, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্যক মোৰ ধন্যবাদ যাচিলোঁ। মোৰ বন্ধু, যিয়ে সকলো সময়তে মোৰ লগত থাকি সহায় সহযোগ কৰিছিলে তেওঁলোক ভাস্কৰ হাজৰিকা, মোজাহিদ আলি শইকীয়া, শ্যাম জ্যোতি শইকীয়া আৰু কবুল আহমেদক বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত সহায়-সহযোগিতা কৰা জ্ঞাত অজ্ঞাত সকলোলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জনাইছো। শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, প্ৰবক্তা সকলোলৈকে মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি প্ৰতিবেদনৰ ইতি পেলাইছো।

শ্ৰী ৰূপম কুমাৰ দাস
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু তথা সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো। ২০১০-২০১১ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে মোক নিৰ্বাচন কৰা বাবে মই পূজনীয় শিক্ষাগুৰু সকললৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

বিগত বছৰৰ দৰে ২০১০-২০১১ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সমূহ প্ৰতিযোগিতা সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ভিতৰত আছিল - কুইজ, বাতৰি পৰিবেশন, স্মৃতি পৰীক্ষা, আকস্মিক বক্তৃতা, দলীয় আলোচনা, তৰ্ক ইত্যাদি। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহ সুকলমে পৰিচালনা কৰাত তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰ বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰী যুত শশী মোহন দাস ছাৰৰ পৰা যথেষ্ট সহায় পাইছিলো। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত শিক্ষাগুৰু সকলৰ সহযোগিতা আছিল অতুলনীয়।

২০১০ চনৰ ১৬ অক্টোবৰত সদৌ গুৱাহাটী আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্ৰাইজ মানি কুইজ প্ৰতিযোগিতা খন দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে মোৰ কাৰ্যকালত তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। এই প্ৰতিযোগিতা খনিত গুৱাহাটী মহানগৰৰ বহুতো সুপ্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এই প্ৰতিযোগিতা খনিত কুইজ মাষ্টাৰ হিচাপে উপস্থিত আছিল বঞ্জন বৰুৱা ছাৰ। এই প্ৰতিযোগিতা খনিৰ উদ্বোধনী সভাত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি উপস্থিত আছিল। এই প্ৰতিযোগিতাখনিত কটন মহাবিদ্যালয় প্ৰথম, গুৱাহাটী কমাৰ্চ মহাবিদ্যালয় দ্বিতীয় আৰু বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ে তৃতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই প্ৰতিযোগিতাখনি অনুষ্ঠিত কৰাত অধ্যক্ষ ড॰ অমৰ শইকীয়া ছাৰ, উপাধ্যক্ষ ড॰ নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউ, তৰ্ক বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক অধ্যাপক শশী মোহন দাস ছাৰৰ লগতে আন শিক্ষাগুৰু সকলে অশেষ সহায় সহযোগিতাৰ লগতে উপদেশেৰে আমাক ধন্য কৰিছিল। তেখেতসকললৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

২০১০-১১ বৰ্ষৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰদ্বাৰা আয়োজিত যুৱ-মহোৎসৱত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ দীপাংকৰ বৰ্মনে ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

আশাকৰো দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এই গৌৰৱ যাতে ভৱিষ্যতলৈও অক্ষুণ্ণ থাকে।
সদৌ শেষত সকলোৰে ওচৰত মই কৰা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ ক্ষমা মাৰ্জনা বিচাৰি দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু 'অৰুণ'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

'জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়'

'জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা'
ধন্যবাদেৰে—

শ্ৰী মৃদুস্মিতা দেৱী

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১০-২০১১

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

"Literature is the thought of thinking Souls"

Thomas Karllail

মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ জয় জয়তে যি সকল সন্মানমথন্য ব্যক্তিৰ সুদূৰ-প্ৰসাৰী প্ৰচেষ্টাত গুৱাহাটী মহানগৰীৰ মজিয়াত উচ্চমানৰ শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰৰূপে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছে, সেই সকল অজান নমস্য ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে অসমৰ ভাষা আন্দোলনৰ শহীদ অসমী আইৰ সুযোগ্য সন্তান সকললৈ অশ্রুসিক্ত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিবেদিতছো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১০-১১ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোক সকলোলৈকে মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো তথা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ ছাৰ-বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে মই ঐতিহ্য মণ্ডিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ কাৰ্যসূচীৰ ৰূপায়ন কৰিবলৈ সুযোগ পাব। প্ৰতিবছৰৰ দৰে এইবছৰো অতি উলহ-মালহেৰে সাহিত্য বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ভিতৰত আছিল— বিজ্ঞাপন লিখা, স্ব-ৰচিত কবিতা পাঠ, চিঠিলিখা, সাহিত্য, কুইজ, ইত্যাদি, ইত্যাদি।

তদুপৰি 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ত প্ৰাচীৰ প্ৰতিকা 'প্ৰেৰণা'ৰ দায়িত্ব সুচাক ৰূপে সম্পাদন কৰো। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ পঞ্চম দিনা 'প্ৰেৰণা'ৰ উন্মোচন কৰে সন্মানীয় ড॰ ৰীতা শৰ্মা মহোদয়াই। এই সকলোবোৰ কাম নিয়াৰিকৈ পৰিচালনা কৰাত মোৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড॰ বাণী মুদিয়াৰ ডেকা বাইদেউৰ তত্ত্বাবধান আৰু বহুমূলীয়া পৰামৰ্শই যথেষ্ট সহায় দিছিল।

এই বছৰৰ পৰা কলেজৰ পৰীক্ষাসমূহ ষান্মাষিক হোৱাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ কৰ্মকাল চুটি হৈ পৰে। এই কম সময়ৰ কাৰ্যকালত দিশপুৰীয়ান সকলৰ আশা-আকাংক্ষা কিমান দূৰ সফল কাম কৰিব পাৰিছো, সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।

বিশ্বায়ণৰ সোঁতত এটা জাতিৰ সাহিত্য জীয়াই ৰাখিবলৈ সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিবই লাগিব। 'অৰুণ'ত প্ৰতিবেদনখন লিখিবলৈ সুবিধাক্ষণ দিয়াৰ কাৰণে আলোচনী সম্পাদিকালৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি 'অৰুণ'ৰ অবিৰত আলোকৰ-যাত্ৰা কামনা কৰিলো।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত বিভিন্ন সহায় আগবঢ়োৱা—
প্ৰজ্ঞাশ্ৰী, সবয়ু, ছিমি, মৃগেন, জয়ন্ত আৰু মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱী সকললৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মোক সৰ্বতো প্ৰকাৰে দিহা-পৰামৰ্শ দি কৃতজ্ঞ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড০ অমৰ শইকীয়া ছাৰ, ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ, ড০ বাবী বৰুৱা বাইদেউ তথা সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল আৰু সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু শুভেচ্ছা জনাই মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰি চমু প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

“জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।”

ধন্যবাদে—
শ্ৰী জ্যোতিস্মান গোস্বামী
সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১০-২০১১বৰ্ষ

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ‘ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১০-২০১১ বৰ্ষৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকা পদত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে নিৰ্বাচিত হোৱাৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব হাতত লৈ মই ‘মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ’ উদযাপনত বিভিন্ন খেল অনুষ্ঠিত কৰো। এই লঘু খেল প্ৰতিযোগীসকলৰ পাৰদৰ্শিতাই মোক অতিকৈ উৎসাহিত কৰিছিল। ‘মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ’ত অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ প্ৰতিযোগীলৈ মোৰ তবফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন যাছিলোঁ।

শিক্ষাৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংশ হ’ল খেল-ধেমালি। এই খেল-ধেমালিৰ সৈতে জড়িত হৈ মই নিজকে গৌৰৱান্বিত অনুভৱ কৰো। কিয়নো ময়ো এজনী ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ খেলুৱৈ। সেইবাবে, মই কলেজৰ খেলৰ দিশত উন্নতি কৰিব বিচাৰিছিলো। এই খেল-ধেমালিৰ দায়িত্ব মই চম্ভালিব নোৱাৰিলোহেতেন যদিহে মোক শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু খগেন বড়ো ছাৰ আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলে সহায়-সহযোগ নিদিলেহেতেন। তাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ। মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড০ অমৰ শইকীয়া ছাৰকো ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰো, তেওঁ দিয়া উপদেশ সমূহৰ বাবে মই দায়িত্বখিনি সুকলমে কৰিব পাৰিলো।

তদুপৰি, মই বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জনাব বিচাৰো ত্ৰিদিপ বৰ্মণ আৰু দুলাল বৰ্মণক। তেওঁলোকে সহায় সহযোগ কৰা বাবে মই লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকা পদত আগবাঢ়িব পাৰিছো। প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বস্বীন উন্নতি আৰু ‘অৰুণ’ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা ॥

শ্ৰী কমলিনী মুছাহাৰী
লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকা
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ, একতা সভা
২০১০-২০১১ বৰ্ষ

A.G. S Secretary's Report

Dispur College was established in 1978. The founder principal of Dispur College was Sri Ghana Kanta Phukan. Since then, with his blessings and the support of our present principal Dr. Amar Saikia, it has been a successful journey. With the help of teachers' hard work and students commitment towards studies, the college has become successful in achieving better results. Its aim is to ensure quality enhancement in higher education to result in better Excellency.

Teachers and the union members have come forward for the upliftment and discipline in the college. Lastly, not to forget our NCC cadets, because of whom energy function and seminar held becomes a great success with complete discipline the maintenance of over and above education, students are taught moral principles, thereby generating for society and the outside world an effective workforce. We all should be proud to be a part of Dispur College.

T. Namrata Devi
A.G.S.
Dispur College

Girls Common Room Secretary Report

It is a great honour to write a few lines for our College Magazine 'ARUN' the 16th issue of publication. I would like to thank and congratulate the Magazine Secretary. The teacher in-charge and all those who have put their heart and soul to make this issue a success.

It is with great pleasure that I am expressing my honour and gratitude to all these who had elected me as 'Girls Common Room Secretary' of the prestigious Dispur College and also I would like to thank my incharge Mrs. Indrani Chaudhri for her kind and great help and guidance as well as helping me to perform my duties and bearing the responsibility of the prestigious post.

Before winding up. I would like to thank our respected Principal Sri Dr. Amar Saikia. Our teachers and non teaching staff. I would like to wish a very bright future to all the students of this College.

Nitasree Gogoi
Girls Common Room Secretary

Boy's Common Room Secretary Report

At the very outset I wish to offer my heartfelt thanks to all the teachers, friends, seniors and juniors of Dispur College for supporting me to serve as Boys Common Room Secretary for the year 2010-11.

I would like to thank especially the Prof-in-charge of my section Dr. Jyotishi Goswami for his proper guidance without whom I couldn't have accomplished my duties and responsibilities that were bestowed on me. I would also like to thank our honourable Principal Sir, Dr. Amar Saikia for his Co-operation and advice.

During the College Week Festival, I organized the events like Carom Board Competition, Chess Competition, Ludo Competition, Puzzle Competition, Cock Fight Competition, Arrow Target Competition, Randomly Hit Competition and Mr. Dispur Competition. These events enabled the students to show their latent talents. It really amazed me to know about their skills. Just like the growth of their limbs the growth of their intellectual faculties as well as the affective domain requires careful and intelligent nursing for more development. These competitions have played a very vital role in providing the best platform for the beginners to hone their talents.

At last I congratulate and appreciate all the students and my colleagues for their kind support. However if I committed any mistake unknowingly during my tenure as a secretary, then please kindly forgive me. I shall be very grateful to you.

Khagendra Goswami
Boys' Common Room Secretary

0000

Fine Arts Secretary's Report

At the very outset I would like to congratulate "ARUN" and at the same time I feel honoured for having the opportunity to write in the publication.

I would like to thank to all those who had elected me as 'Fine Arts Secretary' for the session 2010-11 of the prestigious Dispur College and giving me the opportunities to prove my capabilities. I am grateful to my teacher-in-charge Mrs. Anuradha Saikia Baruah for guiding me all through my way and helping me to perform my duties and responsibilities under my portfolio.

During the college week I have tried to encourage the students to participate in the various competitions organized and also managed to introduce some new competitions like Emboss Painting, Art Competition on Social and Environmental Awareness, Oil painting etc. This initiative was all taken in order to enlarge the horizon of Fine Arts in our college. There is much more to be done for the improvement of Fine Arts in our college. I would like to request all the students to take initiatives in this regard.

Before winding up, I would like to take the opportunity to thank the Principal of our College Dr. Amar Saikia and the entire staff of the college and the members of the Union Body. I would like to wish a very bright and successful future to each and everyone of this Prestigious College.

Trisha Jyoti Paul
Fine Arts Sec.

Dispur College Students Union 2010-11.

0000

Prizes of Major Games Section

Cricket

Champion team :- B.A. 3rd Year (Day shift)
Runners up :- H.S. 2nd year (Arts)
Best Batsman :- Himangshu Das (B.Com 1st year)
Bets Feilder :- Riupam Kr. Das (B.A. 2nd year)
Best Wicket Keeper :- Tapash Kalita (B.A. 2nd year)
Best Baller :- Rajesh (H.S. 2nd year)
Best Umpire :- Dipak Gupta (B.A. 3rd year)

100 mtr Running Race :

Boys

1st :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)
 2nd :- Rajesh Bora (H.S. 2nd year)
 3rd :- Dipak Gupta (B.A. 3rd year)

Girls

1st :- Anshuma Saikia (B.A. 2nd year)
 2nd :- Borsha Borah (H.S. 1st year)
 3rd :- Suman (H.S. 1st year)

200 mtr Running Race

Boys

1st :- Dipak Gupta (B.A. 3rd year)
 2nd :- Rupam Kr Das (B.A. 2nd year)
 3rd :- George (B.Com 1st year)

Girls

1st :- Dipa Das (H.S. 1st Year)
 2nd :- Mamon (H.S. 1st Year)
 3rd :- Anshuma Saikia (B.A. 2nd year)

400 mtr Running Race

Boys

1st :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)
 2nd :- Rubul Ahmed (B.A. 3rd year)
 3rd :- Tuideep Kalita (B.Com 1st year)

Girls

1st :- Anshuma Saikia (B.A. 2nd year)
 2nd :- Dimpal (H.S. 1st year)
 3rd :- Dipa Das (H.S. 1st year)

800 mtr Running Race

Boys

1st :- Dipak Gupta (B.A. 3rd year)
 2nd :- Pankaj Boro (B.A. 1st year)
 3rd :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)

Girls

1st :- Nitashree Gogoi (B.Com 1st year)
 2nd :- Rukmini (B.A. 2nd year)
 3rd :- Anshuma Saikia (B.A. 2nd year)

Javeline Throw

Boys

1st :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)
 2nd :- Rupam Kr Das (B.A. 2nd year)
 3rd :- Tapash Kalita (B.A. 2nd year)

Girls

1st :- Anshuma Saikia (B.A. 2nd year)
 2nd :- Barsha (H.S. 1st year)
 3rd :- Rukmini (B.A. 2nd year)

Discuss Throw

Boys

1st :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)
 2nd :- Rupam Kr Das (B.A. 2nd year)
 3rd :- Himangshu Das (B.Com 1st year)

Girls

1st :- Dipa Das (H.S. 1st year)
 2nd :- Nilakshi Saikia (H.S. 2nd year)
 3rd :- Jutika (B.Com 1st year)

Weight Throw

Boys

1st :- Manab Das (B.A. 3rd year)
 2nd :- Shahid Ahmed (B.A. 1st year)
 3rd :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)

Girls

1st :- Rukmini (B.A. 2nd year)
 2nd :- Barsha Borah (H.S. 1st year)
 3rd :- Suman Gogoi (H.S. 1st year)

Best Athlete

Boys :- Kul Bahadur (B.A. 2nd year)
 Girls :- Anshuma Saikia (B.A. 2nd year)

Prizes of Minor Games Section

Volly Ball winner

Team- TDC 2nd year
 1. Phulen Kalita. (C)
 2. Joynal Abdin.
 3. Manab Kalita.
 4. Anjan Kalita.
 5. Ananta Dutta.
 6. Haider.

Volly Ball Runner's up

Team- TDC 2nd year
 1. Rubul Ahmed. (C)
 2. Tapash Kalita.
 3. Dulala Barman.
 4. Pranab Jyoti Kalita.
 5. Jitumoni Kalita.
 6. Hira Khan.

Kabaddi (Boys)

Winners:-

1. Anjan Kalita. (2nd Year)
 2. Abhijit Bora. (3rd Year)
 3. Rupam deka. (3rd Year)
 4. Manab Sharma. (2nd Year)
 5. Subrajit Roy. (2nd Year)
 6. Miyahid Ali. (2nd Year)
 7. Juman Mech. (3rd Year)

Kabaddi (Girls)

Winner:-

1. Prajnashree Chakraborty. (TDC 2nd Yr.)
 2. Hirumoni Kakati. (TDC 2nd Yr.)
 3. Himani Sharma. (HS 1st Yr)
 4. Bhabani Boro. (HS 1st Yr.)
 5. Papor Patgiri. (HS 1st Yr.)
 6. Sumon Gogoi. (HS 1st Yr.)
 7. Angsuma Barua. (TDC 1st Yr)
 8. Ranju Bodo. (HS 1st Yr)

Skipping:-

Winners:-

1. Seema Kumari. (HS 1st Yr.)
 2. Manjufa Begum. (HS 2nd Yr.)
 3. Rashnu Bora. (HS 1st Yr.)

Prizes of Boy's Common Room Section

Competitions	Prizes	Names
* Carrom (Singles) -	1st -	Pankaj Singha
	2nd -	White Pator
	3rd -	Hassan Jehangir
* Carrom (Doubles)-	1st -	Joynal Abdin & Sirajul Hoque
	2nd -	Deepak Gupta & Upen Deka
	3rd -	Juman Mech & Diganta Kr. Sharma
* Chess	1st -	Dilip Thapa
	2nd -	Pankaj Singha
	3rd -	Biswajit Borah
* Ludo (Singles) -	1st -	Juman Mech
	2nd -	Himangshu Choudhury
	3rd -	Rupam Kr. Das
* Ludo (Doubles) -	1st -	Pankaj Boro & Dulal Barman
	2nd -	Biswajit Borah & Joynal Abdin
	3rd -	Juman Mech & Diganta Kr. Sharma
* Puzzle -	1st -	Habibur Rahman
	2nd -	Dilip Thapa
	3rd -	Raj Kr. Agarwal
* Cock Fight -	1st -	Nurul Ahmed
	2nd -	Shafique Ahmed
	3rd -	Habibur Rahman
* Arrow Target -	1st -	Dilip Thapa
	2nd -	Dulal Barman
	3rd -	Montu Basumatary
* Randomly Hit -	1st -	Dulal Barman
	2nd -	Dilip Thapa
	3rd -	Nurul Ahmed
* Mr. Dispur -		Dipankar Barman & Vivek Borah
* Dilip Thapa -		The Best Competitor Award Winner

২০১০-১১ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত আলোচনী বিভাগৰ বিভিন্ন প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল

অসমীয়া বিভাগ

খিতাতে লিখা চুটিগল্পত

- ১ম পুৰস্কাৰ : মহেন্দ্ৰ কলিতা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : সবু হালৈ (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 জিমি ডেকা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : নিতুল কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 নিচুকনি : ববিকুমাৰ চৌধুৰী (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)

ব্যংগ বচনাত

- ১ম পুৰস্কাৰ : নিতুল কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : হিকমণি কাকতি (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : সবু হালৈ (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

লিমাৰিক

- ১ম পুৰস্কাৰ : মহেন্দ্ৰ কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : জ্যোতিমান গোস্বামী (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : সবু হালৈ (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

খিতাতে লিখা কবিতাতে

- ১ম পুৰস্কাৰ : মহেন্দ্ৰ কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : নিতুল কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : লিপিকা বয় (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
 নিচুকনি : ববিকুমাৰ চৌধুৰী (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)

চুটিগল্প

- ১ম পুৰস্কাৰ : সবু হালৈ (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : জ্যোতিমান গোস্বামী (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : হিকমণি কলিতা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 হিবন দুৱাৰা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 শ্ৰেষ্ঠ প্রতিযোগিতা- মহেন্দ্ৰ কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

কবিতা

- ১ম পুৰস্কাৰ : জ্যোতিমান গোস্বামী (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : সবু হালৈ (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : হিবন দুৱাৰা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)

নীলা খামৰ চিঠি

- ১ম পুৰস্কাৰ : মহেন্দ্ৰ কলিতা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : দ্বিপশিদ্ধা শৰ্মা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : দ্বিপজ্যোতি বশৈ (উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বৰ্ষ)

কবিতা আবৃত্তি

- ১ম পুৰস্কাৰ : প্রজ্ঞাশ্রী চক্ৰৱৰ্তী (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২য় পুৰস্কাৰ : হিকমণি কাকতি (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩য় পুৰস্কাৰ : জিমি ডেকা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

নাটকৰ সংলাপ কোৱা

- ১ ম পুৰস্কাৰ : মহেন্দ্ৰ কলিতা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২ য় পুৰস্কাৰ : জিমি ডেকা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩ য় পুৰস্কাৰ : জ্যোতিমান গোস্বামী (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

ইংৰাজী বিভাগ

গল্প লিগা

- ১ম পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২ য় পুৰস্কাৰ : চলমা চুলটানা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

চিঠি লিখাত

- ১ম পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২ য় পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

নাটকৰ সংলাপ কোৱা

- ১ ম পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
 ২ য় পুৰস্কাৰ : সঞ্চাবী শৰ্মা (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ৩ য় পুৰস্কাৰ : অৰুণী হাজেয়া (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

খিতাতে গল্প লিখা

- ১ ম পুৰস্কাৰ : অৰুণী হাজেয়া (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ১ ম পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
 নিচুকনি পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

লিমাৰিক

- প্রথম পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

- ১ ম পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 ২ য় পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

কবিতা লিখা

- প্রথম পুৰস্কাৰ : অৰুণী হাজেয়া (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
 প্রথম পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

- নিচুকনি পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ
ফলাফল

বাতৰি পৰিৱেশনত

- ১ ম পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস
 ২ য় পুৰস্কাৰ : ভনীতা দেৱী
 ৩ য় পুৰস্কাৰ : জুবী বৰ্মন

কুইজ

- ১ ম পুৰস্কাৰ : নিতুল শৰ্মা
 বমানন্দ ডেকা
 ২ য় পুৰস্কাৰ : অন্নান্ত বৰা মহন্ত
 পল্লৱ কলিতা
 বিদ্যুৎ জ্যোতি হাজৰিকা
 অৰুণী হাজেয়া
 ৩ য় পুৰস্কাৰ : কুনদীপ কলিতা
 মিন্টু আহমেদ
 উজ্জল বৰা
 জাকিৰ আলি

আকস্মিক বক্ততা

- ১ ম পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বৰ্মন
 ২ য় পুৰস্কাৰ : মুক্তিকাম দাস
 ৩ য় পুৰস্কাৰ : উজ্জল বৰা

স্মৃতি পৰীক্ষা

- ১ ম পুৰস্কাৰ : পিংকী মহন্ত
 ২ য় পুৰস্কাৰ : ভনীতা দেৱী
 ৩ য় পুৰস্কাৰ : নমিতা বৰ্মন

আলোচনা চক্ৰ

- শ্রেষ্ঠ দল:— মুক্তিকাম দাস
 ববি চৌধুৰী
 মঞ্জুফা বেগম

তৰ্কত

- শ্রেষ্ঠ বক্তা:— দিপাংকৰ বৰ্মন

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ ফলাফল সমূহ

- ১। আধুনিক গীত
 প্রথম:- ববনীতা দাস
 দ্বিতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ
 তৃতীয়:- দ্বিপজ্যোতি বশৈ
 অংশুমা বৰুৱা
 ২। বাভা সংগীত
 প্রথম:- মৰমী তালুকদাৰ
 দ্বিতীয়:- মৃদুল কলিতা
 তৃতীয়:- ববনীতা দাস
 ৩। লোকৰ গীত
 প্রথম:- ববনীতা দাস
 দ্বিতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ

- ৪। জ্যোতি সংগীত
 প্রথম:- মৃদুল কলিতা

- দ্বিতীয়:- ববনীতা দাস
 তৃতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ

৫। বৰগীত

- প্রথম:- মৰমী তালুকদাৰ
 দ্বিতীয়:- ববনীতা দাস
 তৃতীয়:- বাতুল দাস

৬। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত

- প্রথম:- ববনীতা দাস
 দ্বিতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ
 তৃতীয়:- বাতুল দাস

৭। বৰগীত

- প্রথম:- হীৰাশ্ৰী দাস
 দ্বিতীয়:- বাতুল দাস
 তৃতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ

৮। বিহু নাম

- প্রথম:- ববনীতা দাস
 দ্বিতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ

৯। আধুনিক নৃত্য (একক)

- প্রথম:- মুনু দাস
 দ্বিতীয়:- সুমন গগৈ
 তৃতীয়:- ৰূপশিখা মেধি

১০। আধুনিক নৃত্য (দলীয়)

- উদগনি ৰাঁটা প্ৰিয়া ডেকা
 সুমন গগৈ

১১। বিহু নৃত্য (একক)

প্রথম:- দ্বীপ্তি বাণী গগৈ
দ্বিতীয়:- প্রজ্ঞাশ্রী চক্রবর্তী
তৃতীয়:- সংগীতা দাস

১২। দলীয় বিহু

উদগনি বঁটা

মনালিছা সোণোৱাল

গীতিকা বড়ো

শ্রেষ্ঠা, গায়িকা :- ববনীতা দাস

শ্রেষ্ঠা অভিনেতা :- বাহুল তালুকদাৰ

শ্রেষ্ঠা অভিনেত্রী :- সুবজ্জনা দাস

শ্রেষ্ঠা সহ- অভিনেতা :- জিতু দাস

শ্রেষ্ঠা সহ- অভিনেত্রী :- চালমা ছুলতানা

ছাত্রী জীবনী কোঠা বিভাগৰ ফলাফলবোৰ

আচাৰ প্রস্তুত কৰণ।

প্রথম:- দিপামি ডেকা
দ্বিতীয়:- খুচবু জৈন
তৃতীয়:- শিৱানী আগবৱাল

অনামিকা তালুকদাৰ

নিচুকণি বঁটা :- মনিতা বৰ্মন আৰু নমিতা হালৈ।

চালদ প্রস্তুত কৰণ :-

প্রথম:- যুথিকা কলিতা
দ্বিতীয়:- অনামিকা তালুকদাৰ
তৃতীয়:- শ্ৰদ্ধা শৰ্মা।

বন্ধন প্রতিযোগিতা:-

প্রথম:- যুথিকা কলিতা
দ্বিতীয়:- তৃষ্ণা পাঠক
শ্ৰদ্ধা শৰ্মা
তৃতীয়:- বিতিকা ডেকা

অনামিকা তালুকদাৰ

মিঠাই প্রস্তুত কৰণ

প্রথম:- নিতু কুমাৰি
দ্বিতীয়:- দিপামণি ডেকা
যুথিকা কলিতা
তৃতীয়:- নমিতা হালৈ।

ফুল সজোৱা

প্রথম:- নমিতা বৰ্মন।
দ্বিতীয়:- মিনাক্ষি বড়ো

অনামিকা তালুকদাৰ

এমব্রইদাৰি

প্রথম:- নমিতা বৰ্মন।
দ্বিতীয়:- মৰমী তালুকদাৰ।
তৃতীয়:- অনামিকা তালুকদাৰ

বিনিতা দেৱী

শ্ৰদ্ধা শৰ্মা

মেহেন্দি

প্রথম:- অৰুণা বৈশ্য
দ্বিতীয়:- চুইটি কুমাৰি
তৃতীয়:- মঞ্জুফা বেগম

খোপা বন্ধা

প্রথম:- ৰূপশিখা মেধি।
দ্বিতীয়:- নমিতা বৰ্মন।
তৃতীয়:- অৰুণা বৈশ্য
অনামিকা তালুকদাৰ।

লুড় :-

প্রথম:- অংগুমা বৰুৱা
প্ৰীতি দাস।
দ্বিতীয়:- মঞ্জুফা বেগম
জুলি বৰ্মন।
তৃতীয়:- লভিতা কলিতা

বিমজিম হাজৰিকা।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ তথা তত্ত্বাবধায়ক-তত্ত্বাবধায়িকাসকল

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - বামানন্দ ডেকা, ৰঞ্জিণী মুছাহাৰী, খগেন্দ্ৰ গোস্বামী, জ্যোতিস্মান গোস্বামী, টি. নব্রতা দেৱী, পংকজ বড়ো, প্রজ্ঞাশ্রী চক্রবর্তী, মানৱজ্যোতি শৰ্মা, কপম কুমাৰ দাস, তৃষ্ণাজ্যোতি পাল, নীতান্ত্ৰী গগৈ, মৃদুস্মিতা দেৱী, বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - ড০ ভাস্কৰী বৰুৱা, খগেন চন্দ্ৰ বড়ো, বাতুল বৰা, ড০ ৰাণী মৃদুয়াৰ ডেকা, ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড০ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড০ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষ), ড০ ৰাণী বৰুৱা, ড০ সূমিত্ৰা চৌধুৰী, অনুৰাধা শইকীয়া বৰুৱা, ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত, শশী মোহন দাস।
অনুপস্থিত - ড০ জ্যোতিষ গোস্বামী।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - বামানন্দ ডেকা, পংকজ বড়ো, কপম কুমাৰ দাস, মানৱজ্যোতি শৰ্মা, জ্যোতিস্মান গোস্বামী, খগেন্দ্ৰ গোস্বামী, বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - নীতান্ত্ৰী গগৈ, টি. নব্রতা দেৱী, তৃষ্ণাজ্যোতি পাল, ৰঞ্জিণী মুছাহাৰী, প্রজ্ঞাশ্রী চক্রবর্তী, মৃদুস্মিতা দেৱী।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ টুকুৰা ছবি

কুল বৰুৱাক সন্মুখত জনোৱা এটি মুহূৰ্ত

কইনা প্ৰতিযোগিতাৰ এটি মুহূৰ্ত

পৰম্পৰাগত সাজপোছাক প্ৰতিযোগিতাৰ এটি মুহূৰ্ত

মি. দিশপুৰ দিপাংকৰ বৰ্মন আৰু বিবেক বৰা
(২০১০-১১ বৰ্ষ)

মিচ দিশপুৰীয়ান (২০১০-১১ বৰ্ষ) শ্ৰীঅদিভা চৌধুৰী

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

মহেন্দ্ৰ কলিতা
আলোচনী বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ
প্ৰতিযোগী

তাপস কলিতা
শব্দীৰ চৰ্চা বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ
প্ৰতিযোগী

কুল বাহাদুৰ নেবাড়
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

দিপাংকৰ বৰ্মন
শ্ৰেষ্ঠ বক্তা

বাঘল তালুকদাৰ
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

সৰযু হালৈ
সাহিত্য বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ
প্ৰতিযোগী

কবুলমণি দাস
1st Class distinction
Philosophy

হাচান জাহাংগীৰ
Summerstar Horse
riding comp.

বঞ্জিতা কলিতা
অসমীয়া মেজবৰ 1st Class

অংশুমা বৰুৱা
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

চুটমণি বুঢ়াগোহাঁই
1st Class, Philosophy

সঞ্জনা মহন্ত
1st Class Management

পূজা দত্ত
স্বাধীনতা দিৱসত, NSS Volunteer হিচাপে অংশ গ্ৰহণ

কল্পিতা বুঢ়াহাৰী
National Games ৰ আঁচনী প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ

04.01.2011
Cultural Function
Dispur College
Guwahati- 781006
Date- 07/01/2011

সাধাৰণ সভা ও বক্তৃতা অনুষ্ঠান
নিৰ্দিষ্ট বক্তা : ডাঃ দীনেশ চন্দ্ৰ গোস্বামী
সংগীত : শ্রীমান শ্রীমতী গোস্বামী

